BRITTAINY C. CHERRY

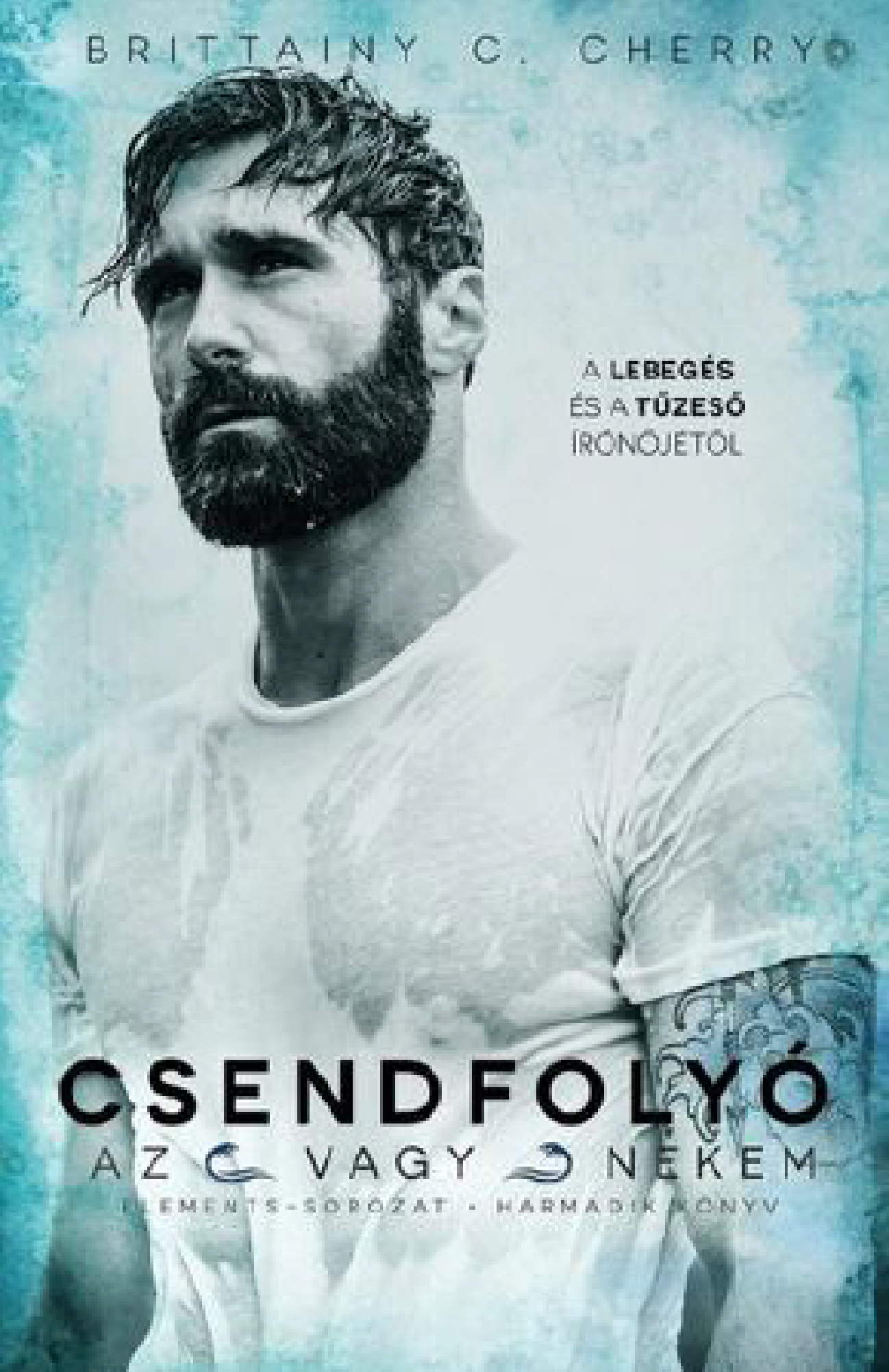

A **LEBEGÉS** ÉS A **TŰZESŐ** ÍRÓNŐJÉTŐL

CSENDFOLYÓ

AZ VAGY NÉKEM

ELEMENTS-SOROZAT • HARMADIK KÖNYV

BRITTAINY C. CHERRY

CSENDFOLYÓ

AZ VAGY NEKEM

Libri
Kiadó

Fordította

H. Prikler Renáta

Copyright © Brittainy C. Cherry, 2016
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency.
Hungarian translation © H. Prikler Renáta, 2017

A mű eredeti címe
The Silent Waters

Felelős kiadó a Libri Kiadó ügyvezetője
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Olvasószerkesztő Ligeti Szilvia
A borítót a Quirky Bird terve (modell: Luke Ditella)
alapján készítette Oláh Gábor
Műszaki szerkesztő Rochlitz Vera
Készült 2017-ben az Alföldi Nyomda Zrt.-ben
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

ISBN 978-963-433-119-3

Hátsó borítófotó © Europress/Getty Images

Azoknak, akik hozzám hasonlóan
sodródnak a hullámokkal.
És azoknak, akik horgonyként segítenek abban,
hogy mégis hazataláljunk.

PILLANATOK

Az ember mindig fel tud idézni
bizonyos pillanatokat.

Emlékszünk azokra a lépésekre, amelyek elvezettek bennünket oda, ahol lennünk kellett. A szavakra, amelyek buzdítottak vagy szétzúztak bennünket. Az incidensekre, amelyek sebet ejtettek rajtunk, majd egészben lenyeltek bennünket. Nekem is megvoltak a pillanataim. Pillanatok, amelyek megváltoztattak, kihívást jelentettek; pillanatok, amelyek megsebeztek és elnyeltek. A legnagyobbakban azonban – a szívszaggatókban és a lélegzetelállítókban – ő mindig benne volt.

Az egész egy rakéta alakú éjjeli lámpával kezdődött.
És egy fiúval, aki addig nem is ismert engem.

Prológus

MAGGIE

2004. július 8. – Hatévesen

– Most másképp lesz, Maggie, esküszöm. Ez most örökre szól – fogadkozott apa, amikor bekanyarodott a sárga téglaház elé a Jacobson Street sarkánál. Leendő felesége, Katie a nyitott verandáról figyelte, ahogy a furgonunk megállt a kocsifelhajtón.

Varázslat.

Mintha varázslat történt volna, amikor megálltunk a ház előtt. Mint amikor kunyhóból palotába költözik az ember. Apa és én egy parányi, kétszobás lakásban éltünk egész életünkben, most meg egy kétszintes házba készültünk beköltözni, amelyben öt hálószoba, nappali, egy Florida nagyságú konyha és két és fél fürdőszoba volt, plusz egy igazi étkező – nem vacsoratálca, amit apa már délután ötkor be szokott hozni a nappaliba, a tévé elé. Apa azt mondta, hogy még egy úszómedence is van a hátsó udvarban. Egy *medence!* Az *udvarukban!*

Úgy tűnt, hogy egy kétszemélyes háztartásból igazi családba csöppenek.

Nem mintha újdonság lett volna ez a család dolog. Amennyire vissza tudtam emlékezni, több családba is belecsöppentünk már apával. Az elsőt nem nagyon ismertem, mert anya már azelőtt lelépett apától és tőlem, hogy az első

szót ki tudtam volna mondani. Talált magának valakit, akitől, úgy érezte, több szeretetet kapott, mint apától, amit én nehezen tudtam elhinni. Apa ugyanis az összes szeretetét nekem adta, nem törődve azzal, hogy ez mibe kerül neki. Miután anya elment, apa egy egész doboz fényképet adott nekem róla, hogy emlékezhessek rá, de én ezt elég furának találtam. Hogyan is emlékezhettem volna egy asszonyra, aki sohasem volt jelen az életemben? Anya után apa egy csomó nőbe szerelmes lett, akik néha viszontszerették. Az összes holmijukkal együtt beköltöztek a mi kis világunkba, és apa mindig azt mondta ilyenkor, hogy ez örökre szól. Az örökre azonban mindig jóval rövidebbre sikerült, mint ahogy azt eredetileg gondolta.

De most minden más volt.

Most egy internetes társkereső oldalon talált rá élete szerelmére. Apa derekasan próbálkozott, miután a mamám elhagyott bennünket, de az összes kapcsolata melléfogásnak bizonyult. Ezért hitte azt, hogy jobban jár, ha online próbálkozik, és igaza lett. Katie évekkel ezelőtt veszítette el a férjét, és senkivel sem randizott, egészen addig, míg a regisztrációját követően össze nem ismerkedett apával a weboldalon.

És a korábbiakkal ellentétben most mi voltunk azok, akik beköltöztünk Katie-hez és a gyerekeihez, nem pedig fordítva.

– Ez most örökre szól – súgtam vissza apának.

Katie olyan szép volt, mint azok a nők, akiket a tévében lehet látni. Apával mindig a tévé előtt ettük meg a vacsoránkat, és nekem mindig feltűnt, hogy milyen szépek a képernyőn megjelenő emberek. És Katie rájuk hasonlított. Hosszú szőke haja volt, és kristályosan kék szeme, majdnem,

mint nekem. A körmét ragyogó vörösre festette, ami nagyon illett a rúzsához, és sűrű, sötét, hosszú szempillája szinte az arcát verdeste. Csinos fehér ruhában és sárga tűsarkúban várt ránk, amikor beálltunk a felhajtójára. Vagyis a *felhajtónkra*.

– Ó, Maggie! – kiáltotta, és máris odaszaladt, hogy a kocsi ajtaját szélesre tárva megölelhessen. – Annyira örülök, hogy végre megismerhetlek!

Felvontam a szemöldökömet, ellenségesen, mert nem igazán akartam visszaölelni, még akkor sem, ha finom kókusz- és eperillata volt. Nem tudtam, hogy a kókusz és az eper ennyire illik egymáshoz, amíg nem találkoztam Katie-vel.

Apára pillantottam, aki rám mosolygott, majd egy biccentéssel jelezte, hogy nyugodtan visszaölelhetem az asszonyt.

Katie olyan erősen ölelt, miközben kiemelt a kocsiból, hogy kis híján kiszorította belőlem a szuszt, de nem panaszkodtam. Régen volt, amikor így magához szorított valaki. Utoljára talán akkor, amikor eljött meglátogatni bennünket a nagypapám, és felemelt.

– Gyere! Hadd mutassalak be a gyerekeimnek! Először Calvin szobájába kukkantunk be. Egyidősek vagytok, így együtt jártok majd iskolába is. Most éppen itt van nála az egyik barátja.

Katie-nek eszébe sem jutott, hogy letegyen. Átcipelt a küszöbön, miközben apa felkapta azt a pár bőröndöt, ami a poggyászunkat alkotta. Az ajtón belépve elkerekedett a szemem. *A mindenit!* Csodaszép volt odabenn minden, mint Hamupipőke palotájában, ebben egy percig sem kételkedtem. Katie felcipelt az emeletre, és a bal oldali utolsó szobához érve belökte az ajtót. Megpillantottam a két nintendózó, egymást

túlkiabáló fiút.

– Fiúk, hagyjátok abba egy kicsit – mondta Katie.

Meg sem hallották.

Tovább vitatkoztak.

– *Fiúk!* – ismételte meg Katie jóval szigorúbban. – *Abbahagyni!*

Semmi.

Katie felfújta az arcát, és csípőre tette a kezét.

Én is felfújtam az arcomat, és csípőre tettem a kezemet.

– FIÚK! – kiáltotta, és kihúzta a videojáték kábelét.

– ANYA!

– MRS. FRANKS!

Felvihogtam. A fiúk döbbent pillantással felénk fordultak, mire Katie elmosolyodott. – Most, hogy végre rám figyeltek, azt szeretném, hogy üdvözöljétek Maggie-t, aki mostantól velünk fog lakni, Calvin. A papájával együtt. Emlékszel? Mondtam, hogy ma érkezik az új lánytestvéred.

A fiúk üres tekintettel méregettek. A szőke lehetett Calvin, annál is inkább, mert Katie kiköpött mása volt. A mellette ülő fiúnak kócos, sötét haja és barna szeme volt. Világossárga pólóján egy lyuk tátongott, és csipszdarabkákkal volt teli a farmere.

– Nem is tudtam, hogy van még egy lánytesód, Cal – jegyezte meg a fiú, miközben engem bámult.

A pillantásától megfájdult a hasam. Katie lába mögé bújtam, hogy lángoló arcomat elrejthessem.

– Én sem – felelte Calvin.

– Maggie, ő Brooks. Velünk szemben lakik, az utca túloldalán, de ma nálunk alszik.

Kikukucskáltam Katie térdkalácsa mögül, hogy jobban

lássam. Brooks alig észrevehetően elmosolyodott, és nekiállt felcsipegetni a nadrágjáról a csipszmorzsákat.

– Folytathatnánk a játékot? – kérdezte Brooks, majd felkapta a távirányítót, és visszafordult a sötét képernyőhöz.

Katie megrázkódott, és csóválni kezdte a fejét. – Fiúk… – súgta a fülembe lemondóan, miközben visszadugta a kábelt.

Innen egy másik ajtóhoz mentünk. A legrózsaszínebb szobába vezetett, amit valaha láttam. Egy kislány ült a padlón nyuszifülekkel a fején, hercegnőruhában, és miközben rajzolt, egy rózsaszín műanyag tálból Doritost eszegetett.

– Cheryl – szólította meg Katie a szobába lépve. Most is a lába mögé bújtam. – Bemutatom Maggie-t. Velünk fog lakni, a papájával együtt. Már beszéltem róluk, emlékszel?

Cheryl felnézett, elmosolyodott, és még több Doritost tömött a szájába. – Oké, mama – mondta, és folytatta a rajzolást. Göndör, vörös tincsei szinte táncot jártak az arca körül, miközben egy dalocskát dudorászott. De aztán abbahagyta, és megint felpillantott. – Szia. Hány éves vagy?

– Hat – feleltem.

Elmosolyodott. – Én öt. Szeretsz babázni?

Bólintottam.

Megint elmosolyodott, aztán folytatta a rajzolást. – Oké. Szia.

Katie elnevette magát, és miközben kivezetett a szobából, azt suttogta: – Szerintem ti ketten jó barátnők lesztek.

A következő szobáig mentünk, ahová apa éppen akkor tette be a bőröndjeimet. Elkerekedett a szemem, amikor megláttam, milyen nagy helyem lesz. Csak nekem… – Azta… – Vettem egy nagy levegőt. – Ez az enyém?

– A tiéd.

Hű!

– Gondolom, elfáradtatok a hosszú úton, így most magatokra hagylak benneteket, hogy lefektethesd Maggie-t.

– Katie rámosolygott apára, és megpuszilta az arcát.

Miközben apa elővette a pizsamámat, megkérdeztem:

– Kérhetem, hogy ma Katie takarjon be?

Katie nem ellenkezett.

Miközben betakart, rámosolyogtam, és ő visszamosolygott. – Tudod, mindig szerettem volna még egy kislányt – mondta, és felborzolta a hajamat.

Bár nem mondtam ki, én és mindig szerettem volna, hogy legyen egy anyukám.

– Remekül fogjuk érezni magunkat, Maggie. Te, Cheryl és én. Megcsináljuk a körmünket, kiülünk a medence mellé. Limonádét iszunk, magazinokat nézegetünk. Csajos dolgokkal fogunk foglalkozni. Csupa olyasmivel, amit a fiúk utálnak.

Még egyszer megölelt, aztán jó éjszakát kívánt, leoltotta a villanyt, és kiment.

Nem tudtam elaludni.

Hosszú ideig csak forgolódtam, de apa nem hallott meg, mert messze volt tőlem; a földszinti hálószobában aludt Katie-vel. Még ha akartam volna, akkor sem tudtam volna megkeresni, mert a folyosón sötét volt, és én mindennél jobban utáltam a sötét helyeket. Sírdogáltam egy darabig, aztán próbáltam bárányokat számolni magamban, de semmi sem működött.

– Mi bajod van? – kérdezte valaki. Egy sötét árnyék állt az ajtóban.

Még a lélegzetem is elakadt. Felültem, és magamhoz szorítottam a párnámat.

Az árnyék közelebb jött, és megnyugodva sóhajtottam fel, amikor rájöttem, hogy Brooks az. A haja égnek állt, és álmosan hunyorgott. – Hagyd abba a sírást. Nem tudok aludni miatta.

– Sajnálom – szipogtam.

– De tényleg, mi bajod? Honvágyad van, vagy mi?

– Nincs.

– Akkor meg?

Zavartan lehajtottam a fejemet. – Félek a sötétben.

– Ó! – Összehúzta a szemét, majd a következő percben kiment.

Egyre csak a párnát ölelgettem, és őszintén meglepődtem, amikor láttam, hogy Brooks visszajön. Volt valami a kezében, amit a falon lévő csatlakozóba dugott. – Calvinnek nincs szüksége éjjeli lámpára. A mamája csak betette a szobájába. – Felvonta a szemöldökét. – Így jobb?

Bólintottam. *Sokkal.*

Brooks ásított egy nagyot. – Akkor jó. Jó éjszakát… öööö… mit is mondtál, mi a neved?

– Maggie.

– Jó éjt, Maggie. Itt, minálunk nem kell félned semmitől. Ez egy biztonságos város. Itt te is biztonságban leszel. De ha ez nem nyugtat meg, még mindig átjöhetsz, és ott alhatsz Calvin szobájában a padlón. Nem fog haragudni. – Azzal vakargatni kezdte a fejét, és ásítozva kiment.

A pillantásom az éjjeli lámpára esett. Olyan alakja volt, mint egy felszállásra készülő rakétának. Fáradt voltam. És végre biztonságban éreztem magam. Úgy éreztem, mindentől megvéd ez a rakéta, amit ez a fiú a szobámba hozott. Akit még csak nem is ismertem.

És ha eddig nem lettem volna biztos benne, mostanra tudtam.

Apának igaza volt.

– Örökre – súgtam magamnak már félálomban. – Ez most örökre szól.

ELSŐ RÉSZ

1

MAGGIE

2008. július 25. – Tízévesen

Levél egy fiúnak, aki szerelmes belém
Írta: Maggie May Riley

Kedves Brooks Tyler!

Tegnap rengeteg időt töltöttem bosszankodással amiatt, hogy kicsúfoltál, és belelöktél egy pocsolyába. Tönkretetted a kedvenc ruhámat és a sárga-rózsaszín szandálomat. Nagyon zabás zabos voltam rád, amiért lökdöstél.

A bátyád, Jamie azt mondta, azért viselkedsz így velem, mert szerelmes vagy belém. Azért csúfolsz, mert a fiúk mindig csúfolódnak, ha szerelmesek. Csak azért lökdöstél, mert közel akartál lenni hozzám. Szerintem ez ~~hüjeség~~ hülyeség, bár a mama azt szokta mondani, hogy minden férfi hülye, tehát ez nem a te hibád. Benne van a DNS-edben.

A lényeg, hogy elfogadom a szerelmedet, Brooks. Megengedem, hogy szeress, örökkön-örökké, míg meg nem halunk.

Csak hogy tudd, már az esküvőnket szervezem.

Pár nap múlva lesz, az erdőben, ott, ahol ti, fiúk horgászni

szoktatok. Mindig a víz mellett akartam megházasodni, mint a papa meg a mama.

Kössél nyakkendőt, de ne azt a ronda sárszínűt, amit vasárnap a templomban szoktál hordani. És csenjél az apukádtól egy kis kölnit is. Jó, tudom, fiú vagy, de attól még rendes szagod is lehet.

Szeretlek, Brooks Tyler Griffin.

Mindörökké, sőt még azután is.

Leendő feleséged,

Maggie May

Ui. Elfogadom a bocsánatkérésedet, aminek elfelejtettél hangot adni. Jamie mondta, hogy sajnálod, ami történt, így nem kell attól tartanod, hogy dühös vagyok.

Levél a lánynak, akinek elment az esze
Írta: Brooks Tyler Griffin

Maggie May!

Én. Nem. Vagyok. Szerelmes. Beléd. Tűnj el az életemből. Mindörökre.

NEM leendő férjed,
Brooks Tyler

Levél a fiúnak, aki nagyon vicces
Írta: Maggie May Riley

Drága Brooks Tylerem,

Te mindig megnevettetsz. Jamie mondta, hogy ezt fogod válaszolni.

Mit szólnál, ha a szertartás színe a lila és a rózsaszín lenne? Úgy gondolom, össze kellene költöznünk, de én még túl fiatal vagyok ahhoz, hogy jelzálogom legyen. De talán a szüleid megengednék, hogy velük lakjunk, amíg nem találsz magadnak valami ~~álan~~dó állandó munkát, amiből eltarthatsz engem meg az állatainkat.

Merthogy lesz egy Szöcske nevű kutyánk meg egy Jam nevű macskánk.

A te Maggie Mayed

Levél a lánynak, akinek tényleg elment az esze
Írta: Brooks Tyler Griffin

Maggie, mi nem fogunk összeházasodni. És nem lesznek állataink. Még csak barátok sem vagyunk. Ha tudni akarod,

GYŰLÖLLEK, MAGGIE MAY. Ha nem a bátyád lenne a legjobb barátom, még csak nem is szólnék hozzád. SOHA! Ugyanis bolondnak tartalak.

Szöcske és Jam. Micsoda marhaság! A legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam. Ja, és mindenki tudja, hogy a legjobb mogyoróvaj a Jif.

NEM BARÁTSÁGGAL,
Brooks

Levél egy fiúnak, akinek rossz ízlése van
Írta: Maggie May Riley

Brooks Tyler!

A mama mindig azt mondja, hogy a jó kapcsolathoz csupán két dologra van szükség: arra, hogy hasonló ~~dolgokat perefáljuk~~ ~~prefáljuk prerefájluk~~ legyen az ízlésünk, és hogy tiszteljük azt, amiről a párunk másként gondolkodik.

Jó, hogy mindketten szeretjük a mogyoróvajat, és tiszteletben tartom a véleményedet a Jifről.

Még akkor is, ha nincs igazad.

Örökké a tiéd, Maggie May

Ui. Találtál már nyakkendőt?

Levél a lánynak, akinek még a korábbinál is jobban elment az esze

Írta: Brooks Tyler Griffin

Maggie May!

Nincs szükségem nyakkendőre, mert sohasem fogunk összeházasodni.

Még azt sem tudod leírni, hogy „preferáljunk”, te kis hülye.

Brooks

Levél a fiúnak, aki miatt sírtam

Írta: Maggie May Riley

Brooks!

Ez csúnya volt.

Maggie

Levél a lánynak, akinek TÉNYLEG elment az esze, de attól még nem kellene sírnia

Írta: Brooks Tyler Griffin

Maggie May,
ne haragudj. Nem akartam tapír lenni.

Brooks

Levél a fiúnak, aki megmosolyogtatott

Írta: Maggie May Riley

Brooks Tyler Griffin, megbocsátok neked.

Ha akarsz, gyere a sárszínű nyakkendődben. Nem számít, mit veszel fel, örömmel leszek a feleséged.

Jövő héten fél ötkor a két görcsös fa között várlak.

Örökkön-örökké a tiéd,
Maggie May Riley

2

BROOKS

Gyűlöltem Maggie Mayt.

Bárcsak találtam volna egy jobb szót arra, mit érzek ez iránt a bosszantó, nagyszájú lány iránt, aki az utóbbi időben mindig a nyomomban volt, de a gyűlölet volt az egyetlen, ami az eszembe jutott, amikor megláttam. Nem kellett volna odaadnom neki azt az éjjeli lámpát évekkel ezelőtt. Tudomást sem kellett volna vennem a létezéséről.

– Minek jön velünk? – kérdeztem kétségbeesetten, miközben összekészítettem a pecabotokat, az úszókat, a nehezékeket és a horgokat. Úgy két éve én is eljártam horgászni az apukámmal, a bátyámmal, Jamie-vel, Calvinnel és az új papájával, Erickel – vagyis Mr. Riley-val, mert így szólítottam. A Harper-öbölhöz szoktunk menni, ami kábé tizenöt percnyire volt gyalog, ott beültünk Mr. Riley csónakjába, és rengeteget viccelődtünk meg nevettünk. Az öböl olyan széles volt, hogy alig lehetett ellátni a túlpartján sorakozó boltokig. Calvin és én gyakran megpróbáltuk azonosítani az épületeket, például a könyvtárat, a vegyesboltot meg a bevásárlóközpontot, és közben igyekeztünk fogni is valamit. Amolyan fiúnapot tartottunk ilyenkor: gyorskaját ettünk, és rendre degeszre tömtük a hasunkat. Egyfajta hagyomány volt ez, amelybe most bele akart rondítani egy ostoba tízéves, aki örökké énekelt, és mindenkit körbetáncolt. Maggie May maga volt a megtestesült bosszantás. Ez volt az

igazság. Egyszer megnéztem a szótárban, mit jelent a neve, és ott is az állt, hogy „Calvin bosszantó mostohatestvére”.

Én sem fogalmaztam volna másként. Igaz, a mamám kiabált volna velem, amiért belefirkáltam egy könyvbe, de az nem változtatott volna az igazságon.

– A szüleim mondták, hogy el kell hoznunk – magyarázta a botját felemelve Calvin. – Anya orvoshoz viszi Cherylt, és senki sem lesz otthon, aki vigyázna rá.

– Nem lehetne bezárni a házba? A szüleid kitennének neki egy lekváros-mogyoróvajas szendvicset meg gyümölcslét, vagy valamit.

Calvin elhúzta a száját. – Szerintem is hülyeség magunkkal vinni.

– Az hát! – kiáltottam. – Az a rögeszméje, hogy összeházasodunk. Az erdőben. Teljesen elment az esze.

Jamie szája megrándult. – Azért beszélsz így, mert titokban szerelmes vagy belé.

– Nem is! – tiltakoztam. – Gusztustalan dolgokat állítasz. Maggie Maytől meg egyenesen rosszul vagyok. Elég csak rágondolnom, és rémálmaim lesznek.

Jamie felnevetett. – Ja. Tudom.

– Akkor meg miért csinálod ezt?

Jamie a vállamra csapott. – Azért, mert a bátyád vagyok, és az a dolgom, hogy bosszantsalak. Ez, öcsi, része a testvérszerződésnek.

– Én nem írtam alá semmilyen szerződést!

– Nem hát, mert kiskorú voltál, így a mama írta alá helyetted.

Égnek emeltem a szemem. – Mondj, amit akarsz, nem érdekel. De az biztos, hogy Maggie tönkre fogja tenni a

napunkat. Mindent tönkretesz. A vérében van. És *még azt sem tudja, hogyan kell horgászni!*

– De tudom! – méltatlankodott hangosan Maggie, aki épp ekkor rontott ki a házuk ajtaján szoknyában, sárga szandálban és egy Barbie pecabottal a kezében.

Egek, ki megy szoknyában, Barbie pecabottal horgászni?

Beletúrt egyenes szálú, szőke hajába, és sértetten felhúzta gigantikus méretű orrát. – Lefogadom, hogy egyedül több halat fogok, mint Calvin és Brooks együtt! Ez rád persze nem vonatkozik, Jamie. Te biztosan remek horgász vagy. – És olyan mosolyt villantott a bátyámra, amitől felfordult a gyomrom. Neki volt a világon a legcsúnyább mosolya.

Jamie visszamosolygott rá. – Biztosra veszem, hogy te sem vagy rossz, Maggie.

Ide szemforgatás kívánkozik. Jamie mindig ezt csinálta. Szuperkedves volt Maggie-vel, mert tudta, hogy ezzel halálra tud bosszantani engem. Pedig igazából nem szerethette, hiszen nem volt rajta semmi szeretni való.

– Hé, fiúk! Itt fogtok ülni egész nap, vagy elindulhatunk végre a patakhoz? – kérdezte Mr. Riley, miközben horgászfelszerelésével a kezében kilépett a ház ajtaján. – Szerintem vágjunk neki!

Lassú, komótos tempóban elindultunk. Legalábbis a fiúk. Mert Maggie egyfolytában pörgött-forgott, és egyik popszámot fújta a másik után. Úgy éreztem, megőrülök, ha még egyszer végig kell hallgatnom a „Macarená”-t. Azt képzeltem, hogy az erdőbe érve mi, fiúk beszállunk Mr. Riley csónakjába, Maggie pedig a parton marad.

Tökéletesnek tűnő ábránd volt. És az is maradt.

– Szükségünk lesz csalira – mondta Mr. Riley, majd

előhúzott a dobozából egy kis méretű ásót meg egy kis fémvödröt. – Ki a soros?

– Brooks! – vágta rá Calvin, és a nyomaték kedvéért még rám is mutatott. Amikor horgászni mentünk, valamelyikünknek mindig ki kellett ásnia egy csomó kukacot a földből. Egyetlen zokszó nélkül megragadtam az ásót meg a vödröt. Tulajdonképpen szívesen mentem, hiszen imádtam kukacot gyűjteni. Ezt szerettem a legjobban a horgászatban.

– Szerintem Maggie is elkísérhetné – jegyezte meg gonoszul, látványos kacsintás kíséretében Jamie.

– Nem, dehogy. Egyedül is meg tudom csinálni.

– Ugyan, szívesen veled megyek. – Maggie szája szinte a füléig ért.

Ezt a ronda vigyort!

– Apa, segíthetek Brooksnak?

Vetettem egy pillantást Mr. Riley-ra, de előre láttam a sorsomat, hiszen köztudomású volt, hogy Mr. Riley HLSZ-ben – heveny lányszindrómában – szenved. Egyszer sem hallottam, hogy valamire nemet mondott volna Maggie-nek, és egy percig sem hittem, hogy ezen a szokásán épp ma fog változtatni.

– Persze, drágaságom. Mulass jól. – Még el is mosolyodott. – Mi addig előkészítjük a csónakot, és amint visszaértek, vízre szállunk.

Amikor elindultunk a fák közé, ügyeltem rá, hogy Jamie mellett kelljen elhaladnom, és jó erősen belebokszoltam a karjába. Ő még erősebben visszabokszolt, amivel megnevettette Maggie-t. Néhány lépés után a fülembe dugtam az MP3-lejátszóm fülhallgatóját, és abban bízva, hogy Maggie előbb-utóbb úgyis lemarad, sietősre fogtam a lépteimet.

Csakhogy Maggie ugrándozása-pörgése meglepően gyorsnak bizonyult.

– Nos? Találtál már nyakkendőt? – kérdezte egy kis idő után.

A szememet forgattam. Olyan hangosan beszélt, hogy még így, a fülhallgató ellenére is tisztán hallottam. – Mondtam már, hogy nem foglak feleségül venni.

Maggie felvihogott. – Két nap múlva összeházasodunk, Brooks. Ne légy ostoba. Feltételezem, hogy Calvin lesz a tanúd. Vagy inkább Jamie? Én Cherylt kértem fel koszorúslánynak. Hé, belehallgathatnék egy kicsit a zenédbe? Calvin szerint jobb számaid vannak, mint bárki másnak, és nem ártana, ha tudnám, hogy milyen zenét szeretsz, ha már egyszer összeházasodunk.

– Nem házasodunk össze. Ami meg az MP3-lejátszómat illeti, hozzá ne merj nyúlni!

Maggie úgy kacagott, mintha egy jó viccet sütöttem volna el.

Nekiláttam kukacok után kutatni, míg ő ágról ágra lendítette magát. – Akkor most segítesz ásni, vagy nem? – kérdeztem mogorván.

– Csak nem képzeled, hogy egyetlen kukacot is megfogok?

– Akkor meg miért jöttél velem?

– Miért, miért… Hogy megbeszélhessük az esküvő részleteit! És azt reméltem, hogy lesz időnk elugrani a faházhoz. Itt van a közelben. Ha akarnád, a miénk lehetne. Szépen berendezhetnénk. Magunknak, Szöcskének meg Jamnek. Senki sem lakik benne. Pont elég lenne a családunknak.

Észveszejtő dolgokat tudott összehordani.

Én tovább ástam, ő meg csak beszélt, és beszélt. Minél gyorsabban mozgott a kezemben az ásó, annál gyorsabban forgott a nyelve. Csupa lányos témát hozott fel, ami engem egyáltalán nem érdekelt. Cipőkről, sminkről, első táncról, menyasszonyi tortáról és esküvői dekorációkról ömlengetett, kitérve arra is, hogy miként lehetne megrendezni a fogadást a lakatlan faházban. Be nem állt a szája. Még az is megfordult a fejemben, hogy elhajítom az ásót, és csapot-papot hátrahagyva futásnak eredek. Elvégre az életemről volt szó – Maggie meg akart ölni, ehhez kétség sem férhetett. Ám amikor az első gyerekünk keresztelőjét szóba hozta, azzal végleg elvetette a sulykot.

– Akkor most jól figyelj! – kiáltottam rá, és még a vödröt is felrúgtam a benne lévő kukacokkal együtt. Azok megpróbálták visszaásni magukat a földbe, de már azzal sem törődtem. Kidüllesztettem a mellkasomat, és elindultam Maggie felé. Az öklömmel hadonászva egyenesen a képébe ordítottam: – Nem fogunk összeházasodni! Sem ma, sem holnap, sem máskor! Utállak! Az utolsó levelemben is csak azért voltam kedves, mert Jamie megfenyegetett, hogy elárul a szüleinknek, ha undok dolgokat írok, és akkor megnézhetem magam. Érted? Úgyhogy hagyd ezt az esküvős hülyeséget, és fogd be!

Az arcunk talán csak tenyérnyire volt egymástól. Maggie összefonta a kezét a háta mögött, és észrevettem, hogy reszket a felső ajka. De összehúzta a szemét, és úgy tanulmányozott, mintha az imént elhangzott, egyébként teljesen világos szavaim értelmét akarná megfejteni. Egy pillanatra elkomorult, de aztán ismét szétterült az arcán az a csúf mosoly. Még mielőtt égnek emelhettem volna a szememet, hozzám hajolt, megragadta az arcomat, és még közelebb

húzott magához.

– Mit csinálsz? – kérdeztem összenyomott pofazacskóim közül.

– Meg foglak csókolni, Brooks, mert gyakorolnunk kell, mielőtt a családunk és a barátaink előtt csináljuk ugyanezt.

– Na, azt aztán nem! Eszedbe ne… – A torkomra forrt a szó, ugyanakkor dübörögni kezdett a szívem. Maggie a számra illesztette a száját, és megpróbált még közelebb húzni. Kirántottam magam a keze közül. Mondani akartam valamit, de nehezemre esett megformálni a szavakat, így csak néztem, félszegen, tehetetlenül.

– Még egyszer meg kellene próbálnunk – mondta Maggie, és még biccentett is hozzá.

– Ne! Meg ne csó… – De mire befejezhettem volna, ismét megcsókolt. Éreztem, hogy felforrósodik a testem. Talán a… haragtól? Vagy zavaromban? Nem. A haragtól. Határozottan a haragtól. *Vagy talán…*

– Abbahagynád? – üvöltöttem rá. Ismét kitéptem magam az ujjai közül, és hátrálni kezdtem. – Nem csókolgathatsz embereket, akik nem akarnak csókolózni veled!

A pillantása vészjóslóvá vált, az arca pulykavörös lett. – Te nem akarsz csókolózni velem?

– Nem! Nem akarok! És mást sem akarok csinálni veled, Maggie May Riley! Többé a szomszédod sem akarok lenni! Nem akarok barátkozni veled, nem akarlak feleségül venni, és a leghatározottabban állítom, hogy nem akarlak megcsókolni… – Ezúttal én hallgattattam el magamat. Valahogy, a prédikációm közepette, egyre közelebb kerültem hozzá, és az ajkam rátalált az ajkára. Most én szorítottam a két tenyerem közé az arcát, és csókolni kezdtem. És abba sem

hagytam vagy tíz másodpercig. Így kellett, hogy legyen, mert számoltam a másodperceket. Aztán eltávolodtunk egymástól, és csak álltunk szótlanul.

– Te megcsókoltál! – suttogta Maggie.

– Hiba volt – feleltem.

– Jó hiba?

– Rossz hiba.

– Ó!

– Aha.

– Brooks?

– Maggie?

– Elkövethetnénk még egyszer ezt a rossz hibát?

Rugdosni kezdtem magam előtt a földet, és megvakartam a tarkómat. – Még ha megtesszük is, nem jelenti azt, hogy feleségül veszlek.

– Oké.

Felvontam a szemöldökömet. – Komolyan mondom. Kapsz egy tíz másodperces csókot, és kész. Nem lesz több. *Soha*.

Közelebb léptem hozzá, és egymás arcára szorítottuk a kezünket. Csók közben behunytam a szememet, és számolni kezdtem tízig.

1…

1.3…

1.5…

2…

– Brooks? – motyogta valaki a számba, és amikor kinyitottam a szememet, azt láttam, hogy Maggie engem bámul.

– Igen? – kérdeztem. A kezünk még mindig a másik arcát markolta.

– Most már abbahagyhatjuk. Már ötször tízig elszámoltam.

Zavartan elhúzódtam tőle. – Ahogy akarod. Egyébként is ideje visszamennünk a többiekhez. – Sietősen elkezdtem visszaterelni a kukacokat a vödörbe, nem sok sikerrel. A szemem sarkából láttam, hogy Maggie lassan pörögni kezd, és halkan dúdol hozzá valamit.

– Hé, Brooks! Tudom, azt mondtam, viselheted a sárszínű nyakkendődet az esküvőn, de azt hiszem, jobban állna neked a zöld. Hozd magaddal a holnapi próbára, rendben? Itt találkozunk, pontosan hétkor.

A szája mosolyra húzódott, és én el sem tudtam képzelni, mi változott meg az elmúlt néhány percben.

A mosolya már nem tűnt olyan csúnyának.

Miközben a távolba bámult, felpattantam. Megint felrúgtam a kukacos vödröt, de nem törődtem vele. – Hé, Maggie…

Lassan felém fordult. – Igen?

– Mit szólnál hozzá, ha még egyszer megismételnénk azt a csókos izét?

Elpirult, és elmosolyodott, amit most egyenesen gyönyörűnek találtam. – Hány másodpercre gondolsz?

– Nem is tudom… – A zsebembe gyömöszöltem a kezemet, és vállat vontam. Egy kukacot bámultam, ami megpróbált belekapaszkodni a cipőfűzőmbe. – Talán megint tízre.

3

MAGGIE

Szerelmes voltam Brooks Tylerbe.

Szerettem volna, ha van olyan szó, amely kifejezőbben leírhatta volna, hogy mit érzek ez iránt a helyes, faragatlan srác iránt, aki nemrég többször is megcsókolt, de a szerelem jutott egyedül az eszembe, amikor a közelében voltam.

Ahogy az ágyamon feküdtem, és újra és újra elmerengtem az utolsó, tíz másodperces csókunkon, hangos kiáltásra lettem figyelmes. Cheryl volt az. – Ugye, csak hülyéskedsz?

Nem tudtam megállapítani, melyik hangosabb – odakint a szél, vagy Cheryl. — Fogalmam sincs, mi a dolga egy koszorúslánynak! – Cheryl vinnyogva ledobta magát mellém. Göndör vörös haja csak úgy repkedett az arca körül, ahogy a matracomon ugrált. Nemcsak a mostohatestvérem volt, hanem a legjobb barátnőm is, attól a naptól kezdve, hogy a házukba költöztem. Csak ő lehetett a koszorúslányom, senki más.

– Semmit sem kell csinálnod, tényleg, kivéve azt, amit én, valamilyen oknál fogva, nem akarok megtenni. És amikor elborul az agyam az esküvői előkészületek okozta stressztől, el kell viselned az ordítozásomat. Ja, és tartanod kell az uszályomat, miközben végigvonulok a templomon.

– Már miért kellene tartanom?

Vállat vontam. – Nem tudom, de a nagynéném koszorúslánya is tartotta a nagynéném uszályát, ezért, azt

hiszem, ez is része az esküvői ceremóniának. – A szobám közepén felállítottam az összes Barbie babámat, a plüssállataimat és az összes „Én kicsi pónim” figurámat, úgy, ahogy a násznépet képzeltem az esküvőn. Brooks szerepét Kenre osztottam, engem pedig az egyik Barbie jelképezett.

– És ha már itt tartunk, hogy sikerült szert tenned erre az udvarlóra? – kérdezte Cheryl.

– *Vőlegényre* – javítottam ki. – Egész könnyen, ha tudni akarod. Te is szerezhetnél magadnak egyet. Elég, ha elkezded dobálni a hajadat, és megírod neki levélben, hogy összeházasodtok.

– Tényleg? – kérdezte emelt hangon Cheryl. – Ennyi az egész?

Bólintottam. – Ennyi.

– Hűha! – sóhajtotta megbabonázva Cheryl. Nem értettem, miért csodálkozik annyira. Minden fiú könnyű préda volt. Mama szerint nem megszerezni volt nehéz őket, hanem lerázni. – Honnan tudod mindezt?

– A mamától.

Cheryl sértetten csücsörítette a száját. – És nekem miért nem mondta el? Én is a lánya vagyok. Ráadásul, én voltam neki előbb.

– Talán úgy véli, hogy még túl fiatal vagy. De jövőre majd neked is elmondja, gondolom.

– De én nem akarok egy egész évet várni! – Cheryl abbahagyta az ugrálást, és dobálni kezdte a haját. – Szükségem van egy tollra és egy papírra. Vagy várj csak… Biztos vagy benne, hogy Brooks nem akar engem is feleségül venni?

Csípőre tettem a kezemet, és felvontam a szemöldökömet.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Cheryl tovább dobálta a haját. – Semmit. Hacsak azt nem, hogy elég gyakran rám mosolyog.

Ó. Édes. Istenem.

A húgom egy céda! A mama megtiltotta, hogy kimondjam ezt a szót, de hallottam, hogy ő is így nevezte a nővérét, amikor az kivetette a hálóját egy nős férfira, és Mary néninek egyáltalán nem tetszett ez a címke. Márpedig Cheryl valami hasonlóban törte a fejét.

– Nincs ebben semmi különös. Brooksnak a vérében van a mosolygás. A múltkor rámosolygott egy mókusra is. Láttam.

– Azt akarod mondani, hogy ugyanúgy mosolyog egy mókusra, mint rám? – kérdezte emelt hangon Cheryl.

Haboztam. Közben jól megrágtam a kérdést. Arra gondoltam, hogy Cheryl sok vonatkozásban hasonlít a mókusokra. A mókusok például megőrültek a mogyoróért, és Cherylnek is őrültnek kellett lennie, ha elhitte, hogy Brooksnál előnyt élvez velem szemben.

Cheryl, még mindig a haját dobálva, pufogva felállt. – Túl sokáig gondolkodsz a válaszon! Meg foglak mondani a mamának. És akármit mondasz is, bármelyik fiút megszerezhetem magamnak, Maggie May.

– Nem érdekel. A vőlegényemet biztosan nem tudod.

– De igen!

– Nem!

– De!

– Fogd be, és hagyd abba azt az ostoba hajdobálást! – visítottam.

Cherylnek torkán akadt a szó. Láttam, hogy könnybe lábad a szeme, aztán elfordult, és elviharzott. – Nem megyek el az

esküvődre! – üvöltötte.

– Ne is! Vedd úgy, hogy visszavontam a meghívást! – üvöltöttem, de már csak a hátának.

Pár perc múlva, résnyire összehúzott szemmel, a mama nyitott be a szobámba. – Már megint összekaptatok?

Vállat vontam. – Nem tehetek róla, hogy annyira drámai tud lenni.

– Ahhoz képest, hogy a legjobb barátnők vagytok, elég gyakran összerúgjátok a port.

– Hát, ja… a lányok már csak ilyenek.

A mama egyetértően elmosolyodott. – Ez igaz. De azért ne felejtsd el, Maggie, hogy ő fiatalabb nálad, és nem veszi olyan könnyen a dolgokat, mint te. Hogy őszinte legyek, egy magányos különc, aki sehol sem találja igazán a helyét. Te vagy az egyetlen igaz barátja, és egyben az egyetlen nővére is. A családhoz tartoztok mind a ketten, és mire való a család?

– Arra, hogy vigyázzunk egymásra?

A mama bólintott, és megpuszilta a homlokomat. – Így van. Vigyázunk egymásra, még a nehéz napokon is.

– Ha Cheryl és én összevesztünk, a mama mindig ezt szokta mondani. Hogy vigyázzunk egymásra, hiszen a család arra való. És ez akkor igazán fontos, amikor nehezünkre esik még az is, hogy egymásra nézzünk.

Még az alkalomra is emlékeztem, amikor először mondta. Ő és apa leültettek engem, Calvint és Cherylt a nappaliban. Ekkor mondták, hogy mindannyian szólíthatjuk őket papának meg mamának, ha mi is úgy akarjuk. Ez az esküvőjük napján történt, este, amikor hivatalosan is családdá váltunk. Ahogy ott ültünk, a mama és a papa egymásra tette a kezünket, és meg kellett ígérnünk, hogy mindig vigyázni fogunk egymásra.

Mert a családtagoknak ez a dolguk.

– Majd bocsánatot kérek tőle – suttogtam, Cherylre gondolva. Végül is tényleg ő volt a legjobb barátnőm.

A délután hátralevő részét az esküvőm tervezésével töltöttem. Hétéves korom óta álmodoztam róla, tehát jó ideje. Azon tűnődtem, vajon milyen zenét szeret Brooks. Mivel nem engedte, hogy belehallgassak, nekem kellett kitalálnom. Egyedül. Ő és Calvin minden este bohóckodott egy kicsit apa gitárjaival, és azzal kérkedtek, hogy egy nap híres zenészek lesznek. Eleinte nemigen hittem nekik, de minél többet gyakoroltak esténként, annál jobbak lettek. Arra gondoltam, hogy esetleg eljátszhatnának valamit az esküvőn. Meg arra, hogy Brooks kedvenc számára fogok végigvonulni a templomon. Bár utoljára Justin Timberlake „Sexy Back" című számát énekelték a bátyámmal, és azt nem találtam esküvőhöz illőnek.

De az első táncunkhoz jó lesz.

Esténként, miután a mama és a papa ágyba dugott minket, mindig hallottam, hogy felcsendül a zene a földszinten, a nappaliban. Minden alkalommal ugyanaz a szám szólt: Sam Cooke-tól a „You Send Me". Erre táncoltak először az esküvőjükön. Ilyenkor lábujjhegyen kiosontam a szobámból, a lépcső tetejéhez lopakodtam, és lenéztem. Odalenn félhomály volt, a papa megfogta a mama kezét, és elhangzott a kérdés, amelyet minden este feltett: Táncolsz velem? Ezután a papa forogni kezdett a mamával, körbe-körbe, és közben

mindketten úgy vihogtak, mint a gyerekek. A mama egy pohár bort tartott a kezében, és ahogy a papa forgatta, a bor a fehér szőnyegre löttyent. Ettől még jobban kellett nevetniük, és még közelebb húzódtak egymáshoz. A mama feje a papa mellkasán pihent, és miközben lassúzni kezdtek, a papa a mama fülébe suttogta a dal szövegét.

Számomra ez az igaz szerelem,
Hogy nevetni tudsz a hibáimon.
Hogy édes titkokat suttogsz nekem,
S táncunkkal enyhítesz magányomon.

Másnap reggel, amikor felébredtem, az előttem álló nap volt az első gondolatom. – Ma lesz az esküvőm főpróbája! – üvöltöttem. Aztán a magasba lendítettem a karomat, és őrült ugrándozásba kezdtem az ágyamon. – Az én esküvőmé! Az én esküvőmé!

Calvin álmos szemét dörzsölgetve bebotorkált a szobámba. – Egek, Maggie, nem hagynád abba? Még csak hajnali három van – motyogta két ásítás között.

Rávigyorogtam. – Nem számít, Calvin. Ma lesz a főpróbám, és csak ez számít, semmi más.

Motyogott még valamit, amivel bántani akart, de nem érdekelt.

Szinte ugyanebben a pillanatban, szintén a szemét dörzsölgetve és ásítozva, a papa is megérkezett. Az ágyamhoz lépett, mire én a nyakába csimpaszkodtam, mintegy

kényszerítve, hogy emeljen fel.

– Tudod, milyen nap van ma, papa? Tudod? – visítottam a fülébe.

– Hadd találjam ki. Talán ma van az esküvőd főpróbája?

Bólintottam, aztán kacagni kezdtem. A papa fáradtan körbefordult velem. – Honnan tudtad? – kérdeztem.

Elvigyorodott. – Találgattam, és szerencsém volt.

– El tudnád hallgattatni valamivel? – kérdezte zsémbesen Calvin. – Akkor talán alhatnánk még egy kicsit. Akkor se lehetne hangosabb – biccentett felém dühösen –, ha igazi esküvőről lenne szó.

Felnyögtem, és már azon voltam, hogy behúzzak neki egyet a hazug beszólásért, de a papa visszatartott. – Nem mindenki szeret korán kelni – súgta a fülembe. Mit szólnál, ha mindannyian aludnánk még pár órát, aztán készítenék neked egy főpróba előtti reggelit?

– Epres-tejszínhabos gofrit?

– Csoki reszelékkel megszórva! – tette hozzá mosolyogva.

Calvin visszavonszolta a morcos seggét a szobájába, a papa visszafektetett az ágyamra, és eszkimó puszikkal szórta be az arcomat. – Próbálj aludni még egy keveset, jó, szívem? Nehéz nap vár rád. – Azzal betakargatott, ugyanazokkal a mozdulatokkal, amelyekkel minden este elrendezte körülöttem a takarót.

– Oké.

– És még valamit, Maggie May.

– Igen?

– A te szívdobbanásaid forgatják a Földet. – Ezt is mindennap elmondta nekem a papa, mióta csak az eszemet tudtam.

Ahogy kiment, leoltotta a lámpát, én meg csak feküdtem az ágyamon, és a mennyezetet díszítő, sötétben világító csillagokat bámultam. A kezemet összekulcsoltam a mellkasomon, és széles mosollyal számolgattam a szívdobbanásaimat, amelyek forgásban tartották az egész földgolyót.

Aludnom kellett volna, tudtam, de képtelen voltam lehunyni a szememet az esküvőm előtti nap hajnalán. Egy olyan fiúval akartam összekötni az életemet, akiről, bár ő még csak nem is sejthette, én biztosra vettem, hogy a legjobb barátom lesz a tizedik évfordulónkon is.

Akinek valószínűleg éppen tíz évre volt szüksége ahhoz, hogy rájöjjön – tényleg a férjem akar lenni.

Hogy utána boldogan élhessünk, míg meg nem halunk.

Én voltam először talpon, amikor eljött a reggel, és vártam, hogy elkészüljön az ünnepi reggelim. A papa és a mama még mélyen aludt, amikor beosontam a szobájukba.

– Hé, ébren vagytok? – kérdeztem suttogva. Amikor senki sem válaszolt, megcsíptem a papa arcát, és megismételtem a kérdésemet. – Hé, papa, ébren vagy?

– Maggie May, még nincs itt a felkelés ideje – mormogta.

– De azt ígérted, hogy csinálsz nekem gofrit – nyafogtam.

– Reggel.

– Reggel van! – nyögtem bánatosan, majd az ablakukhoz léptem, és elhúztam a sötétítőfüggönyt. – Látjátok? Süt a nap.

– A nap hazudik, ezért teremtette a Jóisten a függönyt – motyogta ásítozva a mama, és az oldalára fordult. Kinyitotta a szemét, és az éjjeliszekrényén álló órára pillantott. – A hajnali öt-harminc még nem reggel, Maggie May. Különösen szombaton. Menj csak vissza az ágyadba, majd mi felébresztünk.

Erre csak reggel nyolckor került sor, és csodák csodája, én már ébren voltam. A nap jóval lassabban telt, mint szerettem volna. A szüleim megnézették velem Cheryl táncpróbáját, ami jóval tovább tartott a tervezettnél, és amint hazaértünk, el akartam indulni Brookshoz.

Mama azt mondta, csak akkor mehetek, ha Cherylt is magammal viszem, de hiába kértem tőle bocsánatot, ő még mindig nem akart a koszorúslányom lenni, így el kellett szöknöm otthonról, hogy találkozhassak Brooksszal az erdőben. Végigszökdécseltem a környék utcáin, közben elgyönyörködtem a kertek tökéletesen nyírt pázsitjában és a tökéletes virágágyásokban. Harper County egy olyan kisváros volt, ahol mindenki mindenkit ismert, így számíthattam arra, hogy a mamát hamarosan felhívja valaki, és tudatja vele, hogy egyedül ugrándozom az utcán, így nagyon gyorsnak kellett lennem.

De azért nem *túl* gyorsnak. Az utcánk végéhez érve mindig meg kellett állnom, elnézni mindkét irányba, és csak utána átmenni az úton Mrs. Boone házához. Mrs. Boone pázsitja nem hasonlított senkiéhez. Itt mindenütt virágok nőttek, rendezetlen összevisszaságban. Sárga rózsa, levendula, pipacs – bármilyen virág jutott az ember eszébe, azt Mrs. Boone kertjében biztosan megtalálta.

Senkinek sem jutott eszébe, hogy az idős hölgy háza előtt

megálljon. Vén, morgós, különc asszonynak tartották. Többnyire egyedül ült a tornácán, egy hintaszékben ringatózva motyogott magában, miközben a macskája, Muffin az udvarban hempergett.

A kedvenc pillanataim azok voltak, amikor Mrs. Boone bement a házába teáért. Több teát ivott, mint bárki, akit valaha ismertem. Egyszer Cheryl és én az utca másik oldaláról figyeltük, és elborzadtunk a gyakoriságtól, amellyel felállt a hintaszékből, majd egy csésze teával tért vissza.

Amikor eltűnt a házban, átlopóztam a kertjébe, amelyet csinos, fehér kerítés védett a betolakodóktól. Ilyenkor annyi virágot szagoltam meg, amennyit csak bírtam, és a magas fűben eljátszottam egy kicsit Muffinnal.

Ezen az estén azonban, mivel nem sok időm volt a találkozómig Brooksszal, egyenesen a kertjébe siettem.

– Hé! Eric kölyke! Takarodj az udvaromból! – sziszegte ellenségesen Mrs. Boone, és teásbögréjével erélyesen kilökte szúnyoghálós ajtaját. Már vagy százszor megmondtam neki, hogy hívnak, de ennek ellenére sohasem szólított a nevemen.

– Maggie – mondtam, miközben kezemben a doromboló Muffinnal felálltam. – A nevem Maggie, Mrs. Boone. *Maggie*. – Lassan és hangosan mondtam, hogy biztosan megértse.

– Ó, pontosan tudom, ki vagy, te kis bajkeverő! És most hordd el magad a macskám mellől meg a virágaim közül!

Mintha meg sem hallottam volna, hogy mit mond.

– Tudja, Mrs. Boone, a maga kertjében vannak a legszebb virágok, amiket valaha láttam. Tudta? És csak hogy el ne felejtse, Maggie-nek hívnak. Vagy Maggie Maynek. A családomban szinte mindenki így szólít. És ha már a családomról meg a virágokról beszélünk, talán meg is

kérdezhetem… adna néhány szál virágot a holnapi esküvőmhöz?

– Az esküvődhöz? – kérdezte haragosan. Még a szemét is összehúzta, így még jobban látszott, hogy túlságosan kisminkelte magát. A mama mindig azt szokta mondani, hogy a kevesebb néha több. Mrs. Boone valószínűleg ennek az ellenkezőjét gondolta. – Nem vagy egy kicsit fiatal a házassághoz?

– A szerelem nincs tekintettel az életkorra, Mrs. B.

– Leszakítottam egy pipacsot, és elengedve Muffint a fülem mögé tűztem.

– Ha még egy szálban kárt teszel, az életben nem lesz gondod arra, hogy letéphess bármit is – fenyegetett az asszony zsémbesen.

– Szívesen hozok akár fagyit is cserébe, Mrs. B. És ha gondolja, most is leszedhetem, amire szükségem van, így nem kell azon aggódnia, hogy…

– *Takarodj!* – süvöltötte olyan hangon, hogy felállt a hátamon a szőr. Kihúztam magam, és félelemtől tágra nyílt szemmel hátrálni kezdtem.

– Oké. Ha mégis meggondolná magát, holnap, az esküvőre menet, itt fogok elhaladni a háza előtt. Magát is szívesen meghívom. Jöjjön el, ha akar. A két görcsös fa között lesz az erdőben, délután ötkor. A mamám süti a tortát, a papám készíti a puncsot. Muffint is elhozhatja! Viszlát, Mrs. B. Remélem, holnap találkozunk!

Még dohogott valamit, miközben két sárga rózsát leszakítva kisiettem az udvarából. Továbbszökdécseltem, de még visszaintegettem a mogorva néninek, aki talán nem is volt mogorva, csak meg akart felelni a róla gyártott

mendemondáknak.

Minél közelebb értem a görcsös fákhoz, annál hevesebben dobogott a szívem. Minden lélegzetvételemmel izgatottabb lettem. Minden egyes lépésem közelebb vitt Brookshoz. *Hát megtörténik*. Végre, valósággá válik. Nekem is részem lesz abban, amiben a papa és a mama osztozott. Az övé leszek, ő pedig az enyém.

És biztosan tudtam, *hogy ez most örökre szól*.

Késett.

Tudtam, hogy több óra is van a házukban, és meg tudja nézni, mennyi az idő, Brooks mégis késett.

Hogy lehetünk boldogok egymással, ha nem képes időben ideérni?

A pillantásom a Barbie órám számlapjára vándorolt, és összeszorult a mellkasom.

7:16.

Határozottan késésben volt. Hét órát mondtam neki, ami azt jelentette, hogy már tizenhat perce ott kellett volna lennie.

Kérdések kavarogtak a fejemben. Hol lehet? Lehet, hogy át akar verni? *Nem, nem fog*.

Lehet, hogy nem szeret annyira, mint amennyire én szeretem? *Nem, ugyanúgy szeret*.

Fájt a szívem, ahogy a fák között bolyongtam, abban reménykedve, hogy előbb-utóbb megpillantom ezt az ostoba, szép szemű fiút. – Biztos eltévesztette a fákat – nyugtattam

magam, miközben az avar zörgését hallgattam a talpam alatt. – El fog jönni – mondogattam hangosan, de láttam, hogy egyre sötétebb lesz az ég.

Sohasem engedték meg, hogy lámpagyújtás utánig házon kívül maradjak, de tudtam, hogy ezen a napon, tekintettel arra, hogy holnap lesz az esküvőm, megtehetem. Azzal nyugtattam magam, hogy egyébként sem leszek egyedül a sötétben, hiszen Brooks mindjárt megérkezik.

7:32.

Vajon melyik irányból jöttem? És hová tűnt a két görcsös fa? A szívem, ha lehet, még hevesebben dobogott, és egyre jobban izzadt a tenyerem. – Brooks! – kiáltottam most már tényleg idegesen, mert tudtam, hogy eltévedtem. De még mindig bíztam abban, hogy meg fog találni. *Hogy eljön.* Mentem tovább. Az erdő belseje felé? Egyre távolabb a görcsös fáktól? Honnan tudhattam volna? Azt sem tudtam, hol vagyok.

7:59.

A víz.

Arra gondoltam, hogy megkeresem a folyót, ahol a fiúk horgásztak. Talán Brooks is ott lesz. De fogalmam sem volt, merre lehet a folyó. Futni kezdtem. Egyre csak futottam, egy kicsit előre, aztán visszafelé, abban bízva, hogy így megtalálom a folyót, és onnan már tudni fogom, hogy kell hazamenni, és közben esetleg megtalálom Brooksot is. Hiszen ő is eltévedhetett. Talán ő is egyedül volt, és ugyanúgy félt, ugyanúgy izzadt, mint én. Talán ő is engem keres, biztattam magam. Ahhoz, hogy megnyugodjak, meg kellett találnom. Ott kellett állnom, közvetlenül mellette.

8:13.

A víz.

Megtaláltam.

Rátaláltam a fodros hullámokra, a kavicsokra, a békés hangokra.

Megtaláltam a folyót, és megtaláltam őt is.

– Ne hagyj el, Julia. Kérlek, hallgass meg.

Brooks?

Nem..

Nem Brooks volt.

Valaki más, aki nem volt egyedül. Egy férfi volt, és még valaki.

Egy nő. Aki egyre azt mondogatta, hogy nem, fejezzék be ezt az egészet, és ez egyáltalán nem tetszett a férfinak.

– De hát szép életünk van, Julia. És családunk.

– Te tényleg nem érted? Nem akarok tovább veled élni.

– A fickó miatt, akivel együtt dolgozol?

A nő égnek emelte a szemét. – Ne kezdd már megint! Épp erről beszélek! Tele vagy gyűlölettel. Nem engedhetem, hogy így nőjön fel a fiunk. Nem folytathatjuk így tovább.

A férfi a hajába túrt. – Dugtok, igaz? Ne is tagadd! Tudom, hogy keféltek! – Haragjában már zihálva szedte a levegőt, szaporán emelkedett és süllyedt a mellkasa.

Vele együtt én is egyre nehezebben lélegeztem, és egyre jobban eluralkodott rajtam a félelem. Akkor sem féltem ennyire, amikor egyedül álltam a sötétben a görcsös fák között. Bár maradtam volna ott!

A férfi üvölteni kezdett, olyan volt a hangja, mint a puskaropogás. – Te rohadt kurva! – kiáltotta, és hatalmas pofont mért a nő arcára. A nő hátratántorodott, és nyöszörögni kezdett. Az arcára szorította a tenyerét. –

Mindent megadtam neked. Szép életünk volt. És nemrég a céget is átvettem. Pont kezdtünk volna talpra állni. És mi lesz a fiunkkal? Mi lesz a családunkkal? – Újra és újra megütötte a nőt. – Mindenünk megvolt! – Kidülledt a szeme, mintha őrült lenne – vagy zavart. A nő egy erőteljes lökéstől a földre zuhant.

Elszorult a torkom, miközben azt figyeltem, ahogy a sötétre emlékeztető férfi ujjai ráfonódnak a nő nyakára. – Nem hagyhatsz el – mondta szinte könyörgő hangon, miközben fojtogatta és rázta az asszonyt. Aki persze sikoltozott közben, és a semmit markolászta az ujjaival. Megpróbált levegőhöz jutni. A férfi azonban egyre rázta. Hirtelen úgy éreztem, mintha velem tenné ugyanezt.

Mintha engem fojtogattak volna az ujjai. Mintha belőlem akarta volna kirázni az életet.

A kezem a nyakamat szorongatta, levegő után kapkodtam, és tudtam, ha én nem tudok lélegezni, a nő még nagyobb kínokat élhet át.

Aztán a férfi vonszolni kezdte a tehetetlen testet a víz felé.

Abban a pillanatban tudtam, kivel állok szemben.

Az ördöggel.

Az ördög a víz felé vonszolta a nőt, és amikor odaért vele, belenyomta a fejét a hullámokba.

Többé nem vettem levegőt.

Belefojtotta a vízbe.

Egyszerűen megfojtotta.

Az ördög megfojtott egy nőt a Harper-patak partján. Tudtam, hogy halott. Egy darabig még küzdött, miközben az ördög a víz alatt tartotta a fejét. Leszorította a partra, és ha egy pillanatra sikerült felbuknia, azonnal visszanyomta.

Az asszony megpróbálta megmarkolni az ördögöt, mindent megtett azért, hogy kiszabaduljon a karmai közül, és minden alkalommal, amikor az ördög kiemelte a fejét a vízből, fuldokolva próbált levegőhöz jutni. Az ördög belegázolt a vízbe, egyre mélyebbre vonszolta a nőt. Már az ördög nyakáig ért a víz, az asszonyt meg már nem is láttam.

– Ne hagyj el – fogta ismét könyörgőre a férfi. – Ne hagyj el, Julia.

Nem kellett volna végignéznem.

De képtelen voltam levenni róluk a tekintetemet.

A nő teljesen elmerült, és már nem láttam mást, csak az ördög sötét körvonalait.

Aztán egyszer csak felrántotta az ernyedt testet a víz alól, visszavonszolta a partra, és közben egyre csak mondta a magáét. – Hogy tehetted? Hogy tehetted ezt velünk? – Felemelte a nő bal kezét, lerángatta róla a jegygyűrűt, és a saját ujjára húzta.

Megölte.

Megölte.

És aztán rádöbbent, hogy mit tett. Hogy hová vezetett a gonosz cselekedete. – Julia – nyöszörögte. – Julia, ébredj fel! – Leroskadt az asszony teste mellé, és megpróbálta visszahozni az életbe, de már nem tudta. Fuldokolva zokogni kezdett. – Kérlek, gyere vissza!

Hátrálni kezdtem, és közben egy ágra léptem.

A férfi felnézett.

Megölte az asszonyt, és most engem bámult.

Ne nézz rám!

Összekulcsoltam a kezemet, és éreztem, hogy forogni kezd velem a világ. Botladozva hátráltam, és az ágak, amelyekre ráléptem, hangos reccsenéssel törtek ketté a talpam alatt. A hátam nekiütődött a legközelebbi fatörzsnek. Az ördög rám szegezte csokoládébarna szemét, és a pillantása végigtáncolt a testemen. Halálra váltan bámult egy darabig, aztán a földre ejtette az élettelen testet. – Hé! – kiáltotta, és felém indult. – Hé, mit csinálsz te itt?

Szinte vonszolta magát, átázott ruhájából csöpögött a víz.

Sohase kóborolj egyedül, Maggie May. Megértetted? Bárhová mész, vidd magaddal a húgodat.

Másra sem tudtam gondolni, csak a mama szavaira. A férfi egyre közeledett hozzám. Felsikoltottam, aztán megfordultam, és futni kezdtem. Szedtem a lábamat, ahogy csak bírtam, szinte repültem az ágak között. Attól féltem, ki fog ugrani a szívem.

Az üldözőm léptei egyre hangosabban dobogtak mögöttem, de nem néztem hátra. Ő meg nem adta fel. Minden lépésével közelebb került hozzám. *Fuss, Maggie, fuss!* Gyorsabban! Még gyorsabban! Szaladj!

Erős rántást éreztem a szoknyámon. Hátratántorodtam. A fülem mögül messzire repült a pipacs. A férfi a földre lökött. A mellkasom erősen hullámzott, és újfent sikoltozni kezdtem. A férfi megmarkolt, és teljes súlyával rám nehezedett. Hogy elhallgattasson, a számra tapasztotta a mocskos kezét.

Rugdalózni kezdtem, és amint levegőhöz jutottam, tovább sikoltoztam. Tudtam, hogy meg akar ölni.

Tudtam.

Kérem, ne!

Könny csörgött az arcomon, de tovább küzdöttem.

– Nem kellett volna itt lenned! – sziszegte a képembe az ördög, aztán felzokogott. – Nem lett volna szabad végignézned. Véletlenül történt. Nem akartam…

Ne!

Az egyik kezével megmarkolta a nyakamat, és fojtogatni kezdett. Már lélegezni sem bírtam. A férfi meg csak sírt. Zokogott. És miközben egyre mélyebbre mélyesztette az ujjait a húsomba, hogy már alig kaptam levegőt, egyfolytában a bocsánatomat kérte. Azt mondta, szerette a nőt, és a szerelem juttatta őket ide. Megesküdött, hogy többször nem fogja bántani. Nem fog több fájdalmat okozni az asszonynak, akit már megölt.

– Nem kellett volna itt lenned, de hát itt vagy – mondta, és az arcomhoz hajolt. – Sajnálom. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom. – Cigaretta- és medvecukorszaga volt, és az alkarjára két imára összekulcsolódó kéz és egy név volt tetoválva. – Hogy kerültél egyáltalán ide? – kérdezte.

Az ajka csak centikre volt az arcomtól, és amikor sikításra nyitottam a számat, azért imádkozva, hogy Brooks meghallja, megcsóválta a fejét, a számra szorította a mutatóujját, és halkan csitítani kezdett.

– Shh… – suttogta. A szemem elkerekedett a félelemtől. – Kérlek, ne kiabálj. Baleset volt. – Még közelebb hajolt hozzám, és a homlokomra szorította az ajkát. – Shh… – ismételte, majd a fülemhez siklott a szája. Ott is elidőzött egy kicsit, majd még egyszer, utoljára, elsuttogta: – Shh…

Elveszítettem az öntudatomat.

Elrabolta az ördög.

Az ördög elrabolt önmagámtól.

Piszkosnak éreztem magam. Megtiportnak.

Csapdába estem, és nem volt kiút.

– Maggie May! Merre vagy? – üvöltötte Brooks, kibillentve az ördögöt a gondolataiból.

A férfi felpattant, és futásnak eredt.

Botladozva felálltam. Nem törődtem azzal, hogy leverjem magamról a piszkot, pedig levelek és ágdarabkák borítottak mindenütt. Csuromvíz voltam. A férfi nedves ruháitól átáztam, és be is pisiltem. Bár nehezemre esett, futni kezdtem Brooks hangja felé. Szedtem a lábam, ahogy csak bírtam. Minél közelebbről hallottam a hangját, annál őrültebben vert a szívem.

– Most komolyan, Maggie! Még ebbe az ostoba bordó nyakkendőbe is belementem, mert neked nem tetszett a sárszínű, erre te mit csinálsz? Felültetsz! Nem tudom elhinni!

Hátulról pillantottam meg. A füvet rugdosta, és magában motyogott.

Brooks.

Amikor felém fordult, addigi ingerültségét mély aggodalom váltotta fel. Ahogy futottam felé, megbotlottam a saját lábamban, de Brooks kinyújtotta a karját, és elkapott.

– Hoppá, Maggie, mi folyik itt?

Kinyitottam a számat, hogy válaszoljak, de semmi mást nem hallottam, csak az ördög suttogását, és nem éreztem mást, csak a bőrét a bőrömön, az ujját az ajkamon, a száját a homlokomon, a fülcimpámon… Mindenütt. *Meg akart ölni*.

Zajt hallottam a hátam mögül. Megugrottam, és kitágult szemmel Brooks karjába vetettem magam, védelemért

esedezve.

– Maggie, minden rendben. Csak egy mókus volt. Mitől ijedtél meg ennyire? Mi történt veled? – Bármit kérdezett, egy szó sem hagyta el a számat. Az ujjaim belemarkoltak az ingébe, és még közelebb húztam magamhoz. Többet nem kérdezett, csak szorosan magához ölelt. – Minden rendben, Maggie. Most már nem érhet semmi baj.

Én azonban csak zokogtam, bele a pólójába, ő pedig még erősebben ölelt.

4

MAGGIE

Pislogás.

Lámpák égtek felettem. Az ápolónő a szemembe világított egy elemlámpával. Aztán az orromba. A fülembe. A számba.

Pislogás.

A papa szeme könnyben úszott, de egy csepp sem gördült le az arcán. A falnak támaszkodott, öklét a szájára szorította, és nem szólt egy szót sem.

Pislogás.

A mama sírt, és amikor a nővér SA[1]-készletet kért, felzokogott. Fogalmam sem volt, hogy mi lehet az, de nagyon feldúlta a mamát.

Pislogás.

A nővér minden testrészemet végigtörölt egy tamponszerű valamivel. A számat, az arcomat, a combomat, a…

Pislogás.

Kifésülte a hajamból a leveleket, és közben vért talált. A papa halkan sírni kezdett.

Pislogás.

Aztán felhasította a ruhámat, és kirázta. Szemét hullott belőle a padlóra. A ruha is piszkos volt. Én is piszkos voltam. Mindenütt. A pipacsom nem volt meg. Hová tűnhetett a

---

[1] sexual assault – szexuális erőszak.

hajamból a pipacs? Ezután a körmeim következtek. Teljesen tönkrement rajtuk a lakk. Letöredeztek. Kész romhalmaz voltam.

Pislogás.

Kivittek az autóba. Rögtön összegömbölyödtem. Az útjelző lámpák zölden és vörösen villogtak. A sárga azonban elmosódott a szemem előtt. Az ő arcát láttam mindenütt.

Pislogás.

Cheryl és Calvin a tornácon várt. Nem szóltak. Én sem.

Pislogás.

A mama és a papa hálószobájába vittek, ott zokogtam tovább. Remegtem, piszkosnak és összetörtnek éreztem magam. Elhasználtnak. És féltem. Nagyon, nagyon féltem.

Shh…

Shh…

Vajon azonosította a nővér? Azonosította az ízét a számon? A bőrét a bőrömön? A…

Pislogás.

Behunytam a szememet. Nem akartam érezni. Nem akartam létezni. És pislogni sem akartam többet. Szorosra zárt szemmel feküdtem. Nem akartam látni, mégis láttam. Őt láttam. Őt éreztem mindenütt. Még a számban is.

Minden elsötétedett.

Az alakok árnyakká váltak.

Feketébe borult a világ.

5

MAGGIE

A mama fel-alá járkált a hálószobában, amelyben addig a papával aludt, és a kezét tördelte. A matracuk szélén ültem, és a magas sarkú cipője kopogását hallgattam a kemény fa padlón. Úgy éreztem, mintha egy millió tollpihéből álló halom tetején ülnék, és alig bírtam megállni, hogy bele ne olvadjak a nagy puhaságba. Fáradt is voltam, és a két érzés, együtt, nem volt valami szerencsés kombináció. Nem kis küzdelem árán tudtam csak nyitva tartani a szememet, bár az utóbbi időben jobb volt álmodni, mint ébren lenni. Az egyetlen baj az volt az álmokkal, hogy néha rémálmokká váltak, és én hosszan fuldokoltam bennük.

– Napok óta egy szót sem szóltál, Maggie May – korholt a mama. – Egyetlenegyet sem. A papád és én nagyon megrémültünk. – Vállig érő, karamellszínű haját időnként a füle mögé tűrte. Amikor nem a haját igazgatta, akkor az alkarját markolászta; ápolt körmei mélyen a húsába vájtak. Azt szerettem volna, ha a papa is otthon van, mert ő meg tudta akadályozni, hogy eluralkodjon a mamán a pánik. De a papa dolgozott.

– Mi történt, Maggie? – kérdezte. – Mit kerestél az erdőben? A papád és én ezerszer megmondtuk, hogy ne kószálj egyedül.

Az ujjaim belevájtak a matrac szélébe, és lehorgasztottam a fejemet.

– Már rég itthon kellett volna lenned – suttogta remegő hangon. – Vagy nem azt kértem mindig, hogy legyél itthon, amikor odakinn felgyulladnak a lámpák? – A mama dadogni kezdett, ami fura volt, mert egyébként mindig összeszedetten beszélt. – M-megmondtam h-hogy sötétedésre i-itthon kell l-lenned, M-Maggie May.

Sokadszor is szóra nyitottam a számat, de nem jött ki rajta hang. A mama rám nézett, és harapdálni kezdte az alsó ajkát. Aztán összefonta a kezét a melle alatt, és elindult felém. Elkaptam róla a pillantásomat. – Nézz rám, Maggie May! – parancsolta.

Megráztam a fejemet.

Könnycseppek gördültek végig az arcomon, és elfogott a remegés.

– Azt mondtam, Maggie May, hogy nézz rám. Fogadj szót, légy szíves! – mondta félelemmel teli hangon a mama. Mintha attól tartott volna, hogy elment a kislánya, és nem is jön vissza, soha többé.

Lehet, hogy így is lesz. Lehet, hogy annyira visszazuhanok a tudatom mélyére, hogy egy idő után nem fogok emlékezni arra, hogy milyen volt érezni, fájni, összetörni, lélegezni. Már fájt a szemem a hosszú ébrenléttől, de ez a fájdalom semmi sem volt ahhoz képest, amit a mellkasomban éreztem. A fülemben még mindig ott visszhangzott a meggyilkolt asszony sikoltozása. A fejemben még mindig láttam, ahogy az életéért küzd, és a szívemben még mindig éreztem a lelkemet megnyomorító szörnyet.

Megint eleredt a könnyem, és ismét megremegtem.

– Ó, drágaságom! – kiáltotta a mama. Az ujjai becsusszantak az állam alá, és megemelték a fejemet. – Most szépen elmondod nekem, hogy mi történt. Szóról szóra. Mi történt veled az erdőben?

A szemem sarkából láttam, hogy Calvin és Brooks a folyosóról fülel. A falnak támaszkodtak, és bennünket bámultak. A mama követte a pillantásomat, és amikor a fiúk rájöttek, hogy rajtakapták őket, elsiettek. Biztosra vettem azonban, hogy nem mentek messzire. Két napja nem tágítottak mellőlem.

Cherylről nem lehetett volna ugyanezt elmondani. Mintha még attól is félt volna, hogy a közelembe jöjjön. Úgy viselkedett, mintha valamilyen fertőző betegségem lenne, és elkapná már attól is, ha csak egy pillantást vet felém. Valamelyik este olyan hangosan sírt, hogy én is meghallottam. Ki kellett hagynia a táncpróbáját. Az én hibámból, természetesen, mert a szüleim nem voltak hajlandók magamra hagyni.

– Maggie May – suttogta a mama.

Elfordultam tőle, mire újra felsóhajtott.

– Kérlek, Maggie. Beszélj. Nem tudok segíteni, ha nem mondod el, hogy mi történt. – Könyörgött, egyre csak könyörgött, hogy mondjak már valamit, de nem tudtam. Száraz volt a torkom. Talán jeges vízre lett volna szükségem. Vagy valamire, ami fellazít, valamire, ami segített volna, hogy felröppenjen néhány szó az ajkamról, de meg sem bírtam mozdítani a számat. – Nem értem! Nem értem, miért nem beszélsz! El kell mondanod, kicsim, hogy mi történt, mert így a legrosszabbra gondolok! Bántott valaki? Valaki meg… – Nem tudta rávenni magát, hogy kimondja a szót, de tudtam,

hogy mire gondol. – Csak mondd meg, hogy mi történt, akkor is, ha bántottak, édesem. Nekem elárulhatod – suttogta. – Emlékszel, amikor a biztonságról beszélgettünk? Arról, hogy senki sem érhet hozzád, de ha valaki mégis megteszi, akkor azt meg kell mondanod a papának vagy nekem. Ez történt? Tudom, tudom… alaposan megvizsgáltak, de az eredményekhez… idő kell. Valaki talán… – megint elcsuklott a hangja.

Lehajtottam a fejemet. Fizikailag nem erőszakolt meg az idegen, és pontosan értettem, hogy a mama ezt a választ szeretné hallani. Ugyanakkor minden más módon megerőszakolt. Elvette az ártatlanságomat.

A fiatalságomat.

A hangomat.

Szinte mindent elvett tőlem, miközben végignéztem a szörnyűséges tettét, és amikor engem is megpróbált megölni. Elrabolta szinte az egész lelkemet.

A mama kedvéért azonban megráztam a fejemet. Végül is fizikailag nem követett el rajtam erőszakot.

A mama megkönnyebbülten felsóhajtott, majd fékezhetetlen zokogásban tört ki. Az arcát a kezébe temette, és annyira remegett, hogy alig bírta kiejteni a szavakat: – Akkor miért nem beszélsz?

Mert nem maradt mondanivalóm.

– Azt, hiszem ennyi elég lesz mára, Katie – mondta egy hang.

Felnéztem. A papa állt az ajtóban, és engem figyelt, meg a mamát. Biztos korábban eljött a munkából. Ha ő is itthon volt, a mama nem borult ki annyira.

Most is a papához szaladt, aki magához ölelte kicsi,

törékeny alakját. Valamit suttogott a fülébe, biztosan a megfelelő szavakat, mert a mama abbahagyta a sírást, és bármit mondott is neki a papa, bólogatni kezdett.

Pár perc múlva közölte, hogy friss levegőre van szüksége, és kiment a szobából.

A papa odalépett hozzám, letérdelt, és rám villantotta a leggörbébb mosolyát. – Maggie May?

Igen, papa?

– A te szívdobbanásaid forgatják a Földet – mondta. Az orromhoz dörzsölte az orrát, és eszkimó puszikat adott. – És minden rendbe fog jönni. Tudod, miért?

Megráztam a fejemet, mire ő így folytatta: – Azért, mert egyikünk sincs egyedül. Családod van, aki szeret, és aki mindig itt lesz, ha szükséged lesz valakire. Oké, bébi?

Oké, papa.

Elmosolyodott, mintha meghallotta volna ki nem mondott szavaimat. – Mit szólnál hozzá, ha később elmennénk egy joghurtos fagyira? Legalább kimozdulnánk egy kicsit. Mi a véleményed?

Igen.

A papa arcán még szélesebb lett a mosoly. Mintha megint értette volna a válaszomat.

Arra gondoltam, a szülők mindig tudják, mi jár a gyerekük fejében. Talán tényleg rendelkeznek azzal a bizonyos hatodik érzékkel. Őszintén örültem, hogy a papám a mindentudó szuperhősök közé tartozott.

Kiment, hogy megkeresse a mamát, én pedig a szobájukban maradtam a tollmatracon ülve, és hagytam, hogy lassan beleolvadjak a puhaságba. Hátradőltem, a lábam továbbra is lelógott az ágyról, és behunytam a szememet. Az utóbbi

időben a hallásom kiélesedett a környező zajokra, az almafák ágait csapkodó szélre a hátsó udvaron, a légy zümmögésére a folyosón.

A szemem már azelőtt felpattant, hogy Brooks szóra nyitotta volna a száját. Felismertem puha lépteit. Calvin hangosabban járt, mintha az egész súlyát beleadta volna a lépteibe, Brooks ezzel szemben olyan halkan mozgott, mintha lábujjhegyen tipegett volna; szinte lebegett. Azon tűnődtem, mindig így járt-e, vagy csak az utóbbi napokban lettek ilyen könnyűek a léptei. Most értettem meg, mi mindenből marad ki az ember, ha túl sokat beszél.

– Jól vagy, Maggie? – kérdezte az ajtóban állva. Nem ültem fel, de felé fordítottam a fejemet. Amikor találkozott a pillantásunk, előregörnyedt a válla, s ettől furamód behorpadt a mellkasa. A kezét a farmerja zsebébe dugta. – Calvin és a papád odakint van a mamáddal, aki azt mondta, menjek haza. Mondtam neki, hogy rendben, de nem tudtam úgy elmenni, hogy előtte ne nézzek be hozzád. Tudni akartam, hogy tehetek-e érted valamit.

Vállat vontam, mire Brooks elkomorodott.

– Bejöhetek? – kérdezte.

Bólintottam, de ettől valahogy még komorabb lett.

Brooks előbb leült az ágy szélére, aztán elnyúlt mellettem. Úgy helyezkedett, hogy velem szemben legyen. – A mamád azt mondja, hogy nem beszélsz. Azt állítja, azért, mert nincs mondanivalód, de szerintem ez hazugság. Én úgy hiszem, nagyon is sok mindent mondanál, csak nem tudod, hogy csináld.

Végiggördült egy magányos könnycsepp az arcomon, és hogy ne lássa, hogy sírok, elfordítottam a fejemet. Brooks

mégis észrevette azt az árva könnycseppet. A többit azonban megpróbáltam köztem és a mama párnája között tartani.

– Tudom, hogy az egész az én hibám – mondta halkan. – Ott kellett volna lennem a próbánkon, ahogy megbeszéltünk, de túl sok időt elvesztegettem azzal, hogy neked tetsző nyakkendőt válasszak. Biztos azt hitted, hogy felültettelek, de erről szó sincs, Maggie May. Esküszöm, hogy találkozni akartam veled, de amikor odaértem, nem voltál sehol. Sajnálom. Nagyon sajnálom.

Miközben Brooks szipogását hallgattam, tovább peregtek a könnyeim.

– Sajnálom. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom – mondogatta.

Így maradtunk néhány percig. A szememből csorogtak a könnyek, de Brooks nem próbált meggyőzni, hogy ne sírjak. És lehet, hogy csak a képzeletem játszott velem, de olyan érzésem volt, mintha ő is sírdogált volna egy kicsit.

– Kinek van kedve egy kis fagylaltozáshoz? – kérdezte a papa berontva a szobába. Brooks még mindig ott volt, és hogy miként történt, nem tudom, de egy ponton megfogtuk egymás kezét, és még nem volt erőm ahhoz, hogy kivonjam magam az ujjai szorításából.

Felültünk. Brooks gyorsan elhúzta a kezét. – Nekem! – üvöltötte.

Mama is bejött a papa után, és a homlokát ráncolta. –

Brooks, már jó ideje eljöttél otthonról. Talán ideje lenne hazamenned. Nekünk is jót tenne, ha egy kicsit magunkban lehetnénk. – A mama nem akart durva lenni, de Brooks mosolyán látszott, hogy megbántódott.

A legtöbben normálisnak gondolták volna ezt a mosolyt, de én tudtam, hogy zavarában szokott ilyen arckifejezést ölteni.

– Persze, Mrs. Riley. Elnézést. Már megyek is. – Felém fordult, és lopva elmosolyodott. – Akkor hát minden rendben van veled, Maggie May? – Az incidens óta minden egyes nap feltette ugyanezt a kérdést. Lassan bólintottam.

Minden rendben, Brooks. Jól vagyok.

Leszállt az ágyról, és kifelé indult a szobából, de apa megköszörülte a torkát. – Úgy gondolom, hogy egy fagyira még csatlakozhat hozzánk.

– Eric! – ellenkezett a mama, de a papa nyugtatóan megsimította a vállát.

– Persze csak akkor, ha Maggie-nek nincs kifogása ellene – fejezte be a mondatát a papa, és közben rám nézett.

Brooks reménykedőn rám pillantott, és én nem tudtam neki nemet mondani. Ő végül is meghallotta a hallgatásomat. Miután bólintottam, mindannyian cipőt húztunk, és elindultunk az ajtó felé. Én azonban megtorpantam. Mi van, ha még mindig odakint van? Ha csak arra vár, hogy újra lecsaphasson rám, és bánthasson? Vagy éppen valaki mást bánt, vagy…

– Maggie! – szólt rám értetlenül, felvont szemöldökkel a mama. – Gyere, kicsim!

Minden erőmet összeszedtem, hogy ki tudjak lépni a házból. Hogy egyáltalán mozdulni tudjak. De megbénított a félelem. Amikor az agyam arra buzdított, hogy lépjek egyet

előre, inkább hátraléptem.

– Mit csinálsz? – kérdezte Calvin. Úgy nézett rám, mintha elment volna az eszem.

És ugyanezt olvastam ki a többiek pillantásából is.

Erről lenne szó?

Elment volna az eszem?

Hallom, ahogy csendre int, gondoltam. *Megláthat. És akkor lehet, hogy megint bántani fog.*

Újabb lépéseket tettem hátrafelé, míg csak bele nem ütköztem a falba. Ekkor megugrottam félelmemben. Nem bírtam kimenni. Úgy éreztem, ott nem lennék biztonságban. Mi az, hogy éreztem! Tudtam. És semmi másra nem vágytam, csak arra, hogy biztonságban legyek.

A világ félelmetesnek tűnt, és az utóbbi időben több volt bennem a félelem, mint az erő.

– Gyere már, Maggie – nyögte Cheryl. – Vagy ezt is el fogod rontani?

A mama belecsípett Cheryl karjába. – Fogd be, Cheryl Rae!

Cherylnek azonban igaza volt. Tényleg azon voltam, hogy a többiek számára tönkretegyem a kellemesnek ígérkező estét. *Sajnálom. Nagyon sajnálom.* Még egy lépést tettem hátrafelé, és mielőtt tudatosult volna bennem, hogy mit csinálok, visszarohantam a szüleim hálószobájába. Az volt a legbiztonságosabb hely, amit ismertem, és egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy képes leszek valaha elhagyni. A fejemre húztam a szüleim takaróját, és átadtam magam a remegésnek. Nem bírtam lélegezni. Nem tudtam szabadulni a fejemben dörömbölő zajoktól. Nem tudtam gátat szabni a gondolataimnak.

Amikor valaki felemelte a takarót, megragadtam a szélét, és

próbáltam visszahúzni. *Megtalált, megtalált.*

A testemen végighullámzott a megkönnyebbülés, amikor végül a papa pillantásával találtam szemben magam. Tele volt félelemmel, és én is éreztem az aggodalmat, ami szemmel láthatóan elfogta. Bebújt mellém a takaró alá, mégsem csillapult a remegésem.

Shh…

Shh…

Az ördög hangja megmérgezte az agyamat. Minden gondolatom mögé odalopakodott a suttogása, amellyel el akart hallgattatni. Nem hagyhattam el a házat. Akkor ugyanis észrevett volna. És nem szólalhattam meg, mert akkor meghallott volna.

– Meg fogjuk oldani ezt is, Maggie – ígérte a papa, miközben átölelt. – Még nem tudom, hogyan, de meg fogjuk oldani.

Ez volt az első alkalom, hogy a papa hazudott nekem.

Amikor felállt, és kiment a folyosóra, hogy beszéljen a mamával, szorosabbra vontam magam körül a takarót. És amikor meghallottam, hogy a mama szavakba önti legmélyebb félelmeit, megint remegni kezdtem. – Mi lesz, ha örökre így marad? Mi lesz, ha sohasem kapjuk vissza a régi Maggie-t? Mit fognak gondolni az emberek? És mit fognak mondani?

– Mióta törődünk azzal, hogy mit mondanak mások?

– Mindig törődtünk vele, Eric. Számomra mindig fontos volt, hogy mit gondolnak rólunk az emberek.

Ez volt az első alkalom, hogy repedést érzékeltem a szüleim felém irányuló szeretetén.

És ezért nem hibáztathattam mást, csak magamat.

6

BROOKS

– A sárszínű nyakkendő az oka! Meg a bordó! Utálom mindkettőt! Utálom, utálom! – motyogtam, és az összes nyakkendőt behajítottam a komódom legfelső fiókjába. Gyűlöltem a nyakkendőket, mert mindig, mindenhonnan elkéstem miattuk. És gyűlöltem magamat is, mert miattam volt Maggie egyedül az erdőben.

Belöktem a fiókot, ami, mivel túlságosan tele volt, nem akart engedelmeskedni. Ettől még dühösebb lettem. – A francba! – üvöltöttem, és ököllel rácsaptam a tetejére. – Gyűlöllek! Gyűlöllek! – A nyomaték kedvéért kétszer még jól bele is rúgtam, aminek bicegés lett a vége, és egy fájdalmasan lüktető lábujj.

– Minden rendben, Brooks? – kérdezte anya, amint aggodalmas képpel a szobámba lépett. – Már a nővérruhájában volt, indulásra készen, és abból, ahogy az órájára nézett, láttam, hogy máris késésben van.

– Jól vagyok – mormogtam, majd az ágyamhoz bicegtem, és mielőtt leültem, még egyszer megdörzsöltem a fájós lábujjamat.

Odalépett hozzám, és végigsimított a homlokomon.

– Mi a baj, kisfiam?

– Semmi – feleltem. – El fogsz késni.

Levette az óráját, a háta mögé tette, és elmosolyodott. – Ugyan, aggodalomra semmi ok. Egy kis beszélgetés még belefér. Tudom, hogy sok minden bánt azóta, hogy az a szörnyűség történt Maggie-vel.

– Á, most nem arról van szó. Csak nem tudtam visszatolni a fiókot. – Az arcom felforrósodott, a kezem ökölbe szorult. – A nyakkendők miatt vagyok dühös – suttogtam összeszorított fogam mögül.

– A nyakkendők miatt?

– Aha. Mindet kivettem a fiókból, és nem tudtam rendesen visszarakni. Mérgemben megrugdostam a komódot, és most fáj a lábam.

– És miért volt szükséged az összes nyakkendődre?

– Azért, mert… – Habozva elhallgattam, és a szemöldökömet felvonva anyára néztem. – Nem fogsz elkésni?

– Ne aggódj már annyit. – Elmosolyodott, és a hajamba túrt. – Odaérek. Csak előtte szeretném hallani, hogy mi bánt.

– Szóval… Találkozóm volt Maggie-vel az erdőben. El akartunk próbálni valamit.

– Mit?

– Az esküvőnket.

– Úgy volt, hogy összeházasodtok?

Most már lángolt az arcom, és a földet néztem. Hogyhogy nem szóltam róla anyának? Maggie mindenkinek elmondta, én meg? Senkinek. – Úgy… Vagy hát, nem tudom. Maggie ostoba ötlete volt az egész. Én csak azért egyeztem bele, mert Jamie kényszerített. Maggie azt akarta, hogy válasszak ki magamnak egy nyakkendőt, és találkozzunk az erdőben, ami nem jelentett volna problémát, csak túl sokáig válogattam a

nyakkendők között. Így Maggie csak várakozott, és bármi történt vele közben, annak én vagyok az oka. Miattam esett pánikba, mert nem érkeztem meg időben a görcsös fákhoz.

– Ó, szívecském! – Anya felsóhajtott, és dörzsölni kezdte a hátamat. – Nem miattad történt.

– De igen. Nem voltam ott, hogy megvédhessem, most meg nem beszél, és a házat sem meri elhagyni, annyira megijesztette valami. Ott kellett volna lennem. Ha ott vagyok, biztosan meg tudom védeni.

– Brooks… – Anya összekulcsolta a kezét az ölében, és egészen halkan beszélt. – Bármi történt is Maggie-vel, tragikus, de nem a te hibád. Ha valamit megtanultam az életben, az a következő. Nem szabad olyasmin törnünk a fejünket, amin már nem segíthetünk. Nem változtathatjuk meg a múltat, de hatással lehetünk arra, ami most kezdődik. És tudod, hogy segíthetsz a legtöbbet Maggie-nek?

– Hogyan? – kérdeztem mohón. Izgalmamban előredőltem, és magamban fogadkoztam, hogy bármit megteszek, csak legyen jobban.

– Legyél a barátja. Valószínűleg nemcsak fél, de össze is van zavarodva. Sőt magányos. Nem arra van szüksége, szívecském, hogy sajnáld. Neki most barát kell. Valaki, aki beugrik hozzá, és megnézi, mi van vele. Aki megkérdezi, jól van-e. És aki érezteti vele, hogy a legnagyobb félelmei közepette sincs egyedül.

Ez jó! Egy barát!

– Ezt meg tudom csinálni. Azt hiszem, képes vagyok rá, hogy a barátja legyek.

Anya halkan felnevetett, aztán előrehajolt, és megpuszilta a homlokomat. – Tudom, hogy képes vagy rá. Várj csak! Adok

neked valamit. – Kisietett a szobából, és amikor visszajött, leült mellém, majd kinyitotta ökölbe szorított kezét. Egy horgony alakú kabalamedál feküdt rajta egy vékony láncon. – Ezt az apádtól kaptam, amikor nagyon fiatalok voltunk. Amikor meghalt az apukám. A papád akkor megígérte, hogy mindig ott lesz, amikor szükségem lesz rá. Hogy ő lesz számomra a horgony, amely nem fogja hagyni, hogy elsodródjak az árral. Mindig ő volt a legjobb barátom, és ez ma is így van. Talán odaadhatnád Maggie-nek. Biztosan örülne neki.

Megköszöntem a láncot, és elvettem anya tenyeréről. Nem is tudta, milyen sokat segített. És ha Maggie elmosolyodik a horgony láttán, akkor máris nekiadom. Mindent megtettem volna azért, hogy visszavarázsoljam az arcára azokat a gyönyörűségesen csúf mosolyokat.

– Jól vagy ma, Maggie May? – kérdeztem tőle az ajtóból, amint az MP3-lejátszómmal a kezemben megérkeztem. Maggie az ablak előtt állt, és az utcát bámulta. Lassan felém fordult, és szorosan maga köré fonta a karját. A szeme szomorúnak tűnt, ami engem is elszomorított, de próbáltam nem mutatni. Inkább rá mosolyogtam, – jól vagy? – ismételtem meg a kérdést.

Maggie tétován bólintott, és tudtam, hogy hazudik, de megértettem. Azt akartam, hogy annyi ideje legyen a gyógyulásra, amennyire csak szüksége volt. Én nem siettem

sehová.

– Bejöhetek?

Maggie megint bólintott.

Amikor beléptem, megigazítottam a nyakkendőmet – a zöldet, amit annyira szeretett. A tenyerem izzadt az MP3-lejátszón, és szipogtam kicsit, miközben leültünk az ágyra. Nem tudtam, mit mondjak. Ami azért volt furcsa, mert a barátok általában beszélgetni szoktak egymással. Minél hosszabbra nyúlt a csend, annál idegesebb lettem. A lábam dobolni kezdett a padlón; Maggie meg összekulcsolta a kezét az ölében. A bőre a szokásosnál is sápadtabb volt, a szeme a semmibe meredt, és abban a pillanatban mindennél jobban hiányzott valami. Valami, amivel korábban halálra tudott idegesíteni.

A hangja.

– Megfoghatom a kezedet? – kérdeztem.

A jobb kezembe csúsztatta a bal kezét. Felsóhajtottam. Az ujjai olyan hidegek voltak, mint a jég.

– Ha nemmel akarsz válaszolni, egyszer szorítsd meg a kezemet, ha igennel, kétszer. Rendben?

Maggie a beleegyezése jeléül behunyta a szemét.

– Félsz?

Két szorítás.

– Szomorú vagy?

Két szorítás.

– Egyedül akarsz lenni?

Egy szorítás.

– Gondolod… gondolod, hogy a történtek ellenére a barátod lehetek? – kérdeztem suttogva.

Felpattant a szeme, és a pillantása összekapcsolódott az

enyémmel. Azon tűnődtem, szinkronba kerültek-e a szívdobbanásaink is. Az biztos, hogy az én szívem vadul, szédülten kalapált.

Maggie lenézett összekulcsolt kezünkre, és megszorította. Egyszer. Aztán még egyszer. A szívem majd kiugrott a mellkasomból.

Kiengedtem az addig visszatartott levegőt.

A szabad kezemmel a zsebembe nyúltam, és előhúztam anya nyakláncát. – Ezt neked hoztam. A barátságunk jeleként. Egy horgony. Megígérem, hogy a barátod leszek. Jó barátod. Úgy értem, a legjobb. Mindent megteszek azért, hogy a horgonyod legyek. Nem fogom engedni, hogy kicsússzon a lábad alól a talaj. Ott leszek, hogy visszatartsalak. És még valami… – Nagyot sóhajtva lenéztem a tenyeremben tartott láncra. – Azt akarom, hogy újra mosolyogj. Azt akarom, hogy megkapd mindazt, amit mindig is akartál, és mindent meg fogok tenni azért, hogy valóban megkapd. Még akkor is, ha egy Szöcske nevű kutyáról és egy Jam nevű macskáról van szó. Azt akarom, hogy tudd… – Ismét felsóhajtottam, mert minden alkalommal, amikor azt láttam, hogy elfutja a szemét a könny, összeszorult a szívem. – …muszáj, hogy tudd, hogy én mindig itt leszek neked. És ha úgy döntesz, hogy nem szólalsz meg többé, én akkor is meg fogom hallani a kimondatlan szavaidat. Jó lesz így,

Maggie? Én mindig itt leszek, hogy meghallgassam a némaságodat. Akarod? Akarod ezt a nyakláncot?

Maggie kétszer megszorította a kezemet, és a szája sarkában megjelent egy picike, alig érzékelhető mosoly.

– És zenét is hallgathatunk együtt, ha akarod. Tudom, azt mondtam, hogy sohasem hallgathatsz bele az MP3-

lejátszómba, de nem gondoltam komolyan. Bármikor használhatod. Tegnap este Jamie összeállított nekem egy új lejátszási listát, és fel is töltötte. Igazából nem tudom, mi van most rajta, de ha akarod, meghallgathatjuk.

Maggie ismét két szorítással válaszolt. Odaadtam neki a fülhallgató egyik dugóját, a másikat pedig a saját fülembe dugtam. Hátradőltünk az ágyon, a lábunk azonban továbbra is lelógott róla. Megnyomtam a lejátszó gombját, és a szám, ami megszólalt rajta, Flo Rida „Law" című száma volt. *A francba, Jamie!* Nem kifejezetten illett a pillanathoz. Meg akartam állítani, de Maggie egy kézszorítással visszatartott. Behunyta a szemét, de csukott pillái alól kigördült néhány könnycsepp, és ugyanakkor, esküszöm, mert láttam, parányi mosoly játszott az ajka körül. Olyan parányi, hogy mások inkább grimasznak nézték volna, de én tudtam, hogy nem az.

Attól, hogy megláttam ezt a picike mosolyt, belehasított a mellkasomba a fájdalom. Behunytam a szememet, és miközben Flo Ridát hallgattuk, hagytam, hogy az én könnyem is kicsorduljon. Nem tudom, miért, de ha Maggie elsírta magát, azonnal sírnom kellett nekem is.

Ebben a pillanatban jöttem rá, hogy mindvégig igaza volt.

Szóról szóra igaz volt, amit rólam, magáról, kettőnkről mondott.

Ő volt az a lány, akiről tudtam, hogy életem végéig szeretni fogom.

És ezen, forduljon bárhogy is a sorsunk, semmi sem változtathatott.

MÁSODIK RÉSZ

7

MAGGIE

2016. május 15. – Tizennyolc évesen

Többé nem táncolt a mama meg a papa.

Az elmúlt tíz év során több változásra is felfigyeltem kettőjük között, de mindközül ez volt a legszomorúbb. Továbbra is megölelték egymást reggelente, és a papa, mielőtt elindult volna az egyetemre, mindig megpuszilta a mama homlokát. És mielőtt kilépett az ajtón, továbbra is elsuttogta neki, hogy „szeret…”, amihez a mama tette hozzá a végződést: „…lek”.

És valóban szerették egymást, de már nem táncoltak.

A mama általában a telefon mellett töltötte az estéket. Rólam beszélgetett. Vagy a legjobb barátnőjével, akivel együtt járt egyetemre, vagy egy terapeutával. Ha nem telefonált, akkor cikkeket olvasott az interneten, vagy a számlákat intézte. A papa a nappali asztalánál ült, és a tanítványai dolgozatait javította, vagy az *Agymenőket* nézte a tévében.

Eleinte a papa még megpróbálta lejátszani az esküvői számukat, de a mama mindig túlságosan fáradt volt már ahhoz is, hogy lassúzzon vele.

– Táncolunk? – kérdezte ilyenkor a papa.

– Ma nem. Fáj a fejem, Eric – hangzott a szokásos felelet.

A mamának talán fel sem tűnt, de én mindig észrevettem, mennyire elszomorodott a papa az elutasítás hallatán.

– Szeret… – motyogta merő megszokásból a mama hátának.

– …lek – dünnyögte vissza rutinszerűen a mama.

Aztán felnézett, meglátott a legfelső lépcsőn, és összevonta a szemöldökét. Mindig összevonta a szemöldökét, amikor rám nézett, mintha én lennék a repedés a bekeretezett családi fotón.

– Mars az ágyba, Maggie May. A végén még nem bírsz felkelni, és elkésem az iskolából.

Időnként várt egy darabig, hátha válaszolok, aztán, mivel hiába várt, sóhajtott egy nagyot, és jóval fáradtabban, mint egy perccel korábban, továbbállt.

Rossz érzéssel töltött el a tudat, hogy ennyire kifárasztom.

De még ennél is rosszabb volt az a végtelen fáradtság, amit én éreztem.

– Jól vagy, kicsim? – kérdezte a papa, amikor bekukkantott a szobámba.

Rámosolyogtam.

– Remek. – Megvakarta a szakállát, amelybe egyre több ősz szál vegyült. – Mit szólnál egy vicchez? – A papa egy igazi ripacs volt, a legjobb értelemben. A Harper Lane Egyetemen tanított angolt, és többet tudott irodalomból, mint a legtöbb ember. Leginkább azonban arról volt híres, hogy a legpocsékabb viccekkel állt elő az egész földkerekségen. És nekem minden este előadott valami igazán szörnyűségeset.

– Mi nő Charles Dickens kertjében? – kérdezte, aztán, mintha a világ legnagyobb bejelentésére készülne, dobolni kezdett a combján: – A kakukk meg a fű!

Égnek emeltem a szememet, pedig valójában tényleg viccesnek találtam a poént.

A papa odalépett hozzám, és megpuszilta a homlokomat. – Aludj jól, Maggie. És ne feledd, hogy a te szívdobbanásaidtól forog a Föld.

Esténként, amikor az ágyamban feküdtem, Calvint hallgattam, amint a hallban zenélt. Mindig sokáig fennmaradt. Vagy tanult, és közben zenét hallgatott, vagy a barátnőjével, Stacey-vel lógott. Tudtam, hogy mikor van ott Stacey, mert úgy vihogott, ahogy az őrülten szerelmes lányok szoktak. Olyan régen voltak már együtt, hogy gyűrűt is váltottak, ami egyszer s mindenkorra egymáséinak nyilvánította őket.

Tizenegy körül arra szoktam felébredni, hogy Cheryl lábujjhegyen kilopódzik a házból, hogy a barátjával, Jordan ne! találkozzon. Jordan a klasszikus rosszfiú megtestesítője volt, az a fajta, akiről számtalan regényben olvastam, és Cheryl sokkal jobban járt volna nélküle, de ezt mégsem mondhattam meg neki. Egyébként sem hallgatott volna rám.

Az elmúlt tíz év során minden családtagom megtanult együtt élni velem és a némaságommal. Calvin lett az egyik legjobb barátom. Rengeteg időt töltött velem, ahogy Brooks is. Videojátékokat játszottunk, vagy olyan filmet néztünk, amit biztosan nem helyeselt volna a mama, és mindenkinél előbb meghallgattuk a legjobb számokat.

A mama, mondhatni, eltávolodott tőlem, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nem fogok beszélni. Otthagyta az

állását, hogy engem taníthasson, de semmiről nem beszélt velem a tanuláson kívül. Az volt az érzésem, hogy önmagát hibáztatta azért, ami velem történt. Az, hogy nap mint nap látnia kellett, megnehezítette az életét, és magas falat emelt közénk. Nem tudta, mit mondhatna nekem, és egy idő után belefáradt az üres pillantásokba. Előfordult, hogy beléptem valamelyik szobába, és ő rögtön kiment. Nem hibáztattam. Rossz emlékeket ébresztettem benne. Akkor, régen, nem vette észre, hogy elmentem otthonról. Már a puszta látásom is fájhatott neki.

A papa viselkedésében semmi sem változott. Illetve, ha lehet, még bolondosabb lett, mint régen, és ha lehet, még jobban szeretett, amiért én roppant hálás voltam neki. Ő jelentette az állandóságot az életemben. És sohasem kezelt fogyatékosként. Az ő szemében egész ember maradtam továbbra is.

Cheryl azonban meggyűlölt. Bár a gyűlölet kicsit erős kifejezésnek tűnt vele kapcsolatban, nem jutott eszembe semmi, ami jobban kifejezte volna, ahogy irántam érzett. Persze számtalan oka volt rá, hogy ne szeressen. Úgy nőtt fel, hogy egy csomó mindenről le kellett mondania miattam. Családi nyaralásokról, amelyekre nem tudtunk elmenni, programokról, amelyeket ki kellett hagynia a terápiás kezeléseim miatt, és a pénzről, amelyet a szüleink a gyógyításomra költöttek. Ráadásul, mivel a mama nem bírt rám nézni, Cherylt figyelte helyettem is. A legkisebb dolgokért és kiabált vele, és őt hibáztatta mindenért. Nem ért meglepetésként, hogy Cheryl, amikor elérte a tinédzserkort, fellázadt az egész világ ellen. És a legnagyobb lázadása, egyben a legnagyobb hibája Jordan volt.

Calvin zenéjére aztán visszaaludtam, majd hajnali három körül, amikor Cheryl visszalopakodott a házba, megint felébredtem.

Néha hallottam, hogy sír, de nem mehettem oda hozzá, hogy megvigasztaljam, mert ő is annak örült, ha látnia sem kell.

– Befejeznéd végre? – Calvin másnap reggel a folyosón állt, és a fürdőszoba ajtaján dörömbölt. A haja borzasan meredezett. A pizsamanadrágja gyűrött volt: az egyik szára felcsúszott a térdéig, a másikat a földön húzta maga után. Törülközőjét a vállára vetve ismét dörömbölni kezdett. – Cheryl! Siess már! Brooks bármelyik pillanatban itt lehet, én meg el fogok késni. Vonszold ki magad, légy szíves! Magadra kenhetsz egy tonna szempillafestéket, az sem segít az arcodon.

Cheryl kivágta a fürdőszobaajtót, és látványosan megforgatta a szemét. – Te meg magadra csorgathatod az összes vizet, akkor is büdös maradsz.

– Ó, ez frappáns volt. Nem tudom, mit szólna a mama a képedhez. Arról nem is beszélve, hogy megint kilógtál az éjszaka.

Cheryl összehúzott szemmel nyomult el a bátyja mellett. – Te vagy a legkiállhatatlanabb alak az egész kibaszott földkerekségen.

– Én is szeretlek, hugi.

– Ja, az összes meleg vizet elhasználtam – szúrt oda még

egy utolsót Cheryl. A szobája felé trappolva elhaladt a szobám előtt, és mivel nyitva volt az ajtóm, bepillantott. – Mit bámulsz, te nyomorék?

Azzal beviharzott a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Calvin rám nézett, és megrázkódott. – Ez a nap is jól kezdődik. Jó reggelt, Maggie.

Válaszul odaintettem neki.

Minden napom ugyanúgy kezdődött. Nagyon egyszerűen. Felkeltem, olvastam egy kicsit a kedvenc könyvemből, fogat mostam, megfésülködtem, aztán lementem a nappaliba az óráimra.

A nap kedvenc része mindig az volt számomra, amikor Brooks beugrott meglátogatni. Reggelente ő vitte Calvint az iskolába, és mivel Cheryl olyan sok időre kisajátította magának a fürdőszobát, Calvin számára mindig késéssel indult a nap.

Brooks azon kevés ember közé tartozott, akit mindenki rögtön megszeretett. Még a hipszterségével együtt is ő volt az egyik legnépszerűbb srác az iskolában. Ebben persze nem volt semmi meglepő; nagyon jól tudott bánni az emberekkel. Egyszerűen vonzotta őket. Ezért is volt mindig barátnője. A legújabbat Lacey Palmernek hívták, de hosszú listát lehetett volna összeállítani azoknak a nevéből, akik a sorukra vártak. Ami szintén nem volt meglepő, mivel Brooks nemcsak sármos volt, hanem elképesztően jóképű is. A bőre egyenletes barna volt, a karja izmos, a haja hullámos és kellően zilált.

Tökéletes volt a mosolya is, amely mindig a szája bal sarkából indult, és, mire elérte a jobb sarkot, gyakran nevetéssé erősödött. A ruházatát indie rock együttesek pólói

alkották. Azokon a koncerteken szerezte be őket, amelyekre Calvinnel és két közös barátjukkal, Oliverrel és Owennel szokott elutazni. A farmernadrágja mindig szakadt volt, és a bőrövön, amely a csípőjén tartotta, kedvenc dalszövegeivé álltak össze az apró szegecsek. Az első zsebében mindig volt pár pengető, amelyeket napközben szórakozottan forgatott az ujjai között, és szövegkiemelővel összefirkált, fehér Chuck Taylors dorkóját sohasem kötötte be.

Jellemző volt rá még az is, hogy felemás zoknikat hordott. Ha véletlenül egyforma zokni volt rajta, az azt jelentette, hogy sötétben öltözött.

– Jó napod van ma, Mágnes? – kérdezte. Bólintottam. Brooks mindennap feltette ezt a kérdést, amikor beugrott hozzám. Évekkel ezelőtt, az ominózus incidens után megígérte, hogy vigyázni fog rám, és ezt be is tartotta. Egy idő után aztán Mágnesnek kezdett szólítani, a barátságunk miatt. – Köztünk különleges vonzerő van, Maggie May. Olyan hatással vagy rám, mint a mágnes. – A becenév persze egy átbulizott éjszaka után született, ahol eszméletlenre itta magát a bátyámmal, és végül a padlómra hányt, de ettől a név még rajtam ragadt.

– Bejöhetek? – kérdezte. Mindig engedélyt kért tőlem, hogy bejöhessen, ami fura volt, hiszen mindig igennel válaszoltam neki.

Aztán már bent is volt. Már reggel hétkor olyan elevenen mozgott, mint egy energiával teli nyuszi. – Van itt valami, amit meg kéne hallgatnod – mondta, és már húzta is elő a hátsó zsebéből az iPodját. Elnyúltunk az ágyamon, lelógatva a lábunkat a szélén. Brooks bedugta a fülhallgató egyik dugóját a fülébe, én is az enyémbe a másikat, és egy energikus

mozdulattal lenyomta az indítás gombot.

A zene könnyed volt, majdhogynem légies, annak ellenére, hogy a háttérben egy pillanatra sem hallgatott el a basszusgitár. Romantikus és szabad érzés volt. És vad. – Az „All Around and Way We Go” a Mr. Twin Sistertől – közölte Brooks, miközben az ujjai a matracomon verték az ütemet.

Brooks volt az én két lábon járó zenegépem. Óvott attól, hogy a rádión akarjak zenét hallgatni, mert onnan, ahogy mondta, nem jött más, csak egy rakás, agymosásnak is pocsék hollywoodi szar. Inkább naponta, reggel és este elhozta nekem azt, amit ő jó zenének gondolt.

Az ágyamon feküdtünk, és a plafont bámulva hallgattuk a zenét egészen addig, amíg Calvin, nedves hajjal, muffinnal a szájában be nem rontott a szobámba.

– Kész vagyok! – kiáltotta, telemorzsázva a szőnyegemet.

Felültünk. Brooks visszavette tőlem a fülhallgatót, és az iPodja köré tekerte. – Egyelőre ennyi volt. Majd suli után visszajövök, és folytatjuk – ígérte mosolyogva.

– Addig is, mondj nemet a drogra, kivéve, ha jó cuccal kínálnak, és ne lógd el az óráidat, hacsak nem találsz magadnak valami jobb programot.

És már ott sem voltak.

A pillantásom a falamon ketyegő órára vándorolt. *Felsóhajtottam.*

Alig tizenegy óra, és visszatér hozzám a zene.

8

MAGGIE

Mindennap délután ötkor vettem egy egyórás fürdőt. Beültem a kádba egy könyvvel a kezemben, és negyvenöt percig olvastam. Aztán tíz percre félretettem a könyvet, és mosakodni kezdtem. Mazsolára ráncosodott ujjaim közé vettem egy darab levendulaszappant, és lehunyt szemmel többször végighúztam a karomon. Imádtam a levendula illatát, majdnem annyira, mint a gardéniáét. A gardénia volt ugyanis az első számú kedvencem. A papa minden egyes pénteken elment a termelői piacra, hogy friss csokrot hozzon az ablakpárkányomon álló vázába.

Tudta, hogy nagyon szeretem ezt a virágot. Rájött, már az első alkalommal, amikor gardéniát hozott. Talán abból, ahogy felkunkorodott a szám sarka, vagy talán abból, ahogy szagolgatás közben önfeledten bólogatni kezdtem, vagy csak azért, mert megtanult olvasni a hallgatásomból.

Szinte mindent tudott rólam a papám. Értette a gesztusaimat, a mozdulataimat. Egyvalamit azonban ő sem tudott rólam. Esténként, mielőtt végeztem volna a fürdéssel, becsusszantam a víz alá, és öt percig ott tartottam a fejemet.

Abban az öt percben felidéztem azt, ami velem történt. Fontos volt számomra, hogy ezt megtegyem. Hogy emlékezzek az ördögre: arra, hogy milyen volt, és milyen érzés volt, amikor megérintett. Muszáj volt emlékeznem, máskülönben magamat hibáztattam volna a történtekért, megfeledkezve

arról, hogy azon az estén áldozat voltam én is. És emlékezés közben lélegezni sem volt annyira nehéz. Tulajdonképpen a víz alatt jutottak eszembe a legjobb gondolatok. És meg tudtam bocsátani magamnak a bűnös gondolataimért.

Nem kapott levegőt.

A torkom megfeszült, mintha az ördög ujjai az én nyakamat szorították volna, és nem az övét.

Az ördög.

Az én szememben biztosan ő testesítette meg az ördögöt.

– Fuss! Fuss, Maggie! – *ordította egyre az agyam, de ott maradtam. Képtelen voltam elszakítani a pillantásomat a szemem előtt zajló borzalomról.*

– Maggie! – A nevem hallatán kiemeltem a fejemet a víz alól, és erőteljesen kifújtam, majd még erősebben beszívtam a levegőt.

– Maggie! Mrs. Boone jött hozzád látogatóba! – kiabált fel a papa a földszintről. Felálltam a kádban, kihúztam a dugót, és figyeltem, amint a víz az óra járásával ellentétes irányú örvénylésbe kezd a lefolyó felett. Hosszú, egyenes hajam a fenekemig ért, és szőkesége csak kiemelte a bőröm sápadtságát.

Pillantásom a faliórára esett.

Délután 6:01.

Mrs. Boone késett. Nem is keveset.

Évekkel ezelőtt, amikor meghallotta, hogy milyen trauma ért, felajánlotta, hogy mindennap átjön egy kicsit, hogy legyen társaságom. Azt gondoltam, hogy egész más okból akart beszélgetni velem: azért, mert magányos volt. De bármi volt is az oka, nem érdekelt. Amikor két magányos lélek egymásra talált, egymásba is kapaszkodott. Hogy ez jó volt, vagy inkább

rossz, azt még nem tudtam eldönteni. Az ember azt gondolná, hogy amikor két magányos ember összejön, a negatív töltetük semlegesíti egymást, és pozitívba megy át, de velünk nem ez történt. Mi még mélyebbre süllyedtünk a magányosságunkban, és szinte lubickoltunk benne.

Mrs. Boone gyakran magával hozta a macskáját, Muffint, hogy eljátszadozhassak vele ebéd közben. Merthogy mindig ebédidőben jöttek. Leültünk a nappaliban, teáztunk, és megettünk néhány szendvicset. Én ugyan utáltam a teát, és Mrs. Boone tudta is, hogy utálom, mégis mindennap szükségesnek látta, hogy nekem is hozzon egy pohárral a helyi pékségből, a Legédesebb Függőségekből.

– Fiatal vagy, és buta... Honnan is tudhatnád, hogy milyen jót tesz az embernek a tea? De várj csak... meg fogod szeretni – tette mindig hozzá, ami persze soha nem következett be. Nemhogy megszerettem volna, egyre jobban utáltam.

Mrs. Boone fiatalkorában Angliában élt, ott töltötte legszebb éveit, így feltételeztem, hogy akkoriban kapott rá erre a zavaros italra. A férje halála után arról kezdett álmodozni, hogy egyszer visszatér a hazájába, hiszen a férfi volt az oka annak, hogy elhagyta. De hiába múltak az évek, semmi sem lett az egészből. Nem volt hozzá elég bátorsága. Amikor Stanley összepakolt, és elindult a túlvilág felé, magával vitte azt, ami Mrs. Boone számára a biztos kikötőt jelentette – a szívdobbanásait. Gyakran eltűnődtem, lehunyja-e néha Mrs. Boone a szemét, hogy felidézze azokat a szívdobbanásokat.

Én megtettem volna.

– Maggie! – kiáltotta papa, megszakítva a gondolatmenetemet.

Elvettem a pultról a nagy, fehér fürdőlepedőt, és magamra

tekertem. A kádból kilépve a tükör elé álltam, és a kézbe vettem a hajkefémet. Ahogy elkezdtem kibontani a hajamat, megakadt a pillantásom a kék szememen, amit apától örököltem. Ahogy a magas arccsontomat is. Az orrom körül virító szeplők a nagyanyámtól voltak, a hosszú szempillám a nagyapámtól. Elég volt egy pillantást vetnem a tükörbe, és ott volt az örökségem. Tudtam, hogy lehetetlen, mégis megesküdtem volna rá, hogy a mosolyom és a homlokráncolásom a mamámat idézte.

– Maggie! – üvöltötte el magát a papa megint. – Hallasz egyáltalán?

Arra gondoltam, hogy nem reagálok, mert tényleg feldühített, hogy Mrs. Boone a jelek szerint teljesen normálisnak tartotta, hogy ilyen késői időpontban pótolja az elmaradt látogatást, mintha azt feltételezte volna, hogy nincs semmi dolgom. Déli tizenkettőkor kellett volna jönnie. Ő azonban felrúgta a szokásos rutinunkat. Mi több, szembement vele. Nem is értettem igazán, miért ugrott be hozzám naponta, vagy miért engedtem meg neki, hogy velem ebédeljen. Még önmagához képest is durván viselkedett. Ostobának és nevetségesnek nevezett, amiért nem voltam hajlandó megszólalni.

Gyerekes vagyok, mondogatta.

Mi több, éretlen.

Talán azért viseltem el a jelenlétét minden délután, mert kevés barátom volt, és ő, a kemény megjegyzéseivel együtt, közéjük tartozott. Karcosságával még azt is elérte, hogy reagáljak, ha mással nem, egy aprócska mosollyal vagy halk kuncogással, amit rajtam kívül talán senki sem hallott. A hetvenéves nyanyánál jobb barátom nem volt talán soha. És ő

volt egyben a kedvenc ellenségem is. Bonyolult kapcsolat volt a miénk, a legjobb kifejezés, amivel jellemezhettem, az ellenbaráti volt – az ellenség és a barát összevont alakjából. Ráadásul még mindig ugyanúgy szerettem a macskáját, mint gyerekkoromban, és a macska is szeretett engem, mindenhová utánam jött a házban, és a lábamhoz dörgölte a bársonyos orrát.

– Maggie May? – kiáltotta ismét papa, és ezúttal a fürdőszobaajtót is megdöngette. – Hallasz?

Kettőt koppantottam az ajtón. Egy koppintás azt jelentette, hogy nem, a kettő azt, hogy igen.

– Akkor, ha nem muszáj, ne várakoztassuk meg Mrs. Boone-t, rendben? Igyekezz egy kicsit – mondta.

Feleselésképpen majdnem megkoppintottam még egyszer az ajtót, de végül visszafogtam magam. Óriási copfba fontam még nedves hajamat, és átdobtam a bal vállam felett. Alsóneműt húztam, majd belebújtam a világossárga ruhámba. Mielőtt kinyitottam volna a fürdőszobaajtót, még felkaptam a kád széléről a regényemet, aztán lesiettem a nappaliba, ahol kedvenc ellenségem várt.

Mrs. Boone mindig úgy öltözött, mintha Erzsébet királynőhöz ment volna fogadásra. Teleaggatta magát ékszerekkel, és szinte minden ujján virított egy gyűrű. Nyakláncai csillogását visszaverte a vállára vetett műszőrme gallér. Bár váltig állította, hogy a szőrméje valódi, tudtam, hogy hazudik. Elég könyvet olvastam a negyvenes évekről ahhoz, hogy különbséget tudjak tenni mű- és valódi szőrme között.

Mrs. Boone egészruhákat hordott szvetterrel, harisnyával és lapos sarkú cipővel, és Muffin nyakába mindig olyan

nyakörv került, amely színében és csillogásában pompásan illett ehhez a szereléshez.

– Udvariatlanság megvárakoztatni az időseket, Maggie May – korholt Mrs. Boone, miközben az ujjai türelmetlen táncot jártak a cseresznyefa asztalon.

Az is udvariatlanság, ha egy fiatalt várakoztatunk meg, Mrs. Boone.

Feszesen rámosolyogtam, mire ő rosszallóan felvonta a szemöldökét. Leültem mellé, mire ő elém tolt egy csésze teát. – Fekete Earl Grey – mondta. – Ez most biztosan ízleni fog.

Belekortyoltam, de majdnem megakadt a torkomon.

Mrs. Boone megint csak tévedett. És, mintha örömmel töltötte volna el az elégedetlenségem, még el is mosolyodott. – Szörnyen néz ki a hajad. És nem a levegőn kellene megszárítanod. A végén még megfázol.

Nem. Nem fogok.

– De igen – dohogta.

Mrs. Boone mindig tudta, hogy mit akarok mondani. Még az is az eszembe jutott, hogy esetleg boszorkány, vagy valami hasonló. Vagy talán, még gyerekkorában, odarepült egy bagoly az ablakpárkányára, és otthagyott neki egy boszorkányképzőbe szóló meghívót, csakhogy közben beleszeretett egy mugliba, és a szerelmet választva a kaland helyett, visszatért ide, Wisconsinba.

Ha a helyében lettem volna, én biztos nem a szerelmet választom.

Én elfogadtam volna a bagoly meghívását.

Mivel csak az olvasmányaim révén volt részem kalandokban, elég ironikusnak tűnt ez a gondolat.

– Mit olvasol mostanában? – kérdezte Mrs. Boone,

miközben előhúzott a szatyrából két tekintélyes méretű pulykás szendvicset. Bár a szendvicseket még nem láttam, mert még a Legédesebb Függőségek barna zacskója takarta őket, tudtam, hogy pulykahús van bennük. Mrs. Boone rozsbuciból készült szendvicseiben ugyanis mindig ugyanaz volt: pulykahús, paradicsom, saláta és majonéz. Se több, se kevesebb. Néha jobban szerettem volna tonhalat enni; ilyenkor úgy tettem, mintha a szendvicsben hal lenne pulyka helyett.

Az egyik szendvicset elém tolta Mrs. Boone, a másikat kibontotta, és harapott belőle egy jókora darabot. Aprócska asszony létére tudta, hogyan kell nagyokat harapni.

Letettem elé a regényemet, mire felsóhajtott. – Már megint?

Igen. Már megint.

Úgy egy hónapja elkezdtem újraolvasni a *Harry Potter*-könyveket, aminek volt némi szerepe abban, hogy hajlamos voltam Mrs. Boone-t boszorkánynak hinni. Meg annak is, persze, hogy az orra tövében ott volt a boszorkányokra jellemző, klasszikus bibircsók.

– Annyi könyv van a világon, te mégis ugyanazokat olvasod újra meg újra. El nem hiszem, hogy még mindig találsz bennük bármi meglepőt.

Nyilvánvalónak tűnt, hogy ő nem olvasott még *Harry Pottert*. Soha.

Merthogy minden alkalom más volt.

Első olvasásra az izgalmat vettem észre a történetben.

Újraolvasáskor már a fájdalmat is.

Egy lenyűgöző könyv újraolvasása mindig megváltoztatja az olvasó élményeit. Egy lenyűgöző könyv sokadik

újraolvasásra is tartogat meglepetést. Mindig ráébreszti az olvasót valami újra, másként láttatja vele a világot, függetlenül attól, hogy hányadszor olvassa a történetet.

– Kezdem azt hinni, hogy wicca[2] vagy – jegyezte meg a szendvicsét csócsálva és a teáját kortyolgatva Mrs. Boone. Ezt elég fura volt egy boszorkány szájából hallani. Főleg, hogy egy muglinak mondta.

Muffin előmerészkedett az asztal alól, és üdvözlésképpen a lábamhoz dörgölődzött. Lehajoltam, hogy megsimogassam. *Helló, haver*. Muffin felnyávogott, aztán a hátára fordult, hogy a hasát simogassam tovább. És mivel nem úgy simogattam, ahogy azt ő szerette volna, esküszöm, hogy macskanyelven elmormolt szitokszavakkal illetett, majd eloldalgott, valószínűleg azért, hogy megkeresse a mamámat, akitől profi kényeztetést remélhetett.

– Mi történt az arcoddal? – kérdezte Mrs. Boone kutyaugatásra emlékeztető hangon, összehúzott szemmel.

Értetlenül felvontam a szemöldökömet.

Mrs. Boone elégedetlenül ingatni kezdte a fejét. – A szemed egyenesen szörnyű. Mintha napok óta nem aludtál volna. Hozatnod kellene Katie-vel egy kis szemfestéket. Akkor nem néznél ki ilyen borzalmasan.

Megtapogattam az arcomat a szemem alatt. Mindig aggasztónak találtam, ha valaki fáradtnak minősített, amikor nem voltam az.

– Figyelj rám, Maggie. Beszélnünk kell. – Mrs. Boone kihúzta magát a székén, és megköszörülte a torkát. – Most az

---

[2] Újpogány vallás. (A ford.)

egyszer figyelj oda arra, amit mondok.

Én is kiegyenesedtem. Tudtam, hogy valami komoly dologról lesz szó, mert amikor tényleg komoly volt, kitágultak az orrlyukai, és most is pontosan ez történt.

– Ki kell lépned ebből a házból – mondta.

Kis híján felnevettem.

Kilépni a házból?

Milyen nevetséges ötlet! Főleg olyasvalakitől, aki tisztában volt a helyzetemmel. Illetve nem volt *egészen* tisztában, de éppen eleget tudott róla. Az elmúlt tíz évben egyszer sem hagytam el a házunkat. A mama és a papa ezért is döntött az itthoni taníttatásom mellett, és ha orvosra vagy fogorvosra volt szükségem, akkor elintézték, hogy ők is házhoz jöjjenek. Mrs. Boone tudatában volt ezeknek a dolgoknak, hiszen ezért ittuk ezt a gusztustalan teát nálunk, és nem az ő házában.

Most szigorúan összevonta a szemöldökét. – Nem viccelek, Maggie May. Ki kell jönnöd innen. Mégis, mit akarsz csinálni? Itt akarod leélni az életedet? Nemsokára befejezed a középiskolát. Nem akarsz továbbtanulni?

Erre a kérdésre nem volt válaszom.

Mrs. Boone homlokán elmélyültek a ráncok. – Nem akarhatod így leélni az egész életedet! Hogy talál rád így a szerelem? Vagy hogy fogsz hegyet mászni? Hogy fogod megnézni az éjszakára kivilágított Eiffel-tornyot? Értsd meg, Jessica, hogy nem támogathatjuk tovább azt, amit csinálsz.

Felvontam a szemöldökömet. *Jessica?*

– Az apádnál és nálam a végsőkig feszült a húr. Nem nagyon tudunk többet elviselni. Hát tényleg nem vágysz semmire? Nem akarsz csinálni valamit?

A szobában szinte vágni lehetett a csendet. Mrs. Boone

szemöldöke leereszkedett, mint aki teljesen belemélyedt a gondolataiba. Jól látható zavar suhant át az arcán, és a szemére szorította a tenyerét. Végül megrázta a fejét, fogta a csészéjét, és belekortyolt.

Döbbenten pillantott rám. – Miről is beszéltünk? – Vajon merre jártak az imént a gondolatai? – Megvan! El kell végre hagynod a házatokat, Maggie May.

– Gondolj a szüleidre! Nem várhatod el tőlük, hogy a négy fal között éljék le az életüket, veled. Vagy nincs joguk ahhoz, hogy néha gyerekek nélkül maradjanak az otthonukban? Nem erre szerződtek, amikor összeházasodtak!

Hátat fordítottam neki. Dühös voltam, sértett, de leginkább szégyelltem magam, mert igaza volt. A szemem sarkából láttam, hogy megint elkomorult. És minél komorabbnak láttam, annál inkább duzzadt bennem a harag.

Menj el!

– Ó! Látom, zsémbesek vagyunk, és hisztizni akarunk – motyogta.

Rákoppintottam az asztalra. Egyszer. *Nem.*

Mrs. Boone dupla koppintással válaszolt. – De igen. Tipikus tinédzserként viselkedsz. Hagyod, hogy eluralkodjanak rajtad az érzelmeid. Milyen eredeti! Csakhogy a hisztivel nem mész semmire. Fejezd be a szendvicsedet, morcos. Majd holnap visszajövök.

Ahogy gondolod, vén nyanya. Csak nehogy megint elkéss! Égnek emeltem a szememet, és toporzékolni kezdtem. Egek, gondoltam. Tényleg hisztizem! *Milyen eredeti.*

– Haragszol rám, és ez rendben is van – mondta, miközben galacsint gyúrt a barna papírból. Felállt, a vállára vetette a táskáját, és felemelte az asztalról a könyvemet. Közelebb

lépett hozzám, és az ujjával megemelte az államat. – De csak azért vagy dühös, mert tudod, hogy igazam van. – Az ölembe csúsztatta a könyvet. – Olvasd csak el, ahányszor akarod. Nem fogsz tőle életre kelni. Ez az ő történetük, nem a tiéd. Szívszaggató dolog végignézni, hogy egy ilyen fiatal teremtés eldobja magától a lehetőséget, hogy megírja a saját történetét.

9

MAGGIE

– Ennyire nem cseszhetsz ki velem, Cheryl.

Cheryl a barátjával, Jordannel veszekedett a folyosón, szemben a szobámmal, miközben én az ágyamon ülve olvasni próbáltam.

Helyesebben: Cheryl a *volt* barátjával, Jordannel veszekedett a folyosón, szemben a szobámmal, miközben én az ágyamon ülve olvasni próbáltam.

– Mondok én valamit – nyögte Cheryl, a falat ütögetve a cipősarkával, keresztbe font karral, a rágóját csócsálva. – Nem az én hibám, hanem a tiéd. Nem tehetek róla, hogy már nem vagyok oda érted.

– Te aztán értesz a szarkeveréshez! – dohogta Jordan, amint dübörgő léptekkel fel-alá járkált a folyosón. – Miattad szakítottam az akkori barátnőmmel! Több mint száz rongyért vettem a jegyeket a végzős bálra, ahová nem is akartam elmenni – csakis és kizárólag miattad adtam be a derekam. Mindent megtettem, hogy a kedvedben járjak. A legklasszabb bulikról mondtam le azért, hogy csajos filmeket nézzek veled!

Cheryl a haját csavargatva vállat vont. – Nem kértem tőled, hogy ezt csináld.

Jordan felnevetett elképedésében. – De! Kérted! Még füveztél is velem éjszakánként.

– Csak azért, mert a kedvedben akartam járni – magyarázta Cheryl. – Ha hagyom, hogy egyedül füvezz,

magányos narkós lettél volna. Azzal, hogy csatlakoztam hozzád, társas lénnyé tettelek.

– Ezt a rizsát! – horkantott fel hitetlenkedve Jordan, és idegesen a hajába túrt. – Holnap lesz a bál. Most mi az ördögöt csináljak?

– Menj el egyedül.

Cheryl vitathatatlanul gyönyörű volt. Az évek múlásával belenőtt a testébe. Nagy melle volt, gömbölyű csípője, karcsú dereka. Nála sokkal gyorsabban fejlődött ki mindez, mint nálam. Elképzeléseim szerint tökéletes teste volt, és az éveken át hordott fogszabályozónak köszönhetően tökéletes volt a mosolya is. És bár évekig kívülállónak érezte magát, sikerült megalkotnia azt a személyiséget, aki mindig is lenni akart, még azon az áron is, hogy extrém fogyókúrákat kényszerített magára egy uncia figyelemért.

A húgom esetében tény volt az is, hogy tudatában volt a saját szépségének, és ezt mindig fel is használta annak érdekében, hogy megkapja azt, amire vágyott – és nem érdekelte, hogy kinek okoz közben fájdalmat. Gyakran bejött a szobámba, csak hogy elmesélje, hány fickót használt fel a céljaira, de leginkább arra, hogy bizonyos dolgokat megkapjon tőlük. Randikat, pénzt, ajándékot, szexet. Bármit és mindent.

Talán azért osztotta meg mindezt éppen velem, mert engem hibáztatott azért, hogy gyerekkorában annyi mindenről le kellett mondania. Máskor úgy éreztem, bűntudata van a viselt dolgai miatt, és a hallgatásomat akár helyeslésként is felfoghatta.

Profi módon meg tudta játszani a szerelmet. El tudta érni, hogy a fiúk is higgyenek benne, ami a korosztályunkat tekintve nem volt kis dolog. Főleg, hogy még a Jordanhez

hasonló rosszfiúkat is sikerült megvezetnie. Jordan a szemem láttára változott igazi gyökérből engedelmes kutyussá, főleg akkor, amikor Cheryl társaságában volt. Szinte koldulta a szerelmét – kivéve azokat az alkalmakat, amikor a húgom felhúzta valamivel. Ilyenkor ugyanis megmutatkozott az igazi jelleme. Az emberek, legalábbis egy ideig, meg tudták játszani magukat, de idővel mindenkiről leesett az álarc.

– Azt már nem, baszd meg. Azt mondtad, szeretsz – mondta könnyek között fuldokolva Jordan.

– A hangsúly a *múlt időn* van. Most már nem mondom.

Felpillantottam a könyvemből, és figyelni kezdtem. Jordan arca vörös volt, akár a cékla, amit Cheryl szemmel láthatóan szórakoztatónak talált.

– Nem! – sziszegte Jordan, és erősen megmarkolta a húgom karját.

Letettem a könyvet.

– Nem. Ezt nem teheted velem. Nyomós indok nélkül semmiképp.

– Nyomós indokot akarsz? Rendben. – Cheryl kirántotta a karját a fiú szorításából, és, hogy a szemük egy magasságban legyen, kihúzta magát. – Lefeküdtem Hankkel.

Jordan szeme elkerekedett. – Micsoda? Nem!

– De igen! – Cheryl szeme szinte a duplájára nőtt, és gonosz vigyorra húzódott a szája.

Jaj. Ne. Előre láttam, hogy mi következik. Jordan lelkét is össze fogja törni, úgy, ahogy a többiekét is összetörte, ugyanitt, a folyosón.

– Tim partiján dugtunk, amikor beteg voltál, aztán a házukban, amikor azt mondtam neked, hogy fodrászhoz megyek, és tegnap a szobámban, miközben…

Jordan behunyta a szemét, és ökölbe szorította a kezét. – Hank a legjobb barátom.

Cheryl arca mintha megvonaglott volna, de aztán Jordan mellének feszítette a tenyerét, és eltolta magától a letaglózott fiút. – Ezek szerint rosszul választod meg a barátaidat.

A nevetése azonban elhalt, és a feje majdnem leröpült a nyakáról, amikor Jordan teljes erőből pofon vágta. Cheryl a falnak tántorodott, majd a padlóra csúszott.

Fogalmam sincs, hogyan történt, de azon kaptam magam, hogy a folyosó közepén állok a könyvemmel a kezemben, készen rá, hogy kiüssem Jordant, ha csak egy lépést is tesz a húgom felé. Cheryl arcán ott vöröslött az ütés nyoma, és fájdalmában az arcát markolászta.

– Te rohadt kurva! – sziszegte Jordan, és a húgom felé köpött. Rosszul érintettek a szavai, de még rosszabbul érintett az, amit csinált.

A férfi üvölteni kezdett, de aztán megtört a hangja. – Te rohadt kurva! – kiáltotta, és hatalmas pofont mért a nő arcára. A nő hátratántorodott, és nyöszörögni kezdett. Az arcára szorította a tenyerét. – Mindent megadtam neked. Szép életünk volt. És nemrég a céget is átvettem. Pont kezdtünk volna talpra állni. És mi lesz a fiunkkal? Mi lesz a családunkkal? – Újra és újra megütötte a nőt. – Mindenünk megvolt! – Kidülledt a szeme, mintha őrült lenne – vagy zavart.

– Észhez fogsz térni, higgy nekem! – mondta Jordan a húgomnak. – Fogsz te még utánam futni, és én várni foglak!

A fejem fölé emeltem a könyvet. Csak egy hajszál választott el attól, hogy le is csapjak vele. Toporzékolva, de elértem, hogy a tudatom visszatérjen a múltból a jelenbe, és addig

folytattam a toporzékolást, amíg Jordan felém nem fordult. És amikor találkozott a tekintetünk, hátratántorodtam.

Jordan a legsötétebb arcát mutatta felém. Mindenkinek megvolt a maga sötét oldala, a saját, személyes ördöge, amit az esetek többségében megbilincselve tartott a lelke távoli zugában. Ahonnan az ördög, persze, hazugságokat suttogott az ember fülébe, hogy félelmet ébresszen benne, és kétkedést, és arra ösztönözze, hogy elkövessen valami borzalmasat. A cél az volt, hogy az ember kordában tartsa ezt az ördögöt, legfeljebb csak annyit engedélyezzen neki, hogy időnként kipillantson a sötét zugból, amelyben leláncolva lakott. Az ördög csak akkor tudott úrrá lenni az ember gondolatain, ha szabadon engedték.

És ezen az estén Jordan ördöge elszabadult.

Megrémisztett a lényéből áradó sötétség.

Shh…

Pislantottam egyet, és amikor kinyitottam a szemem, azt láttam, hogy Jordan gonoszul elvigyorodik. – Mi az ördögre készülsz, te szörnyszülött? Talán arra, hogy szép csendben agyonverj azzal a nyomorúságos könyvvel? – Előrelendült, mintha meg akarna ütni.

Erős rántást éreztem a szoknyámon. Hátratántorodtam. A fülem mögül messzire repült a pipacs. A férfi a földre lökött. A mellkasom erősen hullámzott, és újfent sikoltozni kezdtem. A férfi megmarkolt, és teljes súlyával rám nehezedett. Hogy elhallgattasson, a számra tapasztotta a mocskos kezét.

Rugdalózni kezdtem, és amint levegőhöz jutottam, tovább sikoltoztam. Tudtam, hogy meg akar ölni.

Amikor ismét kinyitottam a szememet, a padlón feküdtem,

és az arcomra szorítottam a könyvemet. Egész testemben remegtem a félelemtől meg az emlékektől. Gyűlöltem ezt a részemet, amelyik mindig visszazuhant a múltba. Gyűlöltem, hogy ilyen hatással volt rám, de leginkább azt gyűlöltem, ha mindezt mások is látták. Általában képes voltam eltitkolni a pánikrohamaimat. Az esetek többségében rajtam kívül nem tudott róluk senki.

Jordan röhögve figyelte a reakciómat. – Ennyi kibaszott őrültet egy rakáson! Már itt sem vagyok!

Azzal lerohant a lépcsőn, és becsapta maga mögött a házunk ajtaját.

Sietősen felálltam, és odaszaladtam Cherylhez. Lehajoltam, és a kezemet nyújtottam, hogy felsegítsem. Ő azonban durván ellökte.

– Egek, Maggie! Miért nem foglalkozol inkább a magad dolgával? Hagyj békén, rendben? – morogta, miközben az arcát dörzsölgetve felállt. – Olyan idegesítő tudsz lenni!

Azzal besietett a szobájába, és ő is becsapta maga után az ajtót.

Visszarohantam a szobámba, felkaptam a jegyzetfüzetemet és a szövegkiemelőmet, aztán Cheryl ajtajához futottam, és bekopogtam.

– Mit akarsz? – kérdezte nagy szemforgatás közepette Cheryl, amikor kinyitotta.

Körmölni kezdtem a papírra. Nem is feküdtél le Hankkel.

Cheryl a hajába túrt, és egyik lábáról a másikra állva maga elé nézett. – Menj innen, Maggie – mondta végül.

Tegnap vásárolni voltál a mamával. Nem feküdhettél le Hankkel.

– Ehhez neked semmi közöd.

Jordan megütött.

– Kiprovokáltam.

Fájdalmat okozott neked.

– Mert felcukkoltam, Maggie.

Meg kell mondanom a mamának meg a papának, hogy megütött.

– Befognád végre, Maggie? – kérdezte Cheryl dühös suttogással, aztán egy hirtelen mozdulattal letépte a jegyzettömbömről a lapot, galacsinná gyűrte, és behajította a szobájába. – Mit tudsz te a kapcsolatokról vagy a fiúkról? Semmit! Jordan néha elveti a sulykot. Főleg, ha felcukkolom. A minimum, hogy ő is visszacukkol. Ne fújd fel a dolgokat. Nem mindenki élt át traumákat. Nem mindenki szenvedett tartós károsodást. És csak azért, mert te nyomorék vagy, és nincs teljes életed, mint nekem, nem jelenti azt, hogy belepofázhatsz az enyémbe, érted?

Hátraléptem.

Ez fájt.

Cheryl felső ajka mintha megrándult volna, és üveges pillantással meredt maga elé. Talán megbánta, hogy olyan csúnyán beszélt velem? De aztán csóválni kezdte a fejét, és bármit érzett is, lerázta magáról. – Nem fogok bocsánatot kérni, oké? Felcukkoltál, Maggie, és én visszacukkoltalak. Ami pedig Jordant illeti… már nem is vagyunk együtt, tehát bármi történt is, nem igazán számít. Van ennél fontosabb dolgom is. Szóval, ha nincs ellene kifogásod… – Felemelte a kezét, és búcsút intett. – Akár el is mehetsz. Pá.

Felsóhajtottam, és visszabotorkáltam a szobámba, az én kis csendes, nyugodt világomba, és újra a kezembe vettem a könyvemet.

Néha eltűnődtem, milyen lenne, ha elhagynám a házat. Végül arra jutottam, hogy jobb nekem itthon, főleg, ha az utca tele van Jordanhez hasonló emberekkel.

Nem tudtam koncentrálni.

Az ágyamon ültem. A könyvem a kétszázkilencedik oldalnál volt nyitva már hosszú percek óta, de egyetlen betűt sem sikerült elolvasnom. Mindig ugyanazt a képet láttam: ahogy Jordan megüti a húgomat. Aztán a húgom döbbent képét, miután elcsattant rajta a dühös tenyér. Még Cheryl hangos nyögését is hallani véltem. Behunytam a szememet.

Shh…

– Jól vagy ma, Mágnes? – kérdezte Brooks, amikor később, vállára vetett hátizsákkal, megállt az ajtómban. Azonnal felpattant a szemem, és megkönnyebbülten felsóhajtottam. Brooks nem tudta, de mindig tökéletesen időzített. Pontosan akkor bukkant fel mindig, amikor a legnagyobb szükségem volt rá.

Becsuktam a kezemben tartott könyvet, majd törökülésbe tornásztam magam, és várakozón ránéztem. Csapzott barna haja jóval hosszabb volt a kelleténél – a rocksztárstílus miatt –, alig látott ki alóla. Időnként megrántotta a fejét, máskor a száját csücsörítette, és megpróbálta kifújni a szemébe lógó rakoncátlan tincseket. Ám az, hogy a haját az ujjaival is megigazíthatná, nem jutott az eszébe. Soha. Amikor rám nézett, szélesen elmosolyodott, és ettől mosolyognom kellett

nekem is. Pedig nem voltam valami mosolygós fajta, de Brooks mellett úgy éreztem, mintha mást sem akarnék, csak vigyorogni.

– Bejöhetek?

Igennel válaszoltam. Mindig igennel válaszoltam.

Leült az ágyamra. Felvettem az éjjeliszekrényemről a jegyzettömbömet meg a tollamat, és odafordítottam az első üres laphoz. Az ágyam mellett volt egy papírkosár, ami galacsinokkal volt tele. Minden egyes galacsin Brooks látogatásait idézte. Így kommunikáltunk egymással. Reggelente csak zenét hallgattunk, de délutánonként beszélgettünk is. Mármint Brooks beszélt, én pedig leírtam, amit mondani akartam. Megpróbáltam ezt a módszert Mrs. Boone-nal is, de ő, mondván, hogy nem fog segédkezni a fák kiirtásában, elutasította ezt a fajta kommunikációt. Azonkívül, mondta, van nekem hangom, használjam azt, ha beszélni akarok vele.

– Hallom, összeszólalkoztál Mrs. Boone-nal – jegyezte meg Brooks. A szememet forgattam, mire elvigyorodott. – Ugye tudod, hogy teljesen ártalmatlan? Beugrottam hozzá, mert Muffin elcsavargott, és visszavittem neki. Szóról szóra elismételte, amit neked mondott. Nem állítom, hogy a megfelelő hangnemben beszélt, de a szíve a helyén volt… – Elhalt a hangja, amikor meglátta a szememben a sértettséget.

– Igaza volt – mondta vigyorogva. – Tényleg zsémbes vagy.

Elkezdtem írni a papírra. – *Jessicának szólított*.

Brooks arca elkomorult. – Hát igen. – Fészkelődött egy kicsit, aztán felnézett.

Felvontam a szemöldökömet.

Úgy tett, mintha nem vette volna észre, és hagyta, hogy még

magasabbra vándoroljon a pillantása. Megmarkoltam a vállát. – Semmit sem mondhatok neked, Maggie.

Most már rántottam is egyet a kezén.

Felsóhajtott. – Rendben. De meg kell ígérned, hogy nem mondod el senkinek.

Felhúztam az orromat. *Kinek mondanám el?*

Brooks elnevette magát, és az orromra koppintott. Kétszer. – Elfelejtettem, hogy egy olyan lánnyal beszélgetek, aki bármit titokban tud tartani. Szóval. Az anyukámtól tudom, hogy Mrs. Boone-nak baj van a memóriájával. A múlt hét végén is elbolyongott, és amikor a mama találkozott vele, nem tudta megmondani, hogy merre jár. A mama szerint meglehet, hogy kezdődő Alzheimere van. Mondta is Mrs. Boone-nak, hogy vizsgáltassa ki magát, mert ki tudja?

És? Megtette?

Brooks a homlokát ráncolta. – Ismered Mrs. B-t. Nagyon makacs. És akkor még finoman fogalmaztam. Azt mondta, kutya baja, és nem akarja, hogy bárki beleüsse az orrát a dolgaiba.

Aggasztó nyugtalanságot éreztem a gyomromban attól, hogy Mrs. Boone-nak valami komoly baja lehet. Mert bár gyűlöltem, szerettem is. Hányingerem lett a gondolattól, hogy valami rossz fog történni vele.

Amint a papír fölé hajoltam, hogy leírjak valamit Brooksnak, megfogta a kezemet. – Várj. Hoztam Valamit. Neked. Nekünk.

Levette a válláról a hátizsákját, kicipzárazta, és előhúzott belőle egy nagy fémtáblát és néhány táblafilcet. – Arra gondoltam, hogy ezzel, azon túl, hogy könnyű írni rá, megspórolhatnánk egy csomó papírt. És ha valami titkot

akarok megosztani veled, nem kell kimondanom, a bizonyítékot meg csak letöröljük.

Elmosolyodtam.

Brooks visszamosolygott.

Felkaptam egy filcet, és írni kezdtem, de mielőtt befejezhettem volna, Brooks megszólalt.

– Ma szakítottam Lacey-vel. – A filc megcsúszott a kezemben, az állam a hasamig esett meglepetésemben. Brooks idegesen felnevetett, aztán vállat vont. – Ne is mondd. Tudom. – Lacey és Brooks már vagy kilenc hónapja jártak – egész pontosan kilenc hónapja, két hete és négy napja. Nem mintha számoltam volna.

Miért?

– Hát... Ha jobban belegondolok, inkább ő szakított velem. Azt mondta, elege van abból, hogy csak a harmadik legyen az életemben.

Harmadik?

– Aha... Tudod... Számomra a zene a legfontosabb. Meg... – Nem tudtam eldönteni, hogy vigyorog, vagy inkább grimaszol. – Te – bökte ki zavartan.

Felkaptam a fejem, és éreztem, hogy összeszorul a mellkasom. Brooks tovább beszélt. – Az a véleménye, hogy túl sok időt töltök veled, és nem helyesli, hogy mindennap találkozunk. Azt hiszem, féltékeny egy kicsit, és az az őrült ötlete támadt, hogy van valami közted és köztem.

Miért, van? Van valami közted és köztem?

– Ami, persze, nem igaz. Mondtam neki, hogy te és én csak barátok vagyunk. Merthogy azok vagyunk.

Igen. Persze. Ennyi van köztünk. Semmi több. Ez volt az oka annak, hogy mindennap a tenyerembe vettem a

horgonyos nyakláncomat, és megszorítottam az aprócska medált.

Brooks és én csak barátok voltunk. Miért éreztem mégis úgy, mintha valaki behúzott volna egy gyomrost?

– Azért szóltam, mert nem akartam, hogy mástól kelljen megtudnod. Amúgy elég szívás, mert holnap lesz a végzősök bálja, és egy vagyont költöttem a szmokingomra. Persze ez legyen a legnagyobb bajom.

Tudtam, persze, hogy rosszul érinti a dolog, mert rágcsálni kezdte a jobb hüvelykujját, ami nála a sértettség egyértelmű jele volt.

Sajnálom, Brooks. Sajnálom, hogy megbántottak.

– Ja... Én is. Kedveltem, tudod? Helyes kis csaj. De... – Elhallgatott, és egy darabig komoran bámulta a táblára írt szavakat. Végül a tenyerével letörölte őket. – Látod? Egyetlen suhintás a kezemmel, és már el is tűnt a bánatom.

Felállt, és járkálni kezdett a szobámban. Közben végigfuttatta az ujjait a könyveim gerincén. Ebből tudtam, hogy nem mondott igazat, mert amikor bánatos volt, mindig eljutott egy pontra, amikor mászkálni kezdett, és csak azért állt meg néha, hogy végighúzza a hüvelykujját a könyveimen.

A kicsi könyvespolcon, amely gyerekkorom óta megvolt, már a mennyezetig értek a könyvek, ami meg nem fért fel a polcra, a fal mellé került, a padlóra.

A legtöbb emberrel ellentétben én nem műfaj vagy szerző szerint csoportosítottam a könyveimet, hanem a gerincük színe szerint. Egymás mellé került az összes piros meg az összes lila is, és így tovább, így, ha valaki bejött a szobámba, rögtön szembe találta magát egy szivárvánnyal.

– Mi ez? – kérdezte Brooks, és felemelt egy kicsi, bőrkötésű

könyvet.

Felpattantam az ágyról, és odarohantam hozzá. – Ó, jaj… Csak nem a kis Mágnes naplója?

Felugrottam, hogy elvegyem tőle, de a feje fölé emelte, így nem érhettem el. A következő próbálkozásomnál a háta mögé dugta. Vad kapkodásba kezdtem, de sehogy sem sikerült megkaparintanom a naplómat.

– Aztán miket írogatsz te ebbe a kis könyvbe? Hm? Talán a mocskos kis titkaidat? Nem tehetek róla, de…

– Ha lehet, még szélesebb lett a mosolya. Sohasem éreztem magamat boldogabbnak. Ugyanakkor dühös is voltam, meg izgatott és rémült. Bármilyen magasra emelte is Brooks a naplómat, tovább ugráltam, hogy visszaszerezhessem tőle. És amikor megéreztem a bőrét a bőrömön, még közelebb nyomultam hozzá. Amikor megérintett, újabb érintést akartam. Ő meg csak nevetett. – Sajnálom, Maggie. Tudom, hogy sohasem fogod megbocsátani, de muszáj belenéznem. Legalább egy oldalt el kell olvasnom belőle, hogy tudjam, mi jár a fejedben.

Kinyitotta a naplót az első oldalnál.

És nem lapozott tovább.

Elhallgatott.

A nevetése is elhalt.

– Maggie bakancslistája? – kérdezte.

Az arcom felforrósodott, a gyomrom összerándult. Visszamentem az ágyamhoz, és leültem.

Brooks utánam jött, leült mellém, és a kezembe adta a naplómat.

Az olvasás volt az oka mindennek.

Az olvasás egyszerre volt számomra ajándék és átok. A

könyvek segítségével eljuthattam abba a világba, amelyet igazából sohasem tapasztalhattam meg, ugyanakkor emlékeztettek arra a számtalan dologra, ami kimaradt az életemből.

Így hát összeállítottam magamnak egy listát.

Azért, hogyha egyszer, valamilyen módon mégiscsak képes leszek kilépni a házból, legyen mit csinálnom. Felsoroltam mindent, amire vágytam, mert ha másra nem, arra megtanítottak a könyvek, hogy álmodozni jó.

És a listám napról napra nőtt. Ha valami izgalmas dolog történt valamelyik regényemben, azonnal felvettem a listámra, annak a regénynek a címével együtt, amelyikből az ötlet származott. Lovagolni a *Nagy Derbi* miatt szerettem volna. Arra, hogy elmenjek egy bálba, aztán drámai módon lelépjek, a *Hamupipőkéből* merítettem az ihletet. És azért, hogy egyszerre két helyen szerettem volna lenni, a *Séta a múltba* volt a felelős.

A bakancslistám ily módon kívánságok százait tartalmazta, és gyakran eltűnődtem azon, alkalmam nyílik-e majd kipipálni bármelyiket.

– Ez azoknak a dolgoknak a listája, amelyeket szeretnél megtenni? – kérdezte Brooks.

Bólintottam.

– Bármelyiket megteheted.

Talán.

Amint leírtam, le is töröltem a tábláról a szót.

Biztosan, írta Brooks, majd ő is letörölte, de az elmémben ott maradt a szó.

Egy darabig csendben ültünk, és az üres táblát bámultuk.

– Mi akarsz lenni, amikor megnősz, Maggie?

Ezen a kérdésen már sokat gondolkodtam. Ezerszer feltettem magamnak: Mi akarok lenni? Mi *lehetek* egyáltalán? Talán író. Publikálni az interneten is tudtam volna. Úgy, hogy ki sem kell lépnem a házamból. Vagy festő. A papa biztos szívesen vállalta volna a képeim eladását. De eszembe jutott az is, hogy…

Felkaptam a tollamat, és leírtam azt az egy szót, ami mindennél jobban kifejezte az életcélomat.

Boldog.

Brooks ugyancsak felkapta a filcét, és ő is leírta, hogy mi akar lenni.

Boldog.

Aztán letörölte a kezével a táblát, leugrott az ágyamról, az íróasztalomhoz lépett, és kotorászni kezdett a tollaim meg a ceruzáim között. Amikor megtalálta azt, amit keresett, visszajött hozzám és írni kezdett az üres táblára.

Egy nap arra ébredsz, Mágnes, hogy el akarod hagyni a házat, amelyben élsz, és felfedezőútra Indulsz. És nem fogod elaprózni, Maggie May. Az egész világot látni akarod majd. Azon a napon, amikor először lépsz ki a házból, és először szippantasz bele a kinti levegőbe, én ott leszek melletted, hogy biztosan rám találj. És tudod, miért? Mert én akarok megmutatni neked mindent. Segíteni akarok neked abban, hogy minél több dolgot kipipálhass a kívánságlistádon. Meg fogom neked mutatni az egész, hatalmas világot.

Milyen egyszerű volt az egész! Testestül-lelkestül az övé voltam, és még csak nem is tudott róla.

Megígéred? – írtam.

Megígérem – felelte.

Elkezdtem letörölni a tábláról a szavakat, de csak az

enyémet tudtam. Brooks elmosolyodott, és felmutatta a Sharpie kiemelőt, amit az asztalomról elvett. – Ez nem fog lejönni. Azt akarom, hogy így tartsd meg ezt a táblát, így, hogy rajta van az ígéretem. A beszélgetéseinkhez meg majd hozok egy másikat.

A szám elnyílt, mintha beszélni akarnék, de természetesen nem jött ki rajta hang.

Brooks mégis kitalálta, hogy mit akartam mondani. – Szívesen – válaszolta mosolyogva. – És most? Mit szólnál egy kis zenéhez?

Bólintottam. Brooks előhúzta az iPodját, elnyúltunk az ágyamon, és hallgatni kezdtük a „Vízesés”-t a The Fresh & Onlystól.

– Elképesztő, ahogy az elektromos gitár sír ebben a dalban. Olyan, mintha a semmi és a minden közepén állnál egyszerre. És ha igazán odafigyelsz, azt is meghallod, hogy milyen tökéletes a basszer is. Ahogy azok a magas hangok szárnyalnak… – Felsóhajtott, és a mellkasára ejtette a kezét. – Varázslatos!

Többnyire lövésem sem volt, hogy miről beszél zenehallgatás közben – egyszerűen szerettem, ahogy felélénkült a hangok hatására.

– Brooks? – Calvin dugta be a fejét az ajtón, és felvonta a szemöldökét. – Öt perc múlva kezdődik a próba. Gyere. Meg kell beszélnünk a levelet, amit a demókkal kiküldünk – hadarta.

Brooks és Calvin híresek voltak… a maguk módján. Meg az én képzeletemben. Ők voltak az énekesek a bandájukban, és elképesztően jól tudták hozni magukat a garázsunkban megtartott próbákon. És bár még nem fedezték fel őket,

biztosra vettem, hogy előbb-utóbb be fognak futni.

Túl jók voltak ahhoz, hogy a négy falnak játsszanak.

– Ugye jössz, és felveszel bennünket, Mágnes? – kérdezte Brooks, miközben a rá jellemző mozgékonysággal felpattant az ágyamról.

Hát persze hogy mentem. Fogtam a kamerámat, és már talpon is voltam. A másik kezemmel felkaptam az éppen aktuális olvasmányomat. Sohasem hagytam volna ki a próbát; már csak azért sem, mert ez jelentette a fénypontot a hétköznapjaimban. A konyhában szoktam leülni, onnan készítettem a felvételeket is. A kamerát a mama és a papa vásárolta nekem évekkel korábban, mert az egyik terapeuta úgy gondolta, hogy a kamera előtt esetleg könnyebben megnyílók. Az lett a vége, hogy órákon át csak bámultam magam, néha pislantottam egyet, de egyetlen szó sem hagyta el a számat. Így, hogy ne menjen pocsékba a kamera, elkezdetem felvételeket készíteni a zenekar próbáiról.

Mielőtt elindultam lefelé, odaléptem a hálószobám utcára néző ablakához, és vetettem egy pillantást Mrs. Boone tornácára. Mrs. Boone, mint mindig, most is ott ült, és előre-hátra ringatta magát a nádfonatú hintaszékében. Muffin összegömbölyödve szunyókált mellette.

Mrs. Boone ajka úgy mozgott, minta élénk beszélgetést folytatna a mellette ülő, láthatatlan személlyel. *A drága Stanley-vel.*

Az ujjaim megérintették a hűvös üveget. Mrs. Boone ajka mosolyra kunkorodott. Még kuncogott is egy kicsit, aztán a mellette álló üres székhez nyúlt, és mozgatni kezdte arra az ütemre, amellyel önmagát ringatta.

Mrs. Boone élete kezdett lelassulni, és már egy ideje az

emlékeiben élt. Ha véletlenül mégsem, akkor engem próbált rávenni arra, hogy én is teremtsek magamnak emlékeket. Sokan elszomorítónak találhatták azt, ahogy az utóbbi időben élt, én azonban inkább szerencsésnek gondoltam. Mert bár magányosnak tűnt, igazából sosem volt egyedül.

Nekem csak szórványos emlékeim voltak, és többségükben azokat is a könyveimből loptam. Az egyik felem lázadozott az ellen, ahogy Mrs. Boone ösztönözni próbált, a másik felem azonban tudta, hogy szükségem van erre az ösztönzésre. Részben tehát ő is az oka volt annak, hogy bakancslistát készítettem. Még ha durva volt is velem, őszintén hitte, hogy nekem is van jövőm.

És valami azt súgta, hogy az ilyen embereket kell magamhoz ölelnem. Akik akkor is hittek bennem, amikor én magam teljesen feladtam.

10

MAGGIE

– Egy, két, egy, két, há, négy! – kántálta Calvin a garázsban, majd belecsapott a basszusgitárjába az együttes próbáján. A konyhában ültem a padlón, a nyitott garázsajtó mellett, onnan készítettem a felvételt, és amikor leálltak megbeszélni valamit, a kezembe vettem a könyvemet, és tovább olvastam a regényemet.

Kisebb koromban nem volt erősségem az olvasás, de ahogy múltak az évek, ebben a tevékenységben találtam meg az elvesztett hangomat. Mintha életre keltek volna a fejemben a karakterek, és megosztották volna velem a gondolataikat. És én is velük az enyémeket.

Nyolcszáznál is több könyvet olvastam el tíz év alatt. Mind a nyolcszázat teljes átéléssel. Vagy hatszázkilencvenszer estem szerelembe, úgy hússzor átadtam magam a nemi vágynak, és legalább tízbilliószor éreztem igazi gyűlöletet valaki iránt. Szívtam füvet, ejtőernyőztem, fürödtem meztelenül. Többször hátba szúrtak, fizikai és emocionális értelemben egyaránt, és nemcsak ellenségek, hanem barátok is, és őszinte szívvel meggyászoltam mindig, ha a halál elragadott valakit a szeretteim közül.

Minden egyes szereplő életét végigéltem úgy, hogy ki sem léptem a szobám falai közül.

A papám minden fizetésnapon hozott nekem egy könyvet – de volt, hogy ötöt is. Feltételezéseim szerint az élete húsz

százalékát könyvesboltokban töltötte, hogy felkutasson nekem valami olvasnivalót.

A kedvenc napszakom az volt, amikor a fiúk hazajöttek az iskolából, és miközben ők a garázsban zenéltek, én a konyhában ültem a földön, a zenéjüket hallgattam, és olvastam. Aztán, amikor a fiúk hajba kaptak valamin, például a dalszövegen, vagy az akkordokon, vagy Owen dobolásán, abbahagytam az olvasást, és fülelni kezdtem.

– Csak azt akarom mondani, Rudolph, hogy két ütemmel megint le vagy maradva – jegyezte meg Oliver, a billentyűs egy hangos nyögés után. Oliver nagydarab fickó volt, aki gyakrabban törölgette magáról az izzadságot, mint ahogy a levegőt vette. Az ingei mindig izzadságfoltokkal voltak tele. Amikor felállt a székéről, csupa folt volt a gatyája, amit a fiúk persze nem hagytak szó nélkül soha. Azonkívül Oliver örökké éhes volt. Vagy evett, vagy az evésről beszélt. Húsimádó volt, aki minden húsételt szeretett, jobban, mint bárki, akit ismertem. Örökös izzadásán és húsimádatán túl Oliver volt a banda teddimacija, aki soha, senkivel nem veszekedett, kivéve, ha Owent, becenevén Rudolphot kellett éppen kiosztani. Amire naponta egyszer biztosan sor került. Ők ketten ugyanis bármin össze tudtak kapni. Ezen a bizonyos napon azért tört ki a balhé, mert Rudolph két ütemmel le volt maradva. Mint általában mindig.

– Te nem tudod, mit beszélsz, Oli. Nem én vagyok lemaradva, hanem te játszol gyorsan. Fogd vissza magad, légy szíves. – Rudolph a tökéletes ellentéte volt Olivernek – vegetáriánus lévén sovány volt, mint a piszkafa, és mindig több réteg ruhát viselt, mert a legnagyobb melegben is fázott. Örökké piros volt az orra, innen kapta a becenevét is.

– Most hülyéskedsz velem, haver? Mégis mit gondolsz, mit tudsz? Semmit! Ki kellene… – kezdte Oliver, de Rudolph közbevágott.

– Nem, neked kellene…

– KIMOSNI A FÜLEDET! – üvöltötte Oliver és Rudolph egyszerre. A következő pillanatban már szemtől szemben álltak egymással, és heves lökdösődésbe kezdtek. Oliver Rudolph nyaka köré csavarta az ujjait, és addig erőlködött, míg a hónalja alá nem szorította a fejét.

– Brrr… A fenébe, Oli! Senki sem érdemel ilyen bánásmódot! – méltatlankodott Rudolph, és most már nemcsak az orra volt vörös, hanem a feje is. – Eressz el!

– Nem! Előbb el kell ismerned valamit! – mondta kioktató hangon Oliver. – Mondd szépen, hogy én vagyok a legjobb billentyűs!

– Te vagy a legjobb billentyűs, oké, faszfej?

– És azt is, hogy engem jobban szeret a mama, mert én születtem előbb! – gúnyolódott tovább Oliver.

– Baszd meg, Oli… – Oliver még mélyebbre tuszkolta Rudolp fejét a hóna alatt, aki ettől olyan vinnyogásba kezdett, mint egy megkínzott kutya. – Oké! Téged szeret jobban a mama! Téged, te kibaszott húsgombóc!

Oliver szorítása erre enyhülni kezdett a kisöccse nyaka körül – aki egyébként csak tizenhét perccel volt fiatalabb nála. Kétpetéjű ikrekként örökké veszekedtek, és roppant szórakoztató látványt nyújtottak.

Míg én a fiúk civódását figyeltem, addig Brooks és Calvin a sarokban állt, és azt a jegyzetfüzetet tanulmányozták elmélyülten, amelybe a dalszövegeket vagy a menet közben felmerülő ötleteiket szokták lejegyezni. Többnyire ők is

ugyanolyan agyalágyult módon viselkedtek, mint az ikrek, de a zenekari próbákat mindig nagyon komolyan vették. Motiváltak voltak, céltudatosak, és mindent megtettek azért, hogy a wisconsini Harper Countyból egészen Hollywoodig jussanak.

Mama lépett be a konyhába, és négy pizzával a kezében elkiáltotta magát: – Fiúk! Kaja!

Ez elegendő volt ahhoz, hogy mind a négyen abbahagyják, amit csináltak. Ha volt valami, ami még Hollywoodnál is jobbnak tűnt számukra, az minden kétséget kizáróan a pepperonis pizza volt.

Én is odaültem a fiúkkal az asztalhoz. Az álmaikat taglalták, hogy milyen villákat vesznek majd, ha befutottak, meg Ferrarit, meg jachtokat, mi több, majmokat is.

– Nem gondoljátok, hogy szükségünk lenne egy jó névre ahhoz, hogy igazán nagyok legyünk? – kérdezte Rudolph, miközben betuszkolt a szájába egy jókora darab gluténmentes pizzát.

– Miért? Az Árva Papagájok nem elég jó neked? – kérdezte Brooks a szószos arcát törülgetve.

– Szerintem baromira jó – vetette közbe Oliver.

– Szerintem meg rohadtul röhejes! – ellenkezett vehemensen Rudolph. – Jobb lenne egy olyan név, amelyikben a nindzsa is benne van.

– Vagy a kalóz!

– Nindzsa Kalózok! – kiáltotta Calvin. A fiúk egymás szavába vágva vitatkoztak. Én csak rágcsáltam a pizzámat, és a fejleményeket figyeltem. Az esetek többségében úgy éreztem magam, mintha én lennék az ominózus légy a falon, hiszen, amikor emberek között voltam, akaratlanul is belelestem az

életükbe, egyszerűen azért, mert a némaságom miatt arról is megfeledkeztek, hogy ott vagyok.

De időnként azért…

– Mi a véleményed, Mágnes?

Brooks gyengéden oldalba bökött, és ettől a parányi érintéstől az egész bensőm felforrósodott, és a szemében bujkáló mosolytól zabolátlan vágtába kezdett a szívem. Ezt szerettem benne talán a legjobban. Hogy akkor is észrevett, amikor másoknak fel sem tűnt a létezésem. Visszamosolyogtam rá, és megvontam a vállamat.

– Na! – nyaggatott, aztán egy üres lapnál kinyitotta a jegyzetfüzetét, és felém nyújtotta a tollát. Miközben elvettem tőle, hagytam, hogy az ujjaim elidőzzenek egy kicsit az ujjai mellett. Brooks minden mozdulatomat figyelte, és én tettem arról, hogy legyen figyelnivalója.

Vajon ő is érezte? Érzékelte a testemet átjáró forróságot? Észrevette, hogy elönt a vágyakozás? '

Írás közben a kezemet figyelte mosolyogva. A pillantása minden egyes betűmön megpihent, majd a papíron tovasikló kezem után iramodott. Amikor végeztem, visszatoltam elé a jegyzetfüzetet.

– Crooks – mondta ki hangosan, amit leírtam.

– Crooks? – ismételte meg Rudolph értetlen döbbenettel.

– *Crooks?* – visszhangozta Oliver az öccsénél is magasabb hangon.

– C mint Calvin. A két O az Oliver és az Owen kezdőbetűje. A maradék meg az én nevemből jön, azt hiszem. Jól mondom, Maggie?

Bólintottam.

Igen. Igen.

Attól, hogy Brooks szavak nélkül is megértette a szándékomat, úgy éreztem, felrobban a szívem. Hogyan érthetett azokból a szavakból, amelyeket, bár megformálódtak a fejemben, ki sem mondtam? Hogy olvashatott ilyen könnyedén a gondolataimban?

– Crooks! – kiáltotta Calvin izgatottan, és az asztalra csapott. – Imádom! Kibaszottul tetszik! Szinte már hallom is magunkat a színpadon! „Sziasztok, ez itt a *The Crooks,* és azért jöttünk ide, hogy ma este pár óra erejéig ellopjuk a fületeket!”

Néma vihogással hallgattam, ahogy egymás szavába vágva tovább szőtték az ábrándjukat.

– „Ez itt a *The Crooks,* és azért jöttünk, hogy ma este ellopjuk a pénzeteket!” – viccelődött Oliver.

– „Ez itt a *The Crooks,* és azért jöttünk, hogy ma este ellopjuk a szíveteket!” – tette hozzá nevetve Brooks.

– Ez az! Ez az! – lelkendezett Rudolph is. – Vagy mit szólnátok ahhoz, hogy, „Ez itt a *The Crooks,* és... és... és... – Elkomorodott. – Az összes egysorost elhappoltátok!

– Így jártál, öcsi. Talán, ha kicsivel több proteint fogyasztanál, gyorsabban forognának a kerekeid – cukkolta a fivérét Oliver.

– Ja, persze, Oli. Azt hiszed, azért vagy ilyen okos, mert állandóan Bambival tömöd a fejed. Biztos ezért kaptál kitűnőt a matekodra is, igaz? – mormogta gúnyos hangon Rudolph. – Vagy várj csak... Nem is kitűnőt kaptál, hanem karót!

A ikrek megint egymásnak estek, és azt hittem, senki és semmi nem állíthatja le őket. De aztán megjelent ő. *Cheryl.* Már nyoma sem volt rajta az előző napi szakításnak; ismét a régi, flörtölős önmagát adta.

– Helló, srácok – énekelte a csípőjét ringatva, a haját tekergetve Cheryl.

Ezt én tanítottam neked, amikor kicsik voltunk!

– Nem is tudtam, hogy mind itt lesztek ma este. – Cheryl mindig mély, éneklő hangra váltott, amikor fiúkkal beszélt. Megpróbált csábítóan hangzani, de szerintem inkább olyan volt a hangja, mint aki elszívott vagy tizenöt csomag cigit. Nevetséges. És persze hogy tudta, hogy a srácok próbálni fognak, hiszen minden délután ezt csinálták. Itt, nálunk.

– Ó, Cheryl, szia! – Az ikrek azonnal felélénkültek, és megpihentették a szemüket a Cheryl mellkasán ágaskodó ikerhalmokon.

– Jól nézel ki – vakkantotta Rudolph.

– Nem is jól. Káprázatosan! – toldotta meg lelkesen Oliver.

– Ragyogóan!

– Szívdöglesztően!

– Szexin! – kiáltották egyszerre az ikrek.

Cheryl megrebegtette a szempilláit, de ettől eltekintve figyelmen kívül hagyta őket. Brooksra koncentrált, aki viszont egyáltalán nem foglalkozott vele. Calvinnel együtt még mindig a jegyzetfüzetet bújta; megvalósulásra váró terveket nézegettek. Brooks sohasem mutatott túl nagy érdeklődést a húgom iránt, aminek az lehetett az oka, hogy pelenkás kora óta ismerte. Én tudtam, hogy ez zavarja Cherylt, hiszen minden lány arra vágyott, hogy Brooks felfigyeljen rá, engem is beleértve.

– Szia, Brooks – mondta Cheryl. – Hogy vagy?

Cheryl továbbra is haját tekergette, én meg a szememet forgattam. Brooks felpillantott, rámosolyogott, aztán visszafordult a jegyzetfüzetéhez. – Kösz, Cheryl, jól. És te?

Cheryl felpattant az étkezőasztalra, majd keresztbe fonta a karját, ügyelve rá, hogy a mellei összepréselődjenek.

– Megvagyok, köszi. Jordan tegnap szakított velem.

Tényleg? Ő szakított veled? Én mintha mást hallottam volna…

– Ó, igen? – kérdezte Brooks udvariasan. – Sajnálattal hallom.

– Hát, ja. Az a hír járja, hogy te is szakítottál Lacey-vel. – Cheryl elhallgatott, és drámaian összevonta a szemöldökét. – Illetve ő szakított veled. Szívás, mi?

Brooks vállat vont. – Megesik az ilyesmi.

– Persze… Csak úgy volt, hogy vele megyek majd a bálba. Mégiscsak ő a végzős, nem én. Már a ruhámat is megvettem.

– Nekem még nincs partnerem! – kiáltott közbe Rudolph.

– Nekem sincs! – kontrázott rá Oliver.

– De szmokingotok sincs. Azt viszont tudom, hogy Calvin már megvette, és vele együtt Brooks is. Hoppá!

– Van egy ötletem! – kiáltotta Cheryl, és vidáman összecsapta a tenyerét.

Ó, ne!

– Mi lenne, ha mi ketten együtt mennénk, Brooks? Mint barátok, tudod… Semmi értelme nem lenne, ha mindketten kihagynánk egy ilyen eseményt, nem gondolod?

Brooks, kedves fiú lévén, habozva nézett maga elé. Nem akarta a többiek előtt zavarba hozni Cherylt, és ezt Cheryl is tudta. Valószínűleg ez volt az oka annak, hogy előttünk alakította így a helyzetet.

– Nem találod jó ötletnek, Maggie? – kérdezte Cheryl, figyelmeztető pillantásokat küldve felém. Aztán visszafordult Brookshoz, és negédes hangon így folytatta: – Maggie volt az,

aki tegnap, a szakításom után vigasztalni próbált. Ő tudja, milyen sokat jelent nekem ez a bál. Hetek óta másról sem beszélünk.

Ez persze nem volt igaz. Egész addig nem is hallottam arról, hogy a húgom bálba készül, amíg a volt fiúja le nem keverte neki azt az ominózus pofont.

Egy szívdobbanásnyira lehunytam a szememet.

Shh…

– Hát… – Brooks hangja megtört, mire felnéztem. A tarkóját vakargatta, és segítségért könyörögve engem figyelt. Mégis, mit mondhattam volna?

Semmit.

– Szerintem klassz lenne, ha együtt mennénk – nyögte ki végül. – Mint barátok.

Csodálkozva érzékeltem, hogy darabjaira hullott a szívem. És a zsúfolásig megtelt szobában még csak fel sem tűnt senkinek.

11

MAGGIE

Mindent utáltam a bállal kapcsolatban – a ruhákat, a lassúzást, a virágokat. Gyűlöltem, hogy olyan művi és tele van klisékkel, hogy annyira álszent és hamis, de leginkább azt gyűlöltem benne, hogy nem vehettem részt rajta, mivel itthon végeztem a tanulmányaimat. És még az is bosszantott, hogy Cheryl, alsós létére, már a *második* végzős bálra készült.

– Úgy értem, te úgysem fogsz elmenni vele, és hogy nézne ki, ha egyedül, kísérő nélkül jelenne meg egy ilyen eseményen? – Cheryl a rágóját csattogtatva állt az öltözőasztalom előtt, és már vagy a tizenötödik almapiros rúzsréteget vitte fel az ajkára. Én az ágyamon ültem, egy nyitott könyvvel, és hagytam, hogy lyukat beszéljen a hasamba a húgom.

Végül letörölte a szájáról a vörös rúzst, és egy sötétbordó árnyalatot vitt fel helyette. Amikor végzett, elmosolyodott. Mintha büszke lett volna a szépségére. Mintha nem a génjeinek köszönhette volna, hanem önmagának. Hosszú, aranyszínű ruháján minden egyes csípőmozdulatára megvillantak a redők, és Cheryl előszeretettel billegtette a csípőjét a tükröm előtt. – Plusz – folytatta – szerintem tetszem is neki.

Gondolatban vágtam egy grimaszt.

Az kizárt.

Megpördült, úgy, hogy velem szemben legyen, és

összeszorította a száját. – Mit gondolsz? Ez legyen, vagy inkább a vörös? – Összevonta a szemöldökét. – Nem is tudom, miért kérem ki a véleményedet. Semmit sem tudsz a sminkelésről. Pedig tudhatnál ezt-azt, ha nem a könyveket bújnád állandóan. – Az ágyamhoz lépett, és leült mellém. Magamhoz szorítottam a könyvemet, de kikapta a kezemből, és a földre hajította.

Ó, szent egek! Ezt akár erőszakos megnyilvánulásnak is lehetett minősíteni. Cheryl szó szerint megsértette a könyv szereplőit – a barátaimat. Már az is elég durva volt, ahogy kikapta a kezemből, de az, hogy el is hajította, elegendő indok volt arra, hogy felfüggesszem vele a rokoni kapcsolatomat.

– Komolyan, Maggie. Már attól is elég különc vagy, hogy nem beszélsz, és nem vagy hajlandó kilépni a házból. Tényleg úgy akarsz elhíresülni, mint a lány, aki csak olvasni szokott? Kísérteties, amit csinálsz.

Te vagy kísérteties. Főleg az arcod.

Én csak elmosolyodtam, és vállat vontam.

Cheryl dobálni kezdte a haját. – De beszéljünk fontosabb dolgokról. Biztosra veszem, hogy Brooks még mindig szomorú, amiért Lacey szakított vele, ráadásul éppen a végzős bál előtt. Azt is tudom, hogy te jót akarsz neki. Ezért ajánlottam fel, hogy elkísérem. Hogy ne kelljen kihagynia valamit, amit ennyire várt. Tudtam, te sem akarnád, hogy ezt tegye. Csak miattad megyek el vele, Maggie.

Minő nemes cselekedet!

– Egyébként megemlítettem Brooksnak, hogy mennyire támogattad ezt az ötletet. Mindkettőnk nevében köszönöm. – Mézédesen rám mosolygott, és újfent a válla mögé dobta hosszú, hullámos haját. – Azt hiszem, Calvin és Stacey a hátsó

udvarban találkozik velem és Brooksszal a fotózás miatt. Már csak tíz percem maradt. Szóval, melyik rúzs legyen?

A bordóra mutattam, mert azt akartam, hogy borzalmasan nézzen ki.

Ő persze a vöröset választotta, és istennővé varázsolta magát.

– Tökéletes! – Felállt az ágyamról, lesimította csillogó ruháját, és még egyszer, utoljára, elgyönyörködött a tükörképében. – Jobb lesz, ha most lemegyek. Brooks már vár. – Azzal a csípőjét ringatva kilejtett a szobámból.

Amint kilépett, lecsúsztam az ágyról, felvettem a könyvemet, és leporoltam a borítóját. *Ne haragudjatok, barátaim*. Aztán a könyvet magamhoz szorítva a hátsó udvarra néző ablakhoz léptem, és lenéztem. A bátyám flancos báli szerelésben a barátnőjét átölelve állt, és hangosan nevetgéltek valamin. Calvin nagyon meg tudta nevettetni Stacey-t, csak úgy harsogott. És Stacey tenyere mindig a bátyám mellkasán pihent, úgy, hogy Calvin közben egy pillanatra sem vette le róla a szemét. Gyakran eltűnődtem azon, milyen érzés lehet, amikor olyan szemmel nézik az embert, ami tele van igaz szerelemmel.

A pillantásom Cherylre siklott, aki szelfiket készített, míg Brooksra várt, szemmel láthatóan türelmetlenül. Brooks nem volt elkésős fajta, ezért meglepett, hogy még nem látom odalenn. A gyomrom görcsbe ugrott, miközben átszaladtam az utcára néző ablakhoz, hogy megnézzem, elindult-e már a szülei házából. Nem is emlékeztem, mikor láttam utoljára szmokingban, és hazudtam volna, ha azt mondom, hogy nem érdekel a látvány. Nem mintha nem lett volna mindenben jóképű és boldog.

Dübörgő szívvel vártam, hogy kilépjen a házukból, majd az utat átszelve megérkezzen a hátsó udvarunkba, és megadja magát Cherylnek és a vágynak.

Lehunytam a szememet, és vettem egy nagy levegőt. Elmormoltam magamban egy apró imádságot.

Ne csináld, Brooks.

Ennél ő jóval többet érdemelt. Nem szolgált rá, hogy Cheryl játszadozzon vele.

Igazi szerelmet érdemelt volna olyasvalakitől, aki jóképűnek találta a féloldalas mosolyával és az éles eszével; és aki értékelte, hogy szavak nélkül is olyan kiválóan kommunikál.

– Jól vagy, Mágnes?

Ezek voltak számomra a legkedvesebb szavak. Felpattant a szemem. Megfordultam, és azt láttam, hogy Brooks áll az ajtómban sötétkék szmokingban, fekete-fehér pöttyös nyakkendőben és hozzá illő pöttyös zokniban. Sötétbarna haját hátrasimította, és sötétbarna szemében, mint mindig, mosoly csillogott. A kezében, egy áttetsző dobozban, apró virágcsokor volt, gyönyörű sárga virágokból, rózsaszín szalagokkal.

A mindenit, Brooks.

Sohasem nézett ki még ennyire jól. Mintha pillangók röpködtek volna a gyomromban, ahogy beletúrtam kócos hajamba. Elmosolyodtam. Ő visszamosolygott. Most is a szája bal sarkából indult a mosolya. Azon tűnődtem, tudatában van-e ennek. Tudja-e, hogy mindig megszédülök, amikor elmosolyodik?

– Bejöhetek? – kérdezte, a zsebébe gyömöszölve a kezét.

Bólintottam. *Mindig bólintottam.*

Belépett a szobámba, és az ablakhoz ment. Lenézett a hátsó udvarra, ahol Cheryl éppen SMS-t küldött valakinek. A hüvelykujjai vadul röpködtek a telefonja billentyűzetén. A következő pillanatban halk csilingelés jelezte, hogy Brooks üzenetet kapott. – Dühös rám, amiért késem – magyarázta Brooks enyhén ringó felsőtesttel. Ezt követően még kétszer csilingelt a telefonja. – Ez a tizenhetedik üzenet, amit ma délután tőle kapok.

Lepillantottam a húgomra, aki csak azért varrta magát Brooks nyakába, hogy nekem bánatot okozzon. Valamilyen oknál fogva jobban érezte magát attól, hogy engem bánthat, amiért nem beszélek, és nem hagyom el a házunkat.

– Nem akartam elmenni vele – magyarázta Brooks. Komoran felém billentette a fejét. – Miután Lacey szakított velem, arra gondoltam, hogy otthon maradok. Elszórakozom egy videojátékkal, vagy átjövök hozzád zenét hallgatni. De Cheryl egyre azt hajtogatta, hogy mennyire szeretnéd, ha a történtek ellenére elmennék a bálba.

Felvontam a szemöldökömet.

– Na, ja. Tudhattam volna. – Pár percig némán álltunk. Figyeltük, miként esik pánikba Cheryl, és miként mélyül tovább a szerelem Calvin és Stacey között.

Az ablak előtt eltáncolt néhány madár. Brooks lassan felsóhajtott. – Szerinted Calvin és Stacey tudja, hogy milyen bosszantóan tökéletesek ők így együtt?

Bólintottam, mire Brooks elvigyorodott. Hát persze hogy tudták.

– Cal és én ma játszani fogunk a bálon. Mondta?

Mondta. Miután évek óta, nap mint nap végigasszisztáltam a próbáikat a szüleim garázsában, borzasztóan szerettem

volna élőben is látni őket. Egy álmom vált volna valóra, ha megtehetem.

– Stacey fel fogja venni a műsort, és elküldi neked, hogy te is megnézhesd, ha akarod.

Megfogtam a kezét, és kétszer megszorítottam. *Igen.*

Brooks ugyanígy válaszolt.

Igen. Igen.

– Akarsz velem táncolni, Maggie May?

Felé fordultam. Láttam, hogy elvörösödik. A pillantásom az ajkára esett, mintha azt akartam voltam tesztelni, hogy valóban onnan buggyantak elő a szavak, és nem a képzeletem játszott velem. Egy darabig idegesen rágcsálta az alsó ajkát, aztán halkan felkuncogott. – Ne érezd kényszernek. Belátom, ostoba kérdés volt. Csak… Miután Lacey szakított velem, és Cheryl… bármit csinál is, Cheryl marad… Szóval, arra gondoltam, ha már elmegyek a bálba, jó lenne olyasvalakivel megosztani az első táncot, aki tényleg sokat jelent nekem.

A légzésem súlyossá vált, és a könyvem, amit addig magamhoz szorítottam, kezdett kicsúszni az ujjaim közül, miközben kétségbeesett pillantásom megpróbált összekapaszkodni Brooks ideges tekintetével.

Sohasem táncoltam. Azt sem tudtam, hogyan kell.

Csak olvastam a táncról, meg a végzős bálokról, ahol az egymásba kapaszkodó karok között egymásba olvad a két emberi test.

– Tényleg nem kell táncolnunk, ha nem akarsz. Sajnálom, hogy egyáltalán szóba hoztam. – Brooks megköszörülte a torkát, és visszafordult az ablak felé. Halk morgással hülyének titulálta magát, és szinte láttam, ahogy gondolatban behúz magának egy nagyot.

Az ablakpárkányra fektettem a könyvemet, és bólintottam.

Figyelhetett a szeme sarkából, mert anélkül hogy felém fordult volna, szélesen elmosolyodott. – Vagy mégis? – kérdezte.

Mégis.

Beletúrtam a kócos hajamba, és éreztem, hogy libabőrössé válik a karom. Hosszú, fehér maxiruhám messze elmaradt attól, amit Cheryl vagy akár Stacey viselt. Nem volt rajtam smink, és kísértetiesen sápadt testemet nem tették kecsessé csábos hajlatok, de Brooksot a jelek szerint mindez nem érdekelte. Mindig úgy nézett rám, és azt éreztette velem, hogy bármit mondanak is mások, így is megfelelő vagyok.

Mosolyogva fordult felém.

– Megkaphatnám a csuklódat? – kérdezte.

Felé nyújtottam a karomat, mire ő kinyitotta a magával hozott dobozkát, és a csuklómra csúsztatta Cheryl kis díszcsokrát.

– Csak amíg táncolunk, hogy valóságosabbnak tűnjön.

Előhúzta a zsebéből az iPodját, keresgélni kezdett a számok között, és amikor megtalálta azt, amit korábban már kiválasztott, a kezembe adta az egyik fülhallgató kábelt, a másik illesztéket bedugta a saját fülébe, elindította a lejátszást, és visszacsúsztatta a felső zsebébe az iPodot. Mivel nem ismertem a felhangzó számot, felvontam a szemöldökömet.

– Elég régen írtam, és akusztikusan már játszottam is párszor. A szövegét azonban még senki sem hallotta, de mivel neked írtam, azt hiszem, akár meg is hallgathatod.

Elaléltam.

Már az első akkordok után odavoltam érte.

Brooks elém lépett, és felém nyújtotta a kezét. Én is léptem egyet, mire ő a hátamra fektette a tenyerét. A két karom automatikusan összekulcsolódott a nyaka körül. Magához húzott. Borotvakrém- és mézillata volt a bőrének – rögtön a kedvencemmé vált ez az elegy. Ha álom volt, megesküdtem, hogy nem fogok felébredni soha. Ringatózás közben még közelebb húzott magához, és egyszer csak énekelni kezdett.

Hozzám simul; sós esőcseppekkel áztatja mellkasom,
Oly gyenge, lebeg céltalan a falon megtörő hullámokon,
Sóvár imával esdekel, csak ne nyelje el a fullasztó mélység,
Szíve választ vár a sok sajgó sebre, lelkét rabul ejti, fogva tarja
A *hallgatag kékség*.

Belesajdult a mellem abba, ahogyan énekelt. A szája a szám felett volt, és úgy éreztem, mintha az ajka közül egyenesen az ajkam közé hullottak volna a szavak. Éreztem a szájából apró hullámokban érkező levegőt és az ujjai remegését a hátamon. Éreztem a lelkét. A testem a testéhez préselődött, és a szemem megbabonázva figyelte éneklő ajkát. *Brooks…*

A horgonyod leszek,
Ringatni foglak, ha leszáll az éj.
Melletted leszek,
S a sötétséget felváltja a fény.
Átölellek én, a lámpásod leszek, ígérem, hogy nem lesz semmi baj,
A horgonyod leszek,
S kéz a kézben célba érünk majd.

Egyszerűen megőrültem tőle. A kezétől, az érintésétől, a hangjától, a szavaitól. A lelke lángra lobbantotta a lelkemet, és büszke örömmel töltött el, hogy ott éghetek el, mellette.

Nap mint nap menekülni próbál; csapongó elméje űzi,
hajtja,
Gúzsba köti a sötét reménytelenség polipként tekergőző
karja,
Tovalibbenne, ha hagynám, ha nem fonódra rá a két
karom,
Napvilágnál, súgom neki, elmúlik majd minden
fájdalom.
A horgonyod leszek,
Ringatni foglak, ha leszáll az éj.
Melletted leszek,
S a sötétséget felváltja a fény.
Átölellek én, a lámpásod leszek, ígérem, hogy nem lesz
semmi baj,
A horgonyod leszek,
S kéz a kézben célba érünk majd.

Átölellek én, a lámpásod leszek, ígérem, hogy nem lesz
semmi baj,
Átölellek én, a lámpásod leszek, meglásd, bébi, célba
érünk majd.

A horgonyod leszek,
És majd reggel veled ébredek.

– Maggie – suttogta. Az ajka csak milliméterekre volt az enyémtől. Összesimulva remegtünk. Brooks halkan

felnevetett. – Hiszen te remegsz.

Te is.

Mintha értette volna a gondolataimat, elmosolyodott. Mindent beleadtam, hogy én is belelássak az ő fejébe.

– Te vagy a legjobb barátom, Mágnes, de… – Már egészen közel volt az ajka. Sőt megesküdtem volna, hogy a szája súrolta a számat. Az ujjai bizsergető köröket írtak le a hátamon, és én minden egyes körtől újra elolvadtam.

– Mi van, ha igaza volt? Mi van, ha Lacey rátapintott valamire? Mi van, ha tényleg több van köztünk barátságnál? – A szorítása erősödött a derekamon; még közelebb húzott magához. Az ajkunk ismét találkoztak egy röpke pillanatra; a gyomromat csomóba rántotta az izgalom.

– Lépj hátra, és én is hátralépek – mondta Brooks. Az ellenkezőjét tettem, és a mellkasára fektettem a tenyeremet, a szíve fölé. A pillantása a számat fürkészte; a testünk szinte egyként remegett. – Mondd, hogy ne csókoljalak meg, Maggie. Csak hátra kell lépned, ha nem akarod.

Ott maradtam.

Naná, hogy ott maradtam.

Csak álltam, és vártam, közben meghaltam, és tovább vártam.

Amikor a szája végre megtalálta a helyét, és megállapodott az ajkamon, elszállt az agyam, a testem azonban életre kelt.

Az ajka a számnak feszült, eleinte gyengéden, de én már ettől is a teste részévé váltam. Az ujjai megmarkolták a derekamat, és ha lehet, még közelebb vont magához. A szája követelődzőbbé vált, és életemben először megtapasztaltam. Mit is?

A boldogságot.

Vajon igazi?

Megtehetem?

Megtehetem, hogy boldog legyek?

Amikor utoljára megcsókoltak, ugyanez a fiú vonta körém a karjait, aki most úgy tartott, mintha én lennék számára a valóra vált álom, amiről eddig nem is tudta, hogy létezik.

Ez a csók azonban más volt, mint az a régi. Most nem számoltuk a másodperceket. Most a lélegzeteket számoltam, amelyeket ellopott tőlem a szédítő csók.

Egy-

Kettő…

Huszonöt…

Annyira valódinak, annyira tökéletesnek éreztem a csókot. Biztosra vettem, hogy eljött a mindörökké.

Hogy ez most örökre szól.

– Maggie, nem láttad…

Brooks azonnal elengedett, és hátraugrott, a hátát fordítva a belépő felé. Közben nagyot rántott a fülesemen, amitől majdnem orra buktam.

Az ajtóban a mama állt, és döbbenten bámult. – Cheryl piros rúzsát? – fejezte be lassan a kérdését. Kínos csend telepedett közénk. A mama szeme résnyire szűkült; Brooks a nyakkendőjét igazgatta. – Brooks, azt hiszem, odalent már csak te hiányzol a fotózáshoz.

– Igen, persze. Köszönöm, hogy szólt, Mrs. Riley. Csak magamhoz veszem a… – Odalépett hozzám, lehúzta a csuklómról a csokrot, és ezzel véget is ért a mindörökké. – Nos… Hm… Viszlát később, Maggie. – Azzal elsietett a mama mellett. Hogy a zavarát elrejtse, lehajtotta a fejét.

A mama azonban ott maradt, és abból, ahogy rám nézett,

láttam, hogy mekkorát csalódott. Az öltözőasztalomhoz szaladtam, ahol Cheryl a rúzsát hagyta, és odavittem a mamának.

Aki komoran bámult továbbra is. – Ő a húgod, Maggie May, aki Brooks kísérője lesz a végzősök bálján. Mégis, mit képzeltél?

Lehajtottam a fejemet.

– Tudom, hogy Cheryl néha bosszantó tud lenni, de... *Akkor is a húgod* – ismételte meg nyomatékosan.

És mire bármit leírhattam volna válaszként, kiment. Nem mintha elolvasta volna. A mama ebben a vonatkozásban olyan volt, mint Mrs. Boone. Nem papírfecniket akart, hanem kimondott szavakat.

Az ablakhoz léptem. Odalent már javában folyt a fotózás. Brooks arca hamisan mosolygott, a keze Cheryl derekán pihent. Amikor felnézett az ablakomra, mindig hátraléptem, hogy ne lásson meg.

Gyönyörű álom volt, ő meg én.

Semmi több.

Egy álom, amelyből durván felébresztettek.

– Te szemétláda! – visította Cheryl. A pizsamanadrágomba bújtam bele éppen, amikor berontott a szobámba. Akkorát rántott a nadrágomon, hogy hátratántorodtam, aztán meg előre. Cheryl arcára fekete csíkokat rajzolt a könnyeivel összemosódó szempillafesték, a rúzsa szétkenődött a száján. A

ruhája alsó része olyan volt, mintha fűben gázolt volna, a szeme tágra nyílt. – Ezt nem hiszem el, a rohadt életbe! Képtelen vagyok elhinni, hogy elmondtad nekik! – üvöltötte.

Zavartan pislogtam. *Mit mondtam el, és kinek?*

– Ó, ne játszd meg nekem az ártatlant! – Cheryl hisztérikusan felnevetett. Már a nevetéséből meg tudtam állapítani, hogy bevett valamit, és ezt igazolta vad, tágra nyílt szeme is. – Tiszta röhej, hogy mindenki beveszi azt a szánalmas rizsát, amit nyomatsz, amikor igazából egy szörnyeteg vagy! Nem hiszem el, hogy elmondtad a mamának meg a papának, hogy mi történt tegnap köztem és Jordan között.

Elnyílt a szám, de persze egyetlen szó sem jött ki rajta, ami csak olaj volt a tűzre. Sietve felkaptam egy papírt meg egy ceruzát, hogy leírjam, nem mondtam a szüleinknek semmit, de Cheryl mindkettőt kitépte a kezemből.

– Mi a franc van veled? Mi a fenének nyitod ki a szádat, ha úgysem mondasz semmit? Egyáltalán, minek a toll meg a füzet? Ennyi erővel beszélhetsz is, Maggie. Használd végre a kibaszott hangodat, te nyomorult!

Minél haragosabbá vált, annál jobban remegtem. Aztán odarohant a falhoz, és rugdosni kezdte tökéletes rendben álló könyveimet. Dühödten szétdobálta őket a szobában, és egy ponton nekiállt kitépdesni belőlük a lapokat. – És ez hogy tetszik? He? Hogy tetszik, hogy valaki elcseszi az életedet, úgy, ahogy te is elcseszted az enyémet?

Még sosem láttam Cherylt ennyire dühösnek. És ilyen aljasnak sem. – A papa váratlanul megjelent a bálon, és jól lehordta Jordant. Kibaszottul megalázottnak éreztem magam. És ez még nem minden! Nem! Mielőtt az összes diák előtt

leláztak volna, megpróbáltam megcsókolni Brooksot, és mit mondott? Azt, hogy képtelen rá. És tudod, hogy miért? – Gonoszul felnevetett, aztán megint felkapta az egyik könyvemet, és pillanatok alatt miszlikbe tépte. Rávetettem magam, hogy megállítsam, de ő erősebb volt nálam. – Azért, mert érez valamit irántad. Irántad! El tudod ezt hinni? Mert én nem tudtam. Miért kellenél te bárkinek? Egyáltalán, hogy fogtok randizni, ha nem vagy hajlandó kilépni a házból? Mit csinálsz, ha meghív egy romantikus vacsorára? Megterítesz itt, a nappaliban? És ha el akartok utazni valahová, bekapcsolod a Discovery Channelt, ugyancsak itt, a nappaliban? Te nem érdemled meg Brooks szerelmét! Te szart sem érdemelsz!

– Cheryl! – kiáltotta apa, amint dübörgő léptekkel felrohant a lépcsőn. – Mars a szobádba!

– Ugye, ezt nem mondod komolyan? Ő cseszi el az életemet, és én kapok miatta?

– Cheryl – dörmögte apa. Sohasem veszítette el a türelmét. – Menj vissza a szobádba! *Most!* Részeg vagy, és be vagy lőve. Reggelre bánni fogod, amit a nővéreddel műveltél.

– Ő nem a nővérem! – tiltakozott Cheryl utálkozva, miközben a földre ejtette a széttépett könyv utolsó lapjait. – Bárcsak örökre eltévedtél volna abban a nyavalyás erdőben! – sziszegte a képembe, miközben elmasírozott a papa mellett. – Te pedig nem vagy az apám!

Szinte láttam, ahogy a papa szívéből letörik egy jókora darab.

Lehajolt, hogy felszedegesse a könyveimet, én azonban a karjára tettem a kezemet, hogy megállítsam.

Érezte, hogy remegek, és a tenyerem alatt érezhetővé vált

az ő remegése is.

Végighúzta az ujjait a homlokán, és hangosan kifújta a levegőt. – Jól vagy?

Lassan bólintottam.

A papa megcsóválta a fejét. – A mamád megtalálta a papírgalacsint Cheryl szobájában. Ezt meg is mondtuk neki, de ő túlságosan részeg volt ahhoz, hogy bármit megértsen. Brooks már korábban megpróbálta hazahozni, aztán mégis Jordan volt az, akivel elviharzott, mielőtt meghallgatta volna a mondanivalónkat. És előbb ért haza, mint mi. – Levette a szemüvegét, és megcsipkedte az orrnyergét. – Gyorsabban kellett volna vezetnem, akkor nem zúdíthatta volna rád az összes haragját, és nem forgathatta volna fel a szobádat. – Elhomályosult a szeme. – A könyveid…

Megfogtam a kezét, és megszorítottam. Egyszer. *Nem*. Nem az ő hibája volt.

– Hadd segítsek rendet rakni.

Még egyszer megszorítottam a kezét. *Nem*.

Erre megtörten rám mosolygott, és magához ölelt. Megpuszilta a homlokomat, és azt mondta: – A te szívdobbanásaid forgatják a Földet.

Szerettem volna hinni neki, tényleg, de ezen az éjszakán éppen az én szívdobbanásaim miatt dőlt össze a világ.

– Szent Habakuk! – motyogta Brooks, amikor jóval később megállt az ajtómban. A nyakkendője lazán lógott a vállán, a

kezét a nadrágja zsebébe dugta. Én a szobám közepén ültem, a padlón, a regényeim kitépett lapjai között. Képtelenség volt megtalálni az összeillő részeket.

Szinte minden könyvem cafatokban volt.

A pillantásom összekapaszkodott Brookséval, és amikor megláttam a szemében a fájdalmat, megértettem, hogy valóban óriási a veszteség. Ott ültem, egy különböző történetekhez tartozó óriási puzzle közepén, és elképzelni sem tudtam, hogy fogom a darabkákat összeilleszteni.

– Jól vagy, Mágnes? – kérdezte Brooks komoran.

Megráztam a fejemet.

– Bejöhetek?

Bólintottam.

Brooks óvatosan lépkedett a könyvek között, lábujjhegyen, nehogy rálépjen a gerincekre. – Nem is olyan rossz a helyzet.

Hazug.

Felnyögött. Ránéztem, és láttam, hogy a naplómat tartja a kezében. – Ó, ne… – sóhajtotta.

Többé nem tudtam uralkodni az érzelmeimen.

A bakancslistám… Teljesen megsemmisült. Az a soktucatnyi kaland és terv ugyanúgy a pusztítás áldozatává vált, mint a többi könyv. Képtelen voltam visszatartani a könnyeimet. Tudtam, hogy drámaian hatnak, de a könyvek és bennük a szereplők… mind, mind a barátaim voltak, ők jelentették számomra a biztos kikötőt, a védelmet.

Az a lista képviselte számomra a holnapot.

És semmi sem maradt belőle.

Pár pillanat, és Brooks ölelő karjai között találtam magam. A mellére borulva zokogtam. – Minden rendbe fog jönni, Maggie – suttogta, de valahogy hamisan csengett az ígéret. –

Csak fáradt vagy. Reggel majd rendet csinálunk, és látni fogod, hogy nem is olyan nagy a kár.

Az ágyamhoz vezetett. Lefeküdtem, Brooks pedig keresgélni kezdett a feldúlt könyvhalmok között. Amikor talált egyet, amelyik sérülés nélkül megúszta a pusztítást, leült az ágyam mellé. Felhúzta a térdét, és ráfektette az első lapnál kinyitott könyvet, majd felgyűrte az ingujját, és újra a kezébe vette a regényt.

Felolvasta a címet. – *Hazafelé*. Első fejezet. Lauren Sue Lock számára nem kezdődött vidáman a nap…

Olvasott, miközben én csillapíthatatlanul zokogtam. Olvasott, amikor apadni kezdtek a könnyeim. Olvasott, amikor elnehezült a szemhéjam. Olvasott, miközben álomba merültem.

És még álmomban is hallani véltem a hangját.

Reggel, amikor felébredtem, már nem volt ott. Miközben kimásztam az ágyamból, azon tűnődtem, ott járt-e egyáltalán, de ahogy körbepillantottam, épp elegendő bizonyítékot találtam arra, hogy nem álom volt a különös éjszaka.

A könyvek visszakerültek a falak mellé, abban a sorrendben, ahogy eredetileg is voltak, a pirosaktól a lilákig. És mindegyik össze volt ragasztva. Az asztalomon, a naplóm belsejében, ott volt a bakancslistám. Ott voltak rajta a sérülés nyomai, de valahogy ép állapotában sem volt ennyire teljes.

A napló borítóján, egy írótömbről letépett lapon a következő üzenet állt: – Minden rendben lesz, Maggie May Riley.

Szerettem.

Nem tudtam, mikor és hogyan történt. Nem tudtam, hogy hosszú idő alatt, apró pillanatoknak köszönhetően állt

bennem össze az érzés, vagy az éjszaka történéseit semmissé tevő, hősies megnyilvánulás hatására alakult ki bennem, miközben aludtam, de nem is számított. Nem érdekelt sem a mikor, sem a miért, sem a hogyan.

Nem érdekelt, hány közös pillanat kell ahhoz, hogy az emberben éledezni kezdjen a szerelem. Nem érdekelt, hogy az érzés helyes-e vagy helytelen.

A szerelem nem olyasmi, amihez útmutatót kap az ember. Jön egy nagy hullám, és elsodorja azt, aki az útjába kerül. Nincsenek szabályok, amiket követhetnénk, és sohasem tudhatjuk, hogy mikor cselekszünk helyesen. Nincsenek utasítások ahhoz, hogy hogyan lehetne tisztán tartani a kialakult érzést. Egyszerűen befészkeli magát az ember szívébe, és ettől kezdve csak imádkozni lehet azért, hogy maradjon is ott.

12

BROOKS

Feltétlenül szólnom kell az időzítésről, mert a jó időzítésnek minden helyzetben kulcsfontosságú szerepe van. A megfelelő pillanatban kimondani a megfelelő gondolatokat, és helyes döntést hozni, ha döntéshozó helyzetbe kerül az ember. Maggie szobája felé mentem, és szúrást éreztem a mellemben. Miközben a könyvei széttépett darabkáit ragasztgattam, állandóan az járt a fejemben, hogy mit fog szólni reggel, amikor felébred. Azt akartam, hogy mosolyogjon. Ha csak egyetlen dolgot tehettem volna a hátralévő életem folyamán, valami olyasmit akartam volna tenni, amitől Maggie-t mosolyogni látom. De előtte el akartam mondani neki, hogyan érzek iránta. Hogy amikor együtt voltunk, csak rá tudtam gondolni, senki másra. És ez akkor is így maradt, amikor elváltunk egymástól. A teljes elmémet kitöltötte.

– Nem akartam magammal vinni a könyvedet, de muszáj volt megtudnom, hogy mi történt Lauren Sue Lockkal. És hoztam neked egy új fémtáblát – mondtam, még mindig az ajtóban állva. – Remélem, mostanra jobban vagy, Mag…

Mire kiejthettem volna a nevét, Maggie a nyakamba ugrott, és a számra nyomta az ajkát. Hátratántorodtam a lendületétől, de őt sikerült megtartanom. Nem kérdeztem meg, miért kapom a csókot, egyszerűen átadtam magamat neki. Hagytam, hogy Maggie tovább csókoljon, és

visszacsókoltam. Amikor egy lélegzetvételnyi időre elhúzódott tőlem, a füle mögé simítottam a hosszú haját.

Elpirult; én megpusziltam az arcát. Lesütötte a szemét; én az álla csúsztattam az ujjaimat, és megemeltem a fejét, hogy újra megcsókolhassam. Először az arcát. Aztán a homlokát. Aztán az orrát. Végül az összes szeplőt, ami láthatóvá vált az orra körül.

Végül a száját. Megint. – Szép napot, Maggie May.

Elmosolyodott, és ugyancsak arcon csókolt. Aztán a homlokom következett. Aztán az orrom. Majd minden látható szeplő az orrom körül.

Végül a szám. És elképzeltem, amint azt mondja közben: *Szép napot, Brooks Tyler*.

Behúzott a szobájába. Amikor belül voltunk, berúgtam az ajtót magunk mögött.

Egy ideig nem csináltunk mást, csak ostobán vigyorogtunk egymásra. Kicsit csókolóztunk is; talán ez volt a legjobb. Maggie ujjai végigtáncoltak a lapockámon, a szeme a testemet tanulmányozta mélyrehatóan, mintha azt akarta volna megállapítani, hogy igazi vagyok-e. Az ujjai aztán a karomon és az oldalamon folytatták az ismerkedést, majd felfelé; végül megállapodtak a mellkasomon – a tenyere pontosan a szívem fölött.

– Érted dobog – súgtam neki.

Ettől még jobban elpirult, ami arra késztetett, hogy megint puszilgatni kezdjem az arcát. Végighúztam az ujjamat a kulcscsontján, le az oldalán, aztán vissza, majd a tenyerem megállapodott a szíve fölött.

Ő beharapta a felső ajkát, majd négy ujját felemelve felém mutatott. *Ez meg érted*.

Az ő szíve értem dobogott hát, az enyém meg őérte.

– Tetszel nekem.

Maggie magára mutatott aztán felemelte két ujját. *Te is nekem.*

– Randiznál velem? – kérdeztem.

Hátralépett, mintha megdöbbentették volna a szavaim. Megrázta a fejét.

Egy lépéssel áthidaltam a köztünk lévő távolságot. – Randiznál velem? – kérdeztem újra.

Ő ismét hátralépett, és megint megrázta a fejét.

– Kérlek, nem mondj mindig nemet. Ne zúzd szét teljesen az önbizalmamat.

Maggie vállat vont, majd az íróasztalához lépve felkapta a jegyzetfüzetét, és írni kezdett.

Hogyan?

– Úgy érted, hogyan randizzunk?

Igen.

– Hát úgy, mint bárki más.

És mások hogy randiznak? Te hogy randiztál a volt barátnőiddel?

– Mit tudom én... Sok időt töltöttem velük. Volt, amelyik vásárolni szeretett jobban, volt, amelyik inkább mozizni akart. – Megbicsaklott a hangom. Maggie komoran bámult. Vele nem randizhattam úgy, ahogy addig másokkal. – Jól van, na. Felfogtam. Nem mintha számítana, hiszen most nem velük akarok randizni, hanem veled. Úgy, ahogy tudunk. Nem számít. Csak veled akarok lenni. Meg akarlak csókolni. A karomban akarlak tartani. Látni akarom, ahogy mosolyogsz. És – tettem hozzá a naplóját felemelve – a randizás a bakancslistádon is szerepel.

Megint csak megrázta a fejét.

– Maggie, apró kis darabkákat kellett összeillesztenem, mire összeragasztottam a naplódat. Öt órámba került, úgyhogy azt hiszem, pontosan tudom, hogy mi van benne. – Lapozni kezdtem, és amikor megtaláltam az ominózus bejegyzést, az orra alá dugtam. – Ötvenhatodik: randizni Brooks Tyler Griffinnel, a Brooks könyvéből.

Tiltakozása jeleként elmosolyodott. Én semmi ilyesmit nem írtam.

Vállat vontam. – Figyelj, ne légy zavarban. Hízelgőnek találom. És bár nem én írtam a listát, szívesen segítek abban, hogy valóra válthasd. A fenébe, ha tudom, hogy ennyire odavagy értem, akkor már évekkel ezelőtt elkezdek randizni veled.

Maggie felvonta a szemöldökét, csípőre tette a kezét, és én pontosan tudtam, hogy mire gondol.

– Oké. Öntsünk tiszta vizet a pohárba. Amikor tízévesek voltunk, és te elkezdted megtervezni az esküvőnket, olyan korban voltam, amikor a fiúk utálják a lányokat. Nem zsarolhatsz ezzel örökké.

Maggie halkan felnevetett, és látványosan forgatta a szemét. Imádtam. Imádtam, ahogy nevetett, még akkor is, ha alig lehetett meghallani. Ez volt a legtöbb, amit megtapasztalhattam a hangjából.

– Látod? Szavak nélkül is tudom, hogy mit akarsz mondani. Te vagy a legjobb barátom, Maggie. Ha a randizás azt jelenti veled, hogy minden estét itt töltünk, ebben a szobában, én leszek a világon a legszerencsésebb és legboldogabb. – A füle mögé tűrtem a haját. – Így hát még egyszer megkérdezem: leszel a barátnőm?

Először nevetve megrázta a fejét, de aztán bólogatni kezdett, végül vállat vont. Szinte hallottam a szavakat, amelyek sohasem hagyták el az ajkát. *Legyen úgy, Brooks, ahogy akarod. Akár randizhatunk is.*

És én vettem az üzenetet.

Leültünk az ágyra, és előhúztam az iPodomat, hogy meghallgassuk az első közös dalunkat abból az alkalomból, hogy egy pár lettünk. A „Fever Dreaming”-et a No Age-től. A dal hangos volt, és gyors ritmusú, cseppet sem illett egy romantikus randihoz. Arra gondoltam, hogy egy másikat keresek, de Maggie elkezdett dobolni az ujjaival az ágyon. Aztán a lába is kopogni kezdett a padlón, és a dobszólónál az én ujjaim és lábaim is csatlakoztak az általa diktált ritmushoz. Pár pillanat múlva már mindketten álltunk, és őrült ugrándozásba kezdtünk. Majd kiugrott a mellkasomból a szívem, ahogy egymásnak feszülve átadtuk magunkat a dübörgő zenének. Kifogytunk a szuszból, mire vége lett. Maggie nyomban felkapta a táblafilcét, és sebes mozdulatokkal írni kezdett a táblán.

Még egyszer!

Újra és újra lejátszottam a dalt. Aztán csak táncoltunk és táncoltunk. Egészen addig, míg sebesen dobogó szívünk és levegő után kapkodó tüdőnk hagyta.

Ez egyszer tökéletes volt az időzítésünk.

A legjobbkor történt, ami történt.

Helyénvalónak tűnt minden együtt töltött pillanat.

Melegség áradt szét bennünk már attól is, ha megfogtuk egymás kezét.

Igazi volt minden csók.

Eltekintve néhány kivételtől, tökéletes volt minden ölelés.

Nem gyakran esett meg, hogy valami ne lett volna tökéletes köztünk, bár, ha őszinte akarok lenni, voltak nehéz napjaink.

Az, hogy Maggie-vel randizni kezdtem, életem egyik legjobb döntése volt, de ez nem jelentette azt, hogy simán ment minden. Ennek ellenére helyénvalónak éreztünk mindent, ami köztünk történt.

Minél több időt töltöttem vele, annál inkább észrevettem a viselkedésében olyan apró dolgokat, amelyek nem tűntek fel senki másnak. A csobogó víz hangjától például mindig megrándult az arca. Vagy ha valaki megérintette hátulról, majd kiugrott a bőréből, annyira megijedt. Ha kettőnél több ember volt egy helyiségben, ő mindig megpróbált láthatatlanná válni egy sarokban, és néha, amikor filmet néztünk, peregni kezdett a szeméből a könny.

– Miért sírsz? – kérdeztem.

Az ujjai ilyenkor a szeméhez vándoroltak, és szinte meglepődött attól, hogy megérezte az arcán a forró nedvességet. Gyorsan felitatta, aztán feszesen rám mosolygott, és az ujjai közé vonta a horgony alakú medált.

És persze a pánikrohamai.

Annyi együtt töltött év után sem tudtam a pánikrohamairól.

Eltitkolta előlem. Nem szólt róluk senkinek. Én is csak azért szereztem tudomást róluk, mert néha sikerült belopóznom hozzá, és akkor nála töltöttem az éjszakát. Alighogy elaludt, forgolódni kezdett, és időnként olyan hevesen dobálta magát, hogy attól féltem, szívrohamot kap. Amikor felébresztettem, tágra nyílt, rémült szemmel meredt rám, mintha nem tudta volna, hogy ki vagyok.

Összegömbölyödött, és a fülét betapasztotta, mint aki nem

létező hangokat hall. A teste izzadságban úszott, a keze remegett, és nehezen lélegzett. Néha a torka köré fonódtak az ujjai, és ekkor már nemcsak nehezen, hanem egyenesen zihálva, kapkodva szedte a levegőt.

Ha azonban megpróbáltam beférkőzni a gondolataiba, azonnal eltolt magától. Veszekedtük, amit az tett érdekessé, hogy csak én kiabáltam. Olyasvalakivel veszekedni, aki nem ordított vissza, sokkal rosszabb volt, mint aki haragjában székeket hajigáit. Reménytelennek érezte a helyzetet az ember. Ennyi erővel egy kőfallal is kiabálhattam volna. – Mondj valamit! – könyörögtem. – Reagálj! – De ő mindig néma maradt, amitől csak még dühösebbé váltam.

Majdnem megőrültem, annyira szerettem volna rájönni, mi emészti ennyire még ilyen sok év után is.

Majdnem megőrültem, mert nem tudtam megszabadítani a gyötrelmeitől.

Elég sok lánnyal randiztam korábban, és sohasem akadtak nehézségeim. Úgy hittem, akivel van miről beszélnem, az illik hozzám. És ha azonos hobbijaink voltak, akkor evidensnek tűnt, hogy együtt maradunk. A régi kapcsolataimban sohasem kellett keresgélnem a szavakat.

Mindig tudtam beszélgetni az aktuális barátnőmmel, akár órákon át. Kellemetlenül éreztem magam, ha kifogytunk a szóból, így mindig új témák után kutattam gondolatban, hogy legyen mit mondanom.

Maggie-vel más volt a helyzet. Ő nem reagált a szavakra.

A legutolsó pánikrohama alkalmával azonban rájöttem, hogyan segíthetek neki. Korábban, amikor kiabáltam vele, azt követelve, hogy ossza meg velem a félelmeit, nem mentem semmire. Hiába bizonygattam, hogy szeretném megérteni,

eltolt magától.

A zene tűnt a megoldás kulcsának. A zene, ami mindig segített. Tudtam, hogy most is segíteni fog. Amint Maggie sírdogálva üldögélt az ágyán, leoltottam az éjjeli lámpáját, és elindítottam az iPodomon Sufjan Stevens „To Be Alone With You" című számát.

Elsőre semmilyen hatást nem értem el vele, és másodszorra sem segített, de csendben kivártam, hogy Maggie légzése lelassuljon, és megnyugodjon.

– Minden rendben, Mágnes – mondtam időnként. Bár nem tudtam, hall-e, csak remélni mertem, hogy igen,

Pontosan tizenegyedszer játszottam le a dalt, mire végre magához tért.

Megtörölte a szemét, aztán felállt, felkapott egy darab papírt, de én megráztam a fejemet, és megpaskoltam magam mellett a padlót.

Semmit sem kellett mondania.

Megértettem, hogy a szavak néha üresebbek tudnak lenni, mint a csend.

Törökülésben ült velem szemben. Leállítottam a zenét. – Öt perc – suttogtam, és a keze után nyúltam. – Öt perc múlva jobban leszel.

A tenyerembe fektette a kezét, és néma csendben ültünk egymással szemben. Öt percen át nem tettünk mást, csak bámultuk egymást. Amikor először csináltuk, abba sem tudtuk hagyni a nevetést, annyira nevetségesnek éreztük a helyzetet. Az első percben még csak nevettünk, a másodikban már hahotáztunk. A harmadik perc végére Maggie könnyezni kezdett. Mire a negyedik perc is letelt, már mindketten sírtunk, mert semmi sem okozott nagyobb fájdalmat, mint

Maggie-t szomorúnak látni. Aztán, az ötödik perc vége felé, már újra mosolyogtunk.

Maggie kifújta a visszatartott levegőt, és ugyanezt tettem én is.

Felszabadító hatással volt mindkettőnkre, hogy sikerült megosztoznunk az érzéseinken. Az ilyen pillanatokban tudtam meg róla a legtöbbet. És ő is rólam.

Nem hittem volna, hogy a csendes pillanatokban ilyen tisztán lehet hallani a kimondatlan hangokat.

13

MAGGIE

Brooks soha többé nem kérdezett a pánikrohamaimról, és ennek én csak örültem. Még nem álltam készen rá, hogy beszéljek róluk, és ezt Brooks megértette. Ugyanakkor biztos voltam benne, hogy meg fog hallgatni, amikor készen állok. Nem tudta, hogy ez milyen sokat jelent nekem.

Ahelyett, hogy komoly dolgokkal töltöttük volna a nyarunkat, szinte csak csókolóztunk. Amikor nem csókolóztunk, a közös bakancslistánkat írtuk. Szerettem, ahogy bízott a közös jövőnkben és abban, hogy egy nap el fogom hagyni a házunkat.

És mindennél jobban tetszett a gondolat, hogy vele fogom bejárni a világot.

– Szuper lesz minden, Maggie. És mivel egy városnyira van csak az egyetem, ahová járni fogok, továbbra is eljöhetek hozzád mindennap, tanítás után – mondogatta gyakran Brooks. A reménykedése minden korábbinál nagyobb reményeket ébresztett bennem is.

Aztán folytattuk a csókolózást. És csak csókolóztunk, meg csókolóztunk.

De bármilyen remek tevékenység is csókolózni, nem voltam benne jó.

Ami persze nem volt meglepő, mivel sosem volt barátom, akivel gyakorolhattam volna bármit is, amit azok csinálnak, akiknek viszonyuk van egymással. Ha Brooks átjött, és a keze

kalandozni kezdett a testemen, rögtön megfeszültem, nem, nem azért, mert megérintett – hiszen vágytam az érintésére –, hanem azért, mert nem tudtam, hogyan kell viszonozni az érintéseit.

Roppant zavarba ejtő volt az egész. Gyűlöltem a tehetetlenségemet. Úgy éreztem, elég szex témájú könyvet olvastam ahhoz, hogy tudjam, hogyan érintsem meg a barátomat, de a valóságban ez nem így működött.

– Jól van így, ahogy van – mondta mosolyogva Brooks, amikor két csókolózás között felállt. – Nem kell elsietnünk semmit.

Csakhogy nekem nem az volt a problémám, hogy elsietünk bizonyos dolgokat. Egyszerűen tudatlannak éreztem magam. *Hová tegyem a kezeimet? Ha megérintem valahol, jó lesz neki? Egyáltalán, honnan fogom tudni, hogy jó vagy nem?*

– Jobb lesz, ha lemegyek a földszintre próbálni. – Megigazította a nadrágja ülepét, amitől még rosszabbul éreztem magam. Két lábon járó szerencsétlenség voltam. – Odalent találkozunk, rendben?

Bólintottam. És mielőtt kiment, odahajolt, és megpuszilta a homlokomat.

Amint becsukódott mögötte az ajtó, felkaptam a párnámat, az arcomra szorítottam, és némán belesikítottam. A lábam vad toporzékolásba kezdett a kétségbeeséstől. *Brrr…*

Egyszer csak mintha halk sírdogálás ütötte volna meg a fülemet. Amikor felnéztem, Cheryl ment el az ajtóm előtt, az arcára tapasztva a tenyerét. Bement a szobájába, és becsapta maga mögött az ajtót.

Két másodperc múlva bekopogtam hozzá.

– Menj el! – kiáltotta.

Koppantottam egyet. *Nem*.

Hallottam, hogy felnyög. – Kérlek, menj el, Maggie. Tudom, hogy te vagy az.

Elfordítottam a gombot, és lassan kinyitottam az ajtót. Cheryl a tükör előtt állt, és egy vágást vizsgálgatott a szeme alatt. Szivárgott belőle a vér.

– A fenébe, Maggie! Hát már nem is hallasz?

Mögé sétáltam, és amikor felém fordult, alaposan szemügyre vettem a sebét. Félrebillentettem a fejemet, és kérdőn néztem rá.

Egy grimasszal válaszolt. – Jordan abban a tévhitben élt, hogy mivel hetekkel ezelőtt hazahozattam vele magam a bálból, megint együtt vagyunk. És mivel annyira utálok egyedül lenni, hagytam, hogy ezt higgye. De, mint kiderült, mégsem bocsátott meg egészen, és ahogy teltek a hetek, egyre aljasabb lett. Aztán, amikor megmondtam neki, hogy már nem akarok vele lenni, egy kicsit… felkapta a vizet.

Elszorult a mellkasom.

– Ne kezdj majrézni, rendben? – figyelmeztetett, miközben visszafordult a tükör felé, és felhúzta a pólóját. A szám elé kaptam a kezemet, amikor megláttam a bőrén a vörös foltokat. Nyilvánvalóan ott is Jordan tenyere ügyködött.

Cheryl…

Megrándult az arca. – Ha azt hiszed, hogy én rosszul nézek ki, látnod kellene Jordant.

Összevontam a szemöldökömet.

Ugyanezt tette Cheryl is.

Jordan valószínűleg úgy hagyta el a csatateret, hogy nem görbült meg egyetlen hajszála sem, míg az én húgomnak nemcsak a teste volt tele sérülésekkel, hanem a lelke és az

elméje is.

Bementem a fürdőszobába egy nedves törlőkesztyűért meg kötszerért. Amikor visszamentem hozzá, az ágyához vezettem, aztán odahúztam az íróasztalától a széket, és leültem vele szemben. Amikor nekiálltam kitisztítani a repedést a szeme alatt, az egész teste beleremegett.

– Nem fogom feljelenteni, Maggie – közölte. – Tudom, hogy valami ilyesmit várnál tőlem, de nem fogom megtenni. Ő már elmúlt tizennyolc, tehát felnőttként kezelnék, és nem akarom tönkretenni az életét…

Tovább tisztogattam az arcát; még csak nem is reagáltam a szavaira.

– Különben is, az én hibámból történt. Nem kellett volna vele együtt távoznom a bálból. Zavaró jelzéseket küldtem felé.

Koppintottam egyet a combján. *Nem*.

Cheryl magát hibáztatta a történtekért. Magam is bejártam ezt az utat. Sőt még most is előfordult néha, hogy bűnbakot csináltam magamból gondolatban. *Nem kellett volna ott lennem abban az erdőben. A mama mindig mondta, hogy ne csámborogjak el. Én tehetek róla, hogy veszélyes helyzetbe kerültem. Csak magamat hibáztathatom a történtekért.*

De amikor este beültem a kádba, és becsúsztam a víz alá, mindig kitisztult a fejem ezektől a gondolatoktól.

Az ember agya néha úgy működik, mint a kriptonit; ilyenkor nem tehetünk mást, mint hogy a hazugságaival együtt agresszívan elküldjük a jó büdös fenébe.

Nem voltam hibás.

És Cheryl sem hibás.

Az arcán legördült egy könnycsepp, gyorsan letörölte. – Egyébként meg, mire megy ki a játék? Miért segítesz nekem?

Feldúltam a szobádat. Szemét dolgokat mondtam neked, és mégis segítesz. Miért?

Megvontam a vállamat.

Előrehajolt, bár a hátába nyilalló fájdalomtól megrándult az arca, és felkapott egy papírt meg egy ceruzát. – Miért, Maggie?

Mert egy család vagyunk.

Egyre sűrűbben peregtek a könnyei, és már nem is próbálta letörölni őket. – Nagyon sajnálom… tudod, amit a szobáddal csináltam… és veled. Csak… – Kétségbeesetten felemelte a kezét. A hangjából csak úgy sütött a szégyen és a megbánás. – Nem tudom, mit kezdjek az életemmel.

Kétségbe vontam, hogy túl sokan tudnák. Hazugnak találtam mindenkit, aki azt állította, hogy minden szempontból rendben van az élete. Túl sok miérttel kellett szembenéznünk, és néha őszintén eltűnődtem, nem futunk-e túl gyakran nem létező okok után.

– Szeretném elmondani a mamának és a papának, hogy mit művelt – suttogta szomorúságtól elfelhősödött szemmel. – De tudom, hogy kiborulnának. Már így is elég dühösek rám az eddig elkövetett hibáim miatt. Túl sok mindent csesztem már el, csoda lenne, ha törődnének velem.

Megint koppintottam egyet a combján. *Nem*.

– Honnan tudod?

Felemeltem a papírlapot, amire a családra vonatkozó mondatot firkantottam az imént. Erre összeszedte a bátorságát, és mindent elmondott a szüleinknek. Abban a pillanatban, ahogy átölelték, és megértették vele, hogy nem szabad önmagát hibáztatnia a történtek miatt, kifújta a visszatartott levegőt. Mintha sok év terhétől szabadult volna

meg.

– Hiányzik – mondta egy alkalommal Cheryl, miután lehuppant az ágyamra. Több hét telt el azóta, hogy „hivatalosan” is szakított Jordannel. A szeme alatt szépen gyógyult a vágás, amit a lelki sebeiről nem lehetett volna elmondani. – Illetve nem ő hiányzik, hanem az, hogy vele legyek. Fura, hogy nincs mellettem senki. Ma leültem, és megpróbáltam felidézni, mikor voltam utoljára szingli, de nem sikerült.

Vágtam egy grimaszt, ő azonban tovább beszélt. – Vannak lányok, akik nem bírják elviselni az egyedüllétet. Mi van, ha én is közéjük tartozom? Mi az ördögöt fogok kezdeni magammal, ha nem lesz új barátom, akiről nap mint nap beszámolhatnék valakinek? Nem tudom, észrevetted-e, de nem vagyok túl jó a lányokkal való barátkozásban. Egy lányról sem tudok, aki szívesen lógna velem, talán azért, mert a legtöbbjüknek elloptam a pasiját. Most mi az ördögöt fogok csinálni?

Felálltam, odamentem a könyveimhez, és addig keresgéltem köztük, amíg meg nem találtam a húgom számára legmegfelelőbbnek tűnő olvasmányt. *A Szolgálólány meséje* volt Margaret Atwoodtól.

Amikor odanyújtottam a könyvet, Cheryl összevonta a szemöldökét, és értetlen pillantások közepette azt kérdezte: – Mit akarsz, mit csináljak vele? – Erre én is felvontam a szemöldökömet, mire ő visszaengedte a magáét. – Maggie, én nem szoktam olvasni. – Az öt szó kombinációjából kikerekedő mondatnál kevés szomorúbbat hallottam életemben. Ismét odanyújtottam neki a könyvet, és ezúttal kelletlenül ugyan, de elvette. – Na, jó. Megpróbálom, de csak azért, mert rohadtul unatkozom. Ami persze nem jelenti azt, hogy tetszeni is fog.

Három nap alatt elolvasta, és amikor végzett vele, átjött a szobámba, és idézetekkel kezdett bombázni. A szeme csak úgy csillogott az érzelmektől. Még sohasem láttam ilyennek. – Tudod, melyik a kedvenc sorom? – kérdezte, és már hadarta is: „Ne hagyd, hogy a gazemberek legyűrjenek.”[3] Egek! Kibaszottul. Jó. Margaret Atwood a szívemből beszél. – Visszaadta a könyvet, és résnyire húzta a szemét. – Van a tarsolyodban valami hasonló?

Ettől kezdve háromnaponta a kezébe adtam egy új könyvet. Egy idő után csajos estéket kezdtünk tartani, péntekenként. Doriost ettünk, és degeszre ittuk magunkat szénsavas üdítőkkel. És ahogy ott feküdtünk a padlón, az ágyam keretén megtámasztva a lábunkat, Cheryl azt mondta: – A francba, Maggie. Azt gondoltam, azért olvasol, hogy elmenekülj a világból, erre kiderül, hogy nem: azért olvasol, hogy felfedezd.

A legeslegjobb esténk az volt, amikor Cheryl befejezte *A Segítséget* Kathryn Stockett-től. Hol a könnyei csorogtak olvasás közben, hol hisztérikusan nevetett. – KIBASZOTT KURVÁK! – üvöltött fel időnként. – De tényleg… KIBASZOTT KURVÁK!

Egyik éjjel, úgy két óra körül, aludtam, amikor valaki bökdösni kezdte az oldalamat. Cheryl volt az; fel akart ébreszteni. – Maggie! – suttogta. – Tesó! – Amikor kinyitottam a szememet, azt láttam, hogy ott áll az ágyam mellett, és a mellére szorítja a könyvet. Sohasem mosolygott még szélesebben. A gyerekek szoktak így mosolyogni, amikor meghallják az utcába beforduló fagylaltoskocsi hangját, mert tudják, hogy a zsebükben csörgő apró épp elég lesz egy

---

[3] Mohácsi Enikő fordítása.

pálcikás jégkrémre. – Maggie. Azt hiszem, végre sikerült. Megcsináltam!

Magyarázatot várva fáradtan felvontam a szemöldökömet, mert el sem tudtam képzelni, mi sikerült neki.

– Tényleg megcsináltam! – ismételte, és még jobban kiszélesedett a mosolya. – Azt hiszem, igazi olvasóvá váltam.

Ahogy múltak a napok és hetek, Cheryl egyre gyakrabban töltötte otthon az éjszakákat. És ilyenkor szinte mindig olvasott. Amikor átjött hozzám, már nem a különböző fiúkkal átélt vad kalandjairól mesélt, hanem vad kalandvágyról: körbe akarta utazni a világot, hogy eljuthasson a regényekből megismert távoli helyekre. És alig akartam elhinni: ő is bakancslistát kezdett írni.

Egy éjszaka, amikor Londonról lelkendezett, szóba hoztam a szexet. Cheryl szája tátva maradt a döbbenettől. – Az ég szerelmére, Maggie! – kiáltotta, majd kirántotta a kezemből a papírt, és darabokra tépte. – Először is: ilyesmit nem írhatsz le soha, mert előfordulhat, hogy a papa megtalálja. Kettő: csak nem azt akarod mondani, hogy lefekszel Brooksszal?

Elvörösödtem, és megráztam a fejemet.

– De valamit csak csináltok, nem? Ó, egek! Mintha megálmodtam volna ezt a beszélgetést! Oké! – Ledobta magát az ágyamra, és törökülésbe helyezkedett. A szeme elkerekedett a csodálkozástól. – Mondd el szép sorban, hogy mit csináltatok eddig.

Csókolóztunk.

Heves bólogatásba kezdett. – Hm… Oké. Aztán?

Csókolóztunk, írtam megint.

– Micsoda? De hát… már hetek óta randiztok. Ez túl hosszú idő ahhoz, hogy csak csókolózzatok. Miért nem csináltatok

valami mást is? Még nem állsz készen rá? Ne aggódj, nem baj. Brooks meg fogja érteni.

De. Készen állok.

– Hát akkor? Mi tart vissza?

Elpirultam. Nem tudom, mit kell csinálni. És azt sem, hogy hogyan.

– Úgy érted... semmit sem tudsz? Nem tudod, hogy kell megfogni *ott?* Vagy hogy mit kezdj a segglyukával? Vagy hogy hogyan kell leszopni valakit? Vagy inkább a mellbimbó-nyalogatás érdekel? Esetleg a fordított testhelyzet? – Felvontam a szemöldökömet, amire Cheryl egy bólintással válaszolt. – Tudom, mire gondolsz. Hogy egyik sem éri meg a ráfordított energiát. De tévedsz! Ha jól csinálod, és mindent beleadsz, busásan megtérül minden fáradozás!

Atyaúristen! Néha képtelen voltam kezelni a húgomat. Mégis, kimondhatatlanul hiányzott az elmúlt évek során.

Felugrott, és sietős léptekkel kiment a szobámból. Amikor visszatért, cukorka, banán és egy csomó, vaktában összeválogatott gyümölcs volt a kezében, köztük néhány ananászkarika. – Oké. Az elejétől fogjuk kezdeni.

– Felkapott egy banánt. – A kézi munkával.

– Sziasztok, lányok! – dugta be a fejét Brooks az ajtónyílásba.

Cheryl a gyümölcsökre vetette magát. – Semmit sem csinálunk! – kiáltotta.

Szép volt, hugi. Sikerült elaltatnod a gyanakvását.

Brooks felvonta a szemöldökét. – O-oké. Csak szólni akartam, hogy kész a vacsora. Meg hogy haza kell mennem, mert a papátok már nem lát szívesen abban a házban, amelyikben Maggie esténként álomra hajtja a fejét.

Elfintorodtam. *Ez a papára vall.*

– Oké, akkor már mehetsz is – felelte Cheryl feszes mosoly kíséretében.

Brooks odajött hozzám, és megpuszilta a homlokomat. – Holnap találkozunk.

Amikor elment, Cheryl felült. A banán péppé nyomódott a mellkasán, undorító foltokat hagyva a takarómon.

– Bocs a felfordulásért – mondta, miközben megpróbálta lekaparni az ingéről a gyümölcspépet. – Bár ha rendesen csinálod, a valóságban is lesz némi maszat.

14

BROOKS

Egy felhős szombat este elindultam Maggie-hez, hogy szórakozzunk egy kicsit. Rengeteg időt töltöttem a házukban, de igazából nem bántam, hogy nem megyünk sehová. Boldoggá tett már az is, hogy vele lehettem. Felmentem a szobájába. Rendszerint az ajtóban várt, egy halom papírral a kezében. Ezúttal nem úgy nézett ki, mint máskor. Begöndörítette a haját, és volt rajta valami szokatlan. Talán smink? Így is szép volt, persze, csak egy kicsit másképp.

Találd ki, mi történt!

Szélesen elmosolyodtam.

Ledobta a papírt, de csak azért, hogy felfedje a következő mondatát.

A szüleimtől mobiltelefont kaptam a záróvizsgám alkalmából.

– Nem hiszem! Komolyan mondod?

Gyorsan bólintott, és a földre hullatta a második papírt is.

Komolyan.

Benyomultam a szoba belsejébe, de mielőtt becsuktam volna magunk mögött az ajtót, hátranéztem. Nem szerettem volna, ha Mr. Riley ott leselkedik valahol. – Ez azt jelenti, hogy most már küldhetek neked illetlen üzeneteket?

Elvörösödött. Maggie-nek nem kellett sok ahhoz, hogy elpiruljon, és nagyon jól állt neki. Teljesen levett vele a lábamról. Addig keresgélt a papírjai között, míg meg nem

találta a megfelelő választ.

Ne légy pimasz!

Felvontam a szemöldökömet, közelebb léptem hozzá, és a derekánál fogva magamhoz húztam. – Jobban örülnél, ha illetlen képeket küldenék?

Tovább lapozgatott a papírjai között.

Ez már több a soknál.

Felnevettem. Maggie előrehajolt, és a mellemre fektette a tenyerét. És ahogy a keze araszolni kezdett a nadrágom nyílása felé, végighúzta a nyelvét a számon, szétnyitva az ajkamat, és keményen megcsókolt. Ez teljesen új volt. Felnyögtem, de így is csak sejtetni tudtam, hogy mennyire tetszik, amit csinál. – Maggie, nem tudok nem pimasz lenni, ha ilyeneket csinálsz velem.

Ellépett tőlem, beleharapott az alsó ajkába, és felemelte a következő papírt.

Oké. Akkor pimaszkodjál.

Résnyire húztam a szememet, úgy bámultam, és közben éreztem, hogy megmozdul valami a nadrágomban. A haja hosszú hullámokban omlott a vállára, és még nedves volt a zuhanyozástól. Fürtjei olyanok voltak a lábujjáig érő, spagettipántos ruhán, mint a puha selyem. Egyszerű volt, mégis gyönyörű. Az arca még mindig piros volt, de a szemében elszántságot láttam.

– *Csak nem akarsz...?*

De.

– Na és a szüleid?

Újabb papír esett a padlóra, és szándékom ellenére elvigyorodtam. Mintha Maggie előre tudta volna, miket fogok kérdezni.

A nagyszüleimnél vannak, egészen holnapig.

– És Calvin?

Stacey-nél tölti az éjszakát.

– Cheryl?

Elvigyorodott, a szemét forgatta, és a földre hullajtotta a következő papírlapot. Már csak kettő maradt a kezében.

Ki tudja?

Brooks?

– Igen? – Majd megőrjített, ahogy ott himbálta magát előttem. Olyan átkozottul szép volt. Fogalma sem volt róla, milyen gyönyörű.

Felemelte az ujjai között tartott utolsó papírt.

Gyere, és vetkőztess le végre.

Közelebb léptem hozzá, és óvatosan a hajába túrtam. – Biztosan ezt akarod? – kérdeztem. Bólintott. Az ajkam közben a nyakára vándorolt, és nyaldosni, szívni kezdte a selymes bőrt. Innen továbbaraszolt egészen a kulcscsontig, apró csókokat hintve mindenhová, amit megérintett. A vállához érve lecsúsztattam a pántot a karján, és könnyéden megharapdáltam a pánt helyét. Maggie alig hallhatóan felsóhajtott, és az aprócska hangtól csak még jobban vágytam rá.

– Lassan fogjuk csinálni – mondtam, tudva, hogy ez lesz számára az első alkalom. – Nem kell elkapkodni semmit. – A másik pántot is lesodortam a válláról, így a bő ruha halk sustorgással a földre csúszott. Hátraléptem, hogy jobban szemügyre vehessem a testét. Fehér csipke melltartója cseppet sem illett a rózsaszín bugyijához, mégis tökéletesnek találtam. A lába hosszú volt, és karcsú; a karja még ernyedtségében is hívogató. – Gyönyörű vagy – suttogtam.

Közelebb lépett hozzám, megfogta az ingem alját, áthúzta a fejemen, majd a padlóra dobta, a ruhája mellé. Miközben a nadrágszíjammal bíbelődött, kiléptem a cipőmből meg a zoknimból. A farmerom, miután lehúzta rajta a cipzárt, engedelmesen lecsúszott a földre.

Maggie pillantása végigpásztázta a testemet, ahogy az enyém is az övét. Ujjai végigszaladtak a mellkasomon, aztán lefelé indultak a bokszeralsóm felé. Amikor a keze rátalált a keménységemre, behunytam a szememet, és amikor az ujjai simogatni kezdtek az alsónadrágomon keresztül, végigfutott rajtam a remegés.

– Mag… – nyögtem, amikor erőteljesebbé váltak a simításai. A szabad kezével megragadta a bokszeralsóm alját, és húzni kezdte lefelé. Kinyitottam a szememet, és azt láttam, hogy térdelő helyzetbe ereszkedik. A keze egyre jobban remegett. Gyorsan a hóna alá nyúltam. – Maggie, mit csinálsz?

Rám nézett. Szemmel láthatóan összezavarodott a kérdésemtől.

– Illetve… – Elvigyorodtam. – Nyilvánvaló, hogy mit akarsz csinálni, de nem kell… – Visszahúztam álló helyzetbe, és végigsimítottam a haján. – Tudom, hogy ez lesz számodra az első alkalom.

Pillantásán látszott, hogy kínosan érintették a szavaim. El akart fordulni, de nem engedtem. A kezembe vettem a kezét, és azt kérdeztem tőle: – Ki mondta, hogy ezt kell csinálni? Cheryl?

Kétszer megszorította a kezemet.

Gyűlöltem. Gyűlöltem, hogy másvalaki tanácsára akart megtenni bizonyos dolgokat. – Öt perc? – kérdeztem, és

néhány lépésnyire eltávolodtam tőle.

Maggie behunyta a szemét, vett egy nagy levegőt, és ugyancsak hátralépett. Amikor ismét felnézett, elmosolyodott, kicsatolta a melltartóját, és ledobta a földre. Én is kiléptem a bokszeralsómból, és félretoltam. Hamarosan a rózsaszín bugyi is elindult lefelé a csodás combokon.

Maggie felemelte a kezét, és bólintott. Öt perc.

Csak álltunk, és bámultuk egymást. És öt percet adtunk magunknak arra, hogy megszabaduljunk a félelmeinktől. Hogy eszünkbe jusson, kik is vagyunk. És hogy megtaláljuk a saját utunkat, ami elvezet majd bennünket a saját történetünkhöz.

Amikor letelt az öt perc, kézen fogtam Maggie-t, és az ágyhoz vezettem. Lefeküdtünk. – Maggie – suttogtam az ajkába. – Nem muszáj azt tennünk, amit mások csinálnak. – Megcsókoltam a nyakát. – Nem kell követnünk semmiféle szabályt. – Végighúztam a számat a kulcscsontján, ő lehunyta a szemét, én pedig tovább kalandoztam lefelé, csókokat hintve magam után ízlelgettem. Minden porcikájába belekóstoltam. – Nem csak egyféleképpen lehet megtenni dolgokat.

Szétnyitottam a lábát, és végigcsókoltam a combját. A szám a bőrén kalandozott, mire megmarkolta a hajamat. – És ha azt akarod, hogy hagyjam abba, bármikor megcsíphetsz vagy megüthetsz.

A szám felé tolta a csípőjét, így jelezve, mennyire kívánja a folytatást. Mintha azért könyörgött volna, hogy kóstoljam meg ott is. Ó, mennyire vágytam rá, hogy megtegyem! Felnéztem rá. Összekapcsolódott a pillantásunk. Figyelte a mozdulataimat, és én azt akartam, hogy mindent lásson. Azt akartam, hogy lássa, amint felfedezem a testét, és megízlelem

a feltárt területeket. Azt akartam, hogy lássa, ahogy szeretem. Mi ketten nem követhettünk előírt szabályokat. Nekünk a saját utunkat kellett követnünk.

Előrehajoltam, végighúztam a nyelvemet a felkínált testrészen, majd becsúsztattam az ujjamat. Elkezdődött az első fejezet.

15

MAGGIE

– Ezt nem hiszem el!

A következő hét szombat estéjén eljöttek a mamához a barátnői. Bár egy középiskolába jártak, most mindegyik más-más államban élt, így évente csupán egyszer, esetleg kétszer találkoztak, de nekem ez is sok volt. Ilyenkor igyekeztem láthatatlanná válni, ugyanis nem voltak túl kedvesek. Öten voltak, a mamát is beleértve. Annak ellenére, hogy egy iskolába jártak, el sem tudtam képzelni, miért utaztak ennyit csupán azért, hogy találkozzanak. Igazság szerint ki nem állhatták egymást. Bármiről beszéltek, olyan volt, mintha versenyeznének egymással. Ha Loren lánya tíz hónaposan járni kezdett, akkor Wendyé már kilenc hónaposan autót vezetett. Ha Hannah lefutott öt kilométert, akkor Janice tíz kilométert gyűrt le, jóval rövidebb idő alatt.

A kedvenc témát azonban én szolgáltattam számukra. Ha a hallgatásom került szóba, mindannyian a némaság professzionális szakértőivé váltak.

A lépcső végében ültem, onnan hallgattam, amit összehordtak rólam. Jó lett volna, ha Brooks is ott van velem, de elment a fiúkkal megnézni egy szuper indi underground banda koncertjét valami Gödör nevű műintézményben, ahonnan egyik videót küldte a másik után. Annyian voltak a teremben, mint a szardíniák a hordóban, és elviselhetetlennek tűnt a zsivaj. És amikor őt vette a kamera, és megláttam azt a

boldogan vigyorgó képét, minden alkalommal elolvadt tőle a szívem.

Szerettem volna ott lenni vele, ahol az ölelő karjában beleveszhettem volna a hangokba. A videón láttam, hogy Stacey Calvinbe kapaszkodva átadja magát a zene ritmusának, és ettől önzőnek éreztem magam. Önzőnek, hogy nem voltam ott Brooksszal, és ezzel megtagadtam tőle azt, amit a normális párok ilyenkor csinálni szoktak.

– Tényleg jár valakivel? – hitetlenkedett Loren, miután kihörpintette a poharából a bort, és újabb adagot töltött magának. – De hát… hogyan?

– És ki a szerencsés fiú? – kérdezte Wendy.

– Brooks – felelte mintegy mellékesen a mama, majd bekapott egy salsába mártott csipszet.

Wendy azonban többet akart tudni, és ennek elég erőszakosan hangot is adott. – *Milyen* Brooks?

– Griffin.

– *Micsoda?* – visította egyszerre a négy nő.

– Nehogy már… – tette hozzá döbbenten Janice. – Arról a Brooksról beszélünk, akiért versengenek a csajok? Azt hittem, csak szívességből látogatja Maggie-t. Még hogy *randiznak!* Nem hiszem el!

– Egészséges ez egyáltalán? – morfondírozott tovább Loren. – Maggie állapotát ismerve…

– Hogy jön ide Maggie állapota? – vágott közbe a mama.

– Hát tudod… A trauma, ami érte, meg minden. Egyszer olvastam egy cikket a… – kezdte Loren, de Hannah harciasan közbevágott.

– Te mindig mindenről olvasol valamit!

– Képzeld, igen! Ez ráadásul tele volt statisztikai adatokkal

olyan személyekről, akiket gyerekkorukban valamilyen trauma ért, és az állt benne, hogy a párkapcsolat visszaesést eredményezhet az állapotukban.

– Loren! – jegyezte meg Hannah rosszallóan.

Kedveltem Hannah-t. Ha a mamának lett volna egy csöpp esze, csak vele barátkozik, a többieket meg elfelejti.

– De hát, ha ez az igazság! – erősködött Loren. – Az, hogy együtt van Brooksszal, igenis visszaeséshez vezethet, de ha nem is, milyen kifutása van egy ilyen kapcsolatnak? Életük végéig itt fognak randizni Katie házában? Ne mondd, hogy ez normális! Egyrészt visszavetheti Maggie-t a gyógyulásban, amiben azért tapasztalhattunk némi javulást, nem? És Brooks szemszögéből nézve semmiképpen sem nevezhető fairnek a dolog. Mégis, mit nyer ezzel az egésszel?

Engem, Loren. De mi lenne, ha befognád?

Nem akartam többet hallani, de visszavonulni sem bírtam.

– Tudod, mit mondok? *Ahogy lesz, úgy lesz* – dúdolta Hannah. – Fiatalok, hadd élvezzék egy kicsit az életet.

Fején találtad a szöget, Hannah! Ő volt a csoport legnormálisabb tagja. Ő nem a pletykáért jött, hanem a pizzáért meg a borért. Amit megértettem, hiszen a mama mindig Marcótól rendelte a pizzát – a legjobb helyről az egész városban.

– Elég ostoba módon gondolkodsz, Hannah. Nem véletlen, hogy túl vagy már három házasságon meg három váláson.

– És a negyediken is túl leszek, ha tudni akarod, mindkét arénában. – Hannah töltött magának még egy kis bort, aztán mosolyogva énekelni kezdte: – *Ahogy lesz, úgy lesz.*

– Tudod, hogyan vélekedik a mama a hallgatózásról – súgta a fülembe a papa, miután leült mellém a legfelső

lépcsőfokra. Egy zacskó mogyorós M&M's volt a kezében, amit rágcsálni kezdtünk. – Plusz ezek a nők igazi viperák. Ha nem vigyázol, agymosásban részesítenek.

Rámosolyogtam, és a vállára hajtottam a fejemet.

– Megint rólad beszélnek?

Bólintottam.

– Mondtam az anyádnak, hogy keressenek valami más témát, vagy ne is hívja meg ezeket a sárkányokat. Nem elég nagy a házunk egy apokalipszishez. Bármit mondanak is, rá se ránts, oké?

Igazából már nem tudtak megbántani. Réges-rég tisztában voltam azzal, hogy nem normálisak. Sokkal jobban aggasztott a hatás, amit a szavaik gyakoroltak a mamára. Még ha próbálta is lerázni magáról a véleményüket, biztosan befészkelte magát ez-az a gondolataiba. Előfordult, hogy a mama nem úgy reagált bizonyos szituációban, ahogy egyébként szokott, hanem valami olyasmit mondott, amit a négy szipirtyó ültetett a fülébe. A papa megmondta, hogy vigyázni kell a csoportokkal, mert könnyen átformálhatják az ember személyiségét.

– Csak azt akarom mondani, hogy sohasem lesz jobban, ha hagyod, hogy folytatódjon ez a kilátástalan kapcsolat – szólalt meg ismét Loren. – Semmiképpen sem lenne szabad megengedned, hogy…

– Jaj, Loren, fogd már be! – csattant fel a mama, meglepve a papát is meg engem is. Sőt mintha ő maga is meglepődött volna a saját szavain. – Eleget mondtál, azt hiszem. Igen, a lányomnak megvan a maga baja, de ez még nem ok arra, hogy órákon át rajta köszörüld a nyelvedet. Én soha nem tenném ezt a gyerekeddel, és elvárom, hogy te hasonló tiszteletet

tanúsíts az enyém iránt. Hogy jár-e valakivel a lányom, és ha jár, akkor kivel, az csak rá, az apjára meg rám tartozik. Ettől persze még meglehet a véleményed, de tartsd meg magadnak, légy szíves.

– Hűha! – lehelte a papa. – Jól megmondta neki! Így beszél egy rendes anya és feleség!

Odalent nemcsak hogy témát váltottak, de Loren még egy bocsánatkérés-félét is elmormolt.

– Mondjak egy viccet? – kérdezte a papa.

Naná!

– Mi van, ha elütnek egy matematikust? Már nem számít. – Apa a térdét csapkodta nevettében. A szememet forgattam.

Istenem.

Imádtam a papámat.

Már hajnali egy is elmúlt, amikor a szipirtyók elnyargaltak a szállodájukba. Brooks már egy ideje nem küldött üzenetet, arra gondoltam, azért, mert teljesen beleélte magát a show-ba. Néhány óra múlva arra ébredtem, hogy valaki kinyitja a szobám ajtaját.

– Mágnes? – suttogta Brooks. – Alszol?

Felültem az ágyamban.

Brooks elmosolyodott, belépett, és becsukta maga mögött az ajtót. Odament az íróasztalomhoz, felkapcsolta a lámpát, épp csak annyi világosságot adva a szobának, amennyi egy

hajnali háromra időzített látogatáshoz ildomos.

– Bocs, hogy nem küldtem több üzenetet. A show közepére lemerült a telefonom. Aztán, amikor vége lett, következett egy őrült ráadás! Egek! Csak úgy tombolt az energia! Esküszöm, Maggie, a bőrömön éreztem, ahogy vibráltak a falak! És a zenészek! – És csak magyarázott, és közben izgatottan gesztikulált. Mindent elmondott a bandáról, a gitárokról, amelyeket a zenészek használtak, a billentyűsökről, a dobokról, és hogy Rudolphot képen csapták egy dobverővel, és mint kiderült, Oliver volt az, aki képen csapta.

Csak úgy ömlött belőle az öröm. Imádtam, ahogy a zene átformálta, felszabadította minden vonatkozásban.

Imádtam az örömét.

– Ezt neked hoztam! – mondta, és előhúzott a zsebéből egy kitűzőt. – Ők játszottak ma, Maggie. A Jungle Treehouse. Istenem, imádtad volna őket! Tudom! Bár ott lehettél volna! Útban a házatok felé feltöltöttem a telefonomra néhány számukat, ha szeretnéd meghallgatni.

Naná, hogy szerettem volna.

Fülhallgatókkal a fülünkben elnyúltunk az ágyamon, kitártuk a szívünket, és a kislámpa tompa megvilágításában átadtuk magunkat a zene élvezetének. Brooks felém fordította a fejét, én felé fordítottam az enyémet, majd összekulcsolt kezünket a mellkasára vonta. Éreztem, hogyan dörömböl a szíve a bordái mögött, és ahogy a zene vibrálása összekapcsolta a lelkünket.

– Szeretlek, Maggie May – suttogta, és mélyen a szemembe nézett. – Komolyan. Ahogy nézlek, nem tudok másra gondolni, csak arra, hogy „Hű, mennyire szeretem ezt a lányt”. Elhiszed? Mindent szeretek benned. Mindent. A könnyű

napokat is, meg a nehezeket is. De az is lehet, hogy a nehéz napokon még jobban szeretlek. Nem vagyok benne biztos, hogy mindezt most kellene elmondanom, mert nem tudom, készen állsz-e minderre, de ne aggódj, nem kell választ adnod. Annyi időt kapsz, amennyit csak akarsz. Mégis azt akartam, hogy tudd, mert azt hiszem, ha szeret valakit az ember, azt ki kell kiabálnia, máskülönben túl nehézzé válik a szívében a szeretet. Lehúzza, és az ember elkezd azon tűnődni, hogy viszontszeretik-e. Emiatt persze nem aggódom. Nekem az is elég, hogy itt lehetek veled, nézhetem az arcodon az apró szeplőket, amelyek másnak talán fel sem tűnnek, és elmondhatom, hogy milyen nagyon szeretlek ebben a pillanatban.

Közelebb araszoltam hozzá, a mellére hajtottam a fejemet, ő pedig körém fonta a karját. Lehunyta a szemét, és szorosan magához ölelt. Éreztem, ahogy emelkedett és süllyedt a mellkasa lélegzés közben, és azt, ahogy pár perc múlva elaludt. A nyakához nyomtam a számat, és puhán megcsókoltam. Amikor a száját is megérintettem, mocorogni kezdett. Gyengéden a fogaim közé húztam az alsó ajkát, és harapdálni kezdtem. Kinyitotta álomtól zavaros szemét, és elmosolyodott. Mindig mosolygott, amikor rám nézett.

Újra megcsókoltam, majd felpillantottam rá. Megint megcsókoltam, mire magára vonta a testemet.

– Te is? – suttogta.

Bólintottam.

Szerettem.

Szerettem, és ő tudta ezt. Ha nem is tudtam kimondani a szavakat, ott voltak az érintéseim, a csókjaim, az ölelésem, azok beszéltek helyettem.

És nem az a legjobb szerelem, amelyet az ember a szívével érez?

– Én is szeretlek – mondta lágyan, és a számra tette a száját. – Én is szeretlek.

Vetkőztetni kezdtük egymást, ráérős, lusta mozdulatokkal, mégis nagy-nagy odafigyeléssel. Azon az éjszakán szeretkeztünk először. Minden érintéssel közelebb éreztem magamhoz a lelkét. És minden csókkal ízelítőt kaptam belőle.

Gondolatban visszasuttogtam neki, újra meg újra. Némán, mégis hangosan.

Én is szeretlek. Én is szeretlek. Én is szeretlek...

– Készen állsz egy jó kis kalandra? – kérdezte Brooks, amikor pár nappal később, akusztikus gitárral a hátán, belépett a szobámba.

Ma nem próbáltok?

Bólintott. – De igen, csak nem a The Crooksszal. Ma egy új bandánál van jelenésem. BAM a neve.

Ó!

Beharapta az alsó ajkát, aztán odajött hozzám, és megpuszilta a homlokomat. Imádtam a homlokomon érezni az ajkát. És a gyengédséget, amivel meg szokott érinteni. – Igen. A Brooks és Maggie rövidítése.

Micsoda?

– Ne tegyél úgy, mintha nem lenne ott a bakancslistádon.

Igenis szeretnél zenekarban játszani. Arra gondoltam, hogy miért ne kezdhetnénk el most, azonnal kipipálni rajta a dolgokat? Minek várnánk, amikor épp elég dolog van rajta, amit már most is megtehetünk? Gyere! Megmutatom, hogyan kell eljátszani a „Bettie”-t.

A „Bettie"-t?

– Aha. A nagymamámhoz írtam.

Ettől elaléltam.

A kezembe adta a gitárt, de amikor pengetni kezdtem, megállított. – Hé, hé, hé! Nem játszatsz rajta csak így, Maggie. Előbb be kell mutatkoznod neki. Meg kell ismerned a részeit, a gyönyörű fejét, meg a nyakát, ahol az érintők vannak. – És vagy harminc percen át magyarázta a gitár részeit, és én önző odaadással hallgattam. Imádtam benne, hogy annyira szerette a zenét. És imádtam, ahogy be akart vezetni ebbe a gyönyörű világba. Amikor eljött az ideje, gyakorolhattam kicsit a hangolást, aztán végigmentünk az akkordokon.

Brooks még akkor is megdicsért, amikor elrontottam valamit. – Nagyon jól csinálod, Mágnes! Százszor jobban, mint én csináltam kezdő koromban!

Pár órával később, még mindig játszottunk, a papa bejött a szobámba, és közölte Brooksszal, hogy nem adott neki engedélyt a látogatásra. Egyszer a papa csókolózáson kapott minket, és akkor elvileg kitiltotta Brooksot a házból. – Egyébként is mennék, hiszen egyfolytában ásítozol.

Miközben felállt, megragadtam a karját. A könyveimhez szaladtam, és felkaptam az egyik kedvencemet.

– A *Papírsárkányok?* – kérdezte, ahogy a kezébe fogta. Khaled Hosseini regénye volt az egyik legkedvesebb olvasmányom, amit a papától kaptam. Azt akartam, hogy

Brooks ismerje meg azt az oldalamat is – viszonzásképpen azért, hogy ő is meg akart ismertetni engem a zenével. A könyvbe keskeny rózsaszín jelölőcsíkokat ragasztottam a szívemhez különösen közel álló részekhez. – Ez az egyik kedvenced?

Igen.

– Akkor kétszer is elolvasom – felelte, és megpuszilta a halántékomat. Amikor hozzám hajolt, a fülembe súgta. – Később, amikor a papád már elaludt, visszajövök, és nálad alszom.

– MENJ HAZA, BROOKS! – üvöltötte a papa. Egyikünk sem állta meg kuncogás nélkül.

16

BROOKS

– Hm… Brooks… Itt a Föld! Jelentkezz! Itt vagy még, haver? – kérdezte Rudolph, és a nyomaték kedvéért megkocogtatta a vállamat. Oliver székén ültem, a garázsban, Rudolph meg, egy almával a kezében, a könyv előtt hadonászott, amit az ölemben tartottam. – Máskor, ha szünetet tartunk próba közben, mindig a gitároddal vacakolsz, most meg olyan vagy, mint aki…

– Olvas – fejezte be Rudolph félbehagyott mondatát Oliver, aki két almát dobálva éppen akkor lépett ki Calvinék házából. Egyszerre harapott bele mind a kettőbe, aztán hangos ropogtatásba kezdett. – Tudsz te olvasni egyáltalán? Biztos, hogy nem fordítva tartod a könyvet?

Leintettem őket, és lapoztam. Az alkaromat sárga jelölőcímkékkel ragasztottam tele, hogy jegyzeteket készíthessek Maggie-nek. Az ikrek továbbra is próbálták elterelni a figyelmemet, de annyira belemélyedtem az olvasásba, hogy észre sem vettem.

Calvin lépett a helyiségbe, ő már három almát harapdált egyszerre. Roppant drámai hatást keltettek így hárman. – Ne is törődjetek vele. Annyira szerelmes, hogy nem tud odafigyelni másra.

– Brrr… – morogta Oliver. – Elegem van ebből a sok szerelmes szarból. Először ott volt Calvin, aki minden dalszövegbe be akarta venni Stacey nevét, most meg Brooks

veri ki a biztosítékot azzal, hogy olvas. OLVAS!

– Amióta az eszemet tudom, most először egyetértek a tesómmal – közölte Rudolph.

Oliver úgy köszönte meg öccse lojalitását, hogy megnyalta az ujját, és a képébe nyomta.

– Fúj! Visszavonom! Gusztustalan vagy!

Továbbra sem figyeltem rájuk. Sokkal jobban érdekeltek Maggie jelzései. Az, hogy egyáltalán hová ragasztotta őket, és hogy a bejelölt helyek megegyeznek-e az enyémekkel. Imádtam felfedezni, hogy melyik résznél sírt, és mi volt az, ami megnevettette. Mitől dühödött fel, és mi töltötte el boldogsággal. Rendkívül kellemes időtöltés volt.

– Az apám azt vette a fejébe, hogy megszabadul a halászbárkájától – jegyezte meg Calvin. – Mielőbb el akarja adni, és azt kérdezte, benne lennénk-e egy búcsúhorgászásban, mielőtt megkezdődik az őszi szemeszter az egyetemen.

– El akarja adni a hajóját? – nyögtem ki döbbenten. – De hát… az a miénk. Vagyis olyan, mintha a miénk lenne. – Gyerekkorunkban nagyon sok időt töltöttünk rajta, a tavon. Persze évek óta nem voltunk horgászni, de akkor is. A gondolat, hogy Mr. Riley el akarja adni, elszomorított.

– Ez ugyanaz a hajó, amelyikről ti ketten áradozni szoktatok? – kérdezte Rudolph.

– Amiről még számot is szereztetek? – toldotta meg a kérdést Oliver.

– Ja. Ugyanaz.

– Na, tessék. Én bármiben benne vagyok. Ha ennek a hajónak ennyire mágikus az ereje, hogy az említésére Brooks még az olvasást is abbahagyta, akkor érdemes egy röpke

pillantást vetni rá. – Oliver beledobta az almacsutkáit a szemetesbe, mire Rudolph odarohant, kiemelte őket egy papírtörlővel, és belepottyantottá egy papírzacskóba.

A fura mozdulat láttán felvontam a szemöldökömet, de Rudolph csak vállat vont. – Most mi van? Anya komposztot akar csinálni a kertben. Csak neki akarok segíteni. Egyébként meg, ha lesz organikus gyümölcs, és egyetlen halat sem kell fizikailag bántanom, én bármilyen buliban benne vagyok.

– Az alma, amit ettél, nem volt organikus, öcsi. Anya mondta, hogy ne áruljam el, de én úgy gondoltam, jobb lesz, ha tudod – közölte Oliver vigyorogva. Rudolph elvörösödött haragjában.

A következő percben egymásnak estek. Ismét kitört a testvérháború.

Én pedig tovább olvastam a könyvemet.

Néhány héttel később Mr. Riley elvitt bennünket, fiúkat – beleértve az apámat és a bátyámat, Jamie-t is – egy utolsó hajókázásra. Tökéletes nap volt. Tonnaszámra zabáltuk az egészségtelen kajákat, kivéve Rudolphot, aki organikus szőlőt és otthon sütött, ugyancsak organikus banános kenyeret hozott, aminek az elkészítésében a mamája segített neki. Érdekes módon, amikor körbeadta, a csipsz mellett döntött mindenki.

– Szóval tesztek rá, hogy egészségügyi szempontból mennyivel előnyösebb a lenmag meg a chiamag, mint az a genetikailag módosított kukoricacsipsz, amivel tömitek magatokat – jegyezte meg Rudolph.

– Tényleg teszünk rá – felelte Oliver, és a szájába tömött egy maroknyi Fritost.

Órákig ültünk a fedélzeten, a jövőnkről beszélgettünk, meg

arról, hogy bár vészesen közelgett az egyetem meg az őszi szemeszter, még mindig a zenekari próbák játszották a legfontosabb szerepet az életünkben. Csak azért, mert továbbtanulásra adtuk a fejünket, még nem kellett megölnünk egy régi álmot, elég volt, ha kicsit módosítottunk a megvalósítás ütemén.

– Brooks, hoznál nekem egy sört a fedélzet alatti tárolóból? – kérdezte a hajó végéből Mr. Riley.

Felpattantam, és pillanatok alatt teljesítettem a kérését. – Tessék, Mr. R.

Mr. Riley megköszönte, majd arra kért, hogy üljek oda mellé egy kicsit. Leültem.

Kinyitotta a sört, és ivott néhány kortyot. – Szóval te és Maggie… együtt vagytok.

Nehezen nyeltem, bár tudtam, hogy ennek a beszélgetésnek előbb-utóbb meg kell történnie. – Igen, uram. – Uram?! Hosszú évek óta ismertem Mr. Riley-t, és egyszer sem szólítottam *uramnak*. Sőt… Soha, senkit sem szólítottam így.

Behúzta a horgászzsinórját, majd újra kivetette; ezúttal még messzebbre sikerült dobnia. – Eleinte fogalmam sem volt, hogy mit gondoljak. Ez az igazság – kezdte. – Maggie az én kicsi lányom, és mindig az is marad.

– Ez tökéletesen érthető.

– És Maggie nem olyan, mint a többi lány, így talán megérted, miért vonakodom attól, hogy kapcsolata legyen. Ezt már Katie-vel is megtárgyaltam, oda is, meg vissza is. Az egyik felem azt súgta, hogy ma, amikor kijövünk ide, kérjelek meg, hogy szakíts vele. Részben Katie miatt. Meg van győződve róla, hogy őrültség, amit csináltok.

Mit válaszolhattam volna erre? A tudat, hogy Maggie anyja

nem helyeselte a kapcsolatunkat, olyan volt, mintha gyomron bokszolt volna valaki. Ám mielőtt bármit mondhattam volna, Mr. Riley újra megszólalt.

– De amikor ma felmentem a horgászbotokért a padlásra, hallottalak benneteket. És nemcsak téged, hanem őt is. Nevet, ha veled van. Nem kuncog, hanem hangosan nevet, és ha most agyonütnél, sem tudnám megmondani, mikor hallottam utoljára nevetni. Így hát az áldásomat adom rátok. De csak addig, amíg az én kicsi lányom abba nem hagyja a nevetést.

Nyeltem egy nagyot. – Köszönöm, uram.

– Szívesen. – Legurította a sör maradékát. – De abban a pillanatban, ahogy abbahagyja, leülünk, és nagyon komolyan elbeszélgetünk. És ha csak egyszer is megbántod a lányomat… – Komoly pillantást vetett rám, aztán egyetlen mozdulattal ellapította a sörösdobozt. – Maradjunk annyiban, hogy ne bántsd meg, rendben?

A szemem tágra nyílt a félelemtől. – Nem fogom megbántani. Már csak azért sem, mert igaz, amit mondott. Maggie nem olyan, mint a többi lány.

A pillantásából lassan eltűnt a fenyegetés; arcára visszatért a szokott barátságos mosoly. Megveregette a hátamat. – Most menj, és érezd jól magad.

– Köszönöm, uram.

– Brooks?

– Igen?

– Ha még egyszer uramnak szólítasz, megint le kell ülnünk egymással, de annak a beszélgetésnek nem lesz boldog vége.

A kirándulás után Calvin és én rávettük Mr. Riley-t, hogy vigyen magával bennünket, amikor eladja a hajót. A parti üzletsorra mentünk, ahol a James Csónak- és Hajókölcsönző

volt, alig pár lépésnyire a Harper-tótól. Bár ez az ugyanaz a tó volt, amelyben horgásztunk, jó húsz perc kellett ahhoz, hogy autóval megtegyük az idevezető utat. A bolt homlokzatán nagy fatábla hirdette: „Adunk, veszünk, kölcsönzünk, cserélünk."

Az elülső verandán volt egy kutya. Amint meglátott bennünket, hangos ugatásba kezdett, és abba sem hagyta, amíg az ajtóhoz nem értünk.

– Hangos egy eb vagy, hallod-e? – jegyezte meg mosolyogva Mr. Riley, mire a kutya, bár továbbra sem hallgatott el, megcsóválta a farkát.

Kinyílt a szúnyoghálós ajtó, és egy magas, testes ember lépett ki rajta. Farmernadrágot viselt, és egy inget, ami sehogy sem akart összeérni a hasán. – Hallgass el, Wilson! Shh…

A férfi ránk mosolygott. – Ne is törődjenek Wilsonnal. Ugat, de nem harap. Az elmúlt nyolc évben mindent megpróbáltam, hogy megtanítsam hallgatni, de mindeddig nem jártam sikerrel.

– Semmi baj – mondta Mr. Riley. – Én is gyakran megpróbáltam rávenni ezt a két fiút, hogy fogják be néha a szájukat, de én sem értem el semmit náluk.

A férfi elvigyorodott, és kezet nyújtott. – James Bateman vagyok. Gondolom, maga meg Eric, akivel telefonon beszéltem. Szóval, ő lenne a kicsike – intett Mr. Riley kisteherautója felé, amelyre a hajót rögzítettük. James odament a hajóhoz, és megdörzsölte az oldalát. – Biztos nem akarja inkább elcserélni? Egész helyeseket tudnék helyette ajánlani.

Mr. Riley vágott egy grimaszt. – Nem, köszönöm. Inkább készpénzre lenne szükségünk. A feleségem legalábbis ezt mondja.

– Ó, az más. Mi, férfiak akkor járunk a legjobban, ha hallgatunk az asszonyunkra. – Elnevette magát.

Mr. Riley ugyancsak felnevetett. – Hát, igen. A házasság örök hadakozás.

– Így igaz. Ez az oka annak, hogy nem vágok bele újra. Elég, hogy egy asszony elhagyott.

– Én is ezt gondoltam, miután elhagyott az első feleségem, de látja, mégis belevágtam – mondta Mr. Riley mosolyogva, felemelve a kezét, a karikagyűrűjét mutatva.

– És nem bánta meg? – kérdezte James.

– Soha – felelte Mr. Riley. – Még a nehéz napokon sem.

James arca megvonaglott, de bólintott, és megveregette Mr. Riley hátát. – A végén még bizakodni kezdek, hogy egy nap az én helyzetem is megváltozik. Nos, mi lenne, ha bemennénk, és megbeszélnénk az anyagi dolgokat?

– Az üzlet felé fordult, és elkiáltotta magát: – Michael! Michael! Gyere ki egy percre, légy szíves!

Egy fiatalember jelent meg az üzlet ajtajában. A húszas évei elején járhatott. – Igen?

– Mutatnál ezeknek a srácoknak néhány igazán menő hajót, amíg én az ügyféllel tárgyalok? Fiúk – James most már hozzám és Calvinhez intézte a szavait. – A fiam elszórakoztat benneteket egy kicsit. Szerintem kezdhetnéd a *Jennáv*al, Michael.

– Rendben. – Michael mosolyogva intett, hogy kövessük. – Nos, szeretnétek látni azt a jachtot, amelyet Harper Countyban igazából senki sem tudna megvenni? – kérdezte.

– Naná! – bólogatott hevesen Calvin. – Ez olyasmi, mint amin Leonardo DiCaprio szokott bulizni?

– Mondjuk. Apámmal óriási erőfeszítéseket tettünk azért,

hogy egy ilyen hajót megvehessünk. Nem akarjuk eladni, hiszen ő a legnagyobb büszkeségünk, de előfordul, hogy az északi oldalról kibéreli valaki. Esküvőre, nyugdíjazási bulira. – Az északi oldalon laktak Harper County pénzes polgárai. Elég nagy pénztárca kellett ahhoz, hogy ott házat vegyen valaki.

A saroknál befordulva jobbnál jobb hajók látványa tárult elénk. Munkások jöttek-mentek közöttük, akik a hajókon végeztek karbantartást. Sohasem láttam még ennyiféle és méretű vízi járművet egy helyen, és hirtelen mindet szerettem volna hazavinni. Ha rangsorolnom kellett, a három legfontosabb helyet Maggie, a zene és a víz közelsége foglalta el az életemben. Úgy terveztem, hogy egyszer mind a három egyszerre lesz jelen a mindennapjaimban.

– Azta! – motyogtam, amikor megláttam a hajót. Csak a *Jenna* lehetett, hiszen az összes közül ez volt a legszebb és a legnagyobb. Maggie valószínűleg hátba vágott volna azért a mohóságért, amellyel bámultam.

– Ez már valami, igaz? – kérdezte Michael.

– Még annál is több! – Amikor odaértünk, megsimogattam az oldalát.

– Várd ki, amíg a fedélzetre érsz! – mondta nevetve Michael.

A fedélzeten azt hittem, én vagyok Leonardo – sikeresnek, gazdagnak és pokolian dögösnek éreztem magam.

– A kicsikéhez egy csomó sportfelszerelés is tartozik – folytatta Michael. – Többek között egy Yamaha WaveRunner Jet Ski, egy Kawasaki Ultra 250 Jet Ski és egy Kawasaki Super Jet állós Jet Ski. De van rajta búvár- és horgászfelszerelés, meg minden egyéb, ami a szórakozáshoz kell. – Michael

levezetett bennünket a fedélzet alá, és kinyitott előttünk egy csomó ajtót. – Mindenből a legjobb van rajta. Van egy nagyszalon, egy százhatvan centis átmérőjű plazmatévével. Egy napterasz, két bárral. Egy luxuskabin, egy VIP-kabin és három vendégkabin, mindegyikben egy százharminc centis átmérőjű plazmatévé és a legkényelmesebb ágy, amiben valaha aludtatok. Nos, mi a véleményetek?

Calvin szeme kidülledt, akárcsak az enyém.

– Szóval, így érezhetik magukat a királyok – dünnyögte. – Én is szeretnék király lenni.

– Megvesszük! – üvöltöttem.

Michael felvitt bennünket a felső fedélzetre, a hajó orrába.

– És ti ketten viszitek a papáddal ezt a hatalmas vállalkozást? – kérdeztem Michaeltől.

– Aha. Apa a nagypapától vette át a boltot. Én meg tőle veszem majd át, ha eljön az ideje. Nincs semmi, amit jobban szeretnék, mint ezt, a hajókat meg a vizet.

– Tényleg? Sohasem szerettél volna mást csinálni? – kérdezte Calvin.

Michael elgondolkozott a kérdésen, még a szemöldökét is összevonta, aztán megrázta a fejét. – Nem. Soha. Nehéz idők jártak apámra, miután az anyám lelépett egy pasival. Depressziós lett. Még csak tizennégy éves voltam, de voltak napok, amikor úgy kellett beleerőltetnem az ételt. Magát okolta anyám miatt.

– Miért?

– Fogalmam sincs. Éjjel-nappal dolgozott, ami, ahogy emlékszem, zavarta a mamát, de szerintem nem ezért hagyott itt bennünket. Veszekedtek is, igaz, de azért nevettek is sokat. De bárkiről kiderülhet, hogy mégsem az, akinek látszik.

Valószínűleg hosszú távon jobban jártunk anyám nélkül, bár apám ezt sohasem mondaná. Mind a mai napig ott van egy hármunkról készült kép az íróasztalán. Néha olyan érzésem van, mintha még mindig a visszatérésére várna. Akkor, régen, egyetlen dolog segített csak rajta – ha kint volt a vízen. Megtisztult tőle, azt hiszem. Ha nincs ez a hely, akkor valószínűleg elveszítem az apámat is. Ez az otthonom. És ti, srácok? Ti mivel akartok foglalkozni?

– Zenével! – feleltük egyszerre.

Michael felnevetett. – Hát akkor rajta! Kívánom, hogy sikerüljön. És akkor eljöhettek, és kibérelhetitek *Jennát*.

– Előre bocsánatot kérek a gyerekességemért, de muszáj megtennem – mondta váratlanul a legjobb barátom, azzal fellépett a hajókorlátra, és széttárta a karját.

Elnevettem magam. – Mindig is tudtam, hogy egy ilyen szituációban te lennél Kate Winslet, én meg Leo.

– Fogd be, és ölelj át! – válaszolta gunyorosan Calvin.

Mögé léptem, és átöleltem a derekát. – Sohasem engedlek el, Cal! – kiáltottam. – Soha!

Michael kuncogni kezdett. – Ha elmondanám, mennyi bromantikus jelenetnek voltam már szemtanúja ezen a hajón!

– Bromantikusnak? – kérdezte elkerekedett szemmel Calvin. – Ennyire látszik, hogy mi is ilyen kapcsolatban vagyunk?

Michael szeme bűntudatosan megvillant. – Jaj, sajnálom. Nem akartam…

– Ne is foglalkozz Calvinnel. Megrögzött hazudozó. Igazából a húgát dugom – mondtam vigyorogva, és közben Calvint figyeltem, aki vágott egy grimaszt, és egy erőteljes mozdulattal meglökött, így kényszerítve, hogy ugorjak le a

korlátról. A következő pillanatban követett.

– Ha még egyszer kiejted ezt a szót a húgommal kapcsolatban, elkezdheted számlálni a perceidet.

– Hű, de megijedtem! – Hazudtam volna, ha azt állítom, hogy nem esett jól felidegesíteni Calvint. Utálta, ha szóba hoztam, ami köztem és a húga között zajlott. Arról sem szeretett hallani, hogy csókolózni szoktunk, így azzal, hogy most dugást emlegettem, tényleg átléptem egy határt. De hát ezért húztunk határokat, nem? Hogy legyen min átlépnünk.

17

MAGGIE

Amikor Brooks visszahozott nekem egy könyvet, az első dolgom volt, hogy végiglapozzam, mert látni akartam a megjegyzéseit és gondolatait tartalmazó kutyanyelveket. Rendszeres tevékenységgé vált ez köztünk, és minden alkalommal, amikor megjelentek a könyvespolcra visszakerülő könyvben az új cédulák, úgy éreztem, mintha Brooks még inkább a részévé vált volna az én körülhatárolt világomnak. Hasonlóképpen érezhetett ő is, amikor eltaláltam a gitárján a hangokat. Legalábbis, amikor nemrég egy ujjal pengetve eljátszottam neki egy gyerekdalt, körbetáncolta a szobát örömében.

Amióta együtt voltunk, újraértelmeztem a szerelem szó jelentését.

Addig is voltam már szerelmes, legalább százszor, a könyveim szereplőibe. Az olvasottakra alapozva biztosra vettem, hogy ismerem az érzést. A szerelmes együttlétek erőt adtak az embernek, valamit, amiért érdemes élni.

Amire egyáltalán nem számítottam, az a szerelem állandó kísérőjének tűnő félelem volt. A félelem, hogy nem leszek neki elég. Hogy valaki mást fog találni helyettem. Hogy a szerelemért meg is lehet halni. Vagy néha meg lehet halni, de nem érdemes. Ha valakit szeretett az ember, egyben azt is jelentette, hogy sebezhetővé vált, hiszen örökké ott motoszkált benne a félelem, hogy egyszer mindennek vége lesz, és én

semmit sem akartam, csak azt, hogy Brooks örökre az enyém legyen.

Gyengéden megkocogtattam a vállát, mire mocorogni kezdett álmában. Alszol? – kérdeztem tőle a jegyzettömbömön, amikor már elég ébernek tűnt ahhoz, hogy képes legyen elolvasni.

– Alszom – válaszolta egy apró mosoly kíséretében.

– Már megint gondolkozol? Nem fog megártani?

Milyen jól ismert! Végighúztam az ajkamat a fülcimpáján, aztán lejjebb csúsztam, és megcsókoltam a nyakát.

Megígéred, hogy ugyanazzal a szerelemmel fogsz szeretni, amelyikkel a könyvekben szeretnek?

Megrázta a fejét, nagyot ásított, aztán körém fonta a karját, és magához húzott. Körülvett a teste melege.

– Nem, Maggie May. Én ennél sokkal, de sokkal többet ígérek neked.

18

MAGGIE

– Hiszen te teát iszol! – kiáltott fel Mrs. Boone elragadtatottan a közös ebédünknél hétfőn. – Sohasem szoktad meginni.

Mit mondhattam volna? Azt, hogy a szerelem néha nevetséges dolgokat vált ki az emberből?

– A miatt a fiú miatt van, ugye? – kérdezte felvont szemöldökkel. – Miatta viselkedsz idétlen csitriként az utóbbi időben. Észrevettem ám!

Tovább kortyolgattam a teát.

Mrs. Boone mindentudóan elmosolyodott, és ette a szendvicsét.

– Ó, *egek!* Végre tudom, mit kezdjek az életemmel!

– üvöltötte Cheryl, amikor ugrándozva, összevissza hadonászva, egy könyvvel a kezében berontott a nappaliba.

– Már tudom, mi akarok lenni érettségi után!

– No, mi? Ki vele! – kérdezte Mrs. Boone.

Cherryl abbahagyta az őrült ugrabugrálást, kihúzta magát, és a mellére szorította a könyvet. – Aktivista!

Nemcsak Mrs. Boone szemöldöke szaladt a magasba a csodálkozástól, hanem az enyém is. Vártuk, hogy Cheryl mondjon még valamit. – Milyen aktivista? – kérdezte végül Mrs. Boone.

Cheryl pislogni kezdett. – Ezt meg hogy érti?

– Ahhoz, hogy valaki aktivista legyen, el kell köteleznie

magát. Olyan ügy mellett, mint a környezetvédelem, a politika, az emberi jogok, vagy mondjuk, az állatvédelem. Bármi mellett. Csak olyan, hogy aktivista, nem létezik.

Cheryl az ajkához emelte az ujját. – Tényleg? Nem lehetek egyszerűen csak aktivista?

Mindketten megráztuk a fejünket. – Ó, bassza… illetve csessze meg. Elnézést, Mrs. Boone. Akkor most ki kell találnom, hogy milyen aktivista legyek. Brrr… Úgy tűnik, több energiát kell fektetnem ebbe a tervbe, mint gondoltam. – Kifelé menet már nem tűnt olyan lelkesnek, mint befelé jövet, és ezzel mindkettőnket megnevettetett.

– Esküszöm, hogy a szüleitek ostobaságokkal tömtek benneteket reggeli helyett. Felfoghatatlan, milyen idióták vagytok mindannyian. – Mrs. Boone felkapta a szendvicsét, és már majdnem beleharapott, amikor újra megszólalt. – Várj… Jól láttam, hogy Cherylnek könyv volt a kezében?

Bólintottam.

Leejtette a szendvicset, és döbbenten csóválni kezdte a fejét. – Tudtam, hogy közel a világvége. De hogy ennyire, azt nem gondoltam.

Jót kuncogtam magamban a megjegyzésen, és tovább kortyolgattam a teámat.

Ez alkalommal valahogy nem találtam annyira rossznak, mint máskor.

– Ide sem figyelsz rám, Eric. Én csak azt szeretném, hogy helyesen cselekedjünk – mondta mama a papának estefelé. A

papa fel-alá járkált a nappaliban, a mama egy pohár bort tartott a kezében, és időnként, amikor nem beszélt éppen, belekortyolt. A lépcső végében ültünk Cheryllel.

– Talán mégsem olyan jó ötlet, hogy Maggie és Brooks randizik. Loren szerint…

A papa arca gúnyosan megrándult. – Loren szerint… Jézusom, tudhattam volna, hogy innen fúj a szél. Pedig már majdnem elhittem, hogy nem törődsz azzal, amit mások mondanak. Úgy tűnik, tévedtem. Mégiscsak azok a banyák állnak a dolog hátterében.

– Azok a banyák a barátnőim.

– Azok a banyák nem is fütyülhetnének rád ennél jobban, Katie. Vagy azt hiszed, azért járnak ide, mert annyira fontos vagy nekik? Tévedsz. Azért jönnek, hogy kigúnyoljanak, vagy hogy megmondják, mit csinálj. Hogy láthassák, milyen nyomasztóan nehéz neked az ő tökéletes életükhöz képest, ami nem is lenne baj, de amikor azt hallom, hogy egész este a lányunkat szapulják…

– Nem akarnak rosszat. Csak tanácsokat adnak, és csakis azért, mert segíteni akarnak Maggie-nek.

– *Lekicsinylően beszéltek róla!* – kiáltotta a papa. Cheryl és én összerándultunk ijedtünkben. A papa nem szokott kiabálni. Soha életemben nem láttam ilyen vörösnek az arcát. – Lekicsinylően beszéltek róla, sértegették, mintha süket volna, és nem hallaná őket. Nem is tudom, mi a rosszabb. Az, hogy te beengeded ezeket a nőket a házba, és hagyod, hogy a szájukra vegyék a lányunkat, vagy az, hogy kiálltál Maggie-ért csak azért, hogy pár nappal később visszavond a szavaidat. Itt ülsz, és amiatt aggódsz, hogy barátja van, amikor évek óta nem láttam ilyen boldognak. Amit, ha vetnél rá egy alapos

pillantást, te is észrevennél.

– Vetek rá, nem is egyet.

– Az lehet, mégsem vagy képes meglátni a nyilvánvalót, Katie. Aztán idehívod ezeket a sárkányokat, és hagyod, hogy úgy beszéljenek Maggie-ről, mint egy kis senkiről. Mintha itt sem volna.

– De, nagyon is itt van, és baj van vele. Hát nem látod? Ezért is akarom elvinni a terapeutához, akit Wendy…

– Én csak azt látom, hogy Maggie végre boldog, Katie.

– Nem boldog, hanem beteg!

– A szemünk láttára lesz napról napra jobban, te azonban úgy viselkedsz, mintha neked ez nem nagyon tetszene. Hát nem akarod, hogy elhagyja a házat? Hogy éljen?

A mama habozott, és csak ezután válaszolt. – De Loren…

– *Elég!* – ordította a papa, és ahogy idegességében hadonászni kezdett, kiütötte a poharat a mama kezéből, ami darabokra tört a szőnyegen.

Néma csend lett.

A papa levette a szemüvegét, a szemére szorította a tenyerét, majd csípőre tett kézzel szembefordult a mamával. Egy darabig nézték egymást, aztán a vörösborfoltot a szőnyegen. Az ugyanúgy festett, mint a régi borfoltok, amelyek még akkor keletkeztek, amikor boldogok voltak. Amikor még nem morzsolódott szét miattam a szerelmük.

Egyetlen további szó nélkül hátat fordítottak egymásnak.

– Mi történt? – kérdezte remegve Cheryl.

Megfogtam a kezét, hogy megnyugtassam.

Abban a pillanatban örültem, hogy nem beszéltem, máskülönben meg kellett volna mondanom Cherylnek az igazat. Én ugyanis tudtam, mi történt a szüleinkkel. Már nem

szerették egymást úgy, mint régen. A szemünk láttára múlt el belőlük a szerelem.

És a szerelem elmúlása egyben azt is jelentette, hogy már nem tudtak nevetni a buta hibáikon.

És azt, hogy más-más irányban mentek tovább.

– Egy doboz finomság Maggie Maynek – mondta Brooks valamivel később, amikor megállt az ajtómban.

Rámosolyogtam. El sem tudtam képzelni, mit talált ki megint. Egyszerűen besétált a szobámba, leült a szőnyegre, és maga elé tette a dobozt. Aztán megpaskolta maga mellett a padlót, jelezve, hogy üljek le én is.

Vajon mit eszelt ki mára?

– Ízpróbát tartunk – közölte, miután leültem. – Mivel nem tudsz beszélni, más módon kell megtudnom, miként reagálsz bizonyos dolgokra. Például az arckifejezésedből. Ezért gondoltam, hogy ma ízpróbát tartunk. Bekötött szemmel, természetesen. Különböző ételek vannak ebben a dobozban – van, amelyik édes, van, amelyik pépes, és van, amelyik savanyú, mint az ecet. És te meg fogod kóstolni mindegyiket. Aztán cserélünk.

Elmosolyodtam. Nem tudtam, hogy szerethetném még jobban ezt a fiút, mint amennyire már szerettem. A kezébe vett egy kendőt, előrehajolt, és bekötötte a szememet. – Így, ni. Látsz valamit? – kérdezte. Megráztam a fejemet. – Oké.

Akkor most nyisd ki szépen a szádat.

Kinyitottam. Brooks beleejtett valamit. Összezártam az ajkamat, és majszolni kezdtem. *Mmm… Csoki. Finom.*

Ugyanúgy szerettem a csokoládét, mint bárki, aki elég bölcs ahhoz, hogy szeresse a jót.

– Örömteli arckifejezés. Tökéletes. Most pedig…

Az arcom ezer ráncba szaladt a következő falattól. *Savanyú zselé.*

Brooks nem tudta abbahagyni a nevetést. – Ó, istenem! Ez mindent megér! Bár láthatnád az összehúzott orrodat!

Ezt követően kaptam még szőlőt, spagettiszószt, citromszeletet és sajtot, ami meggyőződésem szerint romlott volt.

Izgatottan vettem le a szememről a kendőt, mert tudtam, hogy én következem, és alig vártam, hogy én is megkínozhassam egy kicsit. Bekötöttem a szemét, mire ő elvigyorodott, és beleharapott az alsó ajkába. – Perverz.

Égnek emeltem a szememet. Először hideg krumplipürét tettem a szájába, ami jobban ízlett neki, mint amire számítottam. Aztán csípős spagettiszósz következett – ezt már nem szerette –, majd banán és még egy csomó minden. A csokit a végére hagytam. Megforgattam egy kis ketchupban, és citromot nyomtam a tetejére. Azonnal ki akarta köpni, de a szájára szorítottam a tenyeremet, és vigyorogva figyeltem, ahogy rángatózó testtel megpróbálta lenyelni.

– Ez istentelenül rossz volt, Maggie May. Brrr…- Felnevetett, és a kezével megtörölte a száját. Odahajoltam hozzá, megcsókoltam, mire a fogai közé vette az alsó ajkamat, és gyengéden harapdálni kezdte.

Mmm… Ez a legfinomabb.

Mielőtt belemélyedhettünk volna a csókolózásba, Calvin, Rudolph és Oliver rontott a szobába.

– Basszus! – kiáltotta Calvin.

Felvontam a szemöldökömet. Brooks ugyanolyan zavarónak tűnt, mint én.

– Istenem! Istenem! – ismételgette Rudolph, amint remegő végtagokkal körözni kezdett a szoba közepén. A jelek szerint hiperventilált, de Rudolphnál ez nem számított szokatlannak. Pillanatokon belül fel tudta húzni magát a legkisebb dolgokon is.

Oliver volt az, akitől frászt kaptam. Fel-alá ugrált. Márpedig ő nem volt ugrálós típus: az esetek többségében csak ült, és nem csinált semmit. Sohasem láttam ennyire izgatottnak.

– Mi van? Mi történt? – kiáltott fel Brooks értetlenül.

Calvin elhallgatott. – Neked… be van kötve a szemed?

Az ikrek halkan Rittyentettek egyet. – Elég perverz.

Brooks lehúzta a szeméről a kendőt. – Az is, amit ti csináltok. Mi van veletek?

A három fiú elhallgatott egy pillanatra, aztán ismét erőt vett rajtuk az izgalom.

Calvin odarohant Brookshoz, megragadta a vállát és rázni kezdte. – Basszus! Basszus! Ba… – kiabálta, végül Brooks kezébe nyomta a mobilját.

Brooks szeme egyre jobban elkeskenyedett, miközben a kijelzőt bámulta. Én is szerettem volna látni, hogy mit néz ennyire, így odacsúsztam mögé. Attól, amit láttam, összerándult a gyomrom. – BASSZUS! – üvöltötte Brooks.

Kivettem remegő kezéből a telefont, és újra elolvastam a szöveget.

– Nem is értem, hogy lehetséges.

– Látták a dalukról készített adaptációnkat a YouTube- on, odatették az eredeti mellé, és posztolták a Twitteren.

– És az elmúlt két órában több mint negyvenezren tweetelték – tette hozzá kiabálva Rudolph, akinek az orra most jóval vörösebb volt az izgalomtól, mint máskor.

– Több mint ötvenezren, te gyagya! – javította ki Oliver.

Megkocogtattam Brooks vállát, és a megfelelő helyre mutatva visszaadtam neki a készüléket. *Magasságos Isten!*

– Már százhatvanezernél tartunk! – mondta Brooks.

A fiúk egyszerre kezdtek ordítozni. Attól féltem, kigyullad a torkuk.

– Nem is tudtam, hogy feltettél bennünket a YouTube- ra, Cal – kiabálta túl Brooks a többieket. A fiúk, bár menőnek tartották az indi zenéjüket, elég távol estek attól, amit mainstreamnek lehetett nevezni, így most, hogy mégis bekopogott hozzájuk a mainstream, teljesen elveszítették a fejüket.

– Nem én voltam! – mondta Cal.

– Hát akkor te, Rudolph? Oli? – nézett Brooks egyikről a másikra.

– Nem – felelték egyszerre az ikrek.

– De akkor ki… – Brooks lassan felém fordult. Alig észrevehetően rámosolyogtam. A többiek rám meredtek.

– Te voltál? Te töltötted fel a videókat?

Bólintottam. A következő pillanatban karok fonódtak rám, és mindannyian vad ugrálásba kezdtünk.

– Kibaszottul elképesztő vagy, Maggie! – mondta Oliver, és határtalan örömében a fejemre koppintott.

– Istenemre mondom, Mags, fogalmad sincs, mennyire

megváltoztattad az életünket! – tette hozzá Calvin.

– Tesó! – mutogatott Oliver Calvin felé. – Olvasd fel nekik az üzenetet is!

– Üzenet is van? – kérdezte Brooks.

– Hogy van-e? – kérdezte félig eksztázisban Calvin.

– Idehallgass!

Megköszörülte a torkát, és az ikrek, akik addigra már szóról szóra tudták a szöveget, ugyancsak ezt tették.

„Kedves Calvin, Mark vagyok, a The Present Yesterdays menedzsere. Néhány nappal ezelőtt akadtunk rá a videóitokra, és azóta egyfolytában azokat nézzük. Tiszta, friss hangzásotok van, valami olyasmi, ami jelenleg teljesen hiányzik az iparágból. Szívesen találkoznék veletek, hogy elbeszélgessünk a terveitekről. Üdv!” – kántálta egyszerre három hang. Azt hittem, kiugrik a szívem a helyéről.

A The Present Yesterdays a legnagyobb pop-rock banda volt akkoriban. A fiúknak köszönhetően én is ismertem őket, és már akkor szerelmes voltam a zenéjükbe, amikor még nem is tudott róluk a nagyvilág. Nem csoda, hogy nem akartunk hinni a szemünknek.

Brooks elkerekedett szemmel fordult a zenésztársaihoz, és a szemem láttára esett le náluk a tantusz – felfogták, hogy az álmok néha igenis valóra válnak, még itt, ebben a wisconsini kisvárosban is. Mindannyian elérzékenyültünk egy pillanatra, aztán ugrándozva-kiabálva folytattuk az ünneplést.

Sohasem voltam ilyen boldog, mint most, amikor szemtanúja lehettem annak, hogy a barátaim álma életre kelt. – Ezt mind neked köszönhetjük, Mágnes – mondta Brooks, és a mellére vont. – Hallattad a hangodat azért, hogy mások is meghallják a dalainkat.

Ezzel eszembe juttatta, hogy nekem is van hangom, még akkor is, ha egyetlen szó sem hagyja el a számat.

És ezt az aprócska hangot most meghallotta valaki.

Másnap este a szokásosnál tovább tartott az egyórás fürdésem. Ugyanazt a gyakorlatot követtem, mint korábban bármikor: olvastam, megmosakodtam, aztán becsusszantam a víz alá, hogy felidézzem az erdőben történteket, egyben emlékeztessem magam arra, hogy nem az én hibámból történt. Az agyamban még mindig elég élénken élt az a régi nap, bár bizonyos részleteket kezdtek elhomályosítani a jelen történései.

Ha megpróbáltam magam elé képzelni az ördög arcát, a nevető Cherylt láttam, könyvvel a kezében. Ha láttam magam, amint az erdő felé futok, a végén mindig Brooks karjai között találtam magam. És ha véletlenül megbotlottam valamiben, Mrs. Boone korholását véltem az erdő neszei közül kihallani.

Ez persze nem azt jelentette, hogy a rossz emlékek örökre elmúltak. Az agyamban még mindig ott volt az ördög képe, de egyre gyakrabban és egyre hosszabb időre sikerült elzárnom egy képzeletbeli szekrény mélyére. Nem tudtam, kinek köszönhető mindez – Brooksnak, Cherylnek vagy az idő múlásának, mindenesetre hálás voltam.

Némi emlékezés után feljöttem levegőt venni, aztán újra lebuktam a víz alá, hogy tovább szőjem az álmomat.

Merthogy álmodoztam is. A jövőmről. Arról, hogy egyszer felfedezem majd a világot, hegyeket mászok, elmegyek Olaszországba és Franciaországba, ahol csigát kóstolgatok. Megnézem, amint Brooks és a bátyám koncertet ad egy nagy arénában. Családom lesz. Megtanulom, mit jelent élni. A víz megszabadított a sötétségtől, ami kitartóan csimpaszkodott belém. Kezdtem újjászületni. Életemben először ízleltem az igazi életet…

– Maggie, hoztam neked egy kis friss… Ó, istenem! – visította a mama, majd berontott a fürdőszobába, és egy erőteljes mozdulattal kirántott a víz alól. Olyan gyorsan történt mindez, hogy eltátottam a számat a döbbenettől, és lenyeltem egy csomó vizet. Ettől persze köhögnöm és köpködnöm kellett. Mi történt? A mama keze remegett, és miközben átölelt, tovább sikítozott. A fülem tele volt vízzel, amit szerettem volna kirázni, de a mama erősen fogott, és a papa után üvöltött.

– Eric! Eric! – kiáltotta félelemmel teli hangon. Nem értettem, mitől ijedt meg ennyire. Azt meg főleg nem, hogy mit csinál. Mi szállta meg? Csak nem azt hitte, hogy…

Ó, *istenem, ne.*

Félreértetted a helyzetet, mama. Nem akartam vízbe ölni magam. Nem akartam megfulladni. Az egész testét fogságba ejtő félelem láttán könnybe lábadt a szemem. Kihúzott a kádból, és törülközőket csavart körém. Egyszer csak, mivel képtelen volt abbahagyni a kiáltozást, a papa is megérkezett.

A fülemben rekedt víztől alig hallottam valamit. Megpróbáltam felállni, de a mama erősen szorított.

Nagyon erősen.

– Megpróbálta vízbe fojtani magát, Eric! – mondta a

mama. A papa pillantása elnehezült, és arra kérte a mamát, hogy ismételje el, amit mondott. – Én megmondtam. Megmondtam, hogy túl sok lesz neki…

Megráztam a fejemet. *Nem, papa.* A kezem kísértetiesen fehér volt. *Semmi ilyet nem akartam. Eszembe sem jutott, hogy megöljem magam. Hiszen boldog vagyok. Ugye, tudod? Nagyon boldog.*

Papírra lett volna szükségem. Meg ceruzára. Tudatni akartam velük, hogy mekkorát tévednek.

Nem akartam megölni magam. Ekkor már mindketten sírtak, és a papa alig jutott levegőhöz, amikor végre összeakadt a pillantásunk. De rögtön el is fordította a fejét. Tudatnom kellett vele, hogy a mama félreértette a helyzetet. Tévedett. Leginkább azért, mert nem ismerte a tényeket. Felhúzott a víz alól, hogy levegőt kapjak, mert nem tudta, hogy a víz alatt jobban tudok lélegezni.

Megint veszekedtek.

Cheryl és én a lépcső tetején ültünk, onnan figyeltük őket. A hajam még vizes volt a fürdéstől, és Cheryl az összegubancolódott tincseimet próbálta kifésülni.

– Még mindig nem hiszel nekem? – kérdezte döbbenten a mama.

– Túldramatizálod a helyzetet – felelte a papa. – Azt mondta, nem akarta…

– Nem mondott semmit, Eric. Nem beszél. A tettei azonban hangosabbak minden szónál.

– Csak lebukott a víz alá, amikor rárontottál! Visszatartotta a levegőt! Jézusom, Katie! Ez nem te vagy. Mintha Loren beszélne belőled.

– Ne keverd őt is bele! Ő a barátom. Hagyd békén, légy

szíves. Egyébként is, láttam, amit láttam. A lányod vízbe akarta fojtani magát.

– Szóval most már az én lányom. – A papa halkan füttyentett. – Hűha…

Én is éreztem, papa. Mármint a gyomrunkra mért csapást.

– Tudod, hogy mire gondolok.

– Nem, nem hiszem, hogy tudom. Az utóbbi időben, bármit mondasz is, nehézségeim vannak azzal, hogy megértselek.

A mama a szemét forgatta, és kiment a szobából. Amikor visszajött, egy pohár bor volt a kezében. – Maggie beteg.

– Én meg úgy látom, hogy gyógyulófélben van.

– Nem. Egyre rosszabb állapotba kerül, aminek Brooks lehet az oka. Tudom, hogy ő…

A mamára koncentráltam.

Odafigyeltem a legkisebb mozdulatára is. A papa nem látta, mert ő csak a paranoid tirádákra figyelt, és túlságosan lefoglalta, hogy szavakba öntse a dühét. Így elkerülték a figyelmét a matató ujjak, a remegő lábak, és az alsó ajak apró rángásai. A mama félt. Mi több, rettegett. És a testét fogva tartó félelem régebbi keletű volt, mint ez a mostani reakció. Az apró, árulkodó mozdulatok a lénye részeivé váltak az évek során.

De mitől rettegett ennyire?

A papa a tarkójára csúsztatta a kezét. – Mókuskerékbe kerültünk, Katie. Mégis mi nem tetszik abban, hogy Brooks és Maggie egymásra talált? Amíg a fantasztikus négyes meg nem jelent itt nálunk, nem vettem észre, hogy kifogásod lenne a kapcsolatuk ellen. Esküszöm, annyira beleélted magad abba, hogy Maggie nem beszél, hogy közben a saját hangodat is elvesztetted. A barátnőidhez rohantál, hogy kikérd az ostoba

véleményüket valamiről, ami csak a családunkra tartozik, és minden este benyakalsz egy üveg bort. Akkor hát kinek van szüksége segítségre, Katie?

A mama szeme elkerekedett – szíven ütötték a papa szavai. De ahogy láttam, nemcsak őt, hanem a papát is. A mama átrohant a hálószobájukba. A papa utánakiáltott, próbált bocsánatot kérni, de a mama addigra visszajött, és közben majdnem összeroskadt a karjában tartott ágynemű súlya alatt.

– Az lesz a legjobb, ha itt alszol, amíg meg nem kapom a segítséget, amire szükségem van – sziszegte. – És ha a lányod úgy végzi, mint Jessica, remélem, tudni fogod, hogy te állsz a háttérben. Te nyújtottál neki segítő kezet.

Ki az a Jessica?

A mama kiviharzott, és vissza sem jött többé. A papa, ugyancsak sebes léptekkel, elindult az első ajtó felé. Miért tűnt minden úgy, mintha szét akarna esni, amikor, életemben talán először, úgy éreztem, hogy kezdtem összeszedni magam?

– Tudom, hogy szinte sohasem voltam itthon esténként, de… mindig ilyen veszekedősek voltak? – kérdezte suttogva Cheryl. Megráztam a fejemet. Cheryl tovább fésülte a hajamat. – Úgy néznek ki, mint két idegen.

Szívszaggató volt ezt hallani.

– Maggie? – folytatta még halkabban Cheryl. – Igaz, amit a mama mond? Tényleg megpróbáltad…

Megfordultam, hogy szemben legyünk egymással, kivettem a kezéből a hajkefét, a tenyerét kétoldalt az arcomra vontam, és mindvégig a szemébe nézve elkezdtem rázni a fejemet. *Nem. Nem. Nem és nem.*

Egy hosszú pillanatra visszatartotta a lélegzetét. – Hiszek neked. És a mama is hinne, ha venné a fáradságot, és a

szemedbe nézne.

Nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy a szüleim házassága miattam van szétesőben. Nem tudtam, mit tegyek. Szakítsak Brooksszal, hogy ők ketten újra egymásra találjanak? Vagy maradjak meg az önző boldogság állapotában? Egyáltalán, mit vártak tőlem? Mikor döntöttem volna helyesen? Mivel hozhattam volna rendbe, amit elrontottam?

Nem akartam, hogy a szüleim veszekedjenek. Történt egy baleset, amiről nem tehettem. *Esküszöm, hogy az volt…*

Pislogtam, és őt láttam magam előtt.

Az ördögöt. Visszajött, hogy meglátogasson.

Nem…

További pislogással megpróbáltam elűzni magamtól. Már jobban voltam. Kezdtem egésznek érezni magam. *Shh… – suttogta. A szemem elkerekedett a félelemtől.*

– Kérlek, ne kiabálj. Baleset volt. – Még közelebb hajolt hozzám, és a homlokomra szorította az ajkait. – Shhh… – ismételte, majd a fülemhez siklott a szája. Ott is elidőzött egy kicsit, majd még egyszer, utoljára, elsuttogta:

– Shh…

Befészkelte magát az agyamba. Éreztem a jelenlétét. *Shh… Shh… Shh…*

19

BROOKS

Maggie arra hivatkozva, hogy nem érzi jól magát, napok óta nem volt hajlandó találkozni velem. Minden erőmmel győzködtem, hogy meglátogathassam, de a mamája, bármikor jelentem meg náluk, elküldött. Azt állította, hogy Maggie-nek még időre van szüksége a gyógyuláshoz.

Egyik délután, a zenekari próbát követően, nem hagytam neki gondolkodási időt.

– Nem is vagy beteg, ugye? – kérdeztem, amikor sikerült elkapnom a folyosón. Éppen a fürdőszobából tartott a szobája felé. A szeme elkerekedett, amikor rám nézett, és nem lehetett nem észrevenni rajta, hogy fél. – Haragszol rám? – kérdeztem. Olyan ideges voltam, hogy nyelni is alig tudtam. Talán valami rosszat tettem? – Azért viselkedsz így, mert bevallottam, hogy szeretlek? Túl korai ez neked? Ezzel rád hoztam a frászt? Sajnálom, ha igen. Tudnod kell, hogy csak…

Megrázta a fejét, aztán odarohant hozzám, és megfogta a kezemet. Megszorította. És csak egyszer. *Nem*.

– Akkor mi a baj?

Felnézett rám, egyenesen a szemembe, és sírva fakadt. A következő pillanatban már zokogott. Mivel nem tudtam, mit csináljak, megöleltem. A mellemhez szorítottam, így éreztem, hogy darabokra hullik a karjaim között. Rám várt a feladat, hogy összeszedjem, és egymáshoz illesszem a szétgurult darabkákat.

– Hallgassunk zenét? – kérdeztem.

Bólintott. Bementünk a szobájába, és becsuktuk magunk mögött az ajtót. A zenét hallgatva megnyugodott valamennyire. Az ágyán feküdtünk, és nem sokkal azután, hogy álomba merült a karjaim között, rémálmok kezdték gyötörni. Közelebb nem is lehetett volna hozzám, amikor felriadt, mégis… milliókban lehetett volna mérni a közénk ékelődő mérföldeket.

– Maggie, nekem bármit elmondhatsz! – esküdöztem, miközben fel-alá járkáltam a szobájában kétségbeesésemben, mert nem tudtam mire vélni az egész testét rázó zokogást. Felült, de összegömbölyödött, és előre-hátra ringatta magát, anélkül hogy egyetlen pillantást is vetett volna rám.

Amikor közelebb léptem hozzá, megrándult az arca, mintha attól félt volna, hogy megérintem, vagy inkább attól, hogy bántani fogom. – Maggie – fogtam könyörgőre elcsukló hangon, fájdalomtól sajgó szívvel. – Mi történt?

Semmit sem mondott.

– Adj nekem öt percet – folytattam, ahogy közel hajoltam hozzá. – Hallod, Mágnes? Öt percet… Az segíteni szokott. Nézz rám, rendben? Gyere vissza hozzám. Nem lesz semmi baj.

Ő azonban továbbra is csak nyeldekelt, és a nyakára szorította a kezét. A szeme vadul villogott, és tudtam, túl messze jár ahhoz, hogy meghalljon.

– Mr. Riley! – kiáltottam olyan hangosan, hogy beleremegtek a falak. – Mr. Riley! – kiáltottam újra, és futólépésben elindultam a szobája felé. A szeme tágra nyílt, amikor meglátott, de nem volt benne más, csak aggódás és félelem.

– Mi történt? – kérdezte.

– Maggie… A szobájában van. Nem tudom, mi van vele. Csak…

Mr. Riley nem várta meg, hogy befejezzem a mondatot. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, hogy mielőbb a lányához jusson. A következő pillanatban Mrs. Riley is a nyomába eredt.

– Mags… – kezdte Mr. Riley halk, nyugtató hangon. – Nincs semmi baj. – Maggie teste megfeszült, ahogy közeledett hozzá, Mr. Riley mégsem adta fel. Felemelt kézzel jelezte, hogy nem akarja bántani, és amikor elég közel került Maggie-hez, köré fonta a karját, és a mellére vonta. Maggie megmarkolta az apja pólóját, és szabályosan belecsimpaszkodott. Végül hangos zokogásban tört ki.

Mi történt veled?

Az agyam vad zakatolásba kezdett, miközben végignéztem, hogyan hullik apró darabokra az apja karjai között. A gyomrom csomókban volt, és gyűlölettel gondoltam arra, hogy nem tudtam megvédeni. Miért nem sikerült megnyugtatnom? Miért nem vettem magamra a fájdalmát? Az apja levitte a földszintre. Utánuk mentem.

Calvin és Stacey abban a pillanatban lépett be a házba. Egymást átölelve hangosan nevetgéltek. De csak addig, amíg meg nem látták a fura gyülekezetei.

– Mi folyik itt? – kérdezte Calvin.

Mr. Riley nem válaszolt. Csak bevitte Maggie-t a szobájába. Mrs. Riley követte őket.

Én meg csak álltam. És remegtem, megállíthatatlanul.

Calvin odalépett hozzám, és a váltamra tette a kezét. Összehúzott szemmel, zavartan vizslatta az arcomat. –

Brooks? Mi történt?

– Nem tudom – feleltem. A torkom száraz volt, és égett a mellkasom. – Felébredt, és… Valószínűleg rémálma volt. Nem tudtam, mit csináljak. Bármivel próbálkoztam, kudarcot vallottam. Nem tudtam megvédeni attól, hogy… – Elhomályosult a szemem. Az arcomra szorítottam a tenyeremet. Nem bírtam tovább beszélni. Calvin meg nem erőltetett. Csak átölelt, és Stacey is körém fonta a karját. Tartottak, nehogy kicsússzon alólam a lábam.

Gyűlöltem, hogy engem vigasztalnak. Maggie-nek nagyobb szüksége lett volna rá.

Szüksége lett volna valakire, aki beköltözik az emlékei közé, és kitörli belőle a sötét örvényt, amely mindennap magába szippantotta.

A lépcsőn üldögélve vártam, hogy Maggie szülei kijöjjenek, Cheryl, Calvin és Stacey velem várakozott.

Egy szót sem szóltunk. Én az iPodomon keresgéltem. Olyan szám után kutattam, amitől azt reméltem, hogy jó hatással lesz Maggie-re. A zene mindig megmosolyogtatta.

Amikor kinyílt a hálószoba ajtaja, mindannyian felpattantunk. Mr. és Mrs. Riley komoran mért végig bennünket.

– Elaludt – közölte Mr. Riley.

– Láthatnám? – kérdeztem, Mr. Riley felé nyújtva az iPodomat. – Úgy hiszem, szívesen venne egy kis zenét. Segíteni szokott neki a rossz pillanataiban.

Mr. Riley szóra nyitotta a száját, de a felesége megelőzte. – Szerintem jobb lenne, ha mindenki nyugovóra térne. – Fáradt mozdulattal a hajába túrt, Mr. Riley pedig nem ellenkezett vele.

Már-már vitatkozni kezdtem, de aztán láttam, milyen kimerült Mrs. Riley, így bólintottam. – Akkor… ha felébred, legyen szíves, adja oda neki, Mr. Riley. Hátha segíteni fog. Nekem most nincs rá szükségem. – Azzal a kezébe nyomtam az iPodomat. Mr. Riley kipréselt magából egy mosolyt.

Mindenki elindult a szobája felé, ami azt jelentette, hogy nekem is mennem kell. Gyűlöltem a gyomromat szorongató érzést. Gyűlöltem, hogy semmit sem tudok Maggie-ről. Hogy menjek haza úgy, hogy nem tudom, jól van-e? Vonakodva elindultam az ajtó felé.

– Brooks, válthatnánk néhány szót? – Visszafordultam. Mrs. Riley összefonta maga előtt a karját, és súlyos pillantással végigmért.

– Persze. Miről?

Körbepillantott, mintha ellenőrizni akarta volna, hogy mindenki elment-e, és még közelebb lépett hozzám. – Szeretném, ha tudomásul vennéd, hogy Maggie… beteg. Lehet, hogy nem látszik annak, de az elméje… – Elkomorult. – Bármi történt is vele évekkel ezelőtt, hatással van rá mind a mai napig. Van egy része, ami soha sincs velünk. Még azokon a napokon sem, amikor látszólag rendben van. Tudom, hogy szereted, de az, hogy együtt jártok… nem hiszem, hogy túl okos dolog. Hát nem látod, hogy össze van törve?

Hazugság lett volna azt állítani, hogy nem döbbentettek meg a szavai. Úgy beszélt a lányáról, mintha nyomorék lett volna. Vagy számkivetett. Igen, Maggie-nek tényleg voltak rossz napjai, de kinek nem? A sarokról visszapillantva láttam, hogy Maggie kidugja a fejét a szülei szobájából, és hallgatózik. Rámosolyogtam, ám ő komor maradt. Addig a pillanatig nem tudtam, hogy egy komor arckifejezés szépségében felülmúlhat

egy mosolyt. – Nem biztos, hogy össze kell ragasztani azt, ami eltört – válaszoltam. – Talán elég az is, ha úgy szeretjük, ahogy van. Összetörten. Gyalázat lenne, ha csak azokat szeretnénk, akik épek és egészségesek.

– Brooks. – Mrs. Riley felsóhajtott, mintha valami ostobaságot mondtam volna. – Fiatal vagy. Előtted az egész élet. És bár nem szeretném, mégis azt gondolom, hogy Maggie, akit te jó szándékkal mindenbe megpróbálsz bevonni, csak visszatart. Jövő héten egyébként is Los Angelesbe mész, ahol nagy zenei karrier vár rád, és rengeteg új kaland…

– Maggie-nek és nekem naponta részünk van új kalandokban.

– Igen, de most még annál is nagyobb kalandok várnak.

– Maggie-t is.

Mrs. Riley felsóhajtott, és megvakarta a tarkóját. – Látom, Brooks, nem érted. Maggie sohasem fogja elhagyni a házat. Soha. Tudom, hogy te csak segíteni akarsz, de itt az ideje, hogy észhez térj. Szakítanod kellene vele, mielőtt még nagyobb károkat okozol.

– Téved, Mrs. Riley. Maggie ki fog lépni innen. Tudom. Már beszéltünk is róla. Neki is megvannak a maga vágyai, éppen úgy, ahogy magának vagy nekem. És valóra akarja váltani őket.

– Figyelj rám, Brooks. Megértem, hogy barátok vagytok, és azt is, hogy szívesen hallgatsz vele zenét. De ezzel nem segítesz rajta. Egy kapcsolathoz több kell zenehallgatásnál. Maggie nem tudja megadni azt, amire neked egy igazi kapcsolatban szükséged van.

– Honnan tudja, hogy mire van szükségem?

– Azt lehet, hogy nem tudom, de azt igen, hogy mire nincs.

Fiatal vagy, és szerelmes. Értem én. De Maggie akkor sem a legjobb választás számodra.

Elszorult a mellem, és tudtam, ha még egy percig maradok, olyasmi csúszna ki a számon, amit később esetleg megbánnék. Odapillantottam, ahol Maggie korábban álldogált, de már nem volt ott. Kinyitottam hát az ajtót, és hátat fordítva Mrs. Riley-nak, kiléptem a verandára.

– Sajnálom, Brooks, de mindenkinek így lesz a legjobb.

Visszanéztem, és ezúttal már nem türtőztettem magam. – Azt hiszem, Mrs. Riley, hogy maga súlyos tévedésben él. Maggie okos. És nemcsak okos, hanem kedves is. És szavak nélkül is ki tudja fejezni magát. Maga nem is tudja, mennyi mindent el tud mondani a hallgatásával. Igen, lehet, hogy ott motoszkál a fejében valami, de elfér benne, hiszen az agya mély, akár az óceán. És lehet, hogy másképp látja a dolgokat, mint ahogy mi látjuk, de mi rossz van abban? És a zenét illetően is téved, Mrs. Riley. Ha tényleg elhiszi, hogy a zenének nincs gyógyító hatása, akkor maga nem tudja, hogyan kell odafigyelni a hangokra.

Zakatoló szívvel a kilincsért nyúltam.

– Ma megpróbálta megölni magát! – kiabálta utánam Mrs. Riley. Megállt a kezem a levegőben.

Visszafordultam. A fejemet majd szétfeszítette a tagadás. – Nem.

– De igen. Most biztosan én vagyok a gonosz farkas a szemedben, de tényleg nincs jól. Igazad van, az agya mélyebb, mint az óceán, de egy nap olyan magasra csapnak majd felette a hullámok, hogy ha akarja, ha nem, megfullad.

Megpróbálta megölni magát.

Nem kaptam levegőt.

Megpróbálta megölni magát.

Sohasem vetemedne ilyesmire.

A francba, nem tudtam lélegezni.

Céltalanul jártam a környéket, egyik kört tettem a másik után. Egyfolytában arra gondoltam, hogy mégiscsak rosszul csináltam valamit. Lehet, hogy azzal, hogy megérintettem, vagy ahogy megérintettem, felidéztem benne egy rossz emléket. Vagy esetleg valami rosszat mondtam.

– Nehéz, igaz? – kérdezte Mrs. Boone a tornácáról, amikor a következő körömet róva elhaladtam a háza előtt, azt remélve, hogy előbb-utóbb kitisztul a fejem. Megálltam. A fűben hentergő Muffin rögtön a lábamhoz telepedett. – Nehéz végignézni, amikor összeomlik.

– Honnan tudja, hogy ez történt?

Mosolyogva tovább ringatta magát a hintaszékében, előre-hátra. – Ismerem Maggie-t, és tudom, hogy reagálnak az emberek, amikor összeomlik. Többször láttam ilyenkor a szüleit, mint szerettem volna. Gyere csak fel, fiam. Pihenj meg egy kicsit. Gyere be, készítek neked egy csésze teát.

Felvontam a szemöldökömet. *Menjek be?* Sohasem láttam, hogy Mrs. Boone behívott volna valakit a házába. Még az is felötlött bennem, hogy meg fog ölni, ha bemegyek, ugyanakkor kíváncsi voltam, hogy milyen lehet belülről az otthona.

A szúnyoghálós ajtó nyikorgott, amikor kinyitotta. Mi több, szélesre tárta előttem, hogy bemehessek, míg ő maga szorosan a nyomomban lépkedett. – Várj meg itt, a nappaliban. Megyek, forralok egy kis vizet – mondta, és már el is indult a konyha felé.

Körbejártam a nappalit; alaposan szemügyre vettem az otthonát. A ház olyan volt, mint egy múzeum. Minden egyes darabja úgy nézett ki, mintha az 1800-as években készítették volna, és minden egyes szobrocskát üvegbúra védett. Minden tiszta volt és fényes, és ahogy láttam, minden ott volt, ahol lennie kellett.

– Biztos, hogy nincs szüksége segítségre? – kérdeztem.

– Évtizedek óta készítek teát, és eddig mindig sikerült segítség nélkül is.

Végighúztam a kezemet a kandallópárkányon, és amikor megláttam az ujjaimon a port, csalódottan ráncoltam a homlokomat. A kandalló volt az egyetlen bútordarab, amit por fedett. Mintha a ház minden koszát oda gyűjtötte volna össze Mrs. Boone. *Fura.* A kezembe vettem az egyik poros fényképet. Mrs. Boone volt rajta, és egy férfi, akiről feltételeztem, hogy a férje lehetett. Mrs. Boone a férfi ölében ült, és önfeledten mosolyogtak egymásra. Sohasem láttam Mrs. Boone-t úgy mosolyogni, mint azon a fotón.

Felemeltem egy másik képet. Azt, amelyik egy párt ábrázolt. Egy kikötői dokkon álltak, egy nevető kislány mögött. A többi fényképen szembetűnő volt a kislány átváltozása. A nevető gyerek egyre komorabb lett, mígnem az arcáról eltűnt minden érzelem, és üres tekintettel meredt a semmibe. Vagy harminc bekeretezett kép állt a kandallón, és mindegyik Mrs. Boone múltjából ábrázolt egy jelenetet.

– Ki ez a lány a képeken? – kérdeztem.

Mrs. Boone bepillantott a nappaliba, majd visszalépett a konyhába. – A lányom. Jessica.

– Nem is tudtam, hogy van lánya.

– Miért? Kérdezted?

– Nem.

– Nos, ezért nem tudtad. Ti, ostoba gyerekek, sohasem kérdeztek. Ti csak beszéltek, beszéltek meg beszéltek, akkor is, ha senki sem figyel oda rátok. – Visszajött a nappaliba, majd némi kéztördelés után leült a kanapéra. – Mindjárt felforr a víz.

Felkaptam egy lemezt, és lefújtam a port. – A „Sittin' On The Dock Of The Bay" Otis Reddingtől? – kérdeztem.

Mrs. Boone bólintott. – Volt egy házunk a tó északi végében. Mármint a férjemnek és nekem. El kellene adnom, de nem bírom rávenni magam. Ez az utolsó hely, amely boldog emlékeket őriz a családomról – mondta tűnődő hangon. – Esténként Stanley és én kiültünk a dokk végére, és miközben a lemezt hallgattuk, megnéztük a naplementét. Jessica a fűben szaladgált; a szitakötőket kergette.

Leültem a vele szemközti székbe, és mosolyogva hallgattam.

Nem mosolygott vissza, de nem bántam. Mrs. Boone nem a mosolygós természetéről volt híres.

Amikor már kezdtem kicsit kínosnak érezni a csendet, megköszörültem a torkomat, és megkérdeztem: – Meg szokta néha látogatni a lánya?

Lesütötte a szemét, és húzogatni kezdte a térdén a szoknyáját. – Tudod, én vagyok a ludas abban, ami történt – mondta gyászos hangon.

– Mire gondol, miben ludas?

– Abban, ami azon az éjszakán történt, Maggie-vel. Én okoztam a balesetet.

Rögtön felegyenesedtem. – Hogyan?

Borongóssá vált a pillantása. – Bejött az udvaromba este. Megkérdezte, szedhetne-e pár szál virágot az esküvőjéhez. Rákiabáltam, és elzavartam. Azt mondtam neki, hogy ne is lássam többé. – Mrs. Boone a remegő kezét nézte, és az ujjait, amelyek még mindig a szoknyáját markolászták. – Ha nem viselkedem olyan gonoszul, ha nem vagyok vele annyira kemény... akkor itt maradt volna nálam, az udvarban, és nem vág neki az erdőnek. Én megmenthettem volna attól, ami ott történt vele... ami miatt bekövetkezett az elméjében ez a változás.

Peregni kezdtek a könnyei; érezni véltem a fájdalmát. Megértettem, hogy bűntudata van, hiszen évekkel korábban hasonló cipőben jártam magam is. – Én ugyanezt gondoltam, Mrs. Boone. Aznap este velem kellett volna találkoznia az erdőben, és én elkéstem. Ha nem vacakolok el annyi időt a nyakkendőm kiválasztásával, akkor ott lehettem volna, hogy megvédjem Maggie-t. Megmenthettem volna.

Felnézett, és letörölte az arcáról a könnyeket. – Te nem voltál hibás. – Olyan gyorsan mondta; mintha csak meg akart volna óvni attól, hogy magamat tegyem meg bűnbaknak. Szomorú volt, hogy magát hibáztatta, gyakorlatilag azonnal kizárva az én bűnösségemet.

Vállat vontam. – Maga sem.

Felállt, a kandallóhoz ment, és nézegetni kezdte a fényképeket.

– Gyerekként olyan volt a kislányom, mint Maggie. Cserfes,

talán túlságosan is. És vad. Nem félt senkitől. Még a legrosszabb emberben is képes volt meglátni a jót. A mosolya… – Mrs. Boone hangja elcsuklott, aztán levette az egyik képet a kandallóról. A szélesen mosolygó Jessicát ábrázolta. – A mosolya gyógyítani tudott. Bement valahová, előadott valami borzalmas viccet, és a legmorcosabb ember is a hasát fogta nevettében.

– Mi történt vele?

Visszatette a fényképet a helyére, aztán levett egy másikat, de azon már nem mosolygott Jessica. – Egyszer eljött hozzánk látogatóba a fivérem. Válófélben volt, szüksége volt egy kis változatosságra, végül itt kötött ki, nálunk. Egy este a szabadban főztünk. Henry túl sokat ivott, és egyre jobban felhergelte magát. Mérgében összeszólalkozott a férjemmel, Stanley-vel, és odáig fajult a dolog, hogy majdnem egymásnak estek. És ekkor a kedves, aranyos Jessica előállt az elcsépelt vicceivel, és mindenkit megnevettetett. Még a részeg Henryt is. Később, mielőtt lefeküdtünk volna, Stanley még benézett Jessicához. Ott találta Henryt a szobában egy üres alkoholos palackkal a kezében, meztelenül, maga alá szorítva Jessicát, akit megdermesztett a félelem.

– Ó, istenem. Nagyon sajnálom. – Bár kimondtam a szavakat, tudtam, hogy közel sem fejezik ki mindazt, amit éreztem. Egész életemben ott laktam, Mrs. Boone-tól csupán egy karnyújtásnyira, mégsem hallottam soha a hányattatásairól.

– Jessica ettől kezdve nem beszélt. Felmondtam a tanítói állásomat, és itthon maradtam, hogy taníthassam, de a vidámsága oda lett. És nem csak az. Teljesen megváltozott attól, amit Henry tett vele. Egy szót sem szólt többé, és nem is

mosolygott. Nem hibáztattam érte. Hogy is beszélhetett volna, amikor valaki, akiben megbízott, megfosztotta a hangjától? Jessica úgy jár-kelt ezután, mintha hangokat hallott volna. Talán a démonjai hangját, akik arra biztatták, hogy vessen véget a silány életének. És amikor húszéves lett, meg is tette. Hagyott egy búcsúlevet, amelyben biztosított bennünket a szeretetéről, és arról, hogy nem hibáztat minket.

Mrs. Riley szavai jutottak eszembe. Behunytam a szememet.

Megpróbálta megölni magát.

Mrs. Boone felém fordult, és elkomorodott, amikor meglátta a kétségbeesésemet. – Édes istenem! Azért hívtalak be, hogy könnyítsek rajtad, nem azért, hogy még jobban elszomorítsalak.

– Nem, Mrs. Boone. Szó sincs ilyesmiről. Csak borzasztóan sajnálom a történteket. Nem is tudom, mit mondhatnék.

– Emiatt ne aggódj. Én magam sem tudom. – A konyhában elkezdett sípolni a teáskanna. – Stanley, levennéd a tűzről? – kiáltott ki Mrs. Boone.

Biztosan kiült az arcomra az elképedés, mert Mrs. Boone észbe kapott, kisietett, majd hamarosan vissza is tért, és felszolgálta a teát. Aztán csak ültünk egymással szemben, és némán kortyolgattuk a gusztustalan kotyvalékot. Amikor úgy éreztem, hogy illene elmennem, felálltam, és megköszöntem Mrs. Boone-nak, hogy behívott, és megosztotta velem a történetét.

Amikor kinyitotta előttem az ajtót, feltettem neki egy utolsó kérdést.

– Ezért látogatja rendszeresen Maggie-t? Mert a lányára emlékezteti?

– Igen is, meg nem is. Maggie sok vonatkozásban hasonlít Jessicára, de ugyanolyan sokban különbözik is.

– Például miben?

– Jessica nem akart élni. Maggie-ben azonban ott pislákol a remény. És egyre bizakodóbbá válik. Rendbe fog jönni. Tudom. Muszáj elhinnem, hogy így lesz. És van még egy fontos különbség. Tudod, mi az?

– Mi?

– Jessicának nem volt senkije. Mindenkit kizárt az életéből. De Maggie? Maggie-nek vannak barátai. És ott vagy neki te.

– Köszönöm, Mrs. Boone.

– Szívesen. És többé ne hibáztasd magad, rendben?

Elmosolyodtam. – Maga se.

Bólintott. – Hát, igen. A lelkem mélyén tudom, hogy nem az én hibámból történt, ami történt, de néha, amikor magamban vagyok, elkalandoznak a gondolataim, néha oda is, ahová nem kellene. És ilyenkor az ember önmaga ellenségévé válik. Meg kell tanulnunk kordában tartani a gondolatainkat. Rendet kell tennünk az agyunkban, hogy szétválaszthassuk az igazságot a hazugságtól. Máskülönben életünk végéig a rabjai leszünk annak az igának, amelybe önként hajtottuk a fejünket.

20

MAGGIE

Még csak öt napja nem láttam, de úgy éreztem, ez volt életem leghosszabb öt napja.

– Mit olvasol mostanában? – kérdezte Mrs. Boone, aki velem szemben ült az ebédlőasztalnál. Amikor a papa a kérésemre szólt Mrs. Boone-nak, hogy nem érzem jól magam, idős barátnőm nevetséges kölyöknek nevezett, és biztosra vette, hogy egy kis teától gyorsan rendbe jövök. Színlelt betegségem mögött azonban más okot is felfedezett: azt, hogy fürdés után sohasem szárítottam meg a hajamat.

A mellkasomhoz szorítottam a könyvet, majd vállat vontam, és úgy fordítottam, hogy lássa a címét.

– Hm. A *Mielőtt elmegyek* Lauren Olivertől. Miről szól?

Morcosan néztem rá. Mindig ezt csinálta. Kérdésekkel bombázott, pedig tudta, hogy úgysem fogok válaszolni. És mivel nem engedte, hogy papírra írjak, borzasztó nyomás nehezedett rám. Nyomás, amire nem volt szükségem.

Letettem a könyvet az asztalra, és nagy grimaszok közepette belekortyoltam abba az undorító teába.

– Tehát ma ismét utálod a teát – állapította meg a nyilvánvalót.

Megint megvontam a vállamat.

– Hol van a barátod?

Újabb vállrándítás volt a felelet.

Mrs. Boone égnek emelte a szemét. – Ha még egyszer

felvonod a vállad, ott is marad, a levegőben. Gyerekes vagy, tudod? Az a fiú aggódik miattad. Azzal, hogy eltolod magadtól, nem segítesz senkinek. Nem beszélve arról, hogy otrombán viselkedsz. Nem ezt érdemli az a helyes fiú.

Helyes fiú? Még sohasem hallottam, hogy Mrs. Boone kedvesen nyilatkozott volna valakiről.

– Brooks, most már bejöhetsz – szólt át Mrs. Boone a konyhába.

Brooks kilépett a konyhaajtó mögül, védekezőn felemelte a kezét, és félszeg pillantást vetett rám.

Vajon hogy került ide?

– Én hívtam – mondta Mrs. Boone, mintha olvasott volna a gondolataimban. – Ülj le, Brooks.

Brooks leült.

– Most akkor én fogok beszélni, és nektek nincs más dolgotok, mint hogy meghallgassatok. Idióták vagytok mind a ketten. – Mrs. Boone most valóban azt az utálatos énjét adta, akit annyira imádtam gyűlölni. – Ti ketten szeretitek egymást, igaz? Akkor elégedjetek meg ennyivel. Ne akarjatok mindent túlbonyolítani. Csak legyetek boldogok. Maggie, ne viselkedj úgy, mintha nem érdemelnéd meg a boldogságot. Ha csak a tökéletes múlttal rendelkező emberek lehetnének boldogok, akkor nem létezne szerelem. Szóval, csókoljátok meg egymást, és béküljetek ki szépen.

– Mi folyik itt? – kérdezte a mama, aki éppen ebben a pillanatban lépett be az étkezőbe. Fáradtnak tűnt, mint aki napok óta nem aludt, és kócos, ápolatlan volt a haja is. A pillantása Brooksra siklott, és csalódottan felsóhajtott. – Neked nem lenne szabad itt lenned.

Mrs. Boone kihúzta magát ültében. – Várj, Katie. Mielőtt

kiabálni kezdenél a gyerekekkel, tudnod kell, hogy Brooks miattam van itt.

– Igen? Maga mondta neki, hogy jöjjön át?

– Én. Mindketten szomorúak voltak, erre én úgy gondoltam…

– Rosszul gondolta, Mrs. Boone. Azonnal el kell mennie.

– Ugyan már, Katie… Ez nevetséges. Mit ártott ez a szegény fiú?

– Nem róla van szó, Mrs. Boone. Magának kell távoznia. A mai napon átlépett egy határt, így többé nem szívesen látott vendég a házamban.

Felpattantam a székemről. Megdöbbentett, amit a mama mondott. Még sohasem láttam ennyire idegennek, és napról napra romlott a helyzet. Ököllel az asztalra csaptam. *Nem!* Addig ütöttem az asztallapot, míg ki nem vörösödött az öklöm, akkor megálltam egy pillanatra, de csak azért, hogy erőt gyűjtsék a folytatáshoz.

– És neked is távoznod kell, Brooks. Azt hittem, világosan fogalmaztam, amikor beszéltünk, és úgy tűnt, hogy vetted is az üzenetet. Menj vissza a szobádba, Maggie.

Nem! Nem!

Brooks lehajtotta a fejét, és elment. Mrs. Boone felállt, és megcsóválta a fejét. – Helytelenül cselekszel, Katie. Ezek a gyerekek… segítenek egymáson.

– Ne vegye sértésnek, Mrs. Boone, de Maggie nem a maga lánya, és nagyon szeretném, ha nem viselkedne úgy, mintha szülői felelősséggel tartozna érte. Ő nem Jessica, és nem a maga feladata, hogy bármilyen döntést meghozzon helyette. Nem akarom, hogy az én lányom is úgy végezze, mint…

– *Mint ki?* – vakkantotta közbe Mrs. Boone, most már

valóban sértetten. Felkapta a retiküljét. – Mint a lányom?

A mama szemében mintha megbánás villant volna, de pislantott párat, és újra a régi lett. – Mostantól nincs délutáni tea. Nagyra értékelem, hogy időt szánt Maggie-re, de mától erre sem lesz szükség.

Mrs. Boone, sarkában a mamával és velem, az ajtó felé indult. – Tudom, miben töröd a fejed, Katie. Tényleg tudom. Én ugyanezt próbáltam csinálni a lányommal. Azt hiszed, segítesz rajta, ha elzárod a világtól, attól a helytől, ahol megsérült, de tévedsz. Ha így folytatod, meg fogod fojtani. Még azt a parányi hangot is ki fogod oltani benne, ami ott pislákol a hallgatása mögött, és megpróbálja elhitetni vele, hogy a szabad választáshoz neki is joga van. Eldöntheti, kit szeressen, és ki az, aki előtt hajlandó megnyílni. Ezt lopod el tőle, Katie.

A mama lehajtotta a fejét. – Viszontlátásra, Mrs. Boone.

Elküldte a fiút, akit szerettem, és a legjobb barátomat, és nem tudtam, mivel érdemeltem ki ezt a bánásmódot. Hogy felhívjam magamra a figyelmét, püfölni kezdtem a hozzám legközelebb eső falat. *Nézz ide! Vegyél észre végre!*

A mama felém fordult, és rezzenéstelen arccal csak annyit mondott: – Menj a szobádba, Maggie.

Nem! Tovább ütlegeltem a falat, mire a mama mellém lépett, és szorosan körém fonta a karját. *Nem!*

– Hagyd ezt abba! – parancsolta. – Gondolj inkább arra, hogy milyen életre kényszerítenéd Brooksot. Tényleg azt akarod, hogy feladja az álmait? Mert ez lenne az ára annak, hogy veled maradhasson. Milyen kapcsolat lenne az, amelyikben az egyik fél a világot járja, és éli az életét? Képes lennél ezt tenni vele? Nem lenne jó se neki, se neked. Brooks

többet érdemel pár randinál ebben a házban, a négy fal között. És te is megérdemled, hogy egyedül maradhass, és ismét egész ember lehess.

Egész ember lehessek?

Na és mi van, ha nem vagyok összetörve? Mi van, ha egyszerűen ilyen vagyok?

Hol volt ilyenkor a papa? Szükségem lett volna rá, hogy észre térítse a mamát. Hogy kihúzzon a pácból. Megpróbáltam kiszabadítani magam a mama szorításából, de erősen tartott. – A te érdekedben teszem, Maggie. Sajnálom, de csak így segíthetek neked.

Ellenálltam, de a mama továbbra sem engedett el. Úgy tűnt, nincs számomra szabadulás. Pislogni kezdtem, és ekkor megláttam. Az ördögöt.

És miközben egyre mélyebbre mélyesztette az ujjait a húsomba, hogy már alig kaptam levegőt, egyfolytában a bocsánatomat kérte.

– Mama! Engedd el! – kiáltotta a szobájából kilépő Calvin. Megpróbálta lefejteni rólam a szorító ujjakat, de a mama őt is félrelökte.

– Maradj ki ebből, Calvin! A húgodnak ettől nem lesz semmi baja.

De igen, lesz. Fáj, amit csinálsz.

Cheryl is kijött, és megláttam a szemében a félelmet. Biztosra vettem, hogy ő is valami hasonlót lát az enyémben.

Segíts!

– Mama! – kezdte, de a mama őt is elhallgattatta.

Elvonszolt a szobámig, és belökött az ajtón. Gyorsan rám csukta, és kívülről rám zárta. – Egyszer majd megérted, Maggie. Érted csinálom. Téged akarlak megvédeni.

Nem értettem, mi történt vele. Miért viselkedett ilyen eszement módon? Dörömbölni kezdtem az ajtón, rángattam, de a zár nem engedett. Nekinyomtam a vállamat egyszer, kétszer, számtalanszor… *Engedjetek ki! Engedjetek ki!* Az ujjaim a nyakam köré fonódtak, és megint megéreztem a jelenlétét. Ott volt velem, és fojtogatott. Meg akart ölni. *Engedjetek ki! Engedjetek ki!*

Nem kaptam levegőt. Nem kaptam levegőt… Nem tudtam, milyen lehetőség maradt még számomra.

Nem tudtam, mit csináljak, így azt tettem, ami a legelőször az eszembe jutott.

A padlóra csúsztam.

Arccal lefelé elnyúltam a szőnyegen.

Kinyitottam a számat.

És sikoltozni kezdtem.

21

MAGGIE

Pislantottam.

Nyílt az ajtó, és berontott a papa. A szobám sarkában kucorogtam, fülemre szorított kézzel.

Pislantottam.

A papa után a mama is bejött, de a papa felé fordult, és azt ordította neki, hogy kifelé.

Pislogás.

A mama sírt, és megpróbált odajönni hozzám, de Calvin és Cheryl lefogta.

Pislogás.

A papa lehajolt hozzám, és mélyen a szemembe nézett, mintha onnan akarná megtudni, hogy jól vagyok-e. – Maggie – suttogta, de elcsuklott a hangja. – Maggie. *Pislogás.*

A papa megsimogatta a hajamat, és felemelt.

– Engedjetek oda hozzá! – könyörgött a mama.

A papa lefektetett az ágyamra, aztán egyszerűen kitolta a mamát a szobából.

Pislogás.

Éreztem, hogy ott van. Igazinak tűnt. Megint fojtogatni kezdett. Ellopta tőlem a levegőt. Visszajött. Tényleg visszajött. Ott volt, velem...

Pislogás.

A papa kiment a szobából, és ordítozni kezdett a mamával. Nem csináltak mást, csak üvöltöztek. Calvin és Cheryl bejött

hozzám.

Pislogás.

Mindketten elnyúltak mellettem, és átöleltek. És miközben egész testemben remegtem, szorosan tartottak.

Pislogás.

Cheryl azt hajtogatta, hogy nincs semmi baj, Calvin meg egyetértett vele, én azonban csak sírtam és sírtam, és remegtem, és összetörtnek éreztem magam. Teljesen összezavarodtam. És féltem. Nagyon féltem.

Shh…

Shh…

Miért csinálta ezt a mama? Miért kellett végigvonszolnia a házon? És miért tette azt az ördög? Miért gyilkolta meg azt az asszonyt? És miért akart megölni engem is?

Pislogás.

Aztán szorosan behunytam a szememet. Nem akartam érezni. Nem akartam létezni. És nem akartam többet pislantani sem. Csukva tartottam a szememet. Nem akartam látni, mégis láttam. Őt láttam. Őt éreztem. És a mamát. Láttam a mamát. Éreztem. És szerettem.

De gyűlöltem is.

Miért okozott ekkora fájdalmat?

Miért küldte el tőlem azokat, akiket szerettem?

Minden elsötétült.

Minden árnyékká homályosuk.

Minden elfeketedett.

22

MAGGIE

– Jól vagy, Mágnes? – kérdezte Brooks az ajtómban állva. Egész héten nem jöhetett be a házunkba, és mivel a mama nem volt itthon, feltételeztem, hogy a papa volt az, aki beengedte. A mama elment néhány napra a nővéréhez, a papa kérésére, és én örültem, hogy egy időre eltűnt a látóteremből.

Attól, ahogy Brooks ott állt az ajtófélfának támaszkodva, majd meghasadt a szívem.

Nem értettem, miként lehetséges.

Miként lehetséges hiányolni valakit, aki csupán pár lépésre áll az embertől?

Nem kérdezte, hogy bejöhet-e a szobámba, ahogy szokta; csak állt ott, zsebre dugott kézzel. – Reggel elrepülünk. A producerrel van találkozónk. A zenekar jövőjéről fogunk beszélgetni vele. – Elmosolyodott, de csak halványan, egyébként inkább komor maradt. És ettől jobban elszomorodtam, mint bármi mástól. A zene volt az, amiről mindig álmodott, mégis… most, hogy ez az álom megvalósulni látszott, szomorúbbnak tűnt, mint korábban bármikor.

Olyan büszke vagyok rád.

Megrándult az arca. Talán, hogy ne lássam, lehajtotta a fejét, és hangosan szippantott egyet. – Mi folyik itt, Maggie May? Mi történik odabenn, a fejedben?

Nem tudom.

Belépett a szobámba. – Szeretsz te engem?

Igen.

– De mégsem akarsz velem lenni?

Haboztam, mielőtt írni kezdtem volna, mert előre tudtam, hogy a válaszom össze fogja zavarni. Nem lehettem vele, főleg akkor nem. Végre lehetőséget kapott, hogy megvalósítsa az álmát, és ilyen körülmények között a legkevésbé sem volt szüksége arra, hogy a bajaimmal hátráltassam a folyamatot. Egyébként is, hogy randizhattunk volna, miközben darabjaira hullott a szüleim házassága? Hogy szerethettük volna egymást úgy, hogy egy fél kontinens ékelődik közénk? Brooks megérdemelte, hogy ország-világ előtt szeressék, az én szerelmem azonban csak egy suttogás volt a szélben, amit a jelek szerint rajta kívül nem hallott meg senki sem.

Megköszörülte a torkát, és újra megkérdezte: – Szeretsz te engem?

Szeretlek.

Egy pillanatra elfordult tőlem, és megtörölte a szemét. Amikor visszafordult, feszesen elmosolyodott, és odalépett hozzám. – Megfoghatom a kezedet?

Mindkét kezemet felé nyújtottam, és amikor összekulcsolta az ujjainkat, elfogott a jól ismert érzés – a hazaérkezés semmi mással össze nem téveszthető boldogsága. Mert az otthon nem egy téglaépület volt. Az otthon az a hely volt, ahol az embert a másik emberből áradó szeretet melege vette körül. És az én esetemben Brooks volt a másik ember.

Minden erőmet össze kellett szednem, hogy el ne sírjam magam.

– Fel tudod idézni, milyen, amikor felfedezel egy új dalt? Először azt gondolod, nem nagy ügy, számtalan új dalt hallottál már, és ez a mostani is olyan lesz csak, mint a többi,

de amikor a kezdő akkordokat meghallod, beleborzongsz, és úgy érzed, a csontjaidig hatol a dallama. És amikor a kórushoz ér, már tudod, hogy *ez az*. Ez az a dal, amely mindörökre megváltoztat. Hogy eljön majd az idő, amikor nem tudod már felidézni, hogy milyen volt az életed, mielőtt megismerted ezt a ritmust, ezt a szöveget, ezeket az akkordokat. Aztán, ha véget ér, másra sem tudsz gondolni, csak arra, hogy újra meghallgasd, és minden alkalommal jobb lesz, mint amilyenre az előző hallgatás után emlékeztél. Hogyan lehetséges ez? Hogyan lehetséges, hogy ugyanazok a szavak minden egyes elhangzáskor többet jelentenek? Újra és újra lejátszod ugyanazt a számot, annyiszor, hogy végül már belemaródik a szervezetedbe, és ez lesz az a folyadék, amitől dobogni fog a szíved.

A kezem remegett az ujjai között, ahogy az ő keze is az enyémben. Közelebb léptünk egymáshoz, és a homlokomhoz támasztotta a homlokát.

– Maggie May, számomra te vagy ez a dal.

Már nem küzdöttem a könnyeim ellen, és Brooks is hagyta, hogy az övéi kicsorduljanak, és összetapasszák az arcunkat. – Úgy érzem, kettészakadtam, Maggie. Az egyik felem el akar menni Los Angelesbe, hogy megvalósítson egy régi álmot. A másik felem azonban tudja, hogy ez az álom *te* vagy. Te, és senki más. Mondd meg hát te, hogy mit akarsz. Mondd azt, hogy engem, és én itt maradok. Esküszöm, hogy itt maradok.

Elengedtem a kezét, és elléptem tőle.

Brooks álma Los Angelesben volt.

Úgy, ahogy a mama mondta.

Nem én jelentettem számára az életet.

Nem én voltam az álom, amiről beszélt. Én csak a rémálma

lehettem, amire felriadt.

– Mondd azt, hogy maradjak, és itt maradok – könyörgött. – Vagy ha elküldesz, elmegyek, de ne tarts tovább bizonytalanságban, Maggie May. Ne hagyj elmennem anélkül, hogy tudnám, te mit akarsz. És ne küldj ismeretlen vizekre, mert biztos vagyok benne, hogy ott elmerülök.

Menj el.

Elolvasta a két rövid szót, és én rögtön megláttam a szemében a változást. Megdöbbentette a válaszom. Fájdalmasan érte. Mintha kettétört volna benne valami. És engem is megdöbbentett az, amit a szemében felfedeztem. Odaléptem hozzá, hogy átöleljem.

– Hagyd, Maggie. Nincs semmi baj.

De volt. Fájdalmat okoztam neki. Repedést okoztam a szívén. *Kérlek. Próbálj megérteni. Szükségem van arra, hogy megérts.*

Felemeltem a kezemet.

Öt perc, mutattam neki.

Csak ennyire volt szükségem. Öt rövid percre.

Brooks felsóhajtott, majd bólintott. – Oké. Öt perc.

Magamhoz vontam; gyakorlatilag kényszerítettem, hogy öleljen át.

Fuldokolva köhögni kezdett. – Ez nem igazságos. Egyáltalán nem az. Boldogok voltunk.

Még szorosabban öleltem, és felnéztem rá. Az ajkunk súrolta egymást, aztán csókra nyílt. Eleinte puha volt a csók, de aztán keményebbre váltott. Egyszerre volt reménykedő és bocsánatért esedező. Elképesztőnek találtam, hogy az öt perc, amit a múltban mindig örökkévalóságnak éreztem, most egy szempillantás sem volt.

– Maggie May – suttogta Brooks megtört hangon. – Hogy voltál rá képes? Hogy tudtad összetörni, majd ugyanabban a pillanatban összeragasztani a szívemet, csupán egyetlen csókkal?

Én is ugyanezt éreztem. Bármikor találkozott is az ajkunk, a csókunk egyszerre volt fájdalmas és gyógyító. Egyszerre voltunk tomboló vihar és simogató napsütés. Hogy tudtunk így hatni egymásra? Hogy csináltuk, és miért? És hogy hihettük azt, hogy képesek leszünk egy életre búcsút mondani egymásnak?

Mielőtt ellépett tőlem, megérintette a nyakamban a horgonymedált, amit évek óta egyszer sem vettem le, és azt suttogta. – Nem maradhatok tovább. Mennem kell. El kell, hogy engedjelek. – A következő pillanatba kilépett a szobámból és az életemből is.

Alighogy elment, bejött Cheryl, és leült mellém az ágyamra. – Miért csináltad ezt, Maggie? Miért engedted el?

A vállára hajtottam a fejemet, és nem tudtam, mit válaszoljak. Rossz érzéseim voltak. Talán tényleg nem kellett volna elengednem, ugyanakkor tudtam, hogy meg kell valósítania az álmát, és ezt csak nélkülem teheti. Akit szeretünk, annak nem vágjuk le a szárnyát, hanem elengedjük, még akkor is, ha mi magunk nem csatlakozhatunk hozzá a repülésben.

– Ez nem fair – mondta Cheryl. – És tudod, miért? Ahogy rád néz, és te ránézel – nos, én is valami ilyesmiről álmodom. Ez az, amit egy nap én is akarok.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem jött ki rajta semmi. Így bágyadtan elmosolyodtam, de ez a mosoly nem oszlatta el Cheryl komorságát.

– Kitaláltam, milyen aktivista akarok lenni – mondta a húgom, miközben fogta a kezemet. – Érted fogok harcolni. Helyesebben az olyan emberekért, mint amilyen te vagy. Akik nem tudják hallatni a hangjukat, pedig mindennél nagyobb szükség lenne rá, hogy meghallják őket.

Calvint és a srácokat meghívták, hogy pár nappal tovább maradjanak Los Angelesben. Szerződésajánlatot kaptak a Rave Recordstól; és bár a nyugati parton voltak, a zsigereimben éreztem az izgatottságukat.

Brooks felhívott, hogy megossza velem a hírt. – Tudom, hogy nem kellene beszélnünk, de... megcsináltuk, Mágnes. – Halkan mondta mindezt. Szinte suttogott. – Megcsináltuk. Szerződést kötöttek velünk. Pár hét, és a zsebünkben lesz a hivatalos, aláírt változat. A Rave-vel fogunk énekelni. És ezt neked köszönhetjük. Miattad jutottunk ide.

Könnyek peregtek az arcomon. Soha, semmit sem akartam jobban, mint azt, hogy ez a csoda megtörténjen velük. Megérdemelték a fiúk. Mindent megérdemeltek, amit eléjük rakott a sors.

– Szeretlek, Maggie – suttogta, mielőtt bontotta a vonalat.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy hallottam felőle. Calvin felhívta a családot, és elmondta, hogy a producer, a szerződés aláírásáig, stúdióba akarja vinni őket, felvenni néhány számot, és a napokból hetek lettek, mire észbe kaptam, a hetekből

pedig hónapok. Ők átkerültek a gyorsítósávba, én a parkolóig sem jutottam el. Amikor eljött a szeptember, meghívták őket a The Present Yesterdays föld körüli turnéjának a nyitókoncertjére.

Mintha egy szempillantás alatt történt volna mindez. Teljesen megváltozott az életük.

Mindent megtettem azért, hogy ne hiányozzon annyira. Egyre többet olvastam, még tovább fürödtem esténként, és az iPodot hallgattam, amit Brooks itt hagyott nekem. És a gitárján is játszottam néha. És ha nem lett is könnyebb elviselni a hiányát, egyre nyugodtabbá vált az életem. Az ember megtanul együtt élni a szívét mardosó fájdalommal. Meggyászolja az együtt töltött pillanatokat, és néha, amikor fáj is, átadja magát az emlékeknek.

Hányszor előfordult, hogy felnyitottam a telefonomat, és csak néztem a számát! És legalább ennyiszer, hogy majdnem fel is hívtam. Azt mondtam magamnak, csak egyszer fogom felhívni, csak hogy halljam a hangját, de sohasem szedtem össze hozzá a bátorságot. A szívem mélyén tudtam, ha egyszer felhívnám, az nem lenne elég. Utána minden este hallani akarnám a hangját, újra és újra, és parttalanná válna a dolog.

Az időm nagy részét a szobámban töltöttem, nehogy belefussak a mamába.

Ő és a papa a szemem láttára idegenültek el egymástól, mondhatni, teljesen. Amikor az egyikük belépett valahová, a másik szinte azonnal kiment. Régebben a papa, mielőtt munkába indult, meg szokta csókolni a mama homlokát, de ezek a csókok már nem voltak többek puszta emlékképnél.

Az évszakok csendben váltogatták egymást, és ha a banda véletlenül a városba jött, Brooks rögtön felszívódott. Arra

gondoltam, hogy az utazgatásai során új kalandra talált. Hogy a szerelmünk nem volt több számára, mint múló szenvedély,

– Ők azok! – üvöltötte egyik este a mama, és végigrohant a házon, hogy mindenkivel megoszthassa a hírt. – Már fel is konferálták őket! – Mindenki kijött a szobájából, és ahogy összegyűltünk a rádió körül, hónapok óta először néztünk ki úgy, mint egy igazi család. Izgatottan hallgattuk, ahogy a rádióban felcsendült a The Crooks dala. Elszorult a mellem, az ujjaim megragadták a nyakamban a medált, úgy hallgattam végig a dalt, amelynek kívülről tudtam a szövegét.

Hozzám simul; sós esőcseppekkel áztatja mellkasom,

Oly gyenge, céltalan lebeg a falon megtörő hullámokon,
Sóvár imával esdekel, csak ne nyelje el a fullasztó mélység,
Szíve választ vár a sok sajgó sebre, lelkét rabul ejti,
fogva tarja
A hallgatag kékség.

A horgonyod leszek,
Ringatni foglak, ha leszáll az éj.
Melletted leszek,
S a sötétséget felváltja a fény.
Átölellek én, a lámpásod leszek, ígérem, hogy nem lesz semmi baj,
A horgonyod leszek,
S kéz a kézben célba érünk majd.

A jól ismert szavak úgy hatottak rám, mint egy régóta vágyott csók. Mintha magukban hordozták volna a visszatérés ígéretét. A nappaliban mindenki ujjongani, ölelkezni kezdett,

és ez olyasvalami volt, amit nagyon régóta nem csináltunk. Amikor a mama összekulcsolta a kezét a papa hátán, a papa magához húzta, és esküszöm, hogy láttam a helyet, ahol valamikor megbújt köztük a szerelem. De el is tűnt, abban a minutumban, hogy elengedték egymást, de én akkor is láttam, ami azt jelentette, hogy valahol mélyen még ott élt bennük az érzés, csak nem volt, aki előcsalogassa.

Brooks távozása miatt azonban csak akkor engedtem kicsordulni a szememből az első könnycseppeket, amikor csomagot kaptam tőle.

Egy könyvet.

Sara Gruen *Vizet az elefántnak* című könyvét.

A könyvben sárga, kézzel teleírt kutyanyelvek jelölték a legjobb részeket. A könyv végében volt egy rövidke levél, amelyet az elkövetkező években minden egyes nap elolvastam, újra és újra. Ez a levél volt a biztosíték arra, hogy senki mást nem fogok szeretni, bármeddig éljek is.

A lánynak, aki eltaszított magától
Írta: Brooks Tyler Griffin
2018. október 22.

Maggie May,

Két év telt el azóta, hogy utoljára láttam az arcodat. Huszonnégy hónapja hiányzol, álmodom rólad, és másra sem

vágyom, csak arra, hogy mellettem legyél. Minden rád emlékeztet, ezért, ha visszajövök a városba, a bátyámnál szállók meg, nehogy véletlenül is lássalak. Ha újra látnálak, többé nem tudnék eljönni otthonról. Képtelen lennék rá, tudom. Felgyorsult az életem. Néha úgy érzem, nem is tudok vele lépést tartani. Máskor mindent itt akarok hagyni, és visszamenni hozzád. Ilyenkor felidézem, ahogy eltoltál magadtól. Te akartad, hogy így legyen, és nekem tiszteletben kell tartanom a kérésedet. Évekkel azelőtt, hogy tudtam volna, mit jelent szeretni téged, a hálószobádban feküdtem, a kezedet fogtam, és tettem neked egy ígéretet. Adtam neked egy nyakláncot, egy horgony alakú medállal, és azt ígértem, bármi történjék is, a barátod maradok. Sokat gondolkodtam azon, hogyan maradhatnék a barátod úgy, hogy közben a kívánságodat is tiszteletben tartsam. Ez a legjobb, ami az eszembe jutott. Könyveket fogok neked küldeni, regényeket, amiket megjegyzetelek. Remélem, ebből mindig tudni fogod, hogy nem vagy egyedül. Ha magányosnak érzed magad, olvasd el a könyvekhez írt gondolataimat.

És ha lesz olyan, hogy szükséged lesz rám, csak hívnod kell, és én ott leszek.

Szeretlek, Mágnes. Szeretőként és barátként. Ez a két dolog sohasem fog megváltozni. Még akkor sem, ha a szívemnek pihenésre lesz szüksége.

Örökké a tiéd leszek.

Brooks Tyler

Ui. Mindig ott leszek, hogy meghallgassam a hallgatásodat.

Egy fiúnak, aki a tévében szerepel
Írta: Maggie May Riley
2019. augusztus 1.

Brooks,

Láttalak ma a *Jó reggelt, Amerikában*. Hosszabb a hajad, ugye? És jól láttam, hogy tetoválás van a jobb karodon? Nem adtak róla közeli képet, de megesküdtem volna, hogy egy tetkót látok. Mit ábrázol? Visszaküldöm neked Neil Gaiman *Amerikai istenek* című könyvét a jegyzeteimmel. Valamit azonban be kell vallanom: már háromszor elolvastam, mielőtt elküldted volna nekem. De a megjegyzéseid tükrében olyan volt, mintha most olvastam volna először. Bármelyik regénye tökéletes választás.

Közben befejeztem a *Krumpliéjpite Irodalmi Társaság* olvasását is Mary Ann Shaffertől és Annie Barrowstól. Most azon izgulok, hogy neked is tetsszen. Én imádtam, de tudom, hogy te közel sem kedveled annyira a történelmi regényeket, mint én. A cselekmény középpontjában a második világháború bizonyos hatásai állnak, ugyanakkor van benne egy bájos, keserédes vonulat. És nevetni is lehet rajta. Mondtam már neked, hogy szegény Muftin kimúlt? Apával üzentem Mrs. Boone-nak, hogy átérzem a veszteségét, és tudod, mit válaszolt? „Az átokfajzat egymillió évet élt. Most legalább nem kell macskaeledelre pazarolnom a pénzemet."

Ami persze azt jelenti, hogy nagyobb a gyásza, mint amit szavakkal ki lehet fejezni. Én már csak tudom, hiányzik nekem

is.

Szeretettel,

Maggie

Ui. A The Crooks új albuma ezen a héten is az első a listán – nem vagyok meglepve. Az utóbbi öt hétben én is egyfolytában ezt hallgatom. A te hangod tetszik benne a legjobban.

A lánynak, aki kedvtelésből újraolvassa a könyveket

Írta: Brooks Tyler Griffin

2020. január 5.

Mágnes,

Ezen a héten Tokióban van a banda, és Rudolph véletlenül sült malacfület evett – organikus sült zöldségnek nézte. Régen volt részem ilyen élvezetes pillanatokban. Elég hideg van errefelé, és én is a kór áldozata lettem. A gyógyszermennyiség, amit meghűlés ellen beszedtem, elég aggasztó, de hát a show nem maradhat el. Abban bízom, hogy Calvin is elkapja tőlem a betegséget, már csak a vicc kedvéért is.

A könyv: Justin Cronintól *A szabadulás*.

Jegyzetek száma: százkettő.

Hallottam, hogy Cheryl bejutott a Bostoni Állami Egyetemre, ahol újságírást fog tanulni, nőtudományok minorral. Legközelebb, ha skype-oltok, mondd meg neki, hogy büszke vagyok rá.

Brooks

Egy fiúnak, aki elmehet a pokolba
írta: Maggie May Riley
2021. június 14.

Brooks Tyler,

Komolyan gondoltad? *Csillagainkban a hiba?*

Éppen most sírtam tele egy mentás-csokis jégkrémes dobozt. A sós könnyek, érdekes módon, még jobban kihozták az ízét. Ami azt jelenti, hogy elfogadom a John Green-regényt, és Khaled Hosseini *Egyezer tündöklő napját* ajánlom cserébe. Cheryl olvastatta el velem, és más ember lettem tőle.

Isten veled,

Maggie

A lánynak, akit gyűlölök
Írta: Brooks Tyler Griffin
2021. augusztus 12.

M.

Baszd meg, Maggie May Riley.

Baszd meg, de nagyon.

Imádtam sírni egy kolbászfesztiválnyi felnőtt férfi előtt. Nagyot ugrott a népszerűségi mutatóm.

B.

Ui. Tényleg online kurzusokat veszel, hogy könyvtáros lehess? Elképesztő. A legutóbb azt írtad: „Remélhetőleg egy nap el fogom hagyni a házat azért, hogy könyvtáros legyek.” Kit érdekel a remény?

A tények számítanak!

Te leszel a könyvtártörténelem legjobb könyvtárosa, és én beiratkozom a könyvtáradba, és minden egyes könyvet el fogok olvasni.

Egy Grammy-díjas fiúnak
Írta: Maggie May Riley
2024. február 28.

Brooks,

Annyira büszke vagyok rád.

Teljesen letaglóz a tehetséged.

Remélem, élvezed a világ körüli turnét.

A könyv: *Ó, azok a csodálatos helyek* Dr. Seusstól. Jegyzetek száma: tizennyolc.

Maggie

A lánynak, akit tisztelek
Írta: Brooks Tyler Griffin
2025. július 18.

Mágnes,

Már jó ideje nem küldtem semmit, amiért elnézést kérek. Ki sem láttam a próbákból, a találkozókból meg az interjúkból. Fáradt vagyok. Az utóbbi időben mindig fáradt vagyok. Még mindig imádom, amit csinálok, de vannak napok, amikor szívesen lassítanék.

Úgy érzem, mondanom kellene neked valamit, de nem tudom, hogy fogjak hozzá. Az lesz a legjobb, ha kimondom kereken.

Találkoztam valakivel.

A neve Sasha.

Modell, és nagyon aranyos. Tényleg az. Rettenetesen énekel, és gyalázatosan táncol, de sokat nevet, ami jóval több, mint amit a legtöbb emberről el tudnék mondani, márpedig elég sok emberrel találkoztam a turné során.

Nem tudom, miért éreztem úgy, hogy ezt mindenképpen közölnöm kell veled, de úgy gondoltam, jobb, ha tőlem tudod, és nem a bulvársajtóból értesülsz róla.

Brooks

Ui. Újra elolvastam a *Papírsárkányokat*. Ez volt az első könyv, amit tőled kaptam, emlékszel? Nem rémlik, hogy az

első olvasáskor sírtam volna rajta, de lehet, hogy az idő múlásával másképp hat ránk az, amit olvasunk. Talán ahogy idősödünk, az élettapasztalatunk tükrében másként értelmezzük a könyveket. Vagy talán én nem vagyok ugyanaz, aki akkor voltam.

Vagy lehet, hogy csak honvágyam van.

HARMADIK RÉSZ

23

MAGGIE

2026. április 8. – Huszonnyolc évesen

Esténként a mama, a papa és én együtt vacsoráztunk a nagy étkezőasztalnál. A mama és a papa szinte nem is nézett egymásra. Úgy viselkedtek egymás társaságában, mint két idegen.

A papa már nem viccelődött úgy, mint régen, és amikor bejött a szobámba, arra panaszkodott, hogy a mama egyre többet iszik.

Nehéz volt elhinni, hogy valaha szerették egymást. Már csak foszlányokban élt bennem az emlék, ahogy táncolni szoktak.

Ennek ellenére minden este együtt vacsoráztunk, még akkor is, ha mindenki kínosan érezte magát. A péntek este volt a kedvencem, mert vacsora után, Cheryl mindig felhívott Skype-on.

Ilyenkor betettem a mosogatóba a tányéromat, aztán felsiettem, és mohón bekapcsoltam a számítógépemet. Amióta Cheryl lediplomázott, a világot járta, és versenyt futott önmagával azért, hogy minél többet lásson. Első hátizsákos útja során beutazta Európát és Ázsiát, és azóta meg sem állt. A legkülönbözőbb helyekre eljutott, mindenféle kultúrába belekóstolt, és olyan küzdelmeknek lett szemtanúja a világ eldugott pontjain, amelyekről másoknak tudomása sem volt.

Aznap este éppen Bangkokból, Thaiföldről hívott.

– Helló, nővérkém! – mondta, és bár a hívás most kicsit zavarosabb volt, mint egy héttel korábban, boldoggá tett, hogy láthatom az arcát. – Jól nézel ki.

Elmosolyodtam, és visszaírtam neki. Dettó.

– Szóval, ma elmentem megnézni a Phra Phuttha Maha Suwana Patimakont. Lefogadom, hogy rosszul ejtem, mert amikor ma megpróbálkoztam a kiejtésével, az idegenvezető nyelvgyilkosnak nevezett, de számít ez? Az a fene nagy, aranyból készült Buddha, tudod? Elképesztő! Ó… – Matatni kezdett maga körül a parányi hotelszobában, aztán előhúzott egy könyvet. – És megvettem neked az első thaiföldi könyvet! Nem tudom, miről szól pontosan, de azt hiszem, remekmű, már ha értesz thaiul.

Rámosolyogtam az én bolondos húgomra. Nagyon hiányzott.

Cheryl felvonta a szemöldökét. – Ugye nem azt akarod mondani, hogy amióta eljöttem otthonról, elkezdtél beszélni, és most ugyanúgy káromkodsz, mint a mocskos szájú húgod?

Megráztam a fejemet.

– Tudod, mire várok? Arra, hogy egy nap kitárod a karodat, és belekiáltod a világba a valaha elhangzott, leghangosabb *baszd meg!-e*t. Üdítő hatású lenne, azt hiszem.

Szerintem nem.

A homlokát ráncolta. – Jobb lenne, ha egy kicsit bolondabb lennél. Ha nem lennél ennyire tökéletes, tudod? Jó, jó, tudom, hogy ott van ez a némaság, meg ez a „nem teszem ki a lábam a házból” dolog, de mindez semmi ahhoz képest, hogy én haladónként, magányosan járom a világot. Melletted nehéz jó testvérnek lenni.

Elvigyorodtam. Bocsi.

Cheryl visszavigyorgott. – Csak azt ne mondd, hogy sajnálod. Apropó, hogy megy a suli?

Újabban ismét online órákat vettem a Wisconsin-Milwaukee-i Egyetemen, ahol a BA diplomát szereztem angolból. Ezt követően jelentkeztem egy csomó egyetemre, online mesterképzésre, de nem vettek fel sehová. Valószínűleg az önéletrajzom miatt, ami, finoman szólva, nem tartalmazott túlontúl érdekes dolgokat.

Egy évvel ezelőtt már éppen fel akartam adni, de a papa rávett, hogy adjam be a jelentkezésemet a Wisconsin-Milwaukee-i Egyetem informatikus-könyvtáros online mesterképzésére. Amikor megkaptam az értesítést, hogy felvettek, elsírtam magam.

A mama azt mondta, hogy csak az időt és a pénzt pazarolom. A papa szerint egy újabb lépést tettem a happy end felé.

Jól. Mindjárt vége a szemeszternek, aminek csak örülni tudok.

– Nem szoktál flörtölni a csoporttársaiddal a vitafórumokon? – kérdezte az előbbinél magasabb hangon.

Égnek emeltem a szememet, bár láttam, hogy komolyan beszél. Egyszer megpróbált rávenni az online partnerkeresésre. Még be is jelentkezett a nevemben egypár randira.

– Komolyan mondom, Maggie. Művelt vagy. És gyönyörű. És…

És a szüleimmel élek.

– Ez igaz, de nem az *alagsorban,* hanem az *emeleten*. És ez különbség. Nem is kicsi.

És akkor még nem beszéltünk arról, hogy néma vagyok, és sohasem hagyom el a házat.

– Viccelsz? A pasik imádják, ha a nők befogják a szájukat. Az meg, hogy nem jársz el otthonról, azt jelenti, hogy nem kerülsz sokba. A férfiak nem szeretik szórni a pénzüket! Ha legközelebb regisztrálsz egy randioldalon, feltétlenül említsd meg mindkettőt! Két kézzel fognak kapkodni utánad – tette hozzá egy kacsintással.

Elvigyorodtam, amit Cheryl biztatásnak vélt, mert mindaddig nem szállt le a témáról, amíg meg nem kérdeztem, hogy hallott-e Calvinről.

– Korábban vele is skype-oltam, de másról sem beszélt, csak arról, hogy véletlenül talált a YouTube-on egy Romeo's Quest nevű bandát, akik totális indie undergroundot játszanak, ragyogóan. Elküldte a linket, és én szó szerint hanyatt estem. Tovább is küldöm neked, mert *tudom,* hogy *neked* írták, és imádni fogod. Már tolom is a linket. Ja, és az összes számukhoz Shakespeare-darabok adták az ihletet.

Mit tudsz te Shakespeare-ről?

– Semmit, Maggie, de most nem ez a lényeg! A lényeg az, hogy ez más... Annyira nyers, és... – Elhallgatott, aztán szavalni kezdte: – *Lenni vagy nem lenni, az itt a kérdés!* Látod? Mégsem vagyok annyira tudatlan. Nekem is van ám diplomám, nagyokos!

Melyik drámából van?

– Ó, már csak ez hiányzott! Barkochbázni akarsz? Szállj le rólam, rendben? Inkább hallgasd meg, hogy miket játszanak. Azt hiszem, Calvin megpróbál összehozni nekik valamit... Talán előzenekarnak akarja szerződtetni őket, tudod, ahogy ők is kezdték, ráadásul ugyanígy, egy online felfedezés után.

Szuper.

– Brooksszal is beszéltem – folytatta Cheryl. Érdeklődve félrebiccentettem a fejemet, és közben megpróbáltam figyelmen kívül hagyni a gyomromban felröppenő pillangókat.

Jól van?

– Aha. És jól is néz ki. Boldog, tudod? Csak fáradt. Még mindig megvan az az őrült arcszőrzete, mintha évek óta nem borotválkozott volna. Persze csak pár hónapos a szakálla, és jól is áll neki. Olyan… felnőttnek látszik tőle.

És tényleg boldog?

Cheryl bólintott. – Boldog.

Jó. Jó. Én is azt akartam, hogy boldog legyen. Megérdemelte, hogy az legyen.

Miután megtudtam, hogy összejött Sashával, többé nem írtam neki. Túlságosan fájt elképzelni, hogy miközben kibontja a könyvemet, esetleg ott ül mellette a barátnője is. Akivel szemben nem lett volna fair, ha folytatódik köztünk a könyvcsere.

Behunytam a szememet, és megpróbáltam magam elé képzelni az új külsejét. Utoljára akkor láttam, amikor a Grammy-átadót néztem, ahol a banda átvette az Év albuma díjat. Brooks ott is boldognak látszott, olyan ember benyomását keltette, mint aki megvalósította az álmait, és végleg révbe ért.

– Te is boldog vagy, Maggie? – kérdezte a húgom.

Elmosolyodtam, és bólintottam, ugyanakkor az asztal alatt rákoppintottam egyszer a térdemre, amit ő nem láthatott.

Nehéz lett volna rátalálni a boldogságra a szobám magányában, főleg akkor, amikor a srác, akibe szerelmes voltam, mást szeretett.

Még javában beszélgettünk Cheryllel, amikor a mama kiabálni kezdett. – Nem én rontottam el, Eric! Én csak megpróbáltam megjavítani. Mert te hiába ígérted, hogy megjavítod. Hetek óta hozzá sem nyúltál.

– Mondtam, hogy ne szarakodj vele! Most még jobban elcseszted – vakkantotta vissza a papa.

Cheryl arcáról lehervadt a mosoly. – Ma min veszekednek?

A mosogatógépen.

Nem tett fel több kérdést. Ö is tudta, amit én: hogy a mama és a papa kapcsolata két dimenzióra szűkült – csendesre és haragosra.

Ha nem hallgattak, akkor kiabáltak.

Ha nem kiabáltak, úgy mentek el egymás mellett, mint két szellem.

Cheryllel még beszélgettünk egy kicsit, de aztán a húgom ásítozni kezdett, és elment lefeküdni.

Miután bontottam a kapcsolatot, megnéztem a Romeo's Quest-videókat a YouTube-on. A hasamon vertem a ritmust az ujjaimmal, és hagytam, hogy a szervezetemet átmossák az instrumentális szólamok. Cheryl ismert engem testestül-lelkestül, így, amikor a szólóénekes énekelni kezdett, olyan volt, mintha egy nyílvessző találta volna el a szívemet.

Minden online elérhető videójukat meghallgattam, újra és újra. A kedvencem a „Broken Nightmares” lett, mert egyszerre volt szomorú és reménykeltő.

A sötétben, hol élek, keress, s rám akadsz
Fogadd be szívedbe az imbolygó árnyakat

Pislantottam párat. Megpróbáltam magam elé képzelni a

bandát, miközben a dalszövegeiket írták, vagy megvitattak egy-egy opciót. A zenénél jobban semmi sem emlékeztetett arra, hogy sohasem vagyok egyedül. A hangokat meg a szöveget hallgatva olyan érzésem támadt, mintha az előadó bemászott volna a magányos fejembe, és kizárólag nekem hozta volna létre a számot, eszembe juttatva, hogy van valahol valaki, aki pontosan úgy érez, ahogyan én.

Biztosra vettem, hogy Brooks osztotta volna a véleményemet.

24

BROOKS

– Birmingham, csodálatos voltál ma este. A The Crooks köszöni, hogy pár órára ellophatta a szíveteket! – kiáltotta Calvin a mikrofonba a második telt házas koncertünk végén az angliai Birminghamben. Több mint tizenhatezer jegyet adtak el, több mint tizenhatezer torok ordította a nevünket, és énekelte a dalainkat.

Biztosra vettem, hogy ebbe nem lehet belefáradni; sohasem leszünk túl öregek ahhoz, hogy kiálljunk az emberek elé, akik hozzájárultak ahhoz, hogy megvalósítsuk az álmunkat.

Mi négyen már tíz éve éltük az álmainkat; eleinte a kedvenc együttesünk előzenekaraként, egészen addig, míg fő műsorszámmá nem váltunk. Az életünk minden volt, csak nem normális.

– Engedjétek meg, hogy itt köszöntsem születésnapja alkalmából barátomat és tettestársamat, aki ma lett huszonnyolc éves. Boldog születésnapot, Calvin! A hangodtól mámorosabb lesz a világ! – A tömeg éljenezni kezdett, ráadást követeltek, amire nem kaptunk engedélyt, mert az idő pénz, és a pénz olyasvalami volt, amit nem szívesen pazarolt a menedzsment.

Lerohantunk a színpadról, én berontottam az öltözőmbe, ahol Michelle, a személyi titkárom már várt, a következő hétre esedékes rádió- és tévészereplések tervezeteit lobogtatva felém.

– Remek volt a ma esti show, Brooks – jegyezte meg mosolyogva. Kész bűvészmutatvány volt, ahogy az iPadjével, az iPhone-jával és egy kibontott Skittles zacskóval egyensúlyozott a szűk helyiségben. – Ma este az Urbanban lesz az after party.

– Ugyanabban az Urbanban, ahol a tavalyi koncertet követően Rudolph ökölharcba keveredett egy kaja miatt, amiben delfinhús volt tonhal helyett? – kérdeztem, miközben felkaptam a mosdókagylóról egy nedves törülközőt, és megtöröltem az arcomat.

– Ugyanabban. Csak ma esete Calvin születésnapját ünnepeljük.

Felsóhajtottam. Utáltam a klubokat, de imádtam a legjobb barátomat. – Akkor el kell mennem.

– El. Legalább a fotózásra. Utána bármikor leléphetsz. Hajnali ötkor már a KISS 94.3-ban kellened, a rádióinterjú miatt. Ezután hétkor átcammogunk a *The Morning Blendbe,* kilenckor a *The Mix* 102.3-ban zenéltek egyenes adásban. Tizenkettőkor Craig Simon vendégei lesztek a talkshow-ban. Háromra vissza kell érnetek az arénába hangpróbát tartani. Négy harminctól hatig közönségtalálkozó lesz, aztán nyitóvacsora fotózással és pár riporterrel. Nyolctól pedig a koncert. Kérdés?

– Ja. Hm… Mikor fogok aludni?

Elvigyorodott, és beírt valamit a telefonjába. – Ismered a mottómat, Brooks…

– Majd alszunk, amikor alulról szagoljuk az ibolyát – idéztem Michelle unos-untalan ismételt szavait. Aztán leültem, és a kezembe vettem a csomagot, amit még délután, a koncert előtt készítettem össze. – Postára tudnád ezt adni

holnap?

Michelle összevonta a szemöldökét. – Mégis mikor lenne rá időm?

Elvigyorodtam. – Ismered a mottómat, nem? Ha nincs időd arra, hogy postát keress, iktasd be a napi programodba.

– Ez nem mottó, Brooks, és főleg nem a tiéd. De rendben, megcsinálom. – Azzal kikapta a kezemből a könyvet, majd vizslatni kezdett. – Mondd, nagyon bánt?

– Mi?

– Az, hogy már nem küldi vissza a könyveket.

Maggie, amióta közöltem vele, hogy Sashával járok,

nem küldött vissza egyetlen könyvet sem. Hogy ez bántott-e? Minden egyes napon. Hogy hiányoztak-e a rózsaszín kutyanyelvek? Minden egyes napon. Hogy mutattam-e, mennyire bánt a dolog? Soha. – Á, nem. Már semmilyen választ nem várok tőle.

– Valamit nagyon elcseszhettél, hogy így alakult.

– Miből gondolod, hogy én rontottam el?

Elmosolyodott. – Abból, hogy a farkad irányít. Remélem – szólt vissza már az ajtótól –, bárki is ez a könyves lány, elég nagy könyvtára van, és el tudja helyezni azt a rengeteg könyvet, amit az utóbbi években küldtél neki. Húsz perced van arra, hogy lezuhanyozz, aztán irány az Urban – mondta, és már el is tűnt a szobámból.

Odaültem a tükör elé, és felmértem a változásaimat. Huszonnyolc évesen sötét árkok a szemem alatt, és nem kicsik… nagyon is észrevehető árkok, amelyeket egyelőre még ügyesen el tudott rejteni a sminkesünk. A karjaim tintafoltosak voltak a tetoválásoktól, amelyeket fiatalabb koromban, alkoholgőzös pillanatokban varrattam magamra,

miközben körbeturnéztuk az Államokat. A szakállam jóval hosszabb volt a kelleténél, de a menedzserünk, Dave azt állította, hogy így trendi, és nem engedte, hogy levágjam.

Néha eltűnődtem, mit szólna Maggie a szőrös képemhez.

És azon is, hogy miként vélekedne rólam.

Leginkább azonban azon szoktam tűnődni, hogy eszébe jutok-e legalább feleannyiszor, mint ahányszor én gondolok őrá.

– Helló, szőrmók! – szakított ki egy hang a gondolataimból. Meg sem kellett fordulnom, hogy Sashára nézzek; így is elfogott a bűntudat. Utáltam, ha Maggie May körül forogtak a gondolataim, amikor Sasha is jelen volt. Egyikükkel szemben sem volt tisztességes.

Sasha odajött hozzám, és az ölembe ült. – Elképesztő volt a mai este. Hatalmasat alakítottál – suttogta, és puszit nyomott az orromat. Szerencsére, ha ilyen közel volt hozzám, gyorsan halványulni kezdett a bűntudatom. Gyönyörű volt, és nagyon kedves is. Alig ismertem valakit, aki gyengédségben felülmúlta volna a hírességek világában.

– Köszönöm – feleltem, és megpusziltam az állát. – Ma este jelenésünk van az Urbanben.

Felnyögött. Legalább annyira utálta a klubokat, mint én. – Komolyan? Abban reménykedtem, hogy visszamegyünk a szállodába, beülünk a pezsgőfürdőbe, és a szobaszerviztől rendelünk kaját.

– Ne kísérts!

A szája a számra siklott. Vörösboríze volt. Nagy néha, ha csatlakozni tudott hozzánk egy koncertre, mindig vörösbort kortyolgatott a színpad mögött.

– Reggel elrepülök. Fotózásom lesz Los Angelesben, aztán

divatbemutatóm New Yorkban.

– Hiszen *alig* pár napja voltál ott! – jegyeztem meg panaszosan. A turné kezdete óta csak néhányszor találkoztunk, de esténként mindig szakítottunk pár percet arra, hogy felhívjuk egymást a FaceTime-on. És bár már négy napja Birminghamben volt, ugyanabban a városban, ahol én is, szinte nem is láttuk egymást, mert mindig mennem kellett valahová. Ez nem tett jót a kapcsolatunknak, de Sasha pontosan tudta, mire számíthat. Ha volt pár szabad napom, én is gyakran elrepültem hozzá, néha azonban hiába, hiszen ő is ugyanolyan keményen dolgozott a saját karrierjén, mint én a magamén.

– Tudom. Te is hiányzol nekem. Még akkor is, amikor itt vagy.

Közelebb húztam magamhoz az ölemben, és a homlokához támasztottam a fejemet. – És mit szólnál a következőhöz? Beugrunk az Urbanbe, épp csak megmutatjuk magunkat, mondjuk, egy óra erejéig, aztán visszamegyünk a szállodába, rendelünk valamit, ami reggelig kitart, és a pezsgőfürdőben töltjük az egész éjszakát.

Megfeszült a teste, és elégedett mosolyra húzódott az ajka. – Nem lesz nagyon zsúfolt a holnapi napod? Mikor fogsz aludni?

– Aludni? Majd ha már alulról szagolom az ibolyát – idéztem tréfálkozva Michelle-t. – De komolyra fordítva a szót… Inkább legyek fáradt attól, hogy veled töltöttem az éjszakát, mint kipihent bármelyik napon.

A keze az arcomra siklott, hozzám hajolt, és megcsókolt. – Megőrülök érted, Mr. Griffin. De most aztán menj zuhanyozni, és kapd össze magad az esti programhoz!

Végül másfél órát töltöttünk az Urbanben – többet, mint terveztük, de megérte. Calvin talán még sohasem érezte ennyire jól magát, és én is nagyon örültem, hogy ilyen boldognak látom. Stacey is ott volt a karjaiban, ahová nyolcadikos koruk óta tartozott.

Volt valami bennem és Sashában, ami miatt megfordultak utánunk az emberek. Bárhová mentünk, rögtön az események középpontjává váltunk; rengeteget nevettünk, ittunk, és táncoltunk. Mintha állandóan mozgott volna a szánk – beszélgettünk, és annyira egymásra voltunk hangolódva, hogy be tudtuk fejezni a másik félbehagyott mondatait. Sasha Riggs oldalán nem volt nehéz társasági életet élni. Annyira összecsiszolódtunk, hogy senki sem vonta kétségbe – nem véletlenül botlottunk egymásba valamivel több mint egy évvel ezelőtt.

Nekik találkozni kellett, írták rólunk a magazinok.

A következő Brad és Angelina.

Amerika új álompárja.

Nagy elvárásoknak kellett megfelelnünk, de sohasem okoztunk csalódást. Ráadásul nem volt senki más, aki ennyire megértett volna, és akivel így szót tudtam volna érteni.

Mindketten eléggé becsíptünk, mire visszaindultunk a szállodába. És amikor Sasha részeg volt, mindig csuklott, ami kibaszottul jól állt neki. Végigcsókolóztuk a szobámhoz vezető utat, és amint túljutottunk az ajtón, lerúgta a tűsarkúját, odasietett a pezsgőfürdőhöz, és bekapcsolta.

– Rendelj a szobaszerviztől, amit csak akarsz, plusz egy nagy halom sült krumplit. Vagy inkább kettőt.

A telefonhoz léptem, hogy leadjam a rendelést, de megállt a kezem a levegőben, amikor az éjjeliszekrény sarkán

megláttam a *Papírsárkányokat*.

Összeszorult a mellkasom, ahogy forgatni kezdtem, és még jobban, amikor Maggie jegyzeteibe beleolvastam.

– Habot is teszek bele – kiáltotta Sasha. – Nem tudom, hogy jó ötlet-e, de akkor is teszek.

Nem válaszoltam; teljesen belemerültem a lapozásba.

– Remekül sikerült a mai este, nem gondolod? Imádtam azt a sok embert. Volt egy csomó…

Beszélt, csak beszélt, de én oda sem figyeltem. Maggie jegyzeteit olvasgatva újra belém mart a bűntudat. Nem volt helyes, hogy ilyen érzések ébredtek bennem. Nem volt helyes, hogy mindenki másról megfeledkeztem, ha a kezembe vettem valamelyik, mindkettőnk által elolvasott regényt.

– Rendeltél már? – kérdezte Sasha, és ringó léptekkel elindult felém. Kihúztam az éjjeliszekrény fiókját, belecsúsztattam a könyvet, és gyorsan visszacsuktam.

– Hm?

– Megrendelted a kaját?

– Nem. Még nem.

Kérdőn felvonta a szemöldökét. – Hát akkor mit csináltál? Jól vagy?

Nem. – Gyere ide – mondtam, és leültem a királyi méretű ágy szélére. Sasha ugyancsak leült, velem szemben, és a kezembe vettem a kezét. – Megpróbálhatnánk valamit?

– Megijesztesz…

– Ne haragudj… Csak öt percet kérek.

– Öt percet? Mire?

– Semmi különösre. Azt szeretném, hogy öt percig csak nézzük egymást.

Grimaszolni kezdett. – Miért?

– Kérlek, Sasha. Nagyon fontos lenne.

Bólintott. – Oké. – Az első perc azzal telt, hogy próbáltunk szemkontaktust teremteni. A második percben végig azon sopánkodott, hogy milyen hülyeség csendben lenni. A harmadik perchez érve elengedte a kezemet. – Nem értelek, Brooks. Mi van veled? Olyan klassz esténk volt, míg vissza nem értünk. Olyan jól elterveztünk mindent, erre te... Még sohasem láttalak ennyire furának.

– Tudom. Ne haragudj.

Sasha szeme résnyire szűkült. – Arról a lányról van szó, ugye?

– Milyen lányról?

Beleharapott az alsó ajkába. – Hát arról a lányról. Akivel könyveket küldözgettek egymásnak. Azt hiszed, nem vettem észre, hogy vagy a gitáron tartod a kezedet, vagy egy könyvben, amelyikhez feljegyzéseket írogatsz? Néha annyira belemerülsz az olvasásba, hogy észre sem veszel. Ilyenkor az sem tűnne fel, ha meztelenül hulahoppoznék az orrod előtt.

Elhallgatott egy pillanatig, majd nagy levegőt vett. – Szeretlek, Brooks – mondta. A tekintetébe a remény mellé ezúttal aggodalom is vegyült.

Elnyílt a szám, de egy szó sem jött ki rajta Csak annyit bírtam kinyögni, hogy „köszönöm".

Sasha erre elhúzódott mellőlem, és felállt. – Hű! Nekem így is jó. Most mennem kell.

– Sasha, várj!

– Várjak? Mire? Brooks, először mondtam ki hangosan, hogy *szeretlek,* és te azt válaszoltad, hogy *köszönöm.* Hogy te mekkora seggfej vagy! Jézusom! – üvöltötte. – Nem könnyű harmadiknak lenni, de vállaltam, mert azt reméltem, hogy

egyszer majd előrelépek a sorban.

– Harmadiknak? Miről beszélsz?

– Arról, hogy nekem csak a harmadik hely jut az életedben. Az első a zene, a második a könyves csaj, és csak ezután következünk mi, a többiek, akik hiába esedezünk a figyelmedért, mert az esetek többségében ránk se hederítesz.

Tényleg seggfej voltam. – Bocsáss meg, Sasha.

– Pedig összeillünk. Ebben mindenki egyetért. Jók vagyunk együtt. Van bennünk fantázia.

Bólintottam. Nem tévedett. Az egész világ egyetértett abban, hogy összeillünk. Csak, legnagyobb sajnálatomra, a szívem gondolta másképp.

Harapdálni kezdte a száját. – Akkor most… szakítunk?

– Aha. Azt hiszem.

– Szereted? – kérdezte suttogva, miközben könny buggyant a szeméből.

A hüvelykujjammal letöröltem az arcáról a szomorúság sós cseppjeit, de mindig újabbak jelentek meg helyettük. – Megpróbáltam nem szeretni. Mindent megtettem azért, hogy működjön a kapcsolatunk.

Vállat vont. – Ennél én többet érdemlek.

Bólintással jeleztem, hogy tudom.

– És, csak hogy mindenki számára világos legyen, én szakítok veled, és nem fordítva. Doblak, érted? Mégpedig azért, mert ritka remek parti vagyok, és sokkal jobbat érdemlek nálad. Olyat, aki okos, vicces és magával ragadó. Aki nem tol el magától, amikor egy szobában vagyunk, hanem nagyon is észrevesz, és olyannak szeret, amilyen vagyok.

– Igen. Tényleg ilyen embert érdemelsz.

Letörölte az arcáról a könnyet, kihúzta magát, és felkapta a

ridiküljét. – De leginkább azt érdemlem, mindenki azt érdemli, hogy úgy nézzen rám valaki, ahogy te azokat az átkozott könyveket bámulod.

25

MAGGIE

Évek óta a házunk ablakából figyelhettem csak Mrs. Boone-t, aki, szokásához híven, szinte mindig a tornácán ült, és teát kortyolgatott. Mama sohasem enyhült meg iránta. Hiába mondta neki a papa nem is egyszer, hogy szívesen látjuk a házban, Mrs. Boone, arra hivatkozva, hogy nem akar még több bajt okozni, nem fogadta el a meghívást. De még így is megtaláltuk a módját a közös teázásnak. Délben felnézett rám, és amikor felemeltem a kezemben tartott teáscsészét, elmosolyodott. Ez volt számomra a nap legkedvesebb pillanata, amit mindig türelmetlenül vártam.

Egy ideje azonban nem jelent meg a tornácon.

Az első pár napban nem gondoltam semmi rosszra. Az autója eltűnt a kocsifelhajtóról, amiből arra következtettem, hogy elutazott valahová. Nem mintha annyira odalett volna az utazásokért. A következő héten már aggódni kezdtem. Nem értettem, hová tűnhetett.

Ahogy múltak a napok, egyre idegesebb lettem. A papa végül megpróbálta felkutatni Mrs. Boone-t. Felkereste a szomszédokat, sőt még a rendőrségen is bejelentette az eltűnését, de ott azt mondták, hogy nem tehetnek semmit.

Egy nap, hajnali öt körül, a papa ébresztett a hírrel. – Baleset történt, Maggie. Mrs. Boone karambolozott, és bevitték az Irgalmas Kórházba. A jelek szerint…

A papa tovább beszélt, de nem hallottam, mit mond. Az

egyik fülemen bement a hangja, a másikon meg kijött. Nem sírtam. Annyira megdöbbentem, hogy egy apró könnycseppet sem tudtam kipréselni magamból. Mrs. Boone-ról kiderült, hogy öntudatlan állapotban van, és egyáltalán nem fest valami jól. A papa szerint túl gyorsan hajtott, és egy szemtanú szerint zavartnak és elveszettnek látszott.

Akkor esett le igazán, hogy mi történt, amikor a papa elhagyta a szobát. El kellett mennem Mrs. Boone-hoz. Rajtam kívül nem számíthatott senkire. Nem volt családja. Csak én voltam neki.

Nem volt más választásom, ki kellett lépnem a biztonságos falak közül.

– Biztosan ezt akarod, Maggie? – kérdezte a papa a folyosón, készen arra, hogy a kórházba vigyen.

Bólintottam.

A mama, aki az ajtóból figyelt bennünket, felkapta a fejét. Összehúzott szemével rám fókuszált, mint aki arra számít, hogy úgyis meggondolom magam. Mintha ezt is *akarta* volna. – Nem fogja megtenni – mondta végül, nem kis éllel a hangjában. – Arra sem áll készen, hogy eljusson a küszöbig.

– Tévedsz – felelte a papa határozott hangon. – Máris indulunk. – Mélyen a szemembe nézett, a pillantása együttérzéssel és reménnyel volt tele. – Ő döntött úgy, hogy elhagyja a házat, és meg is teszi. Igaz, Maggie?

Kétszer koppintottam az ajtón, mire a papa elmosolyodott.

A mama új pozíciót vette fel az ajtóban, és keresztbe fonta a karját. Szinte hallani lehetett, ahogy megfeszültek az idegei, de a papa nem vette észre. – Hazudik. Majd meglátod. Mindjárt visszaszalad a szobájába. Ami persze nem baj, Maggie. Bármikor visszamehetsz. Ne hagyd, hogy nyomást

gyakoroljon rád a papád.

– Hagyd már abba, Katie – csattant fel mérgesen a papa.

A mama vágott egy grimaszt, és nem szólt többet, de továbbra is magamon éreztem a pillantását.

A tenyerem síkos volt az izzadságtól, és a szívem majd kiugrott a helyéről.

A papa biztatóan rám mosolygott. – Ne félj, Mags. Már döntötték Meg tudod csinálni.

Shh…

Tettem egy lépést hátrafelé. A papa észrevette, odalépett hozzám, és megrázta a fejét. – Nem, nem, Maggie. Meg tudod csinálni. Gyere. – Felém nyújtotta az egyik kezét, a másikkal meg koppintott kettőt az ajtón. – Emlékszel? Az előbb igent mondtál. Azért állunk itt, mert menni akarunk.

A pillantásom a papa remegő kezére vándorolt, és amikor újra a szemébe néztem, már nem reményt láttam benne, hanem aggodalmat és zavart.

– Maggie… – suttogta kinyújtott kézzel.

Újabb lépéseket tettem hátrafelé, egészen addig, míg neki nem ütköztem a fal mellett álló asztalkának, és közben folyamatosan ráztam a fejemet.

– Gyere, Maggie. Indulnunk kell – biztatott a papa.

Az asztalra koppintottam. Egyszer. *Nem.*

Mi történt velem? Túl idős voltam ahhoz, hogy ennyire féljek. És ahhoz is, hogy ilyen szárnyaszegetten viselkedjek. És ekkor észrevettem a papa szemében azt, amit hosszú éveken át eltitkolt előlem – a kimerültséget. A haja szinte teljesen megőszült, a szeme alatt nagy táskák sötétlettek, és a mosolyában nem volt öröm. Mióta nem mosolygott szívből, rendesen? Fáradt volt. Belefáradt az aggódásba. Miattam

fáradt el ennyire.

A pillantása súlyossá, mondhatni, haragossá vált. – Nem… – A hajába túrt. – Ezt nem teheted. Kérlek…

Összeszorult a torkom, és megint úgy éreztem, mintha fojtogatni kezdenének az ördög ujjai. Már levegőt is alig kaptam. Az ujjaim a nyakamra fonódtak, és nyögdécselni kezdtem. Segítsen már valaki… A mama figyelte a mozdulataimat, és a félelmem láttán felvonta a szemöldökét. Mintha ő is látta volna, hogy gyülekezni kezdenek körülöttem a múltam fenyegető árnyai. Egyszerre kezdtek beszélni a papával. Illetve nem is beszéltek, hanem *kiabáltak*. Már megint. Elképesztő gyorsasággal mozgott az ajkuk, de nem értettem, mit mondtak, mert az ördög még náluk is hangosabb volt a fülemben, és egyre erősebben fojtogatott. A kezemet a fülemre szorítottam, és behunytam a szememet. *Menj el, menj el, menj el…*

– Hagyd békén, Eric! – visította végül a mama, és átölelte a vállamat. Nem is emlékeztem, mikor ért hozzám utoljára azért, hogy megvédjen. – Nem kell elmennie, ha nem akar. Ne erőltesd.

A papa felvont szemöldöke hirtelen a helyére csusszant. Levette a szemüvegét, és a szemére nyomta a tenyerét.

– Ne haragudj. Nem akartam nyomást gyakorolni rád. Csak azt hittem… – Keservesen felsóhajtott. – Nem is tudom, mit hittem. – Azzal kiment, és behúzta maga mögött az ajtót. Én behunytam a szememet, úgy hallgattam egyre távolodó lépteit.

Az elmémben egyre jobban kirajzolódott a súlyos valóság: sohasem leszek képes kilépni a négy fal közül.

Mikor történt?

Mikor vált számomra a földi mennyország személyes pokollá?

Mrs. Boone egyedül volt, nem ébredt fel a kómából, és én nem voltam elég erős ahhoz, hogy meglátogassam. A szobámba érve összeroppantam. Egész éjjel a padlón ültem, végül megtettem azt az egyetlen egy dolgot, amiről tudtam, hogy segíteni fog.

Felhívtam.

– Maggie? – szólt bele Brooks ásítva a telefonba. Nem is foglalkoztam azzal, hogy hány óra lehet Európában. Nálunk, odahaza, este nyolcra járt az idő, tehát Brooks számára már késő éjszaka lehetett. – Mi a baj? Történt valami?

Nyílt az ajkam, de beszéd helyett sírva fakadtam. Sírtam, mert olyan nagyon elveszettnek éreztem magam, és sírtam, mert elég volt meghallanom a hangját, máris úgy éreztem, hogy hazaértem.

– Oké – suttogta annak ellenére, hogy nem tudta, miért hívom. Már az is elég volt neki, hogy szükségem van rá. – Megyek.

Tizenhárom óra elteltével már a városban volt, és nem egyedül érkezett: az egész banda visszajött vele.

Az első útja azonban nem hozzám vezetett, és el sem tudtam képzelni, miért nem. Nem bírtam eldönteni, mi fáj jobban – az hogy annyira közel volt, vagy az, hogy a közelség ellenére elérhetetlen távolságban maradt. Nem úgy Rudolph, Oliver és Calvin. Ők amint megérkeztek, bejöttek hozzám, befészkelték magukat a szobámba, és attól kezdve egy pillanatra sem hagytak magamra.

– Ugye tudod, Maggie, hogy egy csapat vagyunk? És ha nem rólad lenne szó, ma egyikünk sem lenne itt – mondta

Rudolph, miközben leült az ágyam szélére.

– Brooks a fejébe vette, hogy hazajön, és mi rögtön láttuk, hogy nem tudjuk visszatartani. És mivel nélküle a The Crooks úgysem tudna színpadra állni, úgy döntöttünk, csatlakozunk hozzá. Plusz, és még egyszer *plusz,* a család az első, minden körülmények között, igaz? – tette hozzá Oliver.

– Mi mindig itt vagyunk neked, hugi, még akkor is, ha világ másik végéről kell ideugranunk. A menedzsment biztosan kitagad bennünket egy időre, de ez legyen az ő bajuk. Engem nem igazán izgat. – Calvin elmosolyodott, és melegen átölelt.

Ott ültünk, csendben. Egyikük sem tudta, milyen sokat jelentett nekem ez a közös hallgatás. Végre elég levegőhöz jutott a tüdőm.

– Még mindig téged szeret – mondta Calvin. – Ugye tudod?

Vállat vontam. Hosszú ideig én is ebben a hitben éltem, de abból, amit a Twitteren közzétett posztjaiból olvastam, és abból, ahogy a rajongói csüngtek rajta, már egyáltalán nem voltam biztos abban, hogy kitart ez a szerelem. Nincs szomorúbb dolog annál, mint amikor az ember találkozik valakivel, aki örökre megváltoztatja, végül mégsem vele éli le az életét. Semmi garancia nem volt rá, hogy két, egymást szívből szerető ember örökre együtt is marad.

Akkor miért nincs itt?

Calvin elolvasta a kérdésemet. – Miután beszéltünk a papával, és megtudtuk tőle, hogy mi történt, Brooks rögtön tudta, hogy mivel teheti érted a legtöbbet. A repülőtéren rögtön taxiba szállt, és egyenesen a kórházba vitette magát, Mrs. Boone-hoz.

A kezemet a számra szorítottam. Még sohasem éreztem akkora szerelmet Brooks iránt, mint abban a pillanatban. El

sem tudtam képzelni, hogy még jobban bele lehet szeretni valakibe, aki fizikailag nem is volt velem.

Szeretem, írtam a papírra.

Calvin bólintott. – Tudom. És ha van két ember, aki megérdemli, hogy szerethessék egymást, azok ti ketten vagytok. Bár ne állna mindig közétek az élet.

Behunytam a szememet, és úgy, hogy a talpam továbbra is a padlón maradt, hátradőltem az ágyamon. Calvin ugyanezt tette mellettem, az ikrek pedig a padlón nyúltak el. Rudolph telefonján hamarosan felcsendült egy dallam, és, miközben mindannyian arra vártunk, hogy Brooks visszataláljon hozzám, hagytuk, hogy átjárjon bennünket a zene.

26

BROOKS

Ugyanabban a székben, ugyanabban a kórteremben ültem végig az elmúlt tizenkét órát, és közben nem csináltam mást, csak Mrs. Boone-t bámultam; a testébe vezető csöveket, és az infúziós palackból csepegő folyadékot. Mindenütt sérülések borították, de mégsem tűnt összetörtnek. El sem tudtam képzelni, min ment keresztül. Mire gondolhatott, amikor magányosan ülve a kocsijában a baleset érte? Mi minden futhatott keresztül az elméjén abban a félelemmel teli pillanatban? Vajon eszébe jutottak a szerettei? Vagy mindenről és mindenkiről megfeledkezett? Esetleg annyira elveszettnek érezte magát, hogy még az emlékei is cserbenhagyták?

– Sajnálom, Mr. Griffin, de lejárt a látogatási idő – jegyezte meg a kórterembe lépő fiatal nővér. – És tudom, hogy elég helytelen, amit kérni szeretnék, de készíthetnénk egy közös fotót? – kérdezte sietve, reménykedő hangon.

Még mielőtt válaszolhattam volna, egy másik nővér, Sarah lépett a szobába. – Jól mondod, Paula. *Valóban* helytelen. Annyira *helytelen,* hogy akár illetlenségnek is nevezhetjük. Örülök, hogy erre magadtól rájöttél. Jól látom, hogy éppen menni készülsz? – kérdezte, mire Paula szó nélkül, szégyenkezve kiosont a nyitott ajtón.

– Elnézést kérek a nevében is – mondta Sarah. – Az a helyzet, hogy a lányok teljesen hasznavehetetlenné váltak a

puszta ténytől, hogy maga a kórházban tartózkodik. Nem is értem, miért. Az ebédszünetben direkt belehallgattam a zenéjükbe, és szörnyűnek találom – tette hozzá vidám kacsintás kíséretében. Ő volt a főnővér, aki naponta többször is benézett Mrs. Boone-hoz és hozzám. Idősebb nő volt, már a hatvanas éveiben járhatott, és olyan gyengéd lágyság színezte át a hangját, ami már önmagában gyógyító hatású volt. Még akkor is, ha éppen bántó dolgot mondott valakinek. – És őszintén sajnálom, hogy el kell játszanom a gonosz boszorkány szerepét, de tényleg lejárt a látogatási idő.

– Nem kell szabadkoznia – feleltem. – Köszönöm, hogy figyelmeztetett. Kaphatnék még egyetlen percet?

Bólintott. – Persze.

– És lenne egy kérdésem is, bár lehet, hogy kicsit ostobán fog hangzani.

– Azért csak tegye fel, fiam.

– Elképzelhető, hogy Mrs. Boone azért… hall engem? – kérdeztem, és zavartan a zsebembe dugtam a kezemet. – Úgy értem, ha mondanék neki valamit… megértené?

– Egyesek azt mondják, hogy nem, mások viszont állítják, hogy igen. De magunk között szólva… – folytatta, és közelebb lépett hozzám. – Néha önmagunk miatt beszélünk, azért, hogy kiadjuk az érzéseinket. Sokkal jobb kimondani mindazt, ami a szívünket nyomja, mint magunkban tartani, és ha a szeretteink meghallanak minket… nos, az a lehető legjobb.

Elmosolyodtam, és köszönetet mondtam neki.

Már majdnem az ajtónál járt, amikor megállt, és visszafordult. – És ugyanez igaz a zenére is. Sokan állítják, hogy segít. De biztos vagyok benne, hogy ezt maga is tudja.

Miután kiment, közelebb húztam a székemet Mrs. Boone

ágyához, és a kezembe vettem a kezét. – Önző kérésem van, Mrs. Boone. Feltételezem, olyan, amiért más körülmények között idiótának nevezne, vagy valami másnak. De akkor is meg kell kérnem valamire. Jöjjön vissza közénk. Fel kell ébrednie. Nem miattam, és nem is maga miatt, hanem Maggie-ért. Szüksége van rá, hogy felébredjen. Szüksége van arra, hogy egyszer az életben győztesnek érezze magát. Annyi szarságon ment keresztül. *Rengetegen*. Ezért egyenesen megtiltom, hogy ezt tegye velünk. Nem engedem, hogy ilyen állapotban maradjon. Nem tudom, hogy tudja-e, de maga a legjobb barátja. Maga az egyetlen, aki igazán kiáll mellette, ezért nem hagyhatom, hogy beadja a kulcsot, mert akkor Maggie is be fogja adni, és ezt, önző módon, nem engedhetem meg. Szükségem van rá, hogy mindketten jobban legyenek. Hogy meggyógyuljanak. Szóval, gyógyuljon meg a kedvemért. Egyenesen lekötelezne, ha ezt megtenné nekem. Jöjjön vissza közénk, Mrs. Boone. Nagyon szépen kérem. Jöjjön vissza.

Szipogtam párat, aztán, felidézve Sarah utolsó szavait, még közelebb húztam a székemet. A füléhez hajoltam, és elkezdtem énekelni a „Sittin' On The Dock Of The

Bay"-t Otis Reddingtől. A dalt, amit ő és Stanley annyira szeretett.

És közben azon imádkoztam, hogy hallja meg.

Nem értettem, miért, de rettegtem a találkozástól

Maggie-vel. Egy tizennyolc órás repülőút és a kórházban töltött tizenkét óra után azt hittem, mentálisan készen állok arra, hogy odaálljak elé, de abban a pillanatban, amint a tornácukra tettem a lábamat, remegni kezdett a kezem. Becsengettem hozzájuk, és amikor Mrs. Riley kinyitotta az ajtót, rám meredt. Évek óta nem beszéltünk, azóta, hogy kitiltott a házból, de ezúttal odébb lépett, és beengedett.

– Köszönöm, Mrs. Riley – mondtam.

Alig érzékelhetően rám mosolygott, és már el is tűnt az egyik ajtó mögött.

Felmentem Maggie szobájához, amelynek nyitva állt ugyan az ajtaja, de Maggie-t nem találtam sehol. Beléptem, és azonnal megláttam a könyvhalmokat – minden ott volt, amit tőlem kapott, és amit nem küldött vissza soha. Mindegyiket kinyitottam és átlapoztam, és mindegyikben felfedeztem a kézírásával telerótt rózsaszín kutyanyelveket. Minden megjegyzésemhez írt valamit. Most már tényleg nem értettem. Miért nem küldte vissza őket?

Ahogy az egyik könyvvel a kezemben elfordultam, felpillantottam a jegyzeteiből.

Maggie.

Gyönyörű volt.

Lélegzetelállítóan gyönyörű.

A kezében egy könyvet tartott. A könyvet szorosan a melléhez szorította. Csak álltunk. Egyikünk sem szólt, csak bámultuk egymást. Éreztem, hogy görcsbe rándul a gyomrom. Visszaléptem az asztalhoz, és a helyére tettem a kezemben tartott könyvet. – Sajnálom – mormogtam.

Maggie pislogott néhányat, és még mindig rám meredve húzogatni kezdte az egyik nedves hajtincsét. Hát csak ennyit

tudtam neki mondani ennyi év után? Hogy *sajnálom?* Évek óta nem láttam. *Évek óta!* Most átrepültem érte az óceánt. Ott álltam mellette, olyan közelségben, amilyenben időtlen idők óta nem álltam, és az egyetlen szó, ami elhagyta a számat, az volt, hogy *sajnálom*.

– Hogy vagy? – kérdeztem, mire azzal válaszolt, hogy enyhén oldalra billentette a fejét.

Volt néhány dolog, ami megváltozott rajta azóta, hogy elmentem. Észrevettem, hogy rövidebb lett a haja, de még így is majdnem a derekáig ért. Ugyan el-elmosolyodott, de nem olyan szélesen, hogy a fogai is látszódjanak. Az ajka feszes volt, és bár a szája sarka felfelé kunkorodott, a mosolya csak félmosoly maradt. Aprócska, mint ő maga. Kék szemében magány bujkált. Ez volt számomra a legnehezebb. Belenézni abba a csodás szempárba. Alig pislogott párat, de azt nagyon gyorsan tette, mintha egyetlen pillanatát sem akarná elmulasztani a találkozásnak.

– Hogy vagy? – kérdeztem újra. – Jó napod volt ma, Maggie May? – tettem hozzá suttogva.

Megfeszült a teste, majd vállat vont.

Ugyanolyan szép volt, mint régen, de a szépsége most valahogy kísértetiesen hatott. Olyan szépség sugárzott belőle, ami egyszerre késztetett sírásra és nevetésre.

Tettem egy lépést felé, a karjára akartam termi a kezemet, hogy felidézhessem az ismerős érzést, de a mozdulatomra hátrálni kezdett.

– Sajnálom – motyogtam ismét. – Békén hagylak.

Elkomorodott. Már el is felejtettem, hogy a komorság

ugyanolyan gyönyörű lehet egy arcon, mint a mosoly. Ahogy elléptem mellette, a karjaink súrolták egymást, és

éreztem, hogy megremeg. De lehet, hogy én remegtem meg. Nehéz lett volna megmondani, melyikünk teste bocsátotta ki az árulkodó jeleket. Mielőtt kimentem volna a szobából, megálltam.

– Hiányzol – tört ki belőlem a vallomás, kicsit sértetten, kicsit őszintén, kicsit zavartan. – Hiányzol, de nem tudom, miért, hiszen évekkel ezelőtt te akartad annyira, hogy Los Angelesbe menjek. És ezt nyilvánvalóvá is tetted. És azért is hiányzol, mert nem küldted vissza a könyveimet. És még nem tudom, hogy miért, hiszen itt állsz, egy karnyújtásnyira tőlem, mégis úgy érzem, egy égig érő fal másik oldalán. Hogy hiányozhatsz ennyire, amikor ilyen átkozottul közel vagy hozzám?

Még mindig háttal nekem lehajolt, és letette a könyvet a padlóra maga elé. Aztán lassan felegyenesedett, felém fordult, és a karomba vetette magát.

Szó szerint. Felugrott, és szabályosan repülni kezdett felém, és én elkaptam, és szorosan magamhoz öleltem.

Istenem.

Elmondhatatlanul jó érzés volt.

Az, hogy a karomban tarthattam. Közel a szívemhez. Hogy érezhettem a haja illatát, ami mindig a mézre és a tavaszi virágokra emlékeztetett. És az ajkát a mellkasomon. Őt magát.

Az én Maggie Mayem…

– Ne engedj el – suttogtam a hajába. – Kérlek, ne engedj el.

Mire még erősebben csimpaszkodott belém.

Az éjszakát az ágyon fekve töltöttük, és megosztozva a fülhallgatón zenét hallgattunk az iPhone-járól. Elképesztően természetes érzés volt ott lenni vele, a szobájában. Azt szokták mondani, hogy az idő megváltoztatja az embereket, és ez

alapjában véve igaz is volt. Mi sem voltunk ugyanazok, mint régen, mégis valahogy eggyé váltunk. Annak ellenére, hogy éveken át mérföldek ezrei választottak el minket.

De volt valami, amit mindennél jobban szeretettem ezen a különös éjszakán: az, hogy bizonyos dolgok sohasem változtak.

Imádtam, hogy a kedvenc pillanataim most is ugyanazok voltak, mint régen.

Maggie felé fordítottam a fejemet, és feltettem neki a kérdést: – Miért nem küldted vissza a könyveket?

Ülő helyzetbe tolta magát, elkeskenyedett szeme zavart tükrözött. És miközben az írótáblájáért nyúlt, tőlem szokatlan türelemmel vártam a válaszát.

Sasha miatt.

– Mi köze ehhez Sashának? – kérdeztem.

Amikor először írtál arról, hogy találkozgatsz vele, tudtam, hogy nem folytathatjuk tovább a könyvküldözgetést.

– Ennyire fájt a dolog?

Maggie megrázta a fejét. – Mert neki még jobban fájt volna, ha látja, hogy egy másik lány írogat neked.

Hát igen. Valószínűleg Maggie volt az egyetlen nő a világon, aki a sajátjai elé helyezte mások érzéseit.

– Szakítottunk – mondtam.

Maggie kérdő pillantást vetett rám, erre megvakartam a szőrös államat.

– Illetve azt hiszem, inkább ő szakított velem. Azt mondta, unja, hogy csak a harmadik lehet az életemben.

Harmadik?

– Tudod, a zene és... – Szomorúan rámosolyogtam, és ő hasonló módon válaszolt. *A zene és teutánad.* – Ami tényleg

nem volt fair vele szemben, de ahányszor megpróbáltam továbblépni, az irántad érzett szerelmem mindig visszatartott.

Hozzám hajolt, és a számra tapasztotta a száját. És amikor elkezdtünk csókolózni, nem beszéltük meg, hogy mikor hagyjuk abba. Különben is a legjobb dolog volt, ami az utóbbi tíz évben történt velem – hazajöttem, és körülvett a szerelem.

Egymás karjában töltöttük el ezt az éjszakát, és amikor fel-felébredtem, mindig közelebb húztam magamhoz. Elviselhetetlennek tűnt a gondolat, hogy újra elveszíthetem. Tudnom kellett, hogy bárhová visz is a munkám, mindig hazatérhetek hozzá. És vele is meg kellett értetnem, hogy igenis működőképes az, ami köztünk van. Hogy ő, és csakis ő volt és lesz is a legnagyobb álmom, hozzon bármit a sors.

27

MAGGIE

Brooks már nem volt mellettem, amikor felébredtem, de az írótáblám ott feküdt a párnámon, és ez állt rajta:

Mrs. Boone-hoz mentem a kórházba. Estére visszajövök. Szeretlek.

Letöröltem a tábláról az írást, kivéve az utolsó, egyszavas mondatot.

Az ugyanis nagyon tetszett.

– Az a hír járja, hogy Mrs. Boone harminc perccel ezelőtt felébredt – mondta Calvin a szobámba lépve.

Kiugrottam az ágyból, és megpróbáltam kidörzsölni a szememből az álmot.

– Az orvosok szerint jól van. Még elvégeznek rajta néhány vizsgálatot, hogy lássák, nem hagy-e ki az agya, nincs-e Alzheimere, nem szenved-e demenciában vagy valami másban. Nem ismerem az összes részletet, de úgy tűnik, egyelőre jól van. Teljesen éber, Maggie.

Tényleg?

– Aha. Brooks legalábbis ezt írta, és amennyire tudom, minden érintettnek küldött egy SMS-t. Te még biztos nem nézted meg a telefonodat, máskülönben meghallottam volna, hogy ünnepelsz – tette hozzá egy kacsintás kíséretében.

A szememet forgattam, aztán hozzávágtam egy párnát, amit elkapott, és vissza is hajított, olyan erővel, hogy hátratántorodtam. Pillanatokon belül már az ágyamon ugrált.

Az egész testemen végigáramló megkönnyebbülés semmilyen korábban megtapasztalt érzésemhez nem volt fogható. A tudat, hogy Mrs. Boone jól van, csodálatos volt már önmagában is.

– Így hétfőn kora reggel visszarepülünk az Egyesült Királyságba. A menedzserünk már így is a fejünkre koppintott a két elmaradt fellépés miatt – mondta Calvin. – Úgy tűnik, kivertük náluk a biztosítékot azzal, hogy fogtuk magunkat, és hazarepültünk turné közben, meglátogatni szegény, beteg nagymamát. Merthogy ezt mondtuk nekik. Hogy Mrs. Boone a nagymamánk. Ami többé-kevésbé igaz is. De a menedzsmentet ez nem izgatja. Tudod, az idő pénz, meg miegymás, de mindegy. Jövő héten ugyanott folytatjuk, ahol abbahagytuk. Birminghamben.

Ó, egek… Annyira sajnálom. Az én hibám.

Calvin égnek emelte a szemét. – Senki sem hibázott. Az élet hozta így. Mi csak hagytuk, hogy sodorjon bennünket az ár. Egyébként meg őrült évek állnak mögöttünk. Néha nekünk is jár egy kis pihenés. És… van egy titkom.

El sem tudtam képzelni, mi lehet az, így felvontam a szemöldökömet.

Elvigyorodott. – Még senkinek sem beszéltem róla. Azt gondoltam, te leszel az első, mert a te esetedben, hála… a némaságodnak, nem kell attól tartanom, hogy kifecseged.

Elmosolyodtam.

Calvin visszamosolygott, aztán előhúzott a zsebéből egy aprócska dobozt. A számra szorítottam a kezemet. Minden jel arra utalt, hogy végre megkéri Stacey kezét.

Amikor felnyitotta a doboz tetejét, felnyögtem, és elfutotta a könny a szememet. Calvin oldalba bökött. – Ugyan már,

hugi. Ne sírj.

Kivettem a dobozt a kezéből, hogy alaposabban megnézhessem a gyönyörű gyémántgyűrűt. Letaglózott a szépsége.

– Gondolod, hogy tetszeni fog neki?

Drámai szemforgatásba kezdtem. Calvin kuncogott.

Imádni fogja.

– A mamának és a papának is megmutatom, csak azután megyek át a szállodába, ahol Stacey-vel találkozom. Még sohasem voltam ennyire ideges, tudod? Attól félek, ki fog ugrani a szívem a helyéről.

Visszavette a gyűrűt, és ő is alaposan szemügyre vette; mintha attól tartott volna, hogy Stacey valamilyen okból nemet fog mondani a lánykérésre. Amire persze nem volt esély. Nem ismertem két összeillőbb embert. Calvint és Stacey-t egymásnak teremtette a sors. Az sem gyengített a kapcsolatukon, amikor Calvin évekkel ezelőtt elment, sőt, ha lehet, még erősebbé tette. Nem beszélve arról, hogy nyolcadikos koruk óta viselték azt a gyűrűt, amellyel ígéretet tettek egymásnak, és mindkettőjük gyűrűjébe bele volt vésve a másik neve.

Stacey és a bátyám arra született, hogy boldogan éljenek, amíg meg nem halnak.

Megszorítottam a térdét, és kényszerítettem, hogy nézzen rám. Rámosolyogtam, de ettől, sajnos, nem tűnt el teljesen a szeméből a félelem.

– Köszi, Maggie. Most megyek, és megmutatom a mamának meg a papának is. – Azzal leugrott az ágyamról, és kiment. Egy pillanattal később azonban újra bedugta a fejét az ajtónyíláson. – Még valamit, Maggie. Szeretlek. Kétlem, hogy

ezt túl gyakran mondtam volna neked eddig... de nem is tudom. Mrs. Boone kapcsán elgondolkodtam bizonyos dolgokon, és arra jutottam, hogy az életben bármi megtörténhet velünk, teljesen váratlanul, így hát semmit nem veszítünk azzal, ha a szeretteinkben tudatosítjuk, amit irántuk érzünk.

Hát igen, így beszélt egy szerető báty, egy érzékeny zenész.

Felkaptam a táblát, amelyen még mindig ott állt a szeretlek szó, gyorsan elé írtam, hogy én is, és felmutattam neki.

Miután elment, két percig sem kellett várnom ahhoz, hogy meghalljam a mama kiáltását: – Ó, édes istenem! Megnősül a fiam!

– Csak lassan a testtel, mama. Még nem kértem meg a kezét.

– Atyaég, atyaég, atyaég! Máris munkához látok! Holnap felvázolom az első terveket! – üvöltötte a mama. – Erre a napra vártam egész életemben!

Elmosolyodtam. Tudtam, hogy nem viccel. És még azért is mosolyognom kellett, mert évek óta nem hallottam ennyire boldognak.

– Jó napod volt ma, Mágnes? – hangzott fel a szívemnek oly kedves kérdés a hátam mögött. Brooks lépett a szobámba egy méretes táskával a kezében, és csatlakozott hozzám az ágyon. – Hallottad a hírt? Esküvő lesz! Egy lány, aki őrülten szeret egy fiút, igent mondott egy bizonyos kérdésre, és elfogadta a fiú gyűrűjét. Már meg is ünnepeltük az eseményt,

és közben másra sem tudtam gondolni csak rád. Sajnáltam, hogy nem lehetsz velünk, így korán eljöttem, és hoztam neked is egy kis ennivalót.

Odahajoltam hozzá, és megcsókoltam. Aztán nekiláttunk a sült krumplinak. Jóval többet ettünk belőle, mint illett volna, és amikor elfogyott, hatalmas burgerekkel tömtük tovább a fejünket.

– Szoktál azon gondolkozni, hogy egyszer férjhez mész, Maggie May?

Igen.

– És az is eszedbe jutott esetleg, hogy valaki hozzám hasonlót választasz férjedül?

Megfogtam a kezét, és kétszer megszorítottam.

Aztán belefészkeltem magam a teste melegébe, ő pedig magához szorított.

– Egy nap feleségül foglak venni. Összeházasodunk, és mi leszünk a legboldogabbak az egész világon. Nekünk lesznek a legdundibb gyerekeink, akik mindig mosolyogni fognak, már csak azért is, mert bennünket fognak utánozni. Lesz még egy Szöcske nevű kutyánk meg egy Jam nevű macskánk, és egy nagy házunk hatalmas udvarral, ahová elmenekülhetsz egy pohár borral, és rövid időre megfeledkezhetsz a gyerekekről. Egy lánylugas. Ahol tovább szövögetheted az álmaidat, és újakkal állhatsz elő. Boldog leszel, Maggíe May. Szinte látom a boldogságodat. A közös jövőnket. Boldogan fogunk élni, míg meg nem halunk.

Imádattal hallgattam minden egyes szavát, a szavaiból kicsendülő reményt és a közös jövőnkre vonatkozó terveket. Én is ugyanezt akartam. Még talán egy kicsit többet is. És őszintén hittem, hogy így fog történni minden.

Megérdemeltük volna, hogy így legyen. Ő is, meg én is. Ahogy a bátyám és Stacey, Brooks és én is megérdemeltük, hogy boldogok legyünk. És ez most örökre szólt.

Hallottam, hogy bajba kerültetek az elmaradt, koncertek miatt. Sajnálom. Nem akartam keresztülhúzni a terveiteket.

– Nem nagy ügy – mondta Brooks lágyan. A lába a lábamat súrolta, ahogy mellettem ült. – Csak a zenénket érintette. – Ami neki az élete volt, most mégis várólistára tette miattam. – Vannak annál nagyobb álmok is. – A pillantása találkozott az enyémmel. A hallgatása és a féloldalas mosolya mindent elárult. Tisztán, világosan hallottam minden kimondatlan szavát, és reményeim szerint ő is meghallotta a hangomat.

Szeretlek, Brooks.

Aznap, szeretkezés után, elaludtunk. Már jócskán benne jártunk az éjszakában, amikor felébredtem az érintésére. A karjába vont, és a számra szorította az ajkát.

– Maggie – súgta levegő után kapkodva, ahogy mozdulatlanul feküdt rajtam a sötétben. A ruháink a szoba egyik sarkában hevertek rendetlen halomban, és miközben megcsókolt, a nyakamon éreztem a forró leheletét. A szája vándorútra indult a testemen, egyre lejjebb haladt, végül már én is alig kaptam levegőt, de ezúttal nem bántam. Abban a pillanatban még a légzés is időpazarlásnak tűnt a szememben. Megfogta, majd egy lassú, megfontolt mozdulattal szétnyitotta a lábaimat. Figyeltem, ahogy az egyik kezével simogatni kezdi magát, a másikat ugyanekkor rám tapasztotta, majd belém merítette két ujját, olyan érzést váltva ki bennem, hogy meg kellett markolnom a lepedőt. Amikor kihúzta az ujjait, finoman hozzám dörzsölte magát, és egy lassú, mégis határozott mozdulattal belém csúszott. Éreztem, hogy

ellazulok körülötte, majd szépen, centiről centire, nyögésről nyögésre rásimulok.

Igen. Igen…

Előrehajolt, és gyengéden szájon csókolt. – Jól vagy? – kérdezte.

Bólintottam. *Igen. Igen…*

Mélyebbre tolta magát bennem., majd lassan visszahúzódott, de csak azért, hogy újra és újra belém hatolhasson, gyorsan és keményen, lassan és mélyen. Hihetetlen érzés volt.

Brooks…

Hogyan? Hogyan okozhatott ilyen egyszerű mozgás ekkora… *Hűha!*

Brooks úgy szeretett ezen az éjszakán, mintha így akart volna bocsánatot kérni tőlem az elpocsékolt évekért. Mintha minden egyes lökésével azt ígérte volna, hogy sohasem fog mást szeretni. És én minden egyes csókommal ugyanezt ígértem neki.

– Nem kell beszélned – súgta a számba, majd végighúzta a nyelvét az alsó ajkamon, és ha lehet, még mélyebben szeretett, hol gyorsan, hol inkább lassan. Végül a fülcimpámra siklott a szája, és gyengéden szívni kezdte. – De ha sikítani akarsz, ne fogd vissza magad.

28

MAGGIE

– Bent vagy a szabadban legyen az esküvő? – kérdezte a mama másnap reggel Calvintől és Stacey-től. Az étkezőasztalt teljes egészében esküvői magazinok borították. A mama egy percre sem állt meg, amióta megtudta, hogy Calvin meg fogja kérni Stacey kezét, és miután felhívták, és közölték vele, hogy Stacey igent mondott, egyenesen roadshow üzemmódba kapcsolt. – Na és van már valami tervetek arra vonatkozóan, hogy hol legyen az esküvő? Párizsban? Esetleg Bora Borán? Vagy mit szólnátok egy őszi esküvőhöz? Vagy legyen inkább tavaszi? A tavaszi esküvők mindig gyönyörűek, és én egyenesen imádom azokat a szép pasztellszíneket. Ti már választottatok színt?

Stacey a pultra támaszkodva az egyik magazint lapozgatta éppen, és vidáman felnevetett. Szép volt azzal a karamellszínű bőrével és az arcát keretező gesztenyebarna fürtökkel. Még csak erőlködnie sem kellett. Minden összhangban volt rajta. A tökéletes mosolya és lenyűgöző, örökké nevető barna szeme. A konyhában álltam, alig pár lépésnyire a többiektől, a hűtő mellett, és a reggeli narancslevemet kortyolgattam. Senki sem fordult hátra, így nem láthatták, hogy ott vagyok. Egyébként is túlságosan lefoglalta őket az étkezés. Szuszogva falták a cukros fánkot, és közben Stacey gyűrűjét bámulták.

Kiegyenesedtem, és iszogattam a narancslét. Közben apa is bejött a konyhába. John Green *Alaska nyomában* című

könyvét tartotta a hóna alatt – a következő olvasmányomat.

– Az egyik lány olvasta tegnap az órámon – mondta csendesen, aztán ő is felkapott egy fánkot, és beleharapott. – Jó lehet; máskülönben csak odafigyelt volna néha.

Rámosolyogtam, aztán végigsimítottam a könyv borítóján. A papára vigyorogtam. *Köszönöm.*

– Szívesen, kicsim. – A hűtőnek támaszkodott, és átpillantott a nappaliba a mamára és a jegyespárra. – Máris az esküvőt tervezik?

Bólintottam.

– Pedig abban bíztam, hogy megszöknek. Most viszont… egy mamagodzillával leszünk összezárva hosszú hónapokig.

Csendben maradtunk, és az említett mamagodzillát figyeltük, akiből csak úgy záporoztak a kérdések. Igazság szerint hosszú ideje nem láttam ilyen izgatottnak. Stacey, mint mindig, most is nyugodt volt, és a maga kedves módján reagált. – Igazából még nem volt időnk arra, hogy bármiben is döntsünk, Katie, de azért így is nagyon izgalmas ez az egész, nem?

A mama összecsapta a kezét, és megrázta magát. – Hogy izgalmas-e? Egész életemben erre a napra vártam. Tényleg. Ez az egyetlen komoly esélyem arra, hogy esküvőt rendezhessek valamelyik gyerekemnek.

– Ugyan már, anya – suttogta Calvin. Összeszorult a gyomrom. – Ne mondj ilyet.

– Miért? Nem úgy néz ki, mintha bármelyik húgod férjhez akarna menni. Cheryl se nem lát, se nem hall a nagy feminizmusától, Maggie meg… Akárhogy csűrjük- csavarjuk, nem hiszem, hogy bármelyikük esküvőre készülne a közeli jövőben. – A mama Stacey-hez fordult, és a keze közé fogta a

kezét. – De hamarosan lesz egy harmadik lányom, aki megszerzi nekem ezt az örömet. Akire úgy tekinthetek, mint a sajátomra. Egy olyan lányra, akire mindig is vágytam. Csak a jóisten tudja, hány fontos pillanatot puskáztunk el eddig Cheryllel, mielőtt teljesen nekivadult, és világcsavargó lett belőle. Kétlem, hogy férjhez menésen törné a fejét. Maggie-t meg… tudjátok, hogy nevezik a városban az emberek? Anyaszomorítónak. A legrosszabb rémálomnak, amiben egy szülőnek része lehet. Világtól elvonult, hóbortos vénlánynak. Nehéz figyelmen kívül hagyni, amit suttognak róla. Beteg, és már nem is lesz jobban. Talán jobb is, hogy nem hagyja el a házat. Itt legalább biztonságban van.

Jaj!

– Katie! – sziszegte a papa a konyhából. Minden fej arrafelé fordult, és az arcokra kiült a döbbenet, amikor megláttak bennünket. És amikor a pillantásuk találkozott az enyémmel, egyszerre szaladt ráncba a homlokuk.

A mama arcát elöntötte a pír, és hogy a zavarát leplezze, gyors támadásba lendült. – Maggie May, abban állapodtunk meg, hogy kopogni fogsz, ha belépsz valahová, hogy biztosan észrevegyünk. Mert így tulajdonképpen hallgatózol, ami nem elegáns.

Elegáns? A mama talán elegánsan viselkedett? Négyszer is megkopogtattam a pultot.

Itt vagyok. Itt vagyok. Itt vagyok. Itt vagyok.

Ők szótlan komorsággal bámultak továbbra is. És én is csak álltam, és nagyon nyomorultul éreztem magam.

A végén elfordultam tőlük, és visszamentem a szobámba.

Egy vörösbegy táncolt az ablakpárkányomon. A szabadságra emlékeztetett, ami annyira hiányzott az életemből. Leültem, a kezembe vettem a bakancslistámat, és végigolvastam, egymás után többször is. Végül már mindkét irányba kívülről fújtam. Becsuktam a könyvemet, és az ablakpárkányra tettem. Közben a mama szavait hallottam folyamatosan. Mintha beköltözött volna a fejembe.

El kell mennem. És el is fogok menni.

Már évekkel korábban össze kellett volna pakolnom egy táskányi cuccot. Már rég ki kellett volna lépnem a biztonságosnak hitt falak közül. Kalandokba kellett volna bocsátkoznom. Talán rátaláltam volna a szerelemre, és férjhez mentem volna egy nagy templomban, éneklő kórusok himnuszai mellett, a pap faviccein mosolyogva. Híresnek kellett volna lennem, amilyen a bátyám is volt, vagy már azzal is megelégedtem volna, ha csak egy kicsit több vagyok annál, mint aki voltam – a semminél.

Felálltam a székemből, kimentem a szobámból, és a kamrában megragadtam egy bőröndöt. Átvittem a szobámba, ott leültem a padlóra, és nekiálltam összepakolni

a ruháimat. A ruhák tetején elhelyeztem a kedvenc könyveimet. A könyvek tetejére újabb kedvencek kerültek, azok tetejére pedig a bakancslistám.

Elmegyek.

Élni fogok.

A szívem vad kalapálásba kezdett; erőlködnöm kellett, hogy

legalább az agyam tiszta maradjon. *Ne gondolkozz rajta túl sokat, csak pakolj össze, és vágj neki. Az első lépés lesz a legnehezebb és egyben a legértékesebb is, amire egyszer büszke leszel. Mrs. Boone-nak igaza volt. Ha most nem szánom rá magam arra, hogy elmenjek, örökre itt maradok. Úgy kell élnem, hogy ismét büszke lehessen rám a mama. De leginkább Brooks miatt kell talpra állnom.*

Amikor az első könnycsepp nagy koppanással megérkezett *Az éhezők viadala* borítójára, mindent megtettem azért, hogy elejét vegyem a nagy egéritatásnak. Az agyam próbált meggyőzni, hogy maradjak. Egyfolytában a rémségeket sorolta, amelyek odakint vártak rám, és arra a napra emlékeztetett, amelyik némaságra kárhoztatott sok évvel azelőtt.

Shh…

Shh…

Megráztam a fejemet, és folytattam a csomagolást.

Szedd össze magad! Légy erős, Maggie May!

Felugrottam, amikor megnyikordult mögöttem az ajtó. Csak akkor nyugodtam meg, amikor láttam, hogy a papa az. A pillantása a bőröndre esett, aztán vágott egy grimaszt, és az utcára néző ablakhoz lépett.

– Gyere ide, Maggie – mondta.

Felálltam, és odamentem hozzá. Pár percig csendben álldogáltunk, majd ismét megszólalt.

– Emily Dickinson nem szeretett emberekkel találkozni, tudod – kezdte. Naná, hogy mindent tudott Emily Dickinson életéről. – Csak ritkán hagyta el az apja házát, aztán egy idő után már soha. Mindig fehérbe öltözött, és alig beszélt.

Kifelé bámultam. Az utcán játszó gyerekeket néztem.

Bicikliztek, szaladgáltak – több élet volt bennük, mint amennyit én magam megéltem. Gyorsan kitöröltem a szememből egy kibuggyanó könnyet, hogy a papa ne lássa meg.

De meglátta, és elmosolyodott. Mindig észrevette a könnyeimet, és mindig megmosolyogta őket. Szomorúan, megtörtén. – De attól, hogy más volt, mint a többiek, még nem volt bolond. Őt is világtól elvonult, hóbortos vénlánynak nevezték. Einsteint meg szellemi fogyatékosnak minősítették a kortársai.

Rámosolyogtam, de ő, mint mindig, most is észrevette rajtam a szomorúságot.

– Te így vagy jó, ahogy vagy, Maggie May.

Milyen tipikus volt ez a papától!

– Látom, hogy mindent magadra veszel. Fontosnak tartod, hogy mit gondolnak rólad mások, hogy mit gondol rólad a mamád, vagy hogy mit gondolok én. Pedig azzal, hogy ezeken töröd a fejed, csak az idődet pazarolod. Lehet, hogy az anyád és én idősebbek vagyunk nálad, de ez nem tesz bennünket bölcsebbé, semmilyen vonatkozásban. És még mi is fejlődésben vagyunk. Nem számít, hogy mások milyen nevekkel illetnek, hogy bolondos vénlányként vagy visszahúzódó remeteként gondolnak rád. Mindez nem érdekes. Egyetlen dolog számít csupán: az, hogy te minek nevezed magadat.

Még egyszer rám mosolygott. – És ha egyszer rászánod magad arra, hogy kilépj innen, és felfedezd magadnak a világot, én leszek a legboldogabb, ha ezt meg is teszed. Csak ne azért csináld, hogy örömet szerezz vele nekem, a mamának vagy bárki másnak, mert azzal, úgy hiszem, elveszítheted a

saját boldogságodat. Akkor hagyd el a házat, ha úgy érzed, hogy készen állsz rá, és véletlenül se azért, mert nyomást gyakorol rád valaki. Érted?

Bólintottam.

Értem, papa.

Megpuszilta a homlokomat. – A Föld csak azért forog, mert te létezel. A te szívdobbanásaid viszik tovább. – Elfordult, és kifelé indult a szobámból, de mielőtt kilépett volna, megköszörülte a torkát, és megvakarta borostás állát. – Ja, és vár egy meglepetés az étkezőben.

Lementem a lépcsőn. Az étkezőben, az asztal mellett, egy idős asszony ült. Két pulykás szendvics és két csésze tea volt előtte. – Szóval, kiderült – kezdte, miközben megmarkolta az egyik teáscsésze fülét –, hogy a memóriám már nem a régi. – Felállt az asztaltól, és a botjára támaszkodva, kissé bicegve elindult felém. Az arcán volt néhány apróbb karcolás. De még így is szép volt, és mint mindig, kicsit túlöltözött. Az ajka körül parányi mosollyal megbökte a vállamat. – De rosszabbul is járhattam volna, például, ha megnémulok.

Elvigyorodtam, és visszaböktem.

Életemben senkit sem öleltem még ilyen szorosan.

– Bocsánat, zavarok? – kérdezte Brooks, aki éppen ezt a pillanatot választotta arra, hogy az étkezőbe lépjen.

– Nem, nem – tiltakozott Mrs. Boone. – Egy olyan fiú, aki képes volt énekelni nekem a kórházban, sohasem zavar.

Brooks arcán felvillant a féloldalas mosoly. – Szóval, hallotta?

– Magasságos Isten, az egész kórház hallotta, nem csak én. Amint kihúztad a lábadat estenként, a nővérek zsibongani kezdtek. Teljesen odavoltak a hangodért, meg az

arcszőrzetedért, amit én fel nem foghatok. A hangod még csak elment valahogy, de úgy nézel ki, mint egy szőrmók. Pedig, ha engem kérdezel, nem szégyen a borotválkozás. Ha akarod, veszek neked egy pengét.

Brookshoz léptem, és megdörzsöltem a szőrös állát. Nekem tetszett... Sőt odavoltam az új külsejéért. A karja kidolgozott volt, izmos, mintha edzőtermekbe járt volna évek óta. Olyan felnőttes volt, olyan férfias.

Mrs. Boone felnyögött. – Még jó, hogy neked tetszik, de a te véleményed nem nevezhető objektívnek, így nem is számít. No, de ha már itt vagy, gyere ide, Brooks. – Mrs. Boone, miközben beszélt, beletúrt a táskájába, és előhúzott a mélyéről egy kulcscsomót.

– Hát ez meg? – kérdezte Brooks értetlenül.

– Ezt köszönetképpen adom, amiért ott ültél mellettem, és vigyáztál rám. Calvintől tudom, hogy itt maradtok a hétvégére, és azt is mondta, hogy milyen húzós időszak áll mögöttetek. Arra gondoltam, hogy elmehetnétek a házamba, és ott kiengedhetnétek a gőzt, vagy nem tudom, hogy szokták mondani ezt a fiatalok.

- Hűha, Mrs. Boone. Ez igazán nagylelkű ajánlat. Köszönöm!

Kopogtak az ajtón. Amikor a papa kinyitotta, egy kedves mosolyú nő állt a küszöbön. Mrs. Boone látványos szemforgatással fogadta az érkezését. – Ó, már megint maga az!

– Helló, Katelynn vagyok – mutatkozott be a jövevény. – Én ápolom Mrs. Boone-t, de hősiesen bevallom, hogy nem tudok vele lépést tartani. Sebesebben közlekedik, mint egy gyalogkakukk.

– Főleg, ha az a célom, hogy magát lerázzam – mormogta Mrs. Boone kelletlenül.

Elvigyorodtam. *Sok szerencsét, Katelynn*. Nagy fába vágta a fejszéjét, amikor Mrs. Boone mellé ápolónak állt.

Miután csoszogva visszaindultak Mrs. Boone házába, Brooks megcsörgette a kezében tartott kulcscsomót. – Nem muszáj azonnal élnünk az ajánlattal. Először is, alig lehettem csak veled, és ki akarok használni minden pillanatot.

Megráztam a fejem. Sok-sok pillanat állt még előttünk. A banda pedig rászolgált a kikapcsolódásra, arra, hogy magukban legyenek egy kicsit. Némi győzködés után Brooks ráállt, hogy északra menjenek. Megígérte azonban, hogy vasárnap délutánra visszajön, és velem tölti az utolsó napját.

És még számtalan napot a jövőben.

29

BROOKS

Mielőtt a fiúkkal elindultunk volna Mrs. Boone házához, be kellett iktatnunk egy fontos megállót. James Csónak- és Hajókölcsönzőjét. Hogy nézett volna ki, ha hajó nélkül vágunk neki a hétvégének egy tóparti házban? Annyi minden megváltozott a környéken azóta, hogy Calvin és én itt jártunk Mr. Riley-val; jóleső érzéssel töltött el, hogy Jamesék üzlete ugyanúgy nézett ki most is, mint régen azon a napon. Csak Wilson öregedett sokat, bár az ugatása még a régi volt.

– Hallgass, Wilson! – szólt rá a kutyára az ajtóban megjelenő James. – Képtelen csendben maradni ez az átkozott eb. Néha úgy érzem, évek óta csak ugat. – A kutya erre még hangosabb csaholásba kezdett, mintha azt akarta volna mondani a gazdájának, hogy menjen a fenébe. James elmosolyodott, és megvakarta megőszült haját. – Mondhatom, nem mindennap állít be hozzánk egy Grammy-díjas banda azzal a szándékkal, hogy hajót béreljen. Örülök, hogy a rendelkezésükre állhatok – mondta nevetve, és mindegyikünkkel kezet rázott.

– Velem és Brooksszal már találkozott úgy tíz évvel ezelőtt – felelte Calvin kézfogás közben. – A papám eladta magának a hajóját, és mi elkísértük. És a fia mutatott nekünk egy hatalmas jachtot.

– A *Jennát* – mondta James, nem kis büszkeséggel a hangjában. – Csak az lehetett. Csak nem azért jöttek, hogy

kibéreljék?

Elnevettem magam. – Nem. Megelégednénk egy kisebbel is. Amivel kimehetnénk egy kicsit a vízre, esetleg horgászni, ha véletlenül kedvünk támadna rá.

– Nos, azt hiszem, tudok ajánlani egy remek kis motoros hajót. Jól lehet róla horgászni, és fel van szerelve kanapékkal meg nyugszékekkel, ha valaki csak pihenni akar. A legkényesebb igénynek is megfelel, ugyanakkor nem hivalkodó. Tetszeni fog maguknak.

– Nincs esetleg valami kisebb? – kérdeztem. – Valami, ami a régimódi horgásztudásunknak jobban megfelel.

James bólintott. – Milyen volt a hajó, amit eladásra hoztak?

– Középkonzolos – válaszolta Calvin. – Nem volt túl nagy, de jól lehetett horgászni róla.

– Nos, akkor választunk maguknak egy középkonzolosat, ha nem baj, hogy szűkösen lesznek rajta.

– Á – felelte Oliver, és a hóna alá gyömöszölte Rudolph fejét. – Majd összebújunk.

– Istenem, hogy utállak! – nyögte Rudolph.

– Ugyan, öcsi, mondtam már ezerszer, hogy nem kell Istennek szólítanod. A Felség is megteszi.

Égnek emeltem a szememet. A zenésztársaim nem sokat változtak gyerekkoruk óta. James behívott bennünket az irodájába, kitölteni a szükséges papírokat. Miközben beszélt, Oliver az összes medvecukrot befalta az íróasztalon álló tégelyből. Rudolph elborzadva figyelte.

– Ugye tudod, hogy az a szar méreg? Van fogalmad róla, mit tesz a testeddel?

Oliver két újabb szemet dobott a szájába, és vállat vont.

– Csak azt tudom, hogy finom. Balzsam a gyomromnak.

– Őszinte leszek, Oli. Rudolphnak ezúttal igaza van. Egyetlen épeszű ember sem szereti a fekete medvecukrot – szóltam közbe, hátha elejét vehetem a kitörni készülő vitának.

– Kivéve ezt a fickót, aki ezzel kínálja még a vendégeit is – dörmögte Oliver, újabb cukrot tüntetve el a szájában.

James nevetve elém tolt néhány aláírni való papírt.

– Most aztán rajtakaptak – mondta. Ez a kedvencem. Napi egy csomagnyit biztosan befalok, a fiam rosszallása közepette. Azzal rémisztget, hogy ez okozza majd a halálomat, hiába mondogatom neki, hogy előbb végez velem a nikotin, mint bármi, ami a medvecukorban van – mesélte James olyan kedélyesen, hogy mindnyájunkat megnevettetett.

Végül megkaptuk tőle a hétvégi kalandunkhoz tökéletes méretű hajót, és még egy vonóhoroghoz erősíthető utánfutóval is ellátott bennünket, ami nagyban megkönnyítette a szállítást. Viszonylag gyorsan nekivágtunk a jó négyórás útnak, de megérte a fáradságot, mert amikor megérkeztünk, tátva maradt a szánk.

– Nem tudom elhinni, hogy itt ez a mesés ház, amit senki sem használ – jegyezte meg Calvin, miután leállítottuk az autót. Amikor Mrs. Boone azt mondta, hogy a ház egy tó mellett van, elfelejtette megemlíteni, hogy az a tó majdnem akkora, mint az óceán. A dokkjáról nézve szinte nem is lehetett látni a túlsó partot.

Volt a ház mellett egy fészer is, hat aprócska kenuval.

A ház maga nagy volt, és lenyűgöző. Összesen tizenkét helyiségből állt, beleértve három fürdő- és öt hálószobát. A nappaliban hatalmas jávorszarvasfej díszelgett a kőkandalló

felett, és a sarokban egy oldies számokat játszó zenegép. Egy ötcentesért öt számot meg lehetett hallgatni a kínálatban szereplő ötvenből.

A zenegép mellett egy lemezjátszó állt, felette egy könyvespolcnyi lemez. Jobb sarkot el sem tudtam volna képzelni az egész házban.

A hálószobák berendezése a világ legkülönbözőbb részeit idézte. Az egyikbe lépve az Egyesült Királyságban találta magát az ember, a másik egy miniatűr Thaiföldet rejtett a falai között, és így tovább. Ha végigjárta az ember a szobákat, olyan érzése támadt, mintha egy kétpercesre lerövidített világ körüli útra fizetett volna be.

A jelek szerint Mrs. Boone azokat az élményeket próbálta összesűríteni ebben a mesés tóparti házban, amelyekben utazgatásai során a férjével együtt része volt. Az egész életük ott volt, a beszédes falak között, és az, amit láttunk, arra utalt, hogy a Boone házaspárnak gyönyörű élete lehetett.

– El sem hiszem, hogy eddig nem szólt nekünk erről a helyről – sopánkodott Rudolph, miközben megpróbált elkenni egy tonnányi házi készítésű naptejet az orrán. – Gondoljatok bele, micsoda bulikat rendezhettünk volna itt!

Elvigyorodtam. – Valószínűleg ezért nem ajánlotta fel korábban ezt a jó kis házat. Attól félt, hogy tönkretesszük, és nem alaptalanul.

– Stacey odalenne érte – jegyezte meg a bőröndjét vonszolva Calvin.

– NEM ÉR! – kiáltották kórusban az ikrek, vádlón lengetve az ujjukat a legjobb barátom felé. Néha viccesnek találtam a köztük lévő összhangot, leginkább azért, mert külsőleg annyira mások voltak.

– Egy szót sem otthon hagyott, leendő oldalbordákról. Aki csak kiejti egy nő nevét, annak meg kell innia egy felest! – szögezte le szigorúan Rudolph.

– És ez mindenkire vonatkozik – tette hozzá Oliver, egyenként ránk szegezve a mutatóujját. – Aki bármilyen nőt szóba hoz, akár névvel, akár név nélkül, az legurít egy felest. Kettőt gurít le az, aki nőnemű lénnyel társalog, és aki, ne adj' isten, nőt próbál csempészni a ház bármely helyiségébe, nos... annak meg kell innia Rudolph pisijét.

– Az jutalom lenne – felelte Rudolph. – Az én pisim a forrásvíznél is tisztább. Vegye kitüntetésnek, akinek meg kell innia.

A szememet forgattam. Ez tényleg kanbuli lesz. Semmi nő, csak pia, vagy pisa, ha valaki megszegi a szabályokat.

Délre mindannyian totál részegek voltunk, és mivel a beszélgetés végig a zenéről folyt, tökéletesnek tűnt minden.

Már csak egy feladatunk maradt: vízre tenni a kölcsönzött hajót.

– Tedd ki, ha akarod, baszd meg! – nyögte Oliver félálomban, a kanapén terpeszkedve. – Én el nem mozdulok innen. Addig semmiképp, míg fel nem tálaljátok a vacsorához a pizzát.

– Ne hülyéskedj! A semmittevést a hajón is folytathatod. Kár lenne elpocsékolni ezt a tökéletes napot.

– Ha a felhőkkel borított ég neked tökéletes napot jelent, kérlek… menj, és élvezd, ameddig akarod. De hogy én el nem mozdítom innen a seggemet, abban biztos lehetsz. Csak akkor, ha pizzázni kell.

Égnek emeltem a szememet. – Rendben. Hol az öcséd?

Három másodperc múlva felfedeztem Rudolphot, amint egy műnövénnyel beszélgetett az egyik sarokban. Sőt nemcsak beszélt vele, hanem egyenesen udvarolt neki. – És gyakran jársz ide? – kérdezte, és gyengéden megcirógatta a műanyag leveleket.

Az órámra pillantottam. – Srácok, déli egy óra van. Hogy kerülhettetek ilyen állapotba ennyi idő alatt?

Felemeltem az üres Fireball üveget, és ezzel meg is kaptam a választ a kérdésemre. – Calvin! Szükségem van valakire, aki kijön velem a tóra, és segít kiráncigálni ezt a két szeszkazánt. Calvin! – kiáltottam, és mivel nem kaptam a választ, a barátom keresésére indultam.

Sehol sem találtam.

Kétszer is benéztem mindegyik szobába, végül a ház mögött találtam rá. Egy bokor mögött térdelt, és suttogva telefonált. – Oké, bébi. Most mennem kell. Hallom, hogy jön valaki. Én is szeretlek.

– Te kis púnk! – mondtam, és nevetve végignéztem, ahogy felpattan, és zsebre vágja a mobilját.

– Nem tudom, miről, beszélsz – védekezett hevesen.

– Dehogynem! Nagyon is tudod! Rajtakaptalak, hogy Stacey-vel telefonálsz.

– Mit? Elment az eszed? Miért hívtam volna fel Stacey-t egy kanbuliról? Megbeszéltük, hogy csajokról egy szót sem…

Résnyire húztam a szememet. – Elsiklom a dolog felett, és

elkerülheted a feleseket, ha segítesz vízre tenni a hajót, és felvonszolni rá azt a két marhát.

Calvin vágott egy grimaszt. – Nincs túl sok kedvem a…

– SRÁCOK! CALVIN MOST BESZÉLT TELEFONON…

Nem fejezhettem be a mondatot, mert Calvin odarohant hozzám, és a számra tapasztotta a kezét. – Jó, jó, megyek már. Egyébként nem tudom, észrevetted-e, de az ikrek piros műanyag pohárból isszák a rövidet.

– Igyák, amiből akarják! Most akkor is horgászni megyünk. Legfeljebb magukkal hozzák a piájukat is. Meg a botjukat.

– Ez nem valami jó ómen, ha az előttünk álló eseményekre gondolok. Aggódom egy kicsit.

– Aggódsz? – kérdeztem vigyorogva. – Vagy inkább izgatott vagy?

Calvin drámai ugrándozásba kezdett, akár egy ötéves. – Izgatott vagyok! Izgatott! Már hozom is a piát meg a fiúkat. Te meg hozd csak azt a hosszú botodat!

– Nekem aztán nem kell kétszer mondanod.

Már elindult a konyha felé, de útközben megállt. – Félre ne érts, Brooks. A bot a horgászbotot jelenti, nem a farkadat.

Felvontam a szemöldökömet. – Nevezd, aminek akarod, haver, vinni fogom. Te meg hozd a gitárodat. Pengetünk egy kicsit, és dolgozhatunk az új album szövegein. – Calvin arca felragyogott. Nem ismertem senkit, akit ekkora izgalomba hozott a munka. Kivéve talán önmagamat.

Egy óra múlva nekivágtunk a víznek. A tó közepénél leállítottuk a motort. Béke és nyugalom vett körül bennünket. Egyetlen hajót sem lehetett látni a közelben. Folytattuk az ivást. Wisconsinban ez maga volt a megtestesült álom: kimenni a tóra a haverokkal, és részegre inni magadat. Az

ilyen tevékenység szinte állampolgári kötelességnek számított ebben az államban.

– Tudod, egy kicsit aggódom a banda miatt – jegyezte meg Oliver, miközben a fedélzeten ültünk. Mindhárman betonrészegre itták magukat, és valamilyen oknál fogva rám maradt a feladat, hogy megóvjam őket a vízbefúlásostól. Minden alkalommal, amikor kitöltöttük a következő kör rövidet, magam mellé vettem hűséges sörösdobozomat, és miközben úgy tettem, mintha innék belőle, beleköptem a gusztustalan kotyvalékot.

– Tényleg? Miért?

– Hát mer' én sosem akartam lánycsapatban játszani, most meg… a banda háromnegyede pinát növesztett. Ez azért félelmetes, nem?

– Mi?

– Szánalmasak vagytok, kibaszottul szánalmasak. Vegyünk csak téged, Calvin. Huszonnégy órát sem bírsz ki úgy, hogy ne hívd fel Stacey-t. És Brooks, egy percig se hidd, hogy nem vettem észre, amikor a Snapchaten enyelegtél Maggie-vel. Az ikertestvérem meg egy növénnyel esett nagy-nagy szerelembe, bár ezen, ismerve a természetimádatát, nem is csodálkozom.

Rudolphra pillantottam, aki a magával hurcolt növényt ölelgette. – Nicole-nak hívják, és gyönyörű – közölte kásás hangon, de büszkén.

– Ugye látod, hogy mire gondolok? A barátaim visszafejlődnek, és attól tartok, hogy nemsokára esküvőkről meg pisis pelenkákról fognak szólni a dalaink.

Felnevettem. – Azért nem ilyen vészes a helyzet, Oliver.

Lemondóan legyintett. – Brooks Tyler Griffin. Láttam, hogy fenn voltál a Snapchaten. Még a nyelved is lógott. Úgy

néztél ki, mint egy kibaszott kutya.

Összehúztam a szememet, és ismét horgászásra figyeltem. – Hogy tisztázzuk a dolgot, igen, fenn voltam a Snapchaten, de a rajongóinkkal snappeltem. Emlékszel rájuk? Tudod, ők azok, akik ott csápolnak a koncertjeinken. Fontos, hogy néha adjak nekik magamból egy darabot, Oli. Jegyzetelned kellene! Ezért szeretnek jobban a rajongók engem, mint téged.

– Ha! Ezt kétlem. És mióta mondod lihegő kutyaként a rajongóknak azt, hogy „szeretlek, Maggie”? Tudom, tudom. Vannak rajongótáborok, akik rajongásuk tárgyáról kapják a nevüket. Demi Lovato rajongóit Lovaticsnak hívják. Justinét Beliebereknek. Beyoncé-ét meg Beyhivenak. De az, hogy „szeretlek, Maggie”, nemigen illik egyetlen rajongótáborra sem.

Válaszként felmutattam neki a középső ujjamat, de ő sem maradt az adósom – ugyanezt tette, csak mindjárt két ujjal.

Ezt az asszót ő nyerte.

Az ég egyre felhősebb lett, a víz meg sem mozdult. Egyetlen hang verte csak fel a csendet: a kiabálásunk, amikor azt hittük, hogy sikerült végre kifognunk egy halat. Persze nem jött össze. Ha visszanéztem a part felé, már alig láttam valamit a hatalmas házból; ha előrenéztem, épphogy ki tudtam venni a város boltjait. Tökéletesebb helyszínt nem tudtam volna elképzelni sem. Önmagunkon kívül nem hallottunk mást, csak a hullámok csobogását, amint lágyan ringatták a hajót.

– Félretéve a viccet, tényleg örülök neked és Stacey-nek, Cal – mondta Oliver, majd felkapta Oliver gitárját, de persze fogalma sem volt, hogy kell lefogni a húrokat.

– Szerintetek nem fog őrjöngeni a menedzsment? – kérdezte Calvin.

– Ha! Dehogynem! Ki fognak térni a hitükből. A The Crooks egyik énekesének bekötik a fejét! Szinte hallom, ahogy összetörik vagy száz női szív. Mindent be fognak vetni, hogy lebeszéljenek.

– Ja, én is így gondolom. De kit érdekel? Már így is dühösek ránk az elmaradt koncertek miatt. Legfeljebb hozzásegítjük őket pár ősz hajszálhoz. Megérdemlik. – Calvin kikapta a gitárját Oli kezéből, és odajött hozzám a kormánykerékhez. Én is felkaptam a gitáromat, és elkezdtem játszani az egyik új dalunk, a „Split Ends” intróját. Pár akkord után Calvin is csatlakozott hozzám.

Oliver énekelni kezdett, Rudolph pedig folytatta a szerelmes enyelgést a növényével. Az, hogy valaki a legjobb barátaival játszott egy bandában, akár problémákat is okozhatott volna, de velünk nem ez volt a helyzet. Azon túl, hogy az ikrek örökösen ugratták egymást, nem volt köztünk súrlódás. Természetesen voltak nézeteltérések, de mindig sikerült megtalálnunk a közös nevezőt.

Az egész délutánt kinn töltöttük a vízen. Amikor sötétedni kezdett, elkezdtünk dolgozni az új szövegeken. A kreativitásunk nem ismert határokat, ha jó passzban kapott el bennünket az alkotási vágy. Amikor az első esőcseppek lehullottak, Calvin azt javasolta, hogy menjünk vissza a házba, ott folytassuk a munkát, így beindítottam a motort, és elindultunk a part felé.

Pár perc múlva teljesen elsötétült az ég, és zuhogni kezdett az eső. Rudolph felugrott a hajó peremére, és a magasba emelte Nicole-t. – Igen, drágám! Idd fel! Idd fel az összes vizet, amit Természetanya a földre küld!

– Az egy műnövény, te barom! – üvöltötte Oliver,

túlharsogva a zuhogó esőt. – Nincs szüksége vízre!

– Ne is figyelj oda, Nicole! Egy magányos srác mondja ezt neked, akit még senki és semmi nem tudott szerelemre lobbantani, legfeljebb egy jó adag tacos.

– A tacos maga az élet! – kiáltotta Oliver az öklét rázva az felhők felé, mit sem törődve az égboltot kettéhasító villámokkal. – Szeretlek, tacos! Mindig is szerettelek!

– Akkor? – kérdezte Calvin, aki útban a part felé ott himbálta mellettem a testét, és megpróbálta túlüvölteni a szelet. – Leszel a tanúm?

Kitöröltem az arcomból a vizet. – Már meg is vettem a szmokingot, haver. Számomra mindig is egyértelmű volt, hogy én kapom ezt a feladatot.

Calvin felnevetett. – Azért, gondoltam, megkérdezem. Legalább udvariasságból.

– Te tényleg elkezdtél pinát növeszteni. A pinák ugyanis jóval udvariasabbak, mint a faszok.

– Ja, a mamád is valami hasonlót mondott tegnap este.

– Ez fura. A te mamád alig beszélt, amikor utoljára láttam. Igaz, épp tele volt a szája, így a beszéd nem tűnt reális opciónak.

Calvin felkapta az „üres” sörösdobozomat, hogy hozzám vágja, de amikor meglóbálta, félbeszakadt a mozdulata. – Órák óta ezt az egy dobozt kortyolgattad, hogy lehet, hogy mégis tele van?

– Én…

Beleszagolt a dobozba, majd elordította magát: – CSALÁS! Brooks a sörösdobozába köpte a rövidet! – Az ikreknek először a torkukon akadt a szó, de aztán ők is kántálni kezdtek:

– CSALÁS! CSALÁS!

Minél hangosabban ordítoztak, annál erősebben dühöngött a vihar is. A hullámok kezdtek megvadulni, és egyre jobban dobálták a hajót.

– Izgalomra semmi ok! – kiáltotta Rudolph, miközben a magához szorított Nicole-lal együtt előrebukott. – Még van a házban egy üveg Fireball. – Ahogy elindult felém, láttam, hogy már csak a lábujjhegye tartja a hajó peremén. Megkértem Calvint, hogy vegye át a kormányt, aztán felugrottam, és a tökrészeg Rudolphhoz rohantam.

– Vigyázz, Rudolph, csak óvatosan! Mindjárt leesel!

Rudolph elvigyorodott, és megcsípte az arcomat.

– Hogy te milyen helyes kis vagina vagy, Brooks Griffin!

Bár minden pórusomból ömlött a víz, hangosan felnevettem. – Nahát! Még soha, senkitől nem kaptam ilyen kedves bókot.

– Csak azért, mert Amerika Legbájosabb Maggie-je nem beszél. Ha beszélne, már hozzád vágott volna pár költői szarságot, lefogadom. – Elhallgatott, majd elkerekedett a szeme. – MEGSZEGTEM A SZABÁLYT! Női nevet vettem a számra! Most be kell csapnom egy rövidet! FIREBALLT! – kiáltotta, és leugrott, de a hajót megdobta egy hullám, és olyan nagyot lódított Rudolphon, hogy átbukott a hajó peremén. Megragadtam a lábát, és vissza akartam húzni a hajó fenekére. Már majdnem biztonságba helyeztem, amikor a vihar ismét lódított egy nagyot a hajónkon meg rajtam is. A hullámok közé csapódtam.

– A francba! – ordítottam. A fejem felett átcsapó víz hideg volt, mint a jég.

– Brooks! – kiáltozták a barátaim, és felém hajítottak egy

mentőövet.

– Ugye tudjátok, hogy nem számít hivatalosnak a hajóút, míg valaki bele nem esett a vízbe? – kiáltottam vissza, és nevetve átkulcsoltam a karomat a mentőöv peremén. A fiúk kuncogva kezdtek visszahúzni a hajóhoz. És ekkor vége szakadt a nagy vidámságnak.

Ahogy a hajó közelébe értem, éles fájdalom hasított a testembe. – *A kurva életbe!*

Egy szemvillanás alatt történt, egy elsietett pillanatban.

A hajócsavar elkapta a jobb oldalamat.

A pillanat töredéke kellett csak ahhoz, hogy a vidámság horrorba csapjon át.

A pillanat töredéke kellett csak ahhoz, hogy alámerüljek, és veszélybe kerüljön az életem.

Vér. Bár nem láttam, hogy véreznék, az erős fájdalom arra utalt, hogy a hajócsavar mélyen a húsomba vágott.

Az egész jobb oldalam sajgott.

Kapkodva szedtem a levegőt; elborult az agyam.

Hogy meg ne fulladjak, csapkodni kezdtem, és közben egy csomó vizet nyeltem.

A jobb kezemmel megpróbáltam összefogni az oldalamon tátongó sebet. *A francba*. Már megint!

A hajócsavar ismét eltalált.

Pánikba estem. A kezem. A vállam. A nyakam.

Az életem…

A hullámok lefelé nyomtak, a sötéten kavargó mélybe.

Villámlott.

Megdörrent az ég.

A legjobb barátaim a nevemet ordítozták, de nem tudtam válaszolni nekik.

Tényleg egy pillanat alatt történt minden. Vagy annyi sem kellett hozzá.

Horrorba fulladt a nevetés.

Süllyedni kezdtem. Fuldokoltam.

Egy elügyetlenkedett pillanat, és a hullámok úgy dobáltak, mint egy tollpihét.

De még a tollpihénél is kevesebb voltam.

Egy nagy semmi, amit kedvére dobált a víz.

30

MAGGIE

– Maggie, siess! Gyere már le! Mennünk kell!

A nevem hallatán felvontam a szemöldökömet. A szobámban ültem, és a gitáron kísértem a The Crooks legújabb albumát. Felálltam, és a lépcsőhöz siettem. Odalenn nem más állt, mint Mrs. Boone, és szinte sütött róla a félelem.

Lassú léptekkel, kérdőn felvont szemöldökkel lementem hozzá.

Szinte tombolt; még sohasem láttam ilyennek. – Gyere már, húzz cipőt. Máris indulunk!

Indulunk? Hová?

– Maggie, kérlek. – Mrs. Boone keze fel-le csúszkált a fém sétabot markolatán. – Baleset történt a tónál. Brooks. Megsebesült. Mennünk kell.

Előrelódultam, mintha valaki meglökött volna.

Brooks megsebesült.

Fuldokolni kezdtem a szavak hallatán. A fejemben kergetni kezdték egymást a gondolatok. Hogyan sebesült meg? Mennyire? Mi történt? És a többiek?

Apa futva közeledett a hátsó szoba felől, és a mama is kisietett a konyhából. Mindkettőjük a mobiltelefonját szorongatta, valószínűleg Calvintől kaptak üzenetet.

– A St. John's Kórházba vitték. Már a műtőben van – hadarta apa, ijedt hangon. – Odamegyek.

– Én is – közölte a mama.

– És Maggie is – rendelkezett Mrs. Boone. – Velünk jön. Lódulj már, te lány – parancsolta. Még a botját is meglendítette. – Nincs vesztegetni való időnk. Nem a szomszédba megyünk.

– Nem – vakkantotta a mama szigorú hangon. – Nem! Semmi szükség rá, hogy ő is velünk jöjjön. Akkor is pánikrohamot kapott, amikor magát akarta meglátogatni, Mrs. Boone.

– De akkor csak rólam volt szó. Úgy értem, nagyon kedves volt tőle, hogy megpróbálta, de most más a helyzet. Én csak én vagyok. Most viszont Brooks került bajba. Gyerünk, Maggie.

Behunytam a szememet.

A mama és Mrs. Boone vitatkozni kezdett. Egyre hangosabbá vált a szócsatájuk, amit a papa ugyancsak kiabálva igyekezett csillapítani. A szívdobogásom dübörögve próbált igazodni a körülöttem zajló események ritmusához. Az elmém mindent megtett azért, hogy távol tartsa tőlem az ördögöt, aki minden erejével azon volt, hogy hozzám férkőzhessen.

Shh… Shh…

– Hagyják abba! – kiáltotta Mrs. Boone, elég hangosan ahhoz, hogy felnyissam a szemem, és haragosan kopogtatni kezdte a botjával a padlót. – Hagyják abba, de rögtön! Nevetséges, amit csinálnak. Istenemre mondom, Katie, képtelenség eldönteni, ki fél jobban attól, hogy Maggie elhagyja a házat. Maga vagy ő.

– Bármelyikünk is, magát senki sem kérdezte, Mrs. Boone – vágott vissza gorombán, egész testében remegve a mama. Egy pillanatig magam is eltűnődtem, akarja-e ő egyáltalán, hogy valaha is kilépjek a házunk falai közül?

– Persze hogy nem kérdezett senki! Már megszoktam, hogy engem sohasem kérdeznek, és most sem magam miatt vagyok itt, Katie. Tudom, már sokszor felhívta a figyelmemet arra, hogy semmi közöm ehhez a lányhoz itt. Értek én a szóból, csakhogy a mostani helyzet túlmutat rajtunk. Ez nem magáról szól, nem Ericről, és nem is rólam. Ez Brooksról szól és Maggie-ről. Maggie May – fordult felém Mrs. Boone. – Ha te magad úgy gondolod, hogy a múltad démonjai hangosabbak, mint a szerelmed Brooks iránt, akkor, kérlek, bocsáss meg nekem. Az tényleg azt jelentené, hogy túlléptem bizonyos határt, és félreértettem mindent, amit kettőtökkel kapcsolatban láttam. De ha véletlenül mégis a szerelmed lenne az erősebb… ha az fojtogatna, és nem valami rosszabb… akkor itt az ideje, hogy elhagyd a házat. Mégpedig azonnal. Velünk kell jönnöd. Brooks hosszú éveken át olyan volt számodra, mint egy horgony. Biztos révben tartott. Most rajtad a sor, hogy megtedd neki ugyanezt.

Megdörzsöltem az öklömmel a szememet, míg ők hárman ismét vitatkozni kezdtek.

Öt perc.

Felemeltem a kezemet, mire elhallgattak. Visszarohantam az emeltre, egyenesen a fürdőszobába, és teleengedtem a mosdókagylót. Beletemettem az arcomat a vízbe, és visszatartottam a levegőt. Szükségem volt öt percre, hogy kizárjam a lenti hangzavart, és megtalálhassam a hangomat.

Szükségem volt öt percre, hogy levegőhöz jussak.

Láttam az arcát. Az ördögét. Ott állt mögöttem, és fojtogatott. Megpróbált megölni, úgy, ahogy azt az asszonyt is megölte. És tudtam, hogy ezúttal sikerülni fog neki.

Shh… Shh…

Elveszítettem önmagamat.

Az ördög lopott el magamtól abban a magányos pillanatban.

Piszkosnak éreztem magam.

Elhasználtnak.

Mint akit csapdába csaltak.

Olyan valóságosnak tűnt minden. És az elmúlt évek minden egyes napján úgy éreztem, hogy újra és újra megtörténik velem ugyanaz. És az érzés nem tompult soha. Friss maradt. Most pedig, hogy az arcom ott volt, a víz alatt, még nagyobb erővel rohantak meg az emlékek.

– Maggie May! Merre vagy? – üvöltötte Brooks újra, kibillentve az ördögöt a gondolataiból.

És már nem az ördögöt láttam a víz alatt, hanem őt. Az én Brooksomat.

– Te vagy a legjobb barátom, Mágnes, de… – Már egészen közel volt az ajka. Sőt megesküdtem volna, hogy a szája súrolta a számat. Az ujjai bizsergető köröket írtak le a hátamon, és én minden egyes körtől újra elolvadtam. – Mi van, ha igaza volt? Mi van, ha Lacey rátapintott valamire? Mi van, ha tényleg több van köztünk barátságánál? – A szorítása erősödött a derekamon; még közelebb húzott magához. Az ajkunk ismét találkozott egy röpke pillanatra; a gyomromat csomóba rántotta az izgalom.

Az arcomról csöpögött a víz, amikor kiemeltem a mosdókagylóból, de már tudtam, hol a helyem. Visszarohantam a szobámba, és gyorsan belebújtam a cipőmbe.

– Maggie May, ne csináld! – szólt rám az ajtónyílásból a mama. A karját keresztbe fonta, és üveges tekintettel figyelte a

mozdulataimat. – Ne menj el!

Zavartan összehúztam a szememet. A mama odalépett az ágyamhoz, leült, aztán megpaskolta maga mellett a matracot, így jelezve, hogy én is üljek le. Azt sem tudtam felidézni, hogy mikor járt a mama utoljára a szobámban, azt meg pláne nem, hogy mikor ült le beszélgetni velem.

– Én majd ott leszek helyetted is. Segítek neki a gyógyulásban, és elmondom neki, hogy te is szeretnél ott lenni, Maggie, de kérlek… nem menj el hozzá.

A kezembe vettem a táblámat, és írni kezdtem.

Miért ne?

A mama lehajtotta a fejét, és babrálni kezdett az ujjaival. – Ha kimész innen… ha végül mégis rászánod magad erre a lépésre… Hogyan tudlak megvédeni? Amikor az a dolog történt, azt sem tudtam, hogy elmentél itthonról, mert a mosással voltam elfoglalva. Pedig rád kellett volna vigyáznom. Az én feladatom volt, hogy biztonságban tartsalak. De ha most elmész… és elkezded felfedezni a világot… Hogyan tudlak akkor megvédeni?

Tessék. A mama legnagyobb, legmélyebb titkára végre fény derült.

Mindenkinek volt olyan oldala, amit valamilyen oknál fogva elnémított.

A mama a bűntudatára tett lakatot.

A kezembe vettem a táblafilcet, és leírtam életem addigi legfontosabb mondatát.

Nem miattad történt.

A mama nyelt egy nagyot, aztán a kezébe temette az arcát, és zokogásban tört ki. Annyira sírt, hogy szinte labdává gömbölyödött az ágyamon. Szorosan átöleltem. Addig sírt,

amíg ki nem fogyott a szuszból. Végül megtörölte a kézfejével az orrát, és valamennyire felegyenesedett. – Nézz rám. Egy csődtömeg vagyok. Annyira sajnálom, Maggie May. Bocsánatot kérek mindenért, amit veled tettem… De el kell hinned, hogy csak aggódom miattad. – Szipogott néhányat, én meg a vállára hajtottam a fejemet. A következő pillanatban az ujjaim közé csúsztatta a kezét. – Már eldöntötted, hogy elmész, ugye?

Dupla kézszorítással jeleztem, hogy igen.

Felsóhajtott, és kiegyenesedett. – Oké. Megmondom, mit fogunk csinálni. Lemegyünk a földszintre, és kimegyünk az ajtón. És ha közben gyötörni kezdenek a régi gondolatok, szépen továbbmész, rendben?

Bólintottam. *Oké, mama.*

– Még ha félsz is, tovább kell menned. Ha pedig felhangosodnak a fejedben a hangok, szépen futásnak eredsz. És addig futsz, Maggie May Riley, amíg a tüdőd engedi.

Vettem egy nagy levegőt.

– Félsz, ugye?

Kétszer megszorítottam a kezét.

Te is?

A mama szintén két szorítással válaszolt.

– Oké. Akkor menjünk.

– Hunyd be a szemed, és lélegezz, Maggie May – suttogta a mama a kezemet fogva. – Aztán szépen beülsz velem meg a papával az autóba.

Elszorult torokkal tettem meg az első lépéseket. A legszívesebben a nyakamra szorítottam volna az ujjaimat, hogy lélegezni tudjak, de nem tudtam, mert az egyik kezemet a mama fogta szorosan, a másikat a papa. Nem lesz baj? Lesz elég levegőm?

A papa kétszer megszorította a kezemet. *Igen*. Hogyan hallhatta meg azt, amit ki se mondtam?

A következő lépéseim még fájdalmasabbak voltak. Most már tényleg meg kellett fognom a nyakamat. El kellett távolítanom az ördög szorongató ujjait. Levegőre volt szükségem. *Nem tudtam lélegezni*.

Most a mama kétszeres szorítása segített. *De*. *Tudsz*.

– Már majdnem ott vagyunk – mondta a papa, és valóban sikerült újabb lépéseket megtennünk.

Minden megtett lépéssel lazult a szorítás a torkom körül. Brooksra gondoltam. A mosolyára. A nevetésére. A szerelmére. Minél távolabb jutottunk a háztól, annál könnyebben lélegeztem.

Megálltam, és kinyitottam a szememet. Idegesség suhant át a papa és a mama arcán.

– Minden rendben, Maggie? – kérdezte a papa.

Kihúztam a kezem az ujjaik szorításából, a mellkasomra szorítottam. Aztán egy nagy levegővétellel magamba szippantottam a világot. Belekóstoltam a levegőbe, megízleltem a szelet, és hagytam, hogy a bilincsek lassan lehulljanak a lábamról.

Még egy nagyot szippantottam az éltető levegőből, aztán megfogtam, és kétszer megszorítottam a szüleim kezét.

Igen.

Minden rendben.

Most már csak arról kellett meggyőződnöm, hogy Brooks is rendben van.

Minden újnak tűnt útközben. Az üléshuzat tapintása, a motor köhögése. Megéreztem minden egyes kátyút, amibe belehajtottunk, és felfigyeltem minden felvillanó fényre. Szürreális volt odakinn lenni, olyan dolgok között, amiket sohasem láttam. Mintha egy álomból bukkantak volna elő az épületek, a fák és az állatok. Mégis lenyűgözően valóságosnak tűnt minden. Összeszorult szívvel ültem végig az utazást, gombóccá gömbölyödve a hátsó ülésen, mégsem fosztottam volna meg magam attól, ami feltárult előttem. Annyi minden volt a világban, aminek a létezéséről nem is tudtam! Annyi mindent elmulasztottam!

Órákkal később érkeztünk csak meg a kórházba, de Brooks még mindig a műtőben volt. A kórház környékét ellepték a The Crooks rajongói – a jelek szerint gyorsan jártak a hírek. Brooks szülei és a bátyja, Jamie ugyancsak ott voltak, de minden erejükre szükségük volt, hogy tartani tudják magukat.

A kórházban túl élesek voltak a fények. Bántották a szememet. Nem emlékeztem, hogy valaha is ki lettem volna téve ilyen erős fénynek. És a szagok is furcsának tűntek. Mintha tisztítószerek lettek volna mindenütt. És mindenki mozgásban volt. Szinte egymásba ütköztek a nővérek, mindig leesett valami, és egész családok jöttek- mentek a folyosókon.

Behunytam a szememet, és próbáltam fókuszálni. Túl sok volt ez nekem, és túl gyors volt a tempó. Le kellett lassítanom kavargó gondolataimat. Mi van, ha az ördög is itt van valahol? Lehet, hogy már lát is. Lehet, hogy újra meg akar érinteni. *Nem*. Valami jóra kellett koncentrálnom. Valamire, ami segít abban, hogy talpon maradjak. Az ujjaim összezárultak a

nyakláncom körül.

Brooks. A horgonyom. Az erőm.

– Maggie! – bukott ki Calvinből. A privát váróban álldogált, és úgy nézett rám, mintha kísértetet látna. – El-eljöttél! – motyogta hitetlenkedve. Pár lépéssel mellettem termett, és körém fonta a karját. – Itt vagy! Nem hiszem el!

Perceken belül az ikrek is csatlakoztak hozzánk, és egy ideig így álltunk ott, egymást átölelve.

– Elég rossz állapotban van – mondta Calvin a mamának, a papának és nekem, kiegészítve azzal, amit tudott. – A hajócsavar csúnyán felhasította az oldalát. Az orvosok azt mondták, hogy elveszítheti két ujját. A nyakát is megvágta, de… nem is tudom. Olyan gyorsan történt minden, Egyetlen szempillantás alatt minden megváltozott. Kint voltunk a vízen, remekül éreztük magunkat. Most meg… – Megcsípte az orrnyergét, pontosan úgy, ahogy a papa is szokta. – Minden megváltozott. És még nem is tudjuk, hogy mennyire. Egy dolgot tehetünk. Várunk.

A mama és a papa elment. Azt mondták, mindenkinek hoznak kávét, hiszen hosszú éjszaka áll előttünk. Miután feltöltöttük magunkat koffeinnel, elvitték Mrs. Boone-t a legközelebbi motelbe, hogy legalább ő pihenhessen egy kicsit. Rudolph az egyik sarokban gubbasztott; magát hibáztatta a balesetért. Oliver ott állt mellette, és az ellenkezőjéről győzködte. Kérdő arckifejezéssel fordultam Calvin felé.

– Brooks megmentette Rudolphot a vízbe eséstől. A vihar himbálni kezdte a hajót, és Rudolph majdnem átesett a korláton, de Brooks elkapta, és visszarántotta a fedélzetre. Ekkor ismét megbillent a hajó, és Brooks az egyensúlyát vesztve a vízbe zuhant.

Egek!

– Rudolph képtelen megemészteni, ami történt. Noha véletlen baleset volt, önmagát okolja. Pedig csak az időzítés volt szerencsétlen.

Egy idő után kerestem magamnak egy széket az egyik sarokban. Összekucorodtam rajta, és vártam.

Közben mindent hallottam, és mindent láttam. Nem volt olyan mozgás, olyan hang, olyan tárgy, ami elkerülte volna a figyelmemet. Mióta eljöttem otthonról, mindent nagyon közelinek éreztem. És nagyon igazinak. Ha egy ápolónő leejtett egy tollat, azonnal felkaptam a fejem, hogy lássam, honnan ered a hang.

Nehezebb volt eljönni otthonról, mint ahogy azt korábban elképzeltem, de még nehezebb volt tétlenül kivárni, hogy mi lesz Brooksszal.

Amikor az ördög megpróbált befurakodni a gondolataim közé, bezárkóztam, vettem pár nagy levegőt, és megpróbáltam meggyőzni magam arról, hogy a szerelmem erősebb, mint a múltamból felmerülő gyötrő pillanatok bármelyike.

– Befejeződött a műtét – mondta egy orvos Brooks szüleinek, és persze én is meghallottam. Felültem, és tovább hallgatóztam. – A körülményekhez képest jól van. Szerencsére a vágás az oldalán nem volt túl mély. Máskülönben elveszíthettük volna.

– Ó, istenem! – motyogta Brooks anyja, és peregni kezdtek a könnyei.

– A nagyobb baj a kezével van – folytatta az orvos, és zavart topogás közepette keresztbe fonta a kezét a fehér köpenyén. – Borzasztóan sajnálom. Mindent megtettünk, hogy megmentsük a két sérült ujját, de túl nagy volt a roncsolás. Pedig nagyon reménykedtünk. Végül annak érdekében, hogy a keze egyáltalán funkcionálni tudjon a jövőben, mindkettőt amputálnunk kellett.

Melyik kezén? Hirtelen nagy, kemény csomót éreztem a gyomromban.

– Melyik kezén? – kérdezte a szülei háta mögött álldogáló Jamie.

Az orvos kérdőn felvonta a szemöldökét. – Parancsol?

– Azt kérdeztem, melyik kezén.

Az orvos habozva nézett Brooks szüleire; szemmel láthatóan nem tudta eldönteni, hogy mi az, amit ennyi ember előtt elmondhat. Amikor az orvos megkapta a beleegyezésüket, közölte, hogy a bal kézről amputálták az ujjakat. Egyszerre nyögött fel mindenki.

– A francba! – sziszegte Rudolph, és az öklével verni kezdte a falat. – A francba!

Brooks a bal kezével fogta le a gitáron a húrokat. Ezzel a sérüléssel soha többé nem fog tudni játszani, és minden jelenlévő átérezte a pusztítás okozta veszteséget.

– Tudom, hogy a karrierje miatt nagyon nehéz megemészteni ezt az információt, de boldogok lehetünk, hogy legalább ő maga velünk maradt. Attól tartok azonban, hogy a gitározásról le kell mondania. A nyaksérülése miatt az éneklés is kérdéses, de idővel talán rendbe jönnek a hangszálai. Nem

lesz könnyű, de a megfelelő fizikoterápiával és egyéb kezeléssel jó esély van rá, hogy visszanyerje a hangját. – Az orvos körbehordozta szomorú tekintetét rajtunk. – Egy darabig még pihennie kell, de ha olyan állapotba kerül, hogy bemehetnek hozzá, ideküldök magukért egy nővért.

Senki sem szólt, miután elment, csak Rudolph püfölte továbbra is a falat. – *A francba, a francba, a francba.*

Miután átvitték Brooksot egy másik kórterembe, megengedték, hogy kettesével bemenjünk hozzá. Hogy én lehessek az utolsó, hátramaradtam. Aludt, amikor a kórterembe léptem, amiért tulajdonképpen hálás voltam. Az egyik sarokból figyeltem, hogyan alszik. Nehezen lélegzett, és úgy láttam, nehezen is nyelt. A nyakát átszelő seb a kulcscsontjától az álláig ért. A bal keze be volt kötve, és volt néhány zúzódás a testén, de élt. És semmi más nem számított.

– Nem okoz neki fájdalmat – mondta a nővér, miközben ellenőrizte az életfunkcióit.

Harminc perc telt el azóta, hogy a kórterembe léptem, de el sem mozdultam a sarokból, ahol megálltam.

A nővér rám mosolyogott. – Nem okoz neki fájdalmat, ha megfogja a jobb kezét. Altatatót kapott, hogy pihenhessen. Elég nyugtalan volt még alvás közben is, és a nyugtalanság hátráltatja a gyógyulást. Így egy darabig még biztosan aludni fog. De ha ide akar ülni az ágy mellé... – A székre mutatott

Brooks ágya mellett. – Fogja meg a kezét bátran!

Bólintottam, az ágyhoz mentem, leültem, és lassan összekulcsoltam az ujjainkat. *Itt vagyok, Brooks. Itt vagyok.*

A nővér szélesen elmosolyodott. – Majd visszajövök valamikor, hogy megnézzem.

Miután kiment, még közelebb araszoltam Brookshoz, és a karjára fektettem a fejemet. A mellkasa pár másodpercenként emelkedett, majd süllyedt. Számolni kezdtem a be- és kilégzéseit, és még közelebb húzódtam hozzá, hogy a bőrén át érezhesse a testem melegét. Szerettem volna, ha tudja, hogy ott vagyok. *Itt vagyok…*

Csak bámultam. Nem tudtam levenni róla a szememet, mert attól féltem, ha elfordulok, abbahagyja a lélegzést.

– Bocsánat, nem tudtam, hogy… – kezdte egy hang. Felemeltem a fejem Brooks ágyáról. Megfordultam, és láttam, hogy egy nő áll az ajtóban egy vázányi virággal a kezében. – Én csak… – Mintha megbicsaklott volna a nyelve, megint elhallgatott. – Senki sem mondta, hogy van itt valaki.

Sasha.

Nem először láttam. Online is megnéztem többször, és egyetlen fotót sem hagytam ki, amit az Instagramján posztolt. Gyönyörű volt, és látszólag semmit sem tett érte. Nem volt rajta smink. Nem volt kiöltözve. Önmagát hozta. És a virágait.

A pillantása a kezemre siklott, amely még mindig Brooks kezét fogta.

– Bocs. Csak leteszem valahová ezt, és már itt sem vagyok. – Végül egy látványos grimasz kíséretében a pultra helyezte a vázát, de mielőtt kiment volna, még visszafordult felém. – Te vagy az, ugye? – kérdezte.

Zavartan összehúztam a szememet.

– Ó, ne játszd az ostobát. Tudom, hogy te küldted neki a könyveket.

Felálltam, de mivel nem tudtam kommunikálni vele, borzasztóan esetlennek éreztem magam.

– Ennyi? Nincs semmi mondanivalód? Nem akartam tolakodó lenni. Csak tudod… – Egy pillanatra elhallgatott, és Brooks felé biccentett. – Másnak is fontos, nem csak neked.

Megkocogtattam a nyakamat. Most rajta volt a sor, hogy zavarba jöjjön.

– Mi van?

Körbenéztem. Kerestem valamit, hogy leírhassam, amit mondani akarok. Egyszer csak megpillantottam a falon a zománctáblát, amire az ápolónők írtak. Odaléptem, és a kezembe vettem a filcet.

Nincs hangom.

Sasha keresztbe fonta a karját. – Csak most, vagy… soha?

Soha.

Összevonta a szemöldökét, és mintha bűntudat villant volna a szemében. – Ne haragudj, nem tudtam. Hogy hívnak?

Maggie.

– Maggie. – Hosszú ujjaival beletúrt az arcát keretező csokoládébarna hajtömegbe, aztán csípőre tette a kezét. – Odavagy érte, mi?

Nem tudtam, mit válaszoljak erre, mert attól féltem, bármit mondanék, az fájdalmat okozna neki.

Elmosolyodott. – Semmi baj, eddig is tudtam. Őt nehéz nem szeretni. No, már megyek is. Ugye nem árulod el neki, hogy itt jártam? Nem miatta kérem, hanem magam miatt. Jobban szeretném, ha nem szerezne róla tudomást.

Biztos?

– Aha. Csak vigyázz rá, rendben? Össze lesz törve, ha megtudja, hogy nem gitározhat többé. A zene az élete. Leszámítva… – Elhalt a hangja, és feszesen rám mosolygott. – …valakit. Mennem kell. Ne engedd fel az internetre, jó? A média kegyetlen. Az egyik nap még imádja az embert, a másikon meggyűlöli. Könnyen előfordul, hogy egy híresség egyik pillanatról a másikra kegyvesztetté válik,, csak mert történt vele valami tragédia. És most a média szokatlanul gyorsan hátat fordított Brooksnak. Tudod, milyen érzékeny. Nem tudom, képes lenne-e elviselni ezt a csapást. Csak figyelj oda rá. Még ha úgy látszik is, hogy a rivaldafényben sosincs egyedül az ember, a valóságban nagyon egyedül tud lenni, csak erről senki sem beszél. Juttasd az eszébe, hogy az értéke nem attól függ, hogy mennyit szerepel a címlapon.

Megígértem Sashának, hogy vigyázni fogok Brooksra.

Kilépett a kórteremből, én pedig letöröltem a táblát. Visszaültem Brooks mellé, és ismét megfogtam a kezét. Az arcomat a karjára fektettem, és tovább figyeltem a lélegzését.

– Ó, és Maggie – lépett vissza Sasha a szobába. – Észrevettem ám. Ugyanúgy nézel rá, ahogy ő a könyveidet nézte. Örülök, hogy még csak nem is hasonlítasz a szörnyetegre, akinek gondoltalak. Bár azért lehetnél egy kicsit csúnyább – mondta alig érzékelhető bájjal a hangjában.

Elvigyorodtam. Te is.

31

BROOKS

Anya, apa és Jamie azt mondta, rendbe jövök. Azt is mondták, szerencsém van, hogy kisebb sérülésekkel megúsztam. A *kisebb* szó használata nem volt túl szerencsés a bátyám részéről, és amint kimondta, maga is rájött, hogy alaposan melléfogott. – Sajnálom, nem úgy értettem... Csak örülök, hogy velünk együtt megérted ezt a napot is.

A pillantásom a bekötözött kezemre siklott. Egy szót sem szóltam. Az emberek ki-be jártak a szobámba, és úgy vigyorogtak rám, ahogy a kiskutyájukat elvesztett kölykökre szokás vigyorogni.

Szánalmas.

Szánalmasnak éreztem magam.

Eljött a banda; egy darabig ott üldögéltek velem, de a levegőben szinte vágni lehetett a bűntudatot. A legjobban az fájt, hogy a jelenlétük a zenére emlékeztetett. Ők pedig arra, amit örökre elvesztettem egyetlen pillanat alatt. A veszteség súlya mégis akkor tudatosult bennem, amikor a menedzserek is megérkeztek.

– Elő kell állnunk valami tervvel. Teljesen megőrült a média. Sajtótájékoztatót kell tartanunk – rendelkezett Dave pattogó hangon.

– Hagyjanak bennünket békén – fortyant fel Calvin. – Úgy viselkedsz, mintha Brooks nem épp egy hatalmas traumán esett volna át.

– De él – vigyorgott sunyin Dave. – Ezt az üzenetet kell hangsúlyoznunk. Azt kell láttatnunk, hogy erős, és hogy a visszatérése már…

Visszatérés?

Sértetten dörmögni kezdtem.

Minden szem rám tapadt.

Pár óra telt csak el a balesetem óta, de már most a csodás visszatérésemre várnak.

Dave visszakozott. – Na, jó, pár napot várhatunk. Aztán meglátjuk, mi lesz.

Felsóhajtottam, amikor végre mindenki elment. Azt sem tudtam, hol áll a fejem. Úgy éreztem, mintha még mindig a víz alatt volnék. Ha lehunytam a szememet, szinte éreztem a testemen a hullámokat.

Ismét nyílt a szobám ajtaja, noha nem vágytam újabb látogatóra. Már az emberek látványától is rosszul voltam. A hányás kerülgetett, amikor azt kellett hallgatnom, hogy milyen szerencsés vagyok, mivel csodával határos módon sikerült életben maradnom.

Kényszeredetten az ajtó felé fordultam – és majd kiestem az ágyból.

Maggie.

Ott állt, a kórházi szobámban, és a karja védelmezőn szorult a testéhez. A kék szeme véreres volt, mintha órákon át sírt volna; a hosszú haját kócos kontyba csavarta a tarkóján. Sosem hordta kontyban a haját.

És soha nem lépett ki a házukból.

Azt hittem, álmodom.

És ebből az álomból nem is akartam felébredni.

Kinyitottam a számat, hogy megkérdezzem, mi történt, de

égett a torkom. Fájt szétnyitni az ajkamat. Fájt minden mozdulat. És fájt, amikor levegőt vettem.

Maggie feszesen rám mosolygott, és az ágyamhoz lépett. A szájához vonta a jobb kezemet, és a tenyerembe csókolt. Behunytam a szememet. Egyre a torkomat köszörültem, hogy meg tudjak szólalni, de megszorította egyszer a kezemet, ami az ő nyelvén azt jelentette, hogy ne tegyem. Így hát úgy maradtunk. Én lehunyt szemmel, miközben Maggie May a kezemet fogta.

Napokig szinte el sem hagyta a kórházi szobámat. Amikor felajánlottak neki egy szobát a látogatók számára fenntartott részlegen, elutasította, és attól kezdve még szorosabban fogta a kezemet. Esténként labdává gömbölyödött a kórteremben elhelyezett parányi kanapén, úgy aludt. Napközben lankadatlanul mosolygott rám, de éjszaka, amikor eggyé vált az álmaival, láttam, hogy dobálja magát, és aztán verejtékben úszva ébredt. Attól, hogy eljött otthonról, még nem foszlottak semmivé a démonjai. Ő azonban mindent megtett azért, hogy féken tartsa őket.

– Oké, Brooks. Elég volt az ágyban fekvésből. Ideje, hogy mozogjon egy kicsit – mondta a szobámba lépő nővér egyik délután.

Már a gondolattól is kirázott a hideg. Arra kényszerítettek, hogy a folyosón járkáljak – sétabotra támaszkodva! Maggie készségesen rótta velem a köröket, és amikor a bal oldalam kezdte felmondani a szolgálatot, és félő volt, hogy összecsuktam, ott termett mellettem, de a nővér nem engedte, hogy segítsen. – Lelki támaszt nyújthat, de fizikait nem. Ne féljen, nem hagyom, hogy elessen.

Valahol a folyosó közepén úgy éreztem, hogy összeszorul a

mellkasom, és nem tudok lélegezni. – Vissza! – krákogtam reszelésen. Vissza akartam menni a szobámba, le akartam feküdni.

– Még nem. Megbeszéltük, hogy még egy teljes kört megteszünk, és csak azután…

Ütemesen kopogni kezdtem a botommal, bár a nyakamban az elviselhetetlenségig fokozódott a fájdalom. *Vissza. Vissza. Vissza.*

Szégyelltem a gyengeségemet. Fájt a kezem. Égett az oldalam. Az agyam is cserbenhagyott.

A nővér rám villantott egy feszes mosolyt, aztán Maggie-re emelte a pillantását. – Hát akkor… biztosan jól fog esni egy kis szunyókálás – mondta egy kacsintás kíséretében. Maggie azonban nem viszonozta a vidámságát. Aggodalommal és haraggal teli pillantása önmagáért beszélt.

Jól vagy, Brooks?

Megszorítottam a kezét. Egyszer.

Igazság szerint mérges voltam. Mérges voltam a menedzsereimre, akik örökké a turné hátralévő részére vonatkozó tervekkel nyaggattak, bár nyilvánvaló volt, hogy nem tudok játszani. A legkülönfélébb ötletekkel rukkoltak elő, köztük azzal, hogy a banda nélkülem folytatja a turnét, legfeljebb szerződtetnek a helyemre valakit, miközben én intenzív kezelésre járok, hogy mielőbb visszanyerjem a hangomat.

A testemet borító sérülések még nagyon messze voltak attól, hogy gyógyultnak nyilvánítsanak, de máris úgy kezeltek, mintha nem is léteznék. Tíz évet adtam nekik az életemből, és most azt kellett látnom, hogy jövedelemforrásnak tekintettek csak, semmi másnak.

– Azt már nem! – tiltakozott Calvin. – Megvárjuk, amíg jobban lesz – mondta nekik újra meg újra. De ezt is vártam a legjobb barátomtól.

– Nem beszélve arról, hogy Brooks nélkül a nevünk is lerövidülne. Ki hallgatna meg egy The Cro nevű zenekart? – elmélkedett Oliver.

Rudolph nem sokat mondott. Rám se mert nézni. Volt egy olyan érzésem, hogy továbbra is önmagát okolja a balesetért. És bár utáltam magamat érte, az agyam egyik sötét rekesze szintén őt okolta. Ahogy teltek-múltak a napok, egyre kevésbé hasonlítottam önmagamra. Egyre keserűbb lettem. Gyűlöltem, hogy Maggie ott ül, és végig kell néznie ezt a változást. Gyűlöltem, hogy tanúja lett a széthullásomnak.

Amikor végre elhagyhattam a kórházat, Maggie-vel a kórteremben vártuk, hogy a nővér betoljon egy kerekesszéket. A szüleim úgy tervezték, hogy egy ideig velük maradok. Még egy nővért is fogadni akartak mellém, hogy ezzel is segítsék a gyógyulásomat. Én azonban másképpen gondoltam.

– Visszamegyek a tóparti házba – suttogtam, mert egyébként csak nagyon mély hangon tudtam beszélni. És reszelősen, amit nagyon utáltam.

Maggie felvonta a szemöldökét.

– Nem akarok hazamenni. Nem kérek az emberek szánakozásából. Tartsák meg maguknak.

Senki sem szánakozik rajtad.

– Dehogynem. Úgy tesznek, mintha süket volnék. Pedig hallom őket. És nemcsak szánnak, hanem hibáztatnak is. Legalábbis a média. Nem is tudom… Szükségem van arra, hogy elvonulhassak egy kicsit. Hogy magamban legyek.

Tudom, milyen érzés. Ott vagy egy emberekkel teli

szobában, ahol mindenki úgy tekint rád, mintha te csak egy szellem volnál. Veled megyek.

Ráncba szaladt a homlokom. – Nem, Maggie. Neked van egy bakancslistád, amit meg kell valósítanod. Én nem vagyok olyan állapotban, hogy… – Felsóhajtottam. *Hogy az enyém lehess.* – Miért érzem úgy, hogy mindig a rossz időzítés áldozatai vagyunk?

Maggie a táblája fölé hajolt, és írni kezdett, de a szavait jórészt elmosták a potyogó könnyei.

Kérlek, ne hagyj el megint.

Felemeltem a bal kezemet, hogy megvigasztaljam, de amikor megpillantottam rajta a kötést, félbehagytam a mozdulatot. Akartam őt. Mindennél jobban akartam. Ugyanakkor tudtam, hogy mit kell tennem. Tudtam, hogy éjszakánként pánikrohamaim vannak, és ilyenkor mindig újraélem a balesetet. De napközben is pánikrohamok gyötörtek, mert hátráltattam a zenekart, miattam nem tudtak játszani. Csalódást okoztam a rajongóimnak, és szép lassan kezdtük elveszíteni a turné szponzorait is. Dollárszázezreket veszítettünk azért, mert hajókázni támadt kedvem.

Nem akartam elhagyni Maggie Mayt, de tudtam, hogy nincs más választásom. Neki egy egész életre kijutott már a félelmekből meg a pánikrohamokból. Most, hogy jobban lett, másra sem volt szüksége, mint hogy engem pátyolgasson.

42

MAGGIE

– Találjátok ki, ki van itt? Nos? Cheryl! Cheryl hazajött! – üvöltötte a húgom, amikor két bőrönddel és rasztahajjal belépett az ajtón. Egy hét telt el azóta, hogy Brooks hazaküldött, ő meg visszament a tóparti házba, nélkülem. Mindenki próbálta rávenni, hogy ne menjen oda egyedül, de nem hallgatott a szóra. Voltak ápolónői, akik naponta ránéztek, és ellátták, ha kellett, máskülönben teljesen egyedül próbált boldogulni a tóparti Messában.

A papa, a mama és én az étkezőasztalnál ültünk, és éppen vacsoráztunk, amikor Cheryl minden előzetes értesítés nélkül betoppant. Amikor utoljára hallottam felőle, egy számomra ismeretlen szigeten volt a barátjával.

– Cheryl! – kiáltott fel a mama meglepetten, mégis boldogan, hogy világcsavargó másodszülöttje végre hazatért. – Mit keresel te itt?

– Mi? Már haza sem jöhet az ember a családjához? – Kihúzta a mellettem lévő széket, és leült.

– Dehogynem. Bármikor – felelte a papa. – De amikor utoljára hallottunk rólad, éppen fülig szerelmes voltál egy Jason nevű fiúba, és rasztahajnövesztésbe fogtál valami homokos parton.

Cheryl megrázta a haját. – Ez igaz. Tényleg így volt.

– No és hol van ez a Jason? – kérdezte a mama.

– Hát, ez fura történet. A csaj, aki a rasztámat csinálta,

fonogatás közben lecsapta a kezemről. – Mindenki megrökönyödött, egyedül Cheryl maradt vidám. – Ugyan már! Nem akarok szomorú arcokat! Tudjátok, mit szoktam mondani. Ha citromot dob eléd az élet, menj, keress hozzá vodkát. – Megfogta a kezemet, és megszorította.

– Vagy keresd meg a családodat.

A mama mocorogni kezdett a székén, majd szomorú pillantást vetett a papára. Ők ketten szavak nélkül is megértették egymást. Végül mégiscsak megszólalt: – Lányok, most, hogy mindketten itt vagytok, talán elmondhatunk nektek valamit.

Felkaptam a fejem, és láttam, hogy Cheryl is ugyanezt teszi. – Mit? Egyáltalán, mi folyik itt?

– Az anyátok és én… – kezdte a papa, majd nyelt egy nagyot, és feszesen elmosolyodott. – Különválunk.

Micsoda?

Nem!

– Miről beszélsz? – kérdezte Cheryl. Értetlenül bámult rájuk, majd idegesen felnevetett. – Dehogy váltok ti külön! Még a gondolat is nevetséges!

– Ami azt illeti, már jó ideje napirenden van a dolog – vette át a szót rekedtes hangon a mama. – És most, hogy Maggie már el tudja hagyni a házat, úgy gondoltuk, eljött az ideje.

– Ez lesz a legjobb. Tényleg. Mindnyájunkra nézve – hazudta a papa, a fogai között szűrve a szavakat.

Tudtam, hogy hazudik. Ha nem hazudott volna, nem lett volna olyan szomorú a szeme.

Vacsora után Cheryl bejött a szobámba. Az ágyamon feküdtem, és zenét hallgattam az iPhone-omról. A húgom elnyúlt mellettem, és hogy bekapcsolódhasson a

zenehallgatásba, kihúzta az egyik fülemből a dugót.

– Itt vagyok huszonhét évesen, és most mégis úgy érzem, hogy szívesebben lennék lázadó tinédzser, mert akkor bemásznék a szekrényembe, újra és újra meghallgatnám Ashlee Simpson *Autobiography* című albumát, mert azon jókat kesereghetnék amiatt, hogy válnak a szüleim.

Én huszonnyolc vagyok, és ugyanígy érzek.

– Hogy van Brooks? – kérdezte Cheryl, és felém fordította a fejét.

Vállat vontam. Azt mondta, egyedül akar lenni.

Cheryl bólintott. – Ezt megértem. Amikor te kérted tőle ugyanezt, ő is megadta neked. És te most azt hiszed, respektálnod kell ezt a kívánságát. Hogy ennyivel tartozol neki.

Tovább hallgattuk a zenét, mígnem Cheryl kuncogni kezdett. – Emlékszel, amikor gyerekek voltunk, és valami olyasmit mondtam, hogy „nem tudom, mit akarok kezdeni az életemmel”? – Tíz év telt el azóta – folytatta vihogva –, de a kérdés még ma is ugyanaz.

Bármilyen nyomasztó volt is a gondolat, képtelenek voltunk abbahagyni a nevetést. Néha csak ennyire volt szüksége az embernek ahhoz, hogy ellazulhasson, és egy időre megszabadulhasson a kínzó gondolataitól. Hogy a testvére hazajöjjön, és nevethessenek egy jót.

Pár perc múlva már Ashlee Simpson *Pieces of Me* című albumára ráztuk a fejünket. Többször is meghallgattuk, és hagytuk, hogy közben visszatérjenek a gyerekkori emlékeink.

És amikor felhangzott a „LaLa” című szám, felpattantunk, és táncolni kezdtünk. Bár büszke voltam Cherylre, hogy világjárása közben olyan sok helyre eljutott, hazugság lett

volna azt állítani, hogy nem örültem a hazatérésének.

Noha Brooks egyértelműen közölte, hogy időre és térre van szüksége, fontosnak láttam naponta tudatni vele – úgy, ahogy valaha ő is tette –, hogy nincs egyedül. Minden reggel küldtem neki egy SMS-t.

Maggie: Jól vagy, Brooks Tyler?

Brooks: Jól vagyok, Maggie May.

És ugyanez megismételtem mindene este.

Maggie: Jól telt a napod, Brooks Tyler?

Brooks: Jól telt, Maggie May.

És bár ez nem vetett véget az aggódásomnak, ahhoz elég volt, hogy el tudjak aludni.

33

BROOKS

Messa kisváros. A tó szinte az egész térséget kitöltötte. A városban szinte semmi sem volt, csak egy élelmiszerbolt, egy iskola, egy benzinkút és egy könyvtár, mindegyik közvetlenül a tó partján, pontosan szemben Mrs. Boone házával, ami nekem nagyon is megfelelt. Senki sem zavarta a magányomat. Csak ennivalóért jártam be a városba, és amikor végeztem, rögtön vissza is mentem a házba.

A másik hely, amit érdemesnek találtam arra, hogy meglátogassam, Messa szélén volt – egy kocsma.

Gyakorlatilag egy lyuk volt a falban.

A legtöbben azt sem tudták, hogy létezik, ami az én szememben még vonzóbbá tette. Itt whiskyhez jutott az ember, és a falairól csöpögött a magány meg a fájdalom.

Nem hagytam fel a rólam szóló fórumok olvasásával. Nem hagytam fel azoknak a tudósításoknak a követésével, amelyekben ellenem fordultak a rajongóim, drogfüggőnek, álszentnek, csalónak bélyegeztek. Minden hazugságot elhittek, ami a bulvárlapokban megjelent, és hátat fordítottak nekem, megfeledkezve arról, hogy tíz éven át mindenemet nekik adtam.

Mintha valóban igazak lettek volna rám a hazug cikkekben leírt szavak.

Tudtam, hogy abba kellene hagynom ezeknek az olvasását, de nem voltam képes letenni sem a telefonomat, sem a

whiskysüveget. Azoknak a kommentjei, akikről régebben azt hittem, hogy szeretnek, jobban megsebeztek a kelleténél.

> Nyugodtan vegyetek be valakit a drogos helyett! Mások is ezt tették.
>
> A tesóm belehalt az alkoholfüggőségbe. Az, hogy Brooks ennyire meggondolatlan, aggodalomra ad okot. Remélem, a rehabilitációs központban tudnak segíteni neki.
>
> Tulajdonképpen meggyalázta a zenét. Milliók ölnének azért, hogy olyan életük lehessen, mint neki, ő meg egyszerűen eldobta magától a jót.
>
> Nem celeb, hanem egy rakás szar. Egy újabb híresség, akinek a fejébe szállt a dicsőség.
>
> Kábé ötödször van rehabon. Talán ideje lenne beismerni, hogy nem fog megváltozni; reménytelen eset.
>
> A harmincat sem éri meg. Úgy fog járni, mint a többi, önmagától elszállt drogfüggő celeb.

Újabb whiskyért nyúltam, mintha attól könnyebben bevésődtek volna az elmémbe a szavak. Voltak persze megértő, támogató kommentek is, de valamilyen oknál fogva azokat éreztem hazugságnak. Vajon miért az idegen, számomra ismeretlen emberek negatív kommentjei fájtak a legjobban?

– Azt hiszem, mára eleget ivott – mondta szigorú hangon a csapos, mégis kihallottam belőle az együttérzést, miközben kartávolságon kívülre tolta tőlem a whiskysüveget. Sűrű, ezüstös bajusza titkokat rejtett, meg hazugságokat és csipszdarabokat. Ha megszólalt, a bajusz táncolni kezdett a

felső ajka felett, és a szavak mindig a bal sarkánál hagyták el a száját. Hosszú, göndör, ősz haját kontyban hordta a feje búbján. Öregemberes kontyban. Ránézésre túl volt már a hetvenen, mégis nyugodt volt, összeszedett, és még csak meg sem kellett magát erőltetnie.

Mindenben az ellentétem volt.

Maggie-nek minden reggel és minden este hazudtam, amikor válaszoltam az üzeneteire.

Behunytam a szememet, és minden erőmet latba vetve megpróbáltam felidézni a csapos nevét, amit már vagy százszor megmondott, de mindig részeg voltam.

Kurt.

Az utóbbi időben Kurt volt az egyetlen, akit, ha némi túlzással is, barátnak nevezhettem. Eszembe jutott az első alkalom, amikor két héttel korábban bebotorkáltam a kocsmájába. Akkor már két hete éltem az elhagyatottak életét. A vállam előregörnyedt, ahogy leültem. A karomat keresztbe tettem az asztalon, és a találkozási pontra támasztottam a homlokomat, abban bízva, hogy az üres kocsma eldugott bokszában száműzhetem a fejemből a fájó emlékeket. Kurt semmit sem kérdezett. Aznap este letett elém egy palack whiskyt meg egy jéggel teli tálkát. Ugyanígy a következő este is.

– Még egyet – motyogtam, de Kurt komoran megrázta a fejét.

– Hajnali egy óra van, fiam. Nem gondolja, hogy ideje hazamenni?

– Haza? – kérdeztem dohogva, és a palack után nyúltam, de a csapos gondoskodott róla, hogy ne érjem el. Belenéztem a kék szemébe, és hirtelen úgy éreztem, mintha megrándult

volna a szívem. *Haza.* – Kérem! – fogtam könyörgőre. Én. És miért könyörögtem? Alkoholért! Nem lehettem volna szánalmasabb. – Kérem, Kurt.

– Bert – javított ki mosolynak álcázott grimasszal.

A fenébe!

Attól, hogy a két név rímel, még nem kellene mindig összekevernem. Hát persze hogy Bert!

– Én is azt mondtam.

– Talán csak azt akarta mondani.

– Úgy van, Bert. Tényleg Bertet akartam mondani. Fogalmam sincs, hogy lett belőle Kurt. – Közben azon tűnődtem, mikor keverem össze legközelebb.

Beült velem szembe a bokszba, és morzsolgatni kezdte a lecsüngő bajuszát. – Azért iszik, mert felejteni akar? – kérdezte.

Nem válaszoltam, de elé toltam az üres poharamat. Amikor aznap délután bementem a vegyesboltba, minden címlapon az én fotóm virított, vastag szalagcímekkel a mentális összeomlásomról, pedig magam sem tudtam, hogy abban szenvedek. Ha az ember belelapozott valamelyik lapba, gyorsan kiderült az is, hogy heroinfüggő vagyok, és a függőségem miatt tett lapátra a The Crooks.

Aztán elkövettem azt a hibát, hogy online folytattam a rólam szóló cikkek olvasását. Mellbe vágott, hogy milyen sok rajongóm dőlt be a hazugságoknak.

Részegen könnyebben viseltem a csapásokat.

Bert közelebb tolta hozzám a poharamat.

– Ez fasz húzás volt – motyogtam.

Mielőtt válaszolhatott volna, egy csapat lány tódult be a kocsma ajtaján. Részegek voltak, hangosak, és tetőtől talpig

rózsaszínt viselt mindegyik. Kivéve egyet, aki tiszta fehérbe öltözött. Lánybúcsú, állapítottam meg magamban. *Remek*. Bert felállt, és a pulthoz ment, hogy kiszolgálja őket.

– Ó, istenem! Hát nem édi ez a hely? – kiáltott fel vihogva az egyik lány.

– El sem hiszem, hogy észrevetted! – kiáltotta válaszul egy másik.

Úgy tűnt, kincsvadászaton vannak, és az egyik állomásuk a falból nyíló kocsma volt. Tökéletes.

Megpróbáltam beleolvadni a bokszom sarkába, mert semmi másra nem vágytam, csak magányra.

A lányok nagy vihogás közepette a pultot vették célba.

– Mit parancsolnak, hölgyeim? – kérdezte Bért.

A lányok a magasba emelték a kezüket, és egyszerre kiáltották: – FIREBALLT!

Lehunytam a szememet. A gondolataim visszaröppentettek a hajóra.

– Csak azért, mert Amerika Legbájosabb Maggie-je nem beszél. Ha beszélne, már hozzád vágott volna pár költői szarságot, lefogadom. – Elhallgatott, majd elkerekedett a szeme. – MEGSZEGTEM A SZABÁLYT! Női nevet vettem a számra! Most be kell csapnom egy rövidet! FIREBALLT! – kiáltotta, és leugrott, hogy magához ragadja az üveget, de közben átbukott a hajó peremén. Megragadtam a lábát, és vissza akartam húzni a hajó fenekére.

Megráztam a fejemet. *Hagyd abba!* Azzal a szándékkal, hogy észrevétlenül kiosonok a hátsó ajtón, felálltam, de szerencsétlenségemre az egyik lány észrevett.

– Ó. Te. Jóságos. Isten! – suttogta.

Gyorsan lehajtottam a fejem, és megpróbáltam normális

ember módjára viselkedni.

– Tiffany, nézd csak! Az ott nem…?

A szőke lány felém fordult. – Nem hiszek a szememnek! Hiszen ez Brooks Griffin! – kiáltotta.

A lányok sikítozva az asztalomhoz rohantak. Először megesküdtem volna, hogy csak páran vannak, de részegségtől elhomályosult szemem teljesen összezavart. Fényképezésre állított telefonokat nyomtak a képembe, és én hiába próbáltam eltolni őket. Aztán özönleni kezdtek felém a kérdések meg a megjegyzések.

– Ó, istenem, Brooks, annyira sajnálom, hogy baleset ért.

– Egek! Tényleg elveszítetted az ujjaidat?

– Ez azt jelenti, hogy többé nem tudsz gitározni?

– Azért még folytatod a zenélést?

– Vehetünk neked egy piát?

– Készíthetünk veled egy közös fotót?

– Annyira szeretlek!

– Igaz, amit a drogokról írnak?

– Nem! Ő nem tenne ilyet! Vagy mégis? Elárulhatod, nem foglak elítélni érte.

– Én is szoktam füvezni.

– Az unokabratyóm gyógyszerfüggő volt.

– Bryan?

– Nem, West.

– Mi történt Sashával?

– Megcsalt?

– Vagy te csaltad meg őt? Olvastam, hogy te és Heidi Klum…

– Befognátok? Hiszen nem is ismertek! – kiáltottam rájuk, és éreztem, hogy ökölbe szorul a kezem. – Mi a fasznak tesz

mindenki úgy, mintha ismerne? A híradók, az internet, a bulvárlapok… – üvöltöttem égő torokkal a lányoknak, akik nem is akartak nekem ártani. – Senki sem tudja, hogy milyen vagyok valójában. Senki sem tudja, milyen érzés, ha az ember nem csinálhatja többé azt, amit mindennél jobban szeret. A zene volt az életem, és most beszélni is alig tudok. Nem… Ezt senki sem tudhatja… – Elhallgattam, mert nem jött ki több hang a számon. Részeg voltam, és fájt a torkom. Túl sok volt neki a szónoklatom. Túl sok volt benne az érzelem. A lányok elhallgattak, látszott, nem tudják, mit lehet ilyenkor tenni vagy mondani. – Sajnálom – motyogtam. – Nem akartam…

– Semmi baj – szólalt meg az egyik bűntudatos hangon. – Mi kérünk bocsánatot.

Ezt követően békén hagytak, és nemsokára el is mentek.

Bert a közelemben állt, és engem nézett, de nem szólt egy szót sem. Aztán először balra billentette a fejét, majd jobbra, végül visszacsusszant a bokszba velem szemben. Ahogy ott ült, a kezemre tette a kezét. Könnyed szorítást éreztem, ami Maggie-re emlékeztetett, mert a világon semmi sem volt, ami ne rá emlékeztetett volna.

Végül felkapta a whiskysüveget, és töltött még egy pohárral.

Nem próbált bocsánatot kérni; nem állt elő ostoba dumával arról, hogy az idő majd elmossa a fájdalmamat.

Helyette whiskyt adott nekem, ami elfojtotta az emlékeimet.

Az ital, bár csak kortyolgattam, égette a torkomat. Az égető érzésről eszembe jutottak a pletykák, a hazugságok, a baleset, a sebeim. Felidéződött a mellkasomat feszítő összes fájdalom, és ez így ment mindaddig, míg az agyam meg nem adta magát a teljes eszméletlenségnek.

Reggelente, merő megszokásból, felkeltem, megmostam a fogamat, lezuhanyoztam, és az életem során megszokott rutint követve fel is öltöztem, de ennél többet nemigen csináltam. Legfeljebb elolvastam a hazugságokat, leittam magam, és újra elaludtam.

A banda állandóan csatlakozni akart hozzám, de nem hagytam meggyőzni magam. Nem az ő hibájuk volt, ami történt, hanem az enyém. Én erőltettem, hogy kimenjünk a vízre, amikor ők nem akartak mást, csak a házban maradni, és lazítani.

Mrs. Boone házánál jobb helyet nem is találhattam volna a meneküléshez. Itt nem kellett attól tartanom, hogy lépten-nyomon fényképezőgépet tolnak a képembe; itt senki sem próbálta kipuhatolni, miként tervezem a további életemet. Itt egyedül lehettem.

Csak az esős napokon változtattam a napi rutinomon.

Amikor esett az eső, egy kis kenuval beeveztem a tó közepére.

Ott ringatóztam a hullámokon, miközben az esővíz végigcsurgott a testemen. És míg az ég hangosan mormogott, én néma csendben ültem a kenuban.

Bár azért vonultam vissza a tóparti házba, hogy megtaláljam a régi énemet, minden egyes nappal többet veszítettem önmagámból. A zsigereimben éreztem a változást. Hidegebb lettem. Idegenné váltam a magam számára is.

Olyan útra léptem, amelyen nem juthattam haza.

34

MAGGIE

– Majdcsak megleszünk valahogy – jegyezte meg a papa, miután az utolsó dobozt is becipelte a teherautóból. Sikerült ugyanoda jutnunk, ahonnan sok évvel korábban elindultunk; amikor egy parányi lakásban álmodoztunk a jobb, nagyobb világról. Azzal a különbséggel, hogy most volt egy rasztahajú húgom, aki egy percig sem tágított mellőlünk.

Azon az estén Cheryl hazament a mamához, én egy felfújható gumimatracon aludtam az egyik hálószobában, míg a papa a másikban fújta fel a matracát. Éjjel három körül arra ébredtem, hogy valaki mozog a lakásban. Felültem, és lábujjhegyen átóvakodtam a konyhába. Ott találtam a papát, kávét főzött, és amikor meglátott, nagyot ugrott ijedtében. – Jézusom, Maggie. A frászt hoztad rám.

Bocsánatkérőn rávigyorogtam, majd felkaptam a táblámat és felültem a pultra.

– Nem tudsz aludni? – kérdezte a papa.

Hallottam, hogy mászkálsz. Jól vagy?

Vágott egy grimaszt. – Azt hittem, ő lesz az igazi. Biztosra vettem, hogy életünk végéig együtt leszünk.

– Kitöltött két csésze kávét, és az egyiket elém tolta. – Katie maga volt a napsugár, amikor megismertem. Annyi energia volt benne, hogy még nekem is jutott belőle. Hogy mi történt vele, nem tudom, de tény, hogy kezdett megváltozni. Hidegebb lett... Sokat tűnődtem azon, csináltam-e,

mondtam-e valamit, ami kiváltotta benne ezt a változást, de akárhogy is volt, szép lassan elveszítettem a feleségemet. De az ördögbe, én is megváltoztam.

Mindig próbáltam meggyőzni magam, hogy éppen keresztülmegy valamin, hogy ami veled történt, az történt vele is – no, nem direkt módon, hanem valahogy áttételesen. Egyszerűen csak jelentkezett nála, mint egy mellékhatás. Csakhogy a helyzet napról napra rosszabbodott. Az asszony, akit megismertem, a szemem előtt foszlott semmivé. És a férfi, akinek magamat ismertem, ugyancsak emlékké halványodott.

Hiányzik?

Végigsimított a halántékán. – Az érzés hiányzik, amikor még hiányoltam. Igazság szerint már észre sem vettem, ha nem volt velem. Vagy ülhetett velem szemben, hidegen hagyott. Már jó ideje el akartam jönni. Ugyanakkor, nem sürgethettelek. Nem várhattam el, hogy kilépj a házból, amíg nem álltál rá készen.

A szívem a torkomban dobogott. A papa csak miattam tartott ki a mama mellett. A boldogtalanságot választotta, mert ez volt az ára annak, hogy engem biztonságban tudjon.

Sajnálom, hogy maradásra kényszerítettelek.

A papa megrázta a fejét. – Ne sajnáld. Bármikor újra megtenném, gondolkodás nélkül.

Csak ültünk a világ legfeketébb kávéját kortyolgatva, és egy szót sem szóltunk. A papa és én nagyon jól elvoltunk egymással szavak nélkül is. Valahogy helyénvalónak találtuk a köztünk lévő csendet. Mielőtt visszaindultam volna a szobámba, a papa mégiscsak beszélni kezdett. – Az angoltanár felszólított egy diákot, hogy mondjon két névmást. Hogyan reagált erre a diák?

Elmosolyodtam a vicc hallatán, és meg is válaszoltam. Ki? Én?

A papa kuncogott. – Pontosan. Ki? Én? – Már a szobája felé ment, amikor visszafordult, és bevallotta a maga elől is eltitkolt igazat.

– Hát persze hogy hiányzik. Nagyon.

A nehézségek, a küzdelmek és az egymásnak okozott fájdalom ellenére még mindig szerette a mamát. Mert a szerelem már csak ilyen. Nem múlt el attól, hogy az ember megparancsolta neki, hogy múljon el. Csak elhallgatott, vérző sebeit nyalogatva próbálta féken tartani a fájdalmát, és közben azon imádkozott, hogy ne engedjük kicsúszni a kezünk közül.

– Még nem pakolt ki – mondta Cheryl a nappaliból.

A papa a konyhaszigetnél ült, és egy újabb csésze kávét kortyolgatott. Egy hét telt el azóta, hogy az új lakásba beköltöztünk, de még mindig dobozok közt élt.

– Mit gondolsz, miért?

Arra vár, hogy a mama hazahívja.

Cheryl kedvetlenül nézett a semmibe, de aztán elgondolkodva összevonta a szemöldökét.

– Anya sem különb. Nem akarok ítélkezni felette, de zsíros a haja, legyek dongják körül, szerintem nem is zuhanyozik.

Elvigyorodtam a drámai megállapítás hallatán.

– Nehéz dolog a szerelem, mi?

Ja.

– Ez az oka annak, hogy egy macskával fogom leélni az életemet. A macskáknak nem kell más, csak ennivaló, és egy hely, ahol elvégezhetik a dolgukat. Én sem várok sokkal többet egy kapcsolattól. Legyen mindig elegendő tacos a tányéromon, és egy vécé, ahol a végterméktől megszabadulhatok, és boldogan élek, míg meg nem halok. Most már *biztos,* hogy szerzek magamnak egy macskát. És lehet, hogy tacost vacsorázom. Átjössz, és kitakarítod az almomat?

Nem. Inkább nem.

– Akkor meggondoltam magam. *Mégsem* kell macska.

Ezen megint vigyorognom kellett, éppen akkor, amikor megszólalt a mobiltelefonom. FaceTime-ra kapcsoltam, és felvettem.

– Helló, hugi! – mosolygott bele Calvin a telefonba.

Integettem neki, és Cheryl is mögém állt, hogy üdvözölhesse a bátyját.

– Szia, tesó! – kiáltotta neki integetve.

– Á, két legyet üthetek egy csapásra! Remek! Tetszik a rasztád, hugi! Egyébként LA-ben vagyunk a srácokkal, találkozóink vannak, meg ilyenek, most is úton vagyunk egyre. Azért hívlak, Maggie, mert szükségem van a segítségedre.

Felvontam a szemöldökömet.

– Felhívtam Brooksot, és nagyon elveszettnek tűnt a telefonban. Csak pár szót tudtam kipréselni belőle. Úgy vélem, pocsék formában van. Tudom, azt mondta neked, hogy térre és időre van szüksége, és azt is tudom, hogy te ezt megadod neki, mivelhogy ő is megadta neked annak idején, de most

más a helyzet. Értem, hogy időre van szüksége, hogy rendezhesse a gondolatait, de nem hiszem, hogy ezt csinálja. Sokkal valószínűbb, hogy ennek az ellentétét teszi. Arra gondoltam, hogy elmehetnél hozzá, csak hogy ránézz.

Azonnal igent mondtam. Ha igaz volt, amit Calvin mondott, akkor Brooks mellett volt a helyem. És ezt egy szempillantás alatt el tudtam dönteni. Előfordul, hogy téved az ember, amikor azt hiszi, hogy térre és időre van szüksége. Az esetek többségében inkább van szüksége másra, mint erre, csak ezt rendszerint nem látja be.

Elviszel? – kérdeztem a húgomtól.

Cheryl bólintott. – Persze. – Megsimogatta a hasát. – De előtte azért bedobhatok valahol egy tacost, ugye?

Eső áztatta az aprócska Messát, amikor Cheryl megállította az autót a ház előtt. Kipakoltuk a bőröndjeimet, és a bejárathoz cipeltük. Kopogtattam az ajtón, de sem Brooks, sem más nem válaszolt. A gyomrom csomókban volt, és a lehető legrosszabb dolgokra gondoltam. Most voltam csak igazán hálás, hogy Mrs. Boone, amikor meghallotta, hogy miben töröm a fejem, adott egy pótkulcsot.

Elfordítottam az ajtógombot, és beléptem, de Brooks nem volt sehol, amit furcsának találtam, mert a kocsija ott állt a ház előtt.

Talán sétálni ment.

Előhúztam a táblámat.

Nyugodtan elmehetsz, Cheryl.

A húgom felvonta a szemöldökét. – Biztos? Lehet, hogy elutazott. Nem akarom, hogy itt maradj egyedül…

Jól leszek. Megígérem. És ha szükségem lesz valamire, felhívlak.

Cheryl nem akart elmenni, de némi győzködés után beült a kocsiba, és elhajtott. Én pedig beültem a nappaliba, ott vártam, hogy Brooks hazatérjen. Hiába. Egy idő után fogtam egy esernyőt, és elindultam a város felé. Amikor a helyi könyvtárhoz értem, bementem. Magammal vittem az írótáblámat is.

A könyvtár hatalmasnak tűnt a városka méretéhez képest, és olyan érzésem támadt, mintha újra a szobámban lennék, a kedvenc történeteim között. Ahogy beléptem, a pult mögött ülő nő rám mosolygott. Különös báj áradt belőle, amit felerősített a csokibarna szeme és rövid, ősz haja. A kitűzője szerint Mrs. Hendersonnak hívták. – Helló! Segíthetek valamiben?

Írni kezdtem. Keresek valakit, és nem tudom, látták-e mostanában.

A nő elvigyorodott. – Kedvesem, tudom, hogy ez egy könyvtár, de ennyire azért nem kell csöndben lenni.

Vágtam egy grimaszt, megütögettem a torkomat, és tagadóan megráztam a fejemet.

A mosolygós arc nyomban elkomorult. – Ó, istenem, nem tud beszélni? Sajnálom. Kit keres?

Brooks Griffint.

A csokoládébarna szem résnyire szűkült. – No, már csak ez hiányzott! A legszebb arcát mutatja, aztán majd kiderül, hogy

elvetemült rajongó, aki ezzel a módszerrel akarja megkörnyékezni azt a szegény fiút.

A barátja vagyok!

– Bizonyítsa be.

A zsebembe nyúltam, előhúztam a mobilomat, és mutattam neki néhány ölelkezős képet Brooksról és magamról.

Erre ismét elmosolyodott. – Tényleg barátoknak látszanak. Mégpedig elég közelinek. Nos, esik az eső, így csak egyetlen helyen lehet. Jöjjön. Megmutatom. De ha kiderül, hogy azok a képek Photoshoppal készültek, akkor istenemre mondom, idehívom Lucast. Aki nemcsak a város zsaruja, hanem a férjem is.

Azzal felkapta az esernyőjét, kimentünk a könyvtárból, és a tó felé vettük az irányt.

– Látja? – kérdezte, amikor a partra értünk.

Megráztam a fejem.

– Ott! – mutatott a távolba. – Az a picike pont. Az ő. Egy parányi kenuban – tette hozzá, és ugyanabba az irányba nézett, amerre én is. És ekkor megláttam. Ott üldögélt magányosan a tó közepén egy kenuban. Mintha észre sem vette volna a nyakába zúduló esőt. – Csak akkor szokott kimenni, amikor esik. Napsütésben soha.

Csodálkozó pillantást vetettem Mrs. Hendersonra, aki, mielőtt újra megszólalt volna, megvonta a vállát.

– A városiak közül sokan azt hiszik, vízbe akarja fojtani magát, ezért evez ki vihar idején.

Én azonban tudtam, hogy nem ez a valódi ok. Én tudtam, hogy nincs még egy hely a világon, ahol olyan jól lehetne lélegezni, mint a víz alatt.

35

BROOKS

Amikor alábbhagyott az eső, megfordítottam a kenut, és evezni kezdtem a part felé. Késő volt; amikor az esőfelhők úgy döntöttek, hogy odébbállnak, már este tizenegy felé járhatott az idő. Kikötöttem a kenut a dokkhoz, végigfuttattam az ujjaimat víztől csöpögő hajamon, és amennyire lehetett, leráztam magamról a vizet.

– A francba! – motyogtam, mert úgy éreztem, lefagy a fenekem. Semmire sem vágytam, csak bemenni a házba, átöltözni, aztán bebújni az ágyba a takaró alá. Ám amikor a ház közelébe értem, összeszorult a mellkasom. A tornácon, a hintaágyon, összegömbölyödve aludt valaki. *Ezek a rohadt paparazzók,* dünnyögtem. Nem ez lett volna az első alkalom, hogy tanyát vernek a tornácomon, kivárva a megfelelő pillanatot, hogy lencsevégre kapjanak, vagy kihúzzanak belőlem valamit. Szerencsére Lucas, a seriff általában sikeresen megfékezte őket, mire idáig fajult a dolog.

A vízen töltött hosszú órák után nem bírtam volna elviselni, ha egy arcátlan nyomorult kattogtatni kezdi a gépét, amint az ajtóm elé érek.

Így hát határozott léptekkel felmentem a tornácra, és rádörrentem. – Figyelj, te seggfej! Nincs jobb dolgod, mint hogy pár kibaszott kép kedvéért itt lebzselj fél…

– Elhallgattam, amikor a mélyen alvó Maggie ébredezni kezdett. Ülő helyzetbe lendült, és riadtan a nyakához kapott.

Ám amikor összekapcsolódott a pillantásunk, a keze visszacsusszant az ölébe.

– Maggie? – krákogtam értetlenül, mert magam sem hittem a szememnek. Még jobban elszorult a mellkasom.

– Mi az ördögöt keresel te itt? – vakkantottam zavarodottan, ugyanakkor boldogan. Inkább boldogan.

Mert átkozottul boldog voltam, hogy láthatom.

Kotorászni kezdett a háta mögött, mintha keresne valamit. És amikor megtalálta, a levegőbe emelte. Egy fémtábla volt, az én kézírásommal.

Egy nap arra ébredsz, Mágnes, hogy el akarod hagyni a házat, amelyben élsz, és felfedezőútra indulsz. És nem fogod elaprózni, Maggie May. Az egész világot látni akarod majd. Azon a napon, amikor először lépsz ki a házból, és először szippantasz bele a kinti levegőbe, én ott leszek melletted, hogy biztosan rám találj. És tudod, miért? Mert én akarok megmutatni neked mindent. Segíteni akarok neked abban, hogy minél több dolgot kipipálhass a kívánságlistádon. Meg fogom neked mutatni az egész, hatalmas világot.

Felállt. A ruhája olyan vizes volt, mintha egész este kinn állt volna az esőn. Tüsszentett párat. Annyira fázott, hogy remegni kezdett.

Ennek ellenére csak állt, és nézett. Arra várt, hogy mondjak valamit. Bármit. Annyi minden suhant át a fejemen, miközben néztük egymást, de csupa olyasmi, aminek a megvalósulására nem szolgáltam rá. Nem érdemeltem meg, hogy hiányolhassam. Nem érdemeltem meg, hogy a karomban tarthassam. Nem érdemeltem meg, hogy szerethessem.

Semmit sem csináltam, csak ittam bánatomban, vagy ha nem ittam, önsajnálatba merültem.

Maggie többet érdemelt az én nyomorúságomnál. Hogy mutathattam volna meg neki a világot, amikor mindent megtettem azért, hogy elbújjak előle?

– Gyere be, és szárítkozz meg – mondtam. Láttam, hogy szomorúság villan a szemében, miközben bólintott. Mintha arra számított volna, hogy azonnal ugrani fogok, és mindent magam mögött hagyva elindulok vele a nagy világfelfedező útra.

Első alkalommal éreztem úgy, hogy valóban cserbenhagytam.

A lakásba lépve rögtön felfedeztem a bőröndöket a nappaliban. – A tieid?

Bólintott.

– Mindjárt visszajövök. – Átmentem a hálószobámba, majd megrohamoztam a fürdőszobát, és hideg vizet fröcsköltem az arcomba. – Jézus, Brooks. Szedd össze magad!

Az, hogy Maggie-t láttam, a lelkem mélyéig megrázott. A szépsége éles összhangban állt azzal a sok csúfsággal, ami az utóbbi időben körülvett, és túl váratlan volt ez a nagy átmenet. Most, hogy itt volt velem, újra lélegezni akartam, amikor az elmúlt hetekben csak arra futotta az erőmből, hogy valahogy levegőhöz jussak.

– Hogy jöttél ide? – kérdeztem a nappaliba visszatérve, ahol már a haját szárítgatta egy törülközővel, és közben megpróbált előkotorni az egyik bőröndből egy pizsamát.

Írni kezdett. Cheryl elhozott.

Felsóhajtottam. – Késő van, és egy kicsit részeg is vagyok, így nem tudlak most rögtön visszavinni, csak holnap reggel. Itt maradhatsz éjszakára, de csak egyetlenegyre. Aztán el kell menned. Reggel az lesz az első dolgunk, hogy útnak indulunk.

Ha éhes vagy, van egy kis tegnapi pizza a hűtőben, meg valami innivalót is találsz. Jó éjszakát.

Igyekeztem rövidre fogni a mondandómat, úgy kezelni a helyzetet. Nem akartam mélyebb beszélgetésbe bocsátkozni Maggie-vel, mert neki megvolt az a tulajdonsága, hogy képes volt jobb színben láttatni a dolgokat. És én nem akartam jobb színben látni semmit.

És érezni sem akartam.

Elfordultam, de ekkor megéreztem az ujjait a karomon. – Maggie – suttogtam, amint habozva megálltam. Ő maga felé fordított, és amikor a kék szeme találkozott az enyémmel, rám villantotta tökéletes mosolyát. – Erre most nem vagyok képes – mondtam neki, de esze ágában sem volt, hogy elengedjen. Kirántottam hát a karomat a szorításából, és elfordultam. – Sajnálom. Tényleg képtelen vagyok rá.

Mielőtt megtapasztalhattam volna a reakcióját, visszasiettem a szobám biztonságába. Ott bevágtam magam mögött az ajtót, felkaptam a whiskyspalackomat, és próbáltam elfelejteni, milyen az, amikor újra érezni kezd az ember.

– Minek főzöl? Mennünk kell! – vakkantottam Maggie-re másnap reggel, amint palacsintát sütött a konyhában. Nem értettem. Nagyon kurtán bántam vele előző este. És világosan megmondtam neki, hogy reggel hazaviszem.

Még csak rám se nézett; folytatta a palacsintasütést.

– Maggie! – kiáltottam, de erre sem válaszolt.

Égnek emeltem a szememet, aztán a hűtőhöz léptem egy

sörért. Kinyitottam az ajtaját, de egyetlen sört sem találtam benne. – Mi a… – *Jól van*. Odamentem a bárszekrényhez, de hiába bámultam, abban sem találtam semmit. – Te szarakodsz itt velem? – kérdeztem haragosan. – Maggie, hol van a piám?

Semmi válasz. – Jézusom, Maggie. Néma vagy, nem süket!

Erre már odafordult hozzám. Elkeskenyedő szeme halálos villámokat szórt, ami arra késztetett, hogy bocsánatot kérjek. – De most komolyan. Hol vannak az üvegeim?

Maggie a mosogatóban felhalmozott üres üvegekre mutatott. Összeszorult a gyomrom, és önkéntelenül felszisszentem. – Haza kell menned, Maggie. Pakold vissza szépen a bőröndjeidet, hogy hazavihesselek. Most, azonnal.

Hozzám lépett, és vigasztalóan az arcomra tette a tenyerét. Az ujjai finoman végigsimították a nyakamat átszelő sebhelyet. Behunytam a szememet. Ez túl sok volt. Túlságosan vigasztalónak találtam az érintését.

– Nem kellene itt lenned – mondtam, és a kezére simítottam a kezemet. Megköszörültem a torkomat. – Térre és időre van szükségem – folytattam nagy nyelések közepette.

A számra csúsztatta az ajkát, és felemelte a jobb kezét. Öt perc.

Behunytam a szemem. – Nem… Nem vagyok rá képes…

Közelebb húzott magához, és most a mellemre tette a tenyerét. Amikor felnéztem, szembe találtam magam a pillantásával. Reménykedést láttam benne.

– Oké. – Kényelmesebb pózba álltam, és megfogtam a kezét. – Öt perc.

Az első percben alig bírtam rávenni magam, hogy a szemébe nézzek. Már a pillantása felidézte bennem mindazt,

amit valaha az élettől akartam, és amit elvesztettem. A második percben eszembe jutottak életem legjobb percei. A harmadikban a zenére gondoltam. Maggie-ről mindig a zene jutott az eszembe. Ő maga volt a zene.

Még közelebb lépett, mire én hátráltam, és közben elengedtük egymás kezét.

Megráztam a fejemet. – Nem. Nem tudsz megvigasztalni. Sajnálom. Többé nem lehetek melletted, Maggie. Tényleg sajnálom. Most bemegyek a városba. Ott fogom tölteni a napot. És amikor visszajövök, hazaviszlek. Addigra legyél készen, rendben? – Elfordultam. Zavarban voltam a saját durvaságomtól, így amikor a küszöbhöz értem, mégiscsak megálltam, hogy kimondjam az igazat. – Nem tudsz rajtam segíteni, Maggie. Előbb-utóbb megfulladok. Bele kell törődnöd.

36

MAGGIE

Nem voltam hajlandó elmenni, és ezzel felidegesítettem.

Mindennap két, egymással teljesen ellentétes oldalát mutatta felém Brooks Tyler Griffin. Az egyik a csendes, hallgatag énje volt, amely egyetlen szó nélkül képes volt elmenni mellettem. Hosszú ismeretségünk alatt egyszer sem keltett bennem olyan érzést, hogy láthatatlan vagyok. Itt, a tóparti házban ez is sikerült neki.

A másik arca a részeg, durva, seggfejé volt, amelynek a létezéséről addig nem is tudtam. A kelleténél jóval gyakrabban jött haza csaprészegen, és ha ilyenkor találkoztunk, nem mulasztotta el a tudomásomra hozni, hogy milyen szánalmas vagyok, mert ha nem lennék az, már rég továbbálltam volna, hiszen nekünk, ha nem fogtam volna fel, nincs közös jövőnk. És nem is lesz soha.

– Úgy értem… nézd már meg magad. Nap mint nap itt ülsz, és engem vársz – mondta hajnali háromkor kásás hangon, a nyitott ajtóban dülöngélve, mert alig bírt megállni a lábán. – Mégis, mi ütött beléd? Miért hozod magad ilyen kínos helyzetbe, Mágnes? Bármire vársz is, nem fog megtörténni. Nincs valami listád, amit teljesítened kellene? – Elvigyorodott, és akkorát lódult a teste, hogy ha nincs ott a fal, biztosan elesik. – Vagy túl gyáva vagy ahhoz, hogy egyedül megpróbálj valamit?

Az ilyen éjszakákon éreztem a legnagyobb késztetést arra,

hogy elmenjek. Az ilyen éjszakákon akartam a leginkább bedobni a törülközőt, és hagyni, hogy Brooks főjön csak tovább a saját levében.

De aztán megmarkoltam a nyakamban a horgony alakú függőt, és emlékeztettem magamat arra, hogy Brooks is kitartott mellettem, többször is.

Esténként, fürdés közben, becsusszantam a víz alá, és emlékeztettem magam bizonyos dolgokra. *Ez nem ő. Ez nem ő. Ez nem az én szerelmem…*

Milyen ember lennék, ha magára hagynám a nehéz helyzetében? Hogyan bocsátanám meg magamnak, ha még jobban elsötétülne az elméje, és teljesen lecsúszna? Ő mindig ott volt, amikor szükségem volt rá; a legnehezebb napjaimon is. Most rajtam volt a sor a helytállásban. Tartoztam neki ennyivel.

Szeretni valakit nem azt jelenti, hogy csak a napos oldalban osztozunk. Sokkal inkább azt, hogy mellette maradunk a felhőkbe burkolódzó éjszakákon is.

Brooks maga sem szerette azt a személyt, aki visszanézett rá a tükörből. Már nem látta benne azt a vicces, elbűvölő, bolondos srácot, aki egykor volt. Már nem nevetett, és erőlködnöm kellett, hogy fel tudjam idézni az utolsó mosolyát.

Az volt a feladatom, hogy felfrissítsem az emlékezetét.

Az volt a feladatom, hogy a horgonya legyek.

Az volt a feladatom, hogy ott maradjak, és szeressem, akkor is, ha nehéz.

Azokon a napokon, amikor Brooks a legrosszabb formáját hozta, elmenekültem a házból. Bementem a városba, végigjártam az apró boltokat, csakhogy nem tudtam előre, milyen nehéz lesz mindez az elmémnek. Minden új volt – a szagok, a zajok, az emberek. Állandó készültségben kellett tartanom az agyamat, hogy előre észrevegyem a rám leselkedő veszélyeket. Az, hogy nem tudtam, mire számíthatok, ha befordulok a sarkon, megrémisztett.

Amikor egyszer véletlenül összeütköztem egy emberrel, megbotlottam, és elestem, de ahelyett, hogy gyorsan felálltam volna, összekuporodtam félelmemben. A férfi újra és újra bocsánatot kért, és megpróbált felsegíteni, de én túlságosan zavarban voltam ahhoz, hogy elfogadjam a felém nyújtott kezet.

Mivel nem bírtam visszamenni a házba, olyan helyet kerestem, ahol valamennyire otthon éreztem magam. Így lettem mindennapos vendég a Messai Városi Könyvtárban. Ott bekucorodtam egy sarokba, és olvasással próbáltam elterelni a figyelmemet a környező világról. Mrs. Henderson mindig odajött hozzám pár percre, és ilyenkor egy kacsintás kíséretében elém csúsztatott egy darabka csokit. – Bár a könyvtárban sem enni, sem inni nem szabad, maga olyan jól viselkedik, hogy szinte beleolvad a háttérbe, így megérdemli ezt a falatnyi kényeztetést.

Köszönöm, írtam a táblámra.

– Nagyon szívesen. – Kihúzta magának az asztal melletti másik széket, és kérdőn rám nézett. – Mit szólna egy kis társasághoz?

Intettem neki, hogy üljön le. Aki napi gyakorisággal csokit hozott nekem, megérdemelte, hogy odaülhessen az asztalomhoz.

– Mit olvas? – kérdezte.

Megmutattam neki a könyvborítót.

– Á, Jane Austentől a *Meggyőző érvek*. Ez az egyik kedvencem tőle. Rögtön A *klastrom titka* után következik nálam.

Egyetértőén bólintottam, jelezve, hogy nagyra értékelem Mrs. Henderson véleményét Austen munkáiról.

Mrs. Henderson a zsebébe nyúlt, előhúzott egy darabka csokoládét, és a szájába ejtette. – Ha engem kérdez, a *Meggyőző érvekben* tökéletesen keveredik a megfontolt komolyság és a szórakoztató derű.

Ez az asszony nyilvánvalóan értette, mitől lesz egy regény igazán csodálatos.

– Ugye említettem már magának, hogy a városban a férjem látja el a seriffi feladatokat?

Igen.

Elmosolyodott. – Ha látná Lucast, azt gondolná róla, hogy a legpuhább, legselymesebb csokiból faragták ki hozzáértő kezek. A hangja simogató bársony, és olyan személyisége van, hogy mindenki rögtön megszereti. Mintha izzana benne valami; amikor belép egy helyiségbe, a belőle sugárzó energiától fényesebb lesz a szoba. Ő az életem szerelme, ami a maga esetében, ha jól látom, Brooks, igaz?

Jól látja.

Újabb csokidarabot tett a szájába. – Elmondhatom, hogy a házasságom kilencvenöt százalékban boldogságból állt, de volt egy időszak a közös életünkben, amikor a másik öt százaléké

volt a főszerep. Egy másik városban laktunk, és Lucas gyakran volt éjszakás. Járőrözött. Alig beszélt arról, amit az utcákon tapasztalt, de hatással volt az életére, ezt azonnal láttam. Egyre kevesebbet mosolygott, szinte már nem is nevetett, és bármit csináltam, elégedetlen volt velem. Örökké kiabált, és nevetséges dolgokat vágott a fejemhez. Engem hibáztatott, ha folyt a mosogató, vagy ha a kézbesítő fiú véletlenül a bokrok közé hajította az újságunkat. Az őrületbe kergette minden apróság, és tényleg mindenért velem üvöltözött. Én általában elnéztem neki, mondván, hogy nehéz napja volt. Az én drága Lucasom kemény munkát végzett. Olyat, ahol a halál ugyanolyan hétköznapi jelenségnek számított, mint az élet. Nem tudhatta, mikor toppan be egy olyan házba, ahol a szülők közti civódás kereszttüzébe kerülő gyerek lett az áldozat. Fáradt volt, és én megpróbáltam magamra venni a kimerültségét. Azt mondtam magamnak, én vagyok számára a szikla, amelyre mindketten támaszkodhatunk.

Még csak nem is pislogtam, úgy figyeltem a szavaira.

– De az a baj a sziklákkal, hogy bár erősek és kemények, nem sérthetetlenek. Ha egy légkalapáccsal közelít valaki egy kőhöz, arra kell számítanunk, hogy a legkeményebb felületen is repedés keletkezik. Sok munkába került, de végül sikerült felülkerekednünk a nehézségeken, De csak azután, hogy szót emeltem magam mellett. Emlékeztettem Lucast arra, hogy a társa vagyok, nem a bokszzsákja. – Mrs. Henderson közelebb hajolt hozzám, és a tenyeremre helyezett egy darab csokit. – A szemében látom, angyalom, hogy magában hordja a fájdalmat.

Hogy bár megpróbál erősnek látszani, naponta megtörik. Olvastam pár cikket Brooksról; egyik durvább volt, mint a

másik. Brooks ugyanakkor gyengéd lélek. Valószínűleg ez az oka annak, hogy ez a nagy médiafigyelem ennyire megviseli. A gyengéd lelkek akkor szenvednek leginkább, amikor a világ hátat fordít nekik. Ezért olyan fontos a maga szerepe ebben a helyzetben. Brooks számára maga az igazság. Segítsen neki, de közben álljon ki magáért. Ne engedje, hogy bokszzsákot csináljon magából, Maggie. Szeresse, de szeresse magát is. Attól, hogy neki fájdalma van, nem kellene magát is bántania – mondta Mrs. Henderson. – Megígéri, hogy vigyázni fog magára?

Megígérem.

– Helyes. – Elmosolyodott, és valami vidámabb témára váltott.

– Ugye még nem kérdeztem meg magától, hogy mihez akar kezdeni? Van valamilyen elképzelése a jövőjét illetően?

Nemrég beiratkoztam az egyetem könyvtár szakára.

Mrs. Henderson a szájába ejtette az utolsó kocka csokiját, és gonoszkodón rám vigyorgott. – Akkor, drágám, azt javasolom, hogy módosítson pályát. Ha őszinte akarok lenni magával, az a meglátásom, hogy maga túl sokat beszél. Jóval többet, mint amennyi egy könyvtárban megengedett. Nem gondolt arra, hogy inkább politikus legyen? Ők egész nap a szájukat járatják, még akkor is, ha nincs mondanivalójuk.

Elmosolyodtam. A világnak több ilyen asszonyra lett volna szüksége. A világból ugyanis szinte teljesen hiányoztak azok, akik egyszerre voltak megfontoltak és derűsen szórakoztatók.

A következő pénteken Brooks hajnali kettőkor ért haza. Odalenn ömlött az eső, és nem tudtam aludni; a város felett dühöngő vihar hangjait figyeltem. A nappaliban ültem, és Mrs. Boone zenegépét hallgatva vártam, hogy nyíljon az ajtó.

Amikor ez nagy csapódással megtörtént, felnyögtem. Brooks kettes számú verziója sétált be rajta, ázottan, mint egy ürge, és részegen, mint a csap. – Mi a franc ez? – sziszegte, és már el is indult a zenegép felé. Öt nagy lépéssel mellette termett, és kihúzta a dugóját a falból.

– Csak nem képzeled, hogy ezt fogom hallgatni?

Nemcsak részeg, de kötekedik is, gondoltam.

Hiába akartam zenét hallgatni, amikor otthon volt; majdnem mindig leállíttatta velem a gépet.

Most odamentem, és újra bedugtam.

Ha ő nem is, én hallani akartam a számot.

Brooks kihúzta magát, és kidüllesztette a mellét. – Mégis mit képzelsz, Maggie? Idejössz, és arra kényszerítesz, hogy ezt a szart hallgassam? Hát nem! – Azzal megint kirántotta a dugót. Én rögtön visszadugtam.

– Az istenfáját, Maggie! Először is, ki hívott ide? Nem akarom, hogy itt legyél! Mit nem lehet ezen megérteni? Hát nem látod, hogy az agyamra mész? Teljesen kikészít ez az áldatlan állapot. Rosszul vagyok tőle! Meg attól is, hogy hívatlanul betörsz az életembe, és rám erőszakolod magad. El akarod érni, hogy jobban legyek, és rám akarsz kényszeríteni egy csomó mindent, amire még nem állok készen. Honnan a picsából veszed hozzá a bátorságot? – sziszegte részeg sértettséggel. – Több mint húsz éve asszisztálok ahhoz, hogy az legyél, aki lenni akarsz, és hogy feldolgozd, amit fel kell dolgoznod. Sohasem nyaggattalak, és sohasem próbáltam rád

erőltetni semmit. Erre te mit csinálsz? Idejössz, és a nyakamba varród magad. Amikor te évekkel ezelőtt azt mondtad, hogy hagyjalak békén, én békén hagytalak. Időt és teret adtam neked. Miért nem tudod ezt te is megtenni? Meg akarsz menteni, de közben megfojtasz. Nem tűnik fel, hogy nem kérek belőled? Nem akarom, hogy megments. És azt sem, hogy mások megmentsenek. Elég volt! Azt akarom, hogy elmenj. Mi a faszért nem tudsz békén hagyni?

Remegtem. Minden kiejtett szava olyan volt, mint az ostorcsapás.

Brooks sértetten, és persze dühösen, elfordult tőlem, és a hajába túrt.

Minél dühösebb lett, annál megbántottabbnak éreztem magam. Újra kihúzta a zenegépet, én meg újra visszadugtam.

Ha a közelébe léptem, szinte mellbe vágott a leheletéből áradó whiskyszag. Még rántott egy utolsót a kábelen, aztán akkorát lökött a zenegépen, hogy majdnem felborult. – Elég! – ordította. – Hogy a picsában nem lehet megérteni? Miért nem tudsz egyedül hagyni, amikor évekkel ezelőtt én szó nélkül teljesítettem a kérésedet? Baszd meg a zenédet, Maggie, és baszd meg a reményeidet, meg azt a sok marhaságot is, ami a bakancslistádon vagy mi a fenéden szerepel! Ha arra vársz, hogy részt vegyek a megvalósításukban, csalódni fogsz, mert meggondoltam magam. – Minden szava felért egy ütéssel, és mindegyiktől hátratántorodtam. – Itt csak az idődet vesztegeted, úgyhogy akár el is mehetsz a bús, büdös…

– NEM EZT ÍGÉRTED! – visítottam, de alig hagyták el a szavak a számat, elcsuklott a hangom. A kezemet a számra szorítottam, a gyomrom összerándult. Tényleg megszólaltam?

Tényleg az én számon jöttek ki ezek a szavak? A saját hangomat hallottam volna? A saját szavaimat?

Brooks barna szeme hitetlenkedve kitágult. Mintha zavarba jött volna a hangom hallatán. De én magam is zavarban voltam. Brooks pillantása az ajkamat súrolta, amikor hozzám lépett. – Mondd még egyszer! – könyörgött.

– Nem ezt ígérted. – Szinte vonzott a közelsége, és már nem próbáltam eltitkolni a remegésemet. Pillantásom a földet pásztázta, mielőtt felnéztem volna rá. – Azt ígérted, hogy a horgonyom leszel, és én is megígértem magamnak, hogy a te horgonyod leszek, ha úgy hozza a sors. Az egymásnak tett ígéreteink miatt vagyok itt, bár ebben a pillanatban azt sem tudom, ki vagy – suttogtam. – A fiú, akinek ismertelek, sohasem ordítozott volna velem így. Soha. Az a fiú sohasem süllyedt volna ilyen mélyre.

– Maggie.

– Brooks.

Szorosan lehunyta a szemét, miközben a nevét mondtam. – Még egyszer! – kérte.

– Brooks – mormogtam.

Amikor felnézett, a mellkasára fektettem a tenyeremet. – Brooks… Kérlek, ne tedd ezt! Ne tolj el magadtól! Segíteni akarok neked, de te, ha feléd nyújtom a kezemet, ütéssel válaszolsz. És az ütéseidből csak úgy árad a harag és a fájdalom. Nem bírok elviselni több ütést, Brooks. Nem akarok többé a bokszzsákod lenni! Ne tedd ezt magaddal, kérlek. Ne akard megfojtani magad. Túl nagy fájdalommal jár, én már csak tudom, hiszen évek óta fuldoklóm magam is. Elvonultál ide, és azóta folyamatosan gyilkolod magad. Úgy viselkedsz, mintha mindenki elhagyott volna, pedig ez nem igaz. –

Megfogtam a kezét, és a mellemre vontam. – Én itt vagyok. Veled vagyok, csak abba kell hagynod a püfölésemet, mert nem bírom tovább a fullánkos megjegyzéseket. Ne viselkedj úgy, mintha az ellenséged volnék.

Elengedtem a kezét, talán túl gyorsan is. Lehet, hogy megdöbbentett a hangom ereje? Vagy talán az, amit hangosan kimondtam?

– Nehéz lesz. Nagyon, nagyon nehéz. Ami nem jelenti azt, hogy meghátrálok, de nem tűröm tovább, hogy így bánj velem, Brooks. Ne válj olyasmivé, ami nem vagy. Ne válj szörnyeteggé, hiszen semmi sincs meg benned ahhoz, hogy az legyél. Te gyengéd vagy, kedves és vicces. Te vagy a legjobb barátom. Ezt neked is tudnod kell. Szóval, eszemben sincs, hogy elmenjek. Addig semmiképp, amíg meg nem találod – mondtam.

– Mit? Mit nem találok meg?

Ismét a mellére tettem a tenyeremet, és miközben gyengéden arcon csókoltam, a fülébe súgtam: – A hangodat.

37

BROOKS

Nem ezt ígérted.

A hangja. Az első szavak, amelyek hosszú évek után elhagyták a száját, ellenem irányultak. Haragosan, kétségbeesetten. Az igazságuk egész éjjel ébren tartott. És a hangja, amely a fülemben csengett. Gyűlöltem, hogy akkor kezdett el beszélni, amikor haragos és sértett volt. Gyűlöltem, hogy miattam került ilyen állapotba.

Mi lett belőlem?

– Maggie – suttogtam úgy hajnali öt körül. Mélyen aludt, így könnyedén megkocogtattam a vállát. – Ébredj fel, Maggie!

Mocorogni kezdett, és én eltűnődtem, vajon nem álmodtam-e éjszaka azokat a hangokat. Végül mégiscsak kimászott az ágyból. A hátsó ajtón át elindultunk a dokk felé, és amikor odaértünk, leültem. Maggie csatlakozott hozzám; mellém kucorodott, és kérdőn félrebiccentette a fejét.

A szeme értetlenséget tükrözött.

– A hatvanhetedik pont a kívánságlistádon. Megnézni egy napkeltét vagy egy naplementét a vízen.

Halkan felsóhajtott, és a lassan ébredező, de még sötét égre emelte a tekintetét.

– Álmodban hánykolódsz és dobálod magad – mondta, amikor végül megszólalt.

– Igen. Tudom.

– Meg is izzadsz ilyenkor? Úgy érzed, mintha vízbe akarnál

fulladni, és bár tudod, hogy ez nem a valóság, mégis attól félsz, hogy bármikor újra és újra megtörténhet veled?

Gyors bólogatásba kezdtem. – Igen. Igen. Pontosan ezt érzem. Nehéz szavakba önteni, hogy mi történik bennem. Mindenki azt mondogatta, hogy hipp-hopp a régi leszek, de az emlékek, a hangok a fejemben…

– Azok igaziak, ugye? És nemcsak a hangok, hanem a villanások. A félelmek. Ez mind igaz, Brooks, de hiába próbálod leírni valakinek, aki nem esett át hasonló traumán, nem fogja megérteni. Ijesztő, ami veled történt. És én tudom, milyen az, amikor álmában dobálja magát az ember. Tudom, milyen, amikor beleizzad a félelembe.

Lehorgasztottam a fejemet. – És ez így van tízéves korod óta?

– Aha. Többé-kevésbé. Ezért nem tudtalak magadra hagyni. Tudom, milyen az, amikor attól retteg az ember, hogy elölről kezdődik minden.

– Olyan ostobának érzem most magam… Önzőnek. Te hasonló dolgokkal viaskodsz szinte az egész életedben, mégsem voltál hideg velem szemben. Soha. És mással szemben sem. Szarul viselkedtem veled, Mágnes. Sajnálom.

Maggie vállat vont. – Mindenki másképp kezeli az átélt traumát. Csak azért, mert én máshogy viszonyultam ahhoz, ami velem történt, nem jelenti azt, hogy mindenkinek ugyanazokat a reakciókat kell mutatnia. Szörnyű, ami veled történt, és én tökéletesen megértem, hogy a történtek miatt még a zenétől is félsz. Megcsaltnak, becsapottnak érzed magad. Többé nem csinálhatod azt, amit mindennél jobban szeretsz. De megtalálod a módját, Brooks, hogy folytatni tudd. Előbb-utóbb visszatér az életedbe a zene.

– A minap a kezembe vettem a gitáromat. Csak állt ott az egyik sarokba támasztva, és merő megszokásból felkaptam, és akkor eszembe jutott, hogy nem tudok rajta játszani. De nem szomorúságot éreztem emiatt, hanem haragot. És hogy ne legyek dühös, leittam magam. Csakhogy kijózanodtam, és a düh még mindig ott volt.

– És ott is marad. És nemcsak a düh, hanem a fájdalom is. Ami halálra rémiszti az embert. Rohadtul tud fájni. És hosszan. Olyan hosszan, hogy a végén azt hiszed, sohasem fog csillapulni a fájdalom. De hát ez benne a szép.

– Micsoda?

– Az erő, amit mozgósítani tudsz magadban, hogy folytasd. Még akkor is, amikor azzal ébredsz, hogy biztosan nem éled túl ezt a napot. Aztán, mire leszáll az éjszaka, rájössz, hogy túlélted. Ezt szeretem a legjobban az életben. Hogy bármi történik is, megy tovább.

– És mi az, amit a legkevésbé szeretsz?

Maggie lehajtotta a fejét, de csak egy pillanatra. Aztán visszanézett az ébredező, hajnalpírban tündöklő égre. – Azt, hogy bármi történik is, megy tovább.

A kezem a dokkon pihent, és amikor Maggie ujjai megtalálták az utat az enyémekhez, hagytuk, hogy egymásba kulcsolódjanak. Felpillantottam a vattacukorszínre váltó égboltra.

– Bocsánatot kérek. – Megköszörültem a torkomat. Régen éreztem magam ilyen ostobának. – Bocsánatot kérek, amiért hideg és durva voltam veled, Maggie. Nem érdemelted meg. Azért próbáltalak eltolni magamtól, hogy ne lásd a széthullásomat. Nem akartam, hogy itt legyél, amikor megtörténik. Már nyakig voltam a vízben, és készen álltam rá,

hogy alábukjak. Te tartottál vissza. A hangod. A hangod mentett meg. Még mindig összetörtnek érzem magam, de igen… tettem neked egy ígéretet. Megígértem, hogy egy nap megmutatom neked az egész világot, és most pontosan ezt fogom tenni. Nem tudok megesküdni arra, hogy nem lesznek rossz napjaim, de azt megígérhetem, hogy küzdeni fogok a jókért. És érted is, Mágnes. Úgy, ahogy te harcoltál értem.

– Húsz éven át ott álltál mellettem, Brooks. Jóban-rosszban. Azt hiszem, ezek után el tudom viselni, ha alkalmanként rossz passzba kerülsz. – Felnevetett. Beleszerettem a csilingelő hangba. – Nem beszélve arról, hogy már láttad a sötét oldalamat. Így volt igazságos. Hogy én is lássam a tiédet.

– A hangod, Maggie. Nem hiszem, hogy el tudod képzelni, mit tesz velem a hangod.

Felnevetett, és ettől még jobban beleszerettem. – Gyakran eltűnődtem, milyen lesz, ha egyszer megszólalok. Neked tetszik?

– Hogy tetszik-e? Imádom!

– Nem túl… – mocorogni kezdett, és az orrát ráncolta. – Magas? Vagy gyerekes? – Aztán jóval mélyebb hangon folytatta. – A múlt éjszaka a tükör előtt állva próbáltam csábítóvá csiszolni. Szerinted sikerült?

Nem bírtam abbahagyni a nevetést.

– Látom, tetszik – jegyezte meg ugyanazon az ügyetlenül elmélyített hangon. – Mondhatni, szexinek találod. Alig bírod megállni, hogy rám ne vesd magad.

– Ez igaz – feleltem –, de a hangszíntől eltekintek. Olyan, mintha ötven csomag cigit szívnál el naponta.

Maggie felvihogott, és a vállamba bokszolt. Aztán csak

nevettünk, meg beszélgettünk, úgy, mintha a kétirányú kommunikáció mindig is a legtermészetesebb módon zajlott volna köztünk. Nem volt benne semmi erőlködés. Igazság szerint egy életre boldoggá tett volna már az is, ha csak ott ülünk, és a hangját hallhatom.

Amikor emelkedni kezdett a nap, egészen hozzám simult. – Jó napod van ma, Brooks? – suttogta. A hideg futkosott a hátamon, amikor nekem szegezte azt a kérdést, amelyet én az életem majd minden egyes napján feltettem neki.

Kétszer megszorítottam a kezét. *Igen*.

Egyikünk sem szólt ezután.

Öt perccel azelőtt, hogy kiültünk a dokkra, teljesen elveszettnek éreztem magam.

És csak öt percig kellett mellette ülnöm ahhoz, hogy rátaláljak a hazafelé vezető útra.

Maggie, akárcsak én, továbbra is sokat forgolódott és dobálta magát álmában. Nem annyira, mint régen, de néha valóban elsötétült számára az éjszaka. Egyik éjjel, ahogy egymás mellett aludtunk, félelemmel átitatott hangja ébresztett álmomból. Suttogva beszélt, a teste izzadságban úszott. Nem ébresztettem fel, hiszen tudtam, a legrosszabbat azzal teszi ilyenkor az ember, ha kirángat a rémálmából valakit, aki még nem áll készen az ébredésre. Így hát vártam, hogy visszatérjen hozzám.

Amikor ez megtörtént, felnyögött, kinyitotta a szemét, és én ott voltam, közvetlenül mellette, hogy megvigasztaljam. Első reakcióként a nyakára siklott a keze, de néhány mély levegővétel után ellazult. Úgy tűnt, ahogy múltak az évek, egyre könnyebben úrrá tudott lenni a pánikrohamain.

– Nincs semmi baj – mondtam neki. – Itt vagyok.

Maggie felült, és a füle mögé tűrte a haját.

– Hányast adnál a rohamomnak egy egytől tízig terjedő skálán? – kérdezte.

– Nyolcast.

Megpusziltam a homlokát.

– Én ébresztettelek?

– Nem.

Elmosolyodott. – Hazudós. – Fészkelődött egy kicsit a takarója alatt, aztán felhúzta a térdét – folyamatosan tett-vett maga körül. Láttam, hogy egy bizonyos része még mindig a rémálomban él.

– Mondd meg, hogy mire van szükséged – kértem. – Mondd meg, hogy mit csináljak.

– Csak ölelj magadhoz – felelte, és behunyta a szemét.

Közelebb csúsztam hozzá, és köré fontam a karomat. És miközben magamhoz öleltem, a fején támasztottam meg az államat.

Később a homlokára csúsztattam a számat, és gyengéden megcsókoltam. Az ajkam elidőzött a könnyein; azokat is lecsókoltam. Innen a szája felé vándoroltam tovább. Egy darabig figyeltem, miként szívja be és fújja ki a levegőt. Aztán hozzáérintettem a számat, és behunytam a szememet. Éreztem, hogy az ajkam alatt megmozdul az ajka, és ettől kezdve ugyanazt a levegőt lélegeztük. – Ma éjszaka már

rendben leszel – súgtam neki. És ha nem, tettem hozzá gondolatban, reggelre biztosan rendbe jön. Bárhogy legyen is, tudtam, hogy nem fogom magára hagyni egy pillanatra sem.

Addig fészkelődött, míg az ajka rá nem talált újra a számra. Az ujjait belemélyesztette a mellembe. Végigfuttattam a nyelvem a felső ajkán, aztán gyengéden szívni kezdtem.

– Nekem is rémálmom volt – vallottam be neki. – Már megint fuldokoltam.

– Akarsz róla beszélni? – suttogta.

Behunytam a szememet, és láttam a vizet. Éreztem. Igazinak tűnt, és nagyon hidegnek. Ekkor Maggie hozzám hajolt, megcsókolta az ajkamat, és ezzel eszembe juttatta, hogy ha fuldoklóm is, nem vagyok egyedül. – Igen – feleltem.

– Mondd el, mit éreztél – folytatta együttérzéssel teli hangon. – Mit éreztél, amikor a vízben voltál?

– Félelmet. Minden nagyon gyorsan történt, a fejemben mégis olyan volt, mint egy lassított felvétel. Millió dolog jutott az eszembe, miközben megpróbáltam visszaverekedni magam a hajóra.

Maggie ajka a nyakamon lévő sebre siklott, gyengéden megcsókolta, majd folytatta útját a lapockám felé.

– Amikor először csapott belém a hajócsavar, biztosra vettem, hogy ennyi volt. Tudtam, hogy meg fogok halni. Tudom, így utólag nagyon drámaian hangzik mindez…

Maggie közbevágott. – Ebben nincs semmi drámai.

– Azóta rémálmaim vannak, és minden alkalommal úgy érzem, hogy újra megtörténik a dolog. Érzem a bőrömön a hideg vizet. Érzem a húsomba vágó hajócsavart, és arra számítok, hogy vérben fogok úszni, amikor felébredek. – Kinyújtottam a karomat, és szemügyre vettem a

kézsérüléseimet.

Maggie szája a bal karomon kalandozott közben, és minél közelebb ért a sérülésemhez, annál feszesebbé vált a testem. – Milyen érzés? – kérdezte, miközben puha csókot lehelt az alkaromra.

– Időnként fantomfájdalmam van. Mintha valaki szorosan el akarná kötni az ujjamat, és aztán többször is végighúzna egy forrasztópákát a seben. Szerencsére nem tart sokáig. Amikor fázom, ellilul a kezem. Gyűlölöm a sebeket rajta. Állandóan arra emlékeztetnek, ami történt.

– Mindenkinek vannak sebei. Csak egyesek jobban el tudják rejteni őket.

Elmosolyodtam, és megpusziltam a homlokát. – Igazából úgy hiszem, a szorongás és az események villanásszerű felidéződése a legrosszabb.

Maggie pillantása elsötétült. – Igen. Tudom, mire gondolsz. – Kiegyenesedett, és az alsó ajkába harapott. – Mit szólnál, ha én is mesélnék neked a sebeimről?

– Mesélj.

Maggie hangja kimért volt. Láttam a szemében, hogy fél. Pedig csak arra készült, hogy felidézze, ami az erdőben történt azon a napon. Tudtam, hogy nehéz lesz neki, mégis belevágott. Remegett a hangja.

– Juliának hívták. Az emlékezetem néha megpróbálta Julie-ra változtatni a nevét, de az következetesen megmaradt Juliának – mondta.

– Kiről beszélsz?

– A nőről, aki meghalt az erdőben.

Megfeszült a testem; még az addiginál is éberebbé váltam.

– Juliának hívták, és el akarta hagyni a férjét. – Maggie

aprólékos részletességgel elmesélte, ami ezután történt. Pontos leírást adott a férfiról, Julia hajáról, a félelméről, a sikolyairól. Felidézte az illatokat, a férfi érintését, a hangját. Maggie több mint húsz éven át naponta újraélte ugyanazt a horrort, annak minden egyes epizódját. Miközben beszélt, remegni kezdett a teste, de nem hagyta abba. Végigmondta a történetét annak a napnak, amely megváltoztatta az életét. Egyre dühösebben hallgattam, és közben én is féltem, ugyanakkor végtelen szomorúság fogott el Maggie miatt. Nem tudtam úgy elképzelni a dolgokat, ahogy ő gyerekként látta őket. Nem tudtam elképzelni, milyen lehet végignézni azt, amikor a szemem láttára gyilkolnak meg valakit.

– Azt hittem, én is meg fogok halni, Brooks. Ahogy te is biztosra vetted, hogy az életed a végéhez ért. Én is ugyanazt éreztem. És jó esély volt rá, hogy ez be is következzen. Eshettél volna úgy, hogy halálos sebet ejt rajtad a hajócsavar. Ha nekem nem sikerül kiszabadulnom a férfi szorításából, biztosan megöl.

– Hogy menekültél meg?

Maggie szempillája verdesni kezdett, a szeme felragyogott. – A nevemet kiáltottad, és megijedt. Te mentetted meg az életemet.

– Nos, akkor kvittek vagyunk, azt hiszem, mert te meg az enyémet mentetted meg.

Napkeltéig fennmaradtunk. Végigbeszéltük a traumáinkat, a sok-sok fájdalmat és félelmet, amellyel mindketten szembesültünk. És bármilyen nehezünkre esett is, szükség volt rá, hogy megtegyük. Felszabadító hatású volt, hogy végre kibeszéltük magunkból az összes fájdalmunkat. Ha túl kemény részekhez értünk, megálltunk öt percre, hogy

lélegzethez jussunk. Mégis, hálás voltam ezért az éjszakáért. A nyugodt pillanatokért ugyanúgy, mint a fájdalmasokért. De leginkább azért, hogy kivéreztethettem magam, és Maggie is kiönthette szívét-lelkét, és közben nem voltunk egyedül.

– Csókolj meg – parancsolta.

Engedelmeskedtem.

Két lélek voltunk, akik azért imádkoztak, hogy mentse meg őket valaki, de a vízszint minden egyes csókkal tovább emelkedett körülöttünk. Maggie megharapta az alsó ajkamat, én belesóhajtottam a szájába. Ő körém fonta a végtagjait, én magamhoz öleltem. A csípője a csípőmhöz nyomódott, mintha belém akarná préselni magát. A jobb kezem a mellkasára simult, majd megmarkoltam a mellét, miközben a szám a nyakát vette birtokba – szívtam, harapdáltam; nem tudtam betelni vele. Maggie ujjai mélyen belevájtak a hátamba – mintha utat akarna kaparni magának a legmélyebb bensőm felé.

Aztán elhúzódott tőlem, és a pillantásomat kereste. Milyen szomorú volt az a gyönyörű, kék szempár!

Istenem, mennyire gyűlöltem a szemében a szomorúságot!

Istenem, mennyire szerettem azt a szomorú pillantást!

Emlékeztetett rá, hogy nem vagyok egyedül.

Vajon ő is látta az én szomorúságomat?

Érezte a számban a fájdalmamat?

– Feküdj le – parancsoltam.

Engedelmeskedett.

Letolta rólam a bokszeralsót, én a sarokba hajítottam a fehér pólóját. A nyelvem körbetáncolta a mellbimbóját, mire felnyögött. Megtorpantam a hangtól, de csak egy pillanatra, mert amikor a hajamba fúrta a kezét, és visszahajoltam a

mellére, már tudtam, hogy minden porcikáját meg fogom ízlelni. Az egész lényét magamba kellett szívnom ahhoz, hogy enyhíthessem az életünk fájdalmát.

Fuldokoltunk.

Mindketten fuldokoltunk. A szomorúság fojtogatott bennünket, meg az átélt fájdalom. Minden érintésünk után átcsaptak rajtunk a hullámok. A bugyija pereme alá bújtatattam az ujjamat, és figyeltem, amint az apró ruhadarab lefelé csúszott azokon a csodás combokon. Az ajkam lágy csókot lehelt a hasára, mire halkan felsóhajtott. Felpillantottam, és láttam, hogy engem néz. Azt is láttam, hogy a legszívesebben becsukta volna a szemét, de nem tudta. Engem kellett néznie. Látni akarta minden rezzenésemet.

– *Igen?* – kérdeztem hangtalanul, belefeledkezve a rám szegeződő, mélykék pillantásba.

Egyetlen bólintás volt a felelet. *Igen.*

A szám lejjebb vándorolt, és elidőzött a szétnyíló combok selymes belsején. Először a bal comb tövén táncolt végig a nyelvem, majd a jobbon is, aztán a megfelelő szögbe helyezkedtem, és belecsusszantam a nedves, szűk alagútba. Minden lökéssel szorítóbb lett a félelem, és minden lökéssel magasabbra emelkedett körülöttünk a víz. Ringani kezdtünk a dagadó hullámokon, amelyek, amikor megtörtek, lehúztak minket is.

Azon az éjszakán megtanultam pár dolgot az életről. Megtanultam, hogy az eső néha kellemesebben simogat, mint a nap, és a fájdalom alkalomadtán többet tud nyújtani, mint a gyógyulás. És még valami nagyon fontosat: hogy a kirakós játék darabkái nem feltétlenül akkor a legszebbek, amikor a helyükre kerülnek.

Sötétben szeretkeztünk. Mocskosan, durván. Olyan oldalunkat mutattuk meg egymásnak, amelynek a létezéséről addig nem is tudtunk. Alávetettük magunkat a különös éjszaka sötétjének, és bár néha eltévedtünk, egyre közelebb éreztük magunkhoz az otthont.

A hajnal közeledtével új jelentést kaptak a csókjaink. Mintha csillapulni kezdtek volna tőlük a hullámok. Minden csókkal, minden lökéssel, minden sóhajjal kisebbek lettek. Maggie pillantása minden alkalommal összekapaszkodott az enyémmel, amikor a testébe hatoltam. Szerettem, ahogy érzett, ahogy suttogott, ahogy szeretett, és ahogy hagyta, hogy szeressem. És ahogy egymásra fonódtunk, eggyé is váltunk, egymás horgonyaivá, amelyek egyre közelebb juttattak bennünket a biztos révhez.

És amikor az első napsugarak utat törtek maguknak a sötétítőfüggöny szövetén át, és a madarak énekelni kezdtek, mi egymásba kapaszkodva, a nappal világosságánál elölről kezdtük a szeretkezést.

38

MAGGIE

Cheryl: Haza tudnál jönni? Szükségem van a segítségedre.

A húgom üzenete akkor érkezett, amikor a törülközőt csavartam magam köré zuhanyozás után. Egy darabig csak néztem. Magamon kívül voltam az álmosságtól a Brooksszal töltött éjszakát követően. Arról beszélni, hogy mi történt velem sok-sok éve, a legnehezebb dolog volt, amit valaha tettem – ugyanakkor a legjobb is. Olyan érzés volt, mintha a lelkemet fogva tartott láncok egy része elengedett volna.

– Brooks! – üvöltöttem. – Úgy tűnik, haza kell mennünk!

Brooks nem válaszolt.

A törülközőmet magamhoz szorítva végigmentem a házon, de sehol sem találtam. A tornácra kilépve a nap végigcsókolta a bőrömet. A pillantásom a tóra vándorolt, ahol nemcsak megláttam, akit kerestem, hanem meg is hallottam. Brooks a tó közepén ült a kenujában, és énekelt. A hangja csak úgy szárnyalt a szikrázó napsütésben.

Mire visszajött a házba, felöltöztem, és összepakoltam a holmimat.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Aha. Cheryl küldött egy SMS-t. Azt írja, szüksége van rám. Haza tudnál vinni? – Vágtam egy grimaszt. – Tisztában vagyok azzal, hogy te nem feltétlenül állsz készen a hazatérésre, de nekem muszáj tudnom, hogy mindenki jól van-e.

– Persze. Megyek, és összeszedem a holmimat.

– Tényleg visszajössz velem? Ott is maradsz?

– Most kaptalak vissza, Maggie May Riley, csak nem gondolod, hogy még egyszer elengedlek? – kérdezte, aztán hozzám lépett, és körém fonta a karját. – Ráadásul már hetekkel ezelőtt vissza kellett volna vinnem a hajót. Már a csillagos egekig érhet a tartozásom; jobb, ha bele sem gondolok.

Felvihogtam.

Betettük a bőröndjeinket az autóba, ráakasztottuk a vonóhorogra a hajószállítót, és elindultunk hazafelé. Bár hosszú volt az út, egyszer sem kapcsoltuk be a rádiót. Tudtam, hogy Brooks még nem áll készen rá, hogy fejest ugorjon bármibe, ami zenével kapcsolatos. Ahogy ő türelmesen kivárta, hogy megtaláljam a hangomat, nekem is meg kellett várnom, hogy Brooks megtalálja az övét. Mert tudtam, hogy meg fogja találni. Az, hogy reggel énekelni hallottam a nap alatt, a legjobb jel volt; azt jelezte, hogy Brooks lassan, de biztos léptekkel elindult hazafelé.

– Azt hiszem, inkább idekint várok – mondta, amikor megállt a házunk előtt. – Nem akarok beleavatkozni semmibe.

Hozzáhajoltam, és megpusziltam az arcát. – Biztos?

– Biztos. Menj. Rád van szükség odabenn.

Bólintottam, és biztosítottam, hogy nem fogok sokáig maradni. Abban a pillanatban, amint kiszálltam az autóból, Cheryl rontott ki a ház ajtaján.

– Ó, istenem! Mi tartott ilyen sokáig? Már vagy négy órája elküldtem az SMS-t – hadarta.

Vigyorogva odaléptem az én mindent túldramatizáló húgocskámhoz. – És háztól házig pontosan négy óra az út.

– Tudom, de ez nem jelenti azt, hogy… – Elhallgatott, és a mellére szorította a kezét. – Bocs. Várj egy pillanatig! Lemaradtam valamiről. Te most… – Keresztbe fonta a karját, aztán leeresztette maga mellett, majd csípőre vágta a kezét, végül újra keresztbe fonta a melle alatt. – Te most beszéltél?

Bólintottam. – Aha. Legalábbis próbálkozom vele.

– Ő, istenem! – Meglepetten a szája elé kapta a kezét, aztán sírni kezdett, és belebokszolt a vállamba. – Hihetetlen! Újra beszél a nővérem! – visította, aztán megfogta a kezemet, perdült velem egyet, végül megölelt. – Ó, szent ég, most már biztos, hogy el fog ájulni a mama. Tökéletes! Éppen arra van szüksége, hogy feldobja valami.

– Mi van vele?

– Mi, mi… Végigsírja az éjszakákat, és nem eszik mást, csak jégkrémet. Mintha az lenne a világon az egyetlen, emberi fogyasztásra alkalmas ennivaló.

– Ennyire hiányzik neki a papa?

– Jobban, mint el tudod képzelni. Nem beszélve arról, hogy a papa is úgy viselkedik, mint egy csődtömeg. Először, mióta egy család vagyunk, nem veled van baj, és nem is velem. – Kacsintott, de aztán megint bepárásodott a szeme. – Maggie. Te beszélsz!

Még elég sokáig ölelkeztünk az előkertben, de végül mégiscsak elengedtük egymást. Cheryl pillantása némi keresgélés után megállapodott az autóban ülő Brookson. – Hé, idegen! Te tehetsz arról, hogy a nővérem újra beszél?

– Az én bűnöm, igen – kiabált vissza Brooks a letekert ablak mögül. – Annyira felbosszantottam, hogy kirobbantak belőle a szavak.

Cheryl felnevetett. – Köszi, hogy vétkeztél, Brooks.

– Szívesen, Cheryl. Máskor is.

A házba lépve a nappaliban találtuk a mamát. A kanapén ült, és tévét nézett. – Maggie May – mondta meglepetten. Felállt, odalépett hozzám, és magához ölelt. A haja kócosan terült szét a vállán, és megesküdtem volna, hogy elmaszatolódott csokit látok a szája körül. – Hiányoztál.

– Te is nekem, mama.

A hangom hallatán hátratántorodott. – Tudom – mondtam apró vigyorral. – Nem te vagy az első, aki így reagál.

– Nem… Mi? Hogyan? Mit? – A mama alig kapott levegőt. – Ó, istenem, Maggie May. – Magához vont, és el sem engedett. – Nem értem. Mi változott?

– Az idő.

– Ó, istenem! – ismételgette. Remegett a keze. – Ezt Ericnek is tudnia kell! Fel kell hívnunk. Ide kell jönnie. Ó, istenem! Ezt látnia kell! Vagy inkább hallania! – A mama ideges szaladgálásba kezdett. – Nem tudom elhinni, hogy elmulasztja ezt a pillanatot!

– Meg kellene lepnünk – javasolta Cheryl. – Mi lenne, ha áthívnánk vacsorára? – Cheryl rám kacsintott.

Két legyet akart ütni egy csapásra: a papa hallani fogja a hangomat, és a szüleink egy asztalnál ülnek megint.

– Ez… – A mama szeme elkeskenyedett. – Ez egy… briliáns ötlet! Megyek is, rendelek valami kínait. Cheryl! Hívd fel a papádat, és mondd meg neki, hogy jöjjön át, mert valami fontosat szeretnél közölni vele.

– Benne vagyok! – rikkantotta Cheryl, és elrohant a telefonjáért.

– Te meg, Maggie, mondd meg Brooksnak, hogy jöjjön be. Nem hagyhatjuk, hogy az autóban kuksolja végig a napot. És…

– Megint hozzám lépett, és megsimogatta az arcomat. Súlyos sóhaj szakadt ki belőle. – Gyönyörű a hangod. Egyszerűen… csodálatos. Mindig is az volt, és nagyon fáj, hogy ilyen sokáig nem hallhattam. – Megpuszilta a homlokomat, és elsietett, hogy megterítse az asztalt a vacsorához.

Amikor a papa megérkezett, értetlenül, ugyanakkor elégedetten állapította meg, hogy Brooks és én ott vagyunk. Leültünk enni. A mama túl ideges volt ahhoz, hogy a papára nézzen, a papa meg mindenhová nézett, csak a mamára nem. Többnyire Cheryl volt az, aki beszélt, és mivel mindig is csacsogós természetű volt, ez nem tűnt fel senkinek.

– Maggie May, ideadnád a tojástekercset? – kérdezte a papa.

A mama felpillantott, és biccentett. Egyszer.

Megköszörültem a torkomat, felkaptam a tojástekercses tálat, és a papa felé nyújtottam. – Tessék, papa.

– Köszönöm, édes… – Megbicsaklott a hangja. Rám nézett, és összekapcsolódott a tekintetünk. Hitetlenkedő volt a hangja, amikor újra megszólalt. – Nem.

Bólintottam, és kétszer az asztalra koppintottam. – De igen.

– Ó… Ó, istenem… – A melléhez kapott, és ömleni kezdtek a. szeméből a könnyek. Levette a szemüvegét, és a szájára szorította a kezét. Most már nemcsak az ő könnyei peregtek, hanem a mamáé is. A papa felállt. Én is felálltam. Megkerülte az asztalt, hozzám lépett, és a fülem mögé tűrte a hajamat. És ugyanúgy, ahogy korábban a mama is tette, a két keze közé fogta az arcomat. – Mondj még valamit. – Idegesen felnevetett. – Bármit, tényleg. Bármit, ami az eszedbe jut. Mindent, ami az eszedbe jut. Vagy mondd ki azt, hogy semmi.

Bármi megfelel, csak mondj még valamit.

Én is a két kezem közé fogtam a papa arcát, ugyanúgy, ahogy ő az enyémet, és elsuttogtam azokat a szavakat, amelyeket mindig el akartam suttogni annak az embernek, aki az egész lényével szeretett. – A te szívdobbanásaidtól forog a Föld.

Éjszakába nyúlóan folytatódott a beszélgetés a családommal. Nevettünk, sírtunk, és mindenki azon volt, hogy végigmondassa velem a szótár szavait. Skype-oltunk Calvinnel, aki New Yorkban volt üzleti úton, és amikor meglátta Brooks mosolygós arcát, és meghallotta a hangomat, ő is elsírta magát. Annyi pillanat volt az éjszaka folyamán, amikor a mama és a papa ugyanakkor, ugyanazon kezdett el nevetni vagy sírni, mégsem szóltak egymáshoz egyetlen szót sem. Pedig láttam, hogy meg-megremeg az ajkuk, és hogy lopva néha egymást figyelik, és hogy a szerelem, amelyet egymás iránt éreztek, még ott él a szívükben.

– Nos – mondta a papa hajnali egy körül –, ideje indulnom.

Felállt, én a mamára néztem, és azért könyörögtem magamban, hogy mondjon már valamit, de nem szólalt meg. Némán nézte, hogy a szerelme ismét kisétál az ajtón.

– Mi volt ez? – kérdeztem. – Menj utána!

– Mi? Nem. Különváltunk. Mindketten pontosan ott vagyunk, ahol lenni akarunk – mondta a mama.

– Lárifári! – kiáltotta Cheryl. – Legalább nekünk ne hazudj! Mikor zuhanyoztál utoljára, mama?

A mama, mintha a válaszon törte volna a fejét, sokáig hallgatott. – Szoktam zuhanyozni – tiltakozott végül erőtlenül.

– Ja – pufogott Cheryl. – Álmodban.

– Az apátok viszont boldognak látszik. Tényleg.

Mesebeszéd, gondoltam. Már hogy lett volna boldog a papa, amikor a szíve egyik fele még mindig a mama mellkasában dobogott? Hogy lehetett volna bárki boldog, amikor haldoklóit a lelke? – Legalább felhívhatnád.

A mama szemét elfutotta a könny. – Ő, nem. Nem. Nem lennék rá képes. – A hangja remegett, a keze tétován a csípőjére csúszott. – Nem tudnék neki mit mondani.

– Hiányzik?

Erre már elsírta magát. Még csak meg sem próbálta letörölni a könnyeket. – El sem tudom mondani, mennyire.

– Akkor mondd meg neki!

– Nem tudom, hogyan. Nem tudom, mit mondjak, vagy hogyan mondjam.

Odaléptem hozzá, és letöröltem a könnyeit. – Gyere. Brooks elvisz bennünket a papa lakásához. Útközben majd segítek megkeresni a megfelelő szavakat. Ülhetsz előre.

Remegni kezdett a teste, erre megöleltem. Jó szorosan, így indultunk el az ajtó felé. De a mama már a folyosón megmerevedett. – Nem, Maggie. Nem tudom megtenni.

– Dehogynem. Megmondom, mit fogunk csinálni. Először is kimegyünk ezen az ajtón. És ha közben aggódni kezdesz, vagy kétségek kezdenek gyötörni, akkor is továbbmész, rendben? Még ha félsz is, tovább kell menned. Ha pedig

felhangosodnak a fejedben a kétkedő hangok, szépen futásnak eredsz. És addig futsz, mama, amíg a papa karjai között nem találod magad.

– Miért segítesz nekem, Maggie May? Miért, amikor én olyan szörnyen bántam veled? Hosszú éveken át megakadályoztam, hogy élj. Miért vagy ilyen segítőkész? Ilyen megbocsátó?

Megharaptam a felső ajkamat. – Amikor kicsi voltam, egy asszony mindig azt mondta nekem, hogy a család az első. Hogy a családtagok minden körülmények között segítenek egymáson, még a nehéz napokon is. *Különösen* a nehéz napokon.

A mama mélyen beszívta a levegőt.

– Félsz? – kérdeztem.

– Igen.

– Oké – bólintottam. – Akkor menjünk.

Az autóhoz érve, miután Brooks besegítette az anyósülésre, a mama megint felsóhajtott. – Köszönöm, hogy elviszel, Brooks – mondta feszes mosollyal.

– Szívesen. – Brooks elmosolyodott, és megfogta a mama kezét. – Jó napja van ma, Mrs. Riley?

A mama dupla kézszorítással válaszolt.

Csendesen, mégis sokatmondóan.

Igen.

Apa lakása felé tartva előhúztam a táblámat, és írni kezdtem. Amikor Brooks befordult a parkolóba, és megállította az autót, kezemben a táblával kiugrottam a kocsiból. A mama is kiszállt.

– Várj, Maggie. Nem beszéltük meg, mit kellene mondanom. – A mama remegett az idegességtől, a félelemtől

és az aggodalomtól, hogy a férfi, akit annyira szeret, már nem szereti viszont. – Nem tudom, mit csináljak.

Odanyújtottam a táblát. Elvette tőlem, és mire elolvasta, ami rajta állt, a remegése is elmúlt. Mintha végigsuhant volna a testén egy békességhullám, megnyugodott. Vett egy nagy levegőt, és azt mondta: – Oké. Oké.

Felment a tornácra vezető lépcsőn, becsengetett a papa lakásába, és várta, hogy kinyissák az ajtót. Én közben beültem az anyósülésre, és behúztam az ajtót. Brooks, hogy lássa, mi történik a szüleim között, előrehajolt. Amikor a papa kinyitotta az ajtót – tudom, mert láttam –, a szerelem, amely körüllengte, nem ismert határokat.

A homlokára tolta a szemüvegét, és nem szólt egy szót sem. A mama is hallgatott. És amikor eljött a megfelelő pillanat, a papa felé fordította a táblámat. A papa szeme elhomályosult, és a szájába tolta az öklét. Mire a mamát a mellére vonta, már peregtek a szeméből a könnyek. A tábla a földre csúszott, de ők észre sem vették. Csak ölelték egymást, egyre szorosabban, míg eggyé nem vált a testük. Aztán megcsókolták egymást. A csókjuk egyszerre volt kapkodó, vicces, szomorú és teljességgel teli. Ebben a csókban minden benne volt.

És ha egy csók képes volt arra, hogy összeillessze a kettétört szíveket, akkor az én szüleim szíve ott, helyben összeforrt.

– Hűha – suttogta Brooks.

Igen, hűha. – Azt hiszem, most már mehetünk – mondtam.

Miután elindultunk, Brooks megkérdezte: – Mit írtál a táblára?

Még egyszer visszanéztem a szüleimre, akik még mindig az ajtóban ölelték egymást, ringatózva, szerelmesen. Hangosan felkacagtam. – Táncolj velem.

Visszamentünk a házba, és részletesen beszámoltunk Cherylnek a történtekről, aki megkönnyebbülten felsóhajtott. – Remek. Remek. – Aztán megköszönte, hogy hazajöttem segíteni. Brooks és én felmentünk a szobámba, és ahogy régen, az ágyam szélére ülve hátradőltünk.

– Tényleg nagyon szeretik egymást – jegyezte meg a mennyezetet bámulva Brooks. – Mindazok ellenére, amin keresztülmentek, meg tudták őrizni a szerelmüket.

– Igen. Hát nem gyönyörű?

– Maggie May?

– Igen?

– Mit szólnál, ha hallgatnánk egy kis zenét?

A kérdés egyszerű volt, a jelentősége annál nagyobb. – Az jó lenne.

Felállt, felkapta az éjjeliszekrényemről a fülesemet, majd csatlakoztatta az iPone-jához. – Mit szeretnél meghallgatni? – kérdezte, miközben visszafeküdt mellém.

– Bármit. Mindent. – Erre Brooks mixre állította az iPhone-t, és azt hallgattuk, ami jött.

– Ma énekeltem – mondta úgy egyórányi zenehallgatás után. – Odakinn, a tavon. Kifejezetten azért eveztem ki, hogy énekeljek.

– Tényleg? – kérdeztem meglepetést színlelve.

– Igen. Még sokat kell dolgoznom a hangomon, de azt hiszem, rendbe fog jönni. Talán a bandának sem fogok ártani, ha csak vokálozni fogok.

– Naná, hogy nem fogsz nekik ártani, sőt! Hát nem láttad, hogy reagált Calvin, amikor meglátott? Mást sem akarnak, csak azt, hogy visszamenj hozzájuk. Szerintem azt se bánják, ha nem zenélsz többé, csak legyél ott velük. Ők a legjobb barátaid. Azt akarják, hogy rendben legyél. Fel kellene hívnod őket.

Bólintott. – Fel is fogom. Nem is miattuk aggódom, hanem a rajongók miatt. A többségük elhiszi, amit a pletykalapok írnak. Azt gondolják, hogy totál lecsúsztam.

– Ugyan már, Brooks. Aki ismer, aki valóban ismer, az tudja, hogy egy szó sem igaz az egészből. Minden negatív kommentre ezer pozitív jut, amelyekben minden jót kívánnak neked. És gyors visszatérést. Higgy nekem. Én mindig elolvasom a kommenteket.

Brooks elmosolyodott, és megcsókolt. – Köszönöm.

– Örülök, hogy ma énekeltél.

– Én is. Bár elég nehéz volt gitár nélkül. De azt hiszem, a fiúkkal, kíséret mellett, rá fogok érezni a megfelelő hangra.

Felültem, és megráztam a fejem. – Nem kell addig várnod. Én is tudok neked segíteni. – Felkaptam a sarokból a gitáromat, és pengetni kezdtem. – Amióta megtanítottál rajta játszani, mindig végiggitároztam a próbáitokat.

Addig játszottunk, míg a felkelő nap első sugarai meg nem jelentek az égbolton, és Brooks a legjobb formáját hozta, ami több volt, mint elég. Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy egyikünk sem bírja tovább nyitva tartani a szemét, félretettük a gitárt, és lefeküdtünk. A mellére hajtottam a fejemet, ő pedig magához ölelt.

– Szeretlek – suttogta, de már alig hallottam, mert félálomban voltam. – Annyira, de annyira szeretlek.

Semmi sem múlhatta felül azt az érzést, hogy én is elmondhattam neki ugyanezeket az a szavakat.

39

MAGGIE

Másnap reggel Brooks és én együtt vittük vissza a kölcsönzőbe a hajót. Útközben azt találgattuk, mennyivel kell majd többet fizetnie azért, mert nem vitte vissza időben, és úgy tippeltünk, hogy istentelenül sokat.

– Egyébként gondolkodtam. Arra jutottam, hogy kell keresnem egy énektanárt, csak így tehetek valós lépéseket a gyógyuláshoz vezető úton. Ez akár azt is jelentheti, hogy egy időre Los Angelesbe kell mennem. Találkoznom kell a fiúkkal, és a karrierem újraépítése érdekében is intézkednem kell. Neked meg ott vannak a tanulmányaid…

– Online végzem őket – vágtam közbe. – Azt meg bárhonnan csinálhatom, ha meg kell, bármikor hazarepülhetek.

– Velem jönnél? – kérdezte Brooks meglepetten.

Megfogtam a kezét, és kétszer megszorítottam. Megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Ez igazán boldoggá tesz. Valahogy könnyebb, ha velem vagy. Úgy minden sokkal egyszerűbb, tudod?

Megálltunk a James Csónak- és Hajókölcsönző előtt, és szélesen elmosolyodtam, amikor megláttam a tornácon csaholó öreg kutyát. A lépcsőhöz érve leguggoltam mellé, és megsimogattam, mire abbahagyta az ugatást.

Jó fiú.

– Jártam itt néhányszor, de ennyire még senkinek sem

sikerült lecsendesítenie – jegyezte meg viccelődve Brooks. Az üzletbe lépve egy korunkbeli férfi fogadott bennünket, de aztán láttam, hogy inkább a harmincas évei közepén járhat.

– Helló, Brooks, örülök, hogy újra látlak – mondta, és barátságosan megveregette Brooks hátát. – Mi viszont még nem találkoztunk – nyújtotta felém a kezét. – Michael vagyok. Az apámmal közösen vezetem a boltot.

– Örülök, hogy megismerhetlek, Michael. Maggie vagyok.

– A papa azt üzeni, hogy járjátok végig a dokkot, ha van hozzá kedvetek. Nézzétek meg a legújabb hajóinkat. Most telefonon beszél valakivel; amint végez, utánatok megy. Jó lesz így?

– Persze. Tökéletes. Köszönjük, Michael – felelte Brooks, aztán kézen fogott, és az épületet megkerülve elsétáltunk a dokkra a hajókhoz.

– Nem zavar a hajók látványa? – kérdeztem tőle. – Nem lenne jobb, ha inkább a bolt előtt várnánk?

Brooks megrázta a fejét. – Nem. Akkor zavar inkább, amikor álmodom. Most minden rendben van.

– Oké. – Az összekulcsolt kezünkre pillantottam, és elvigyorodtam. – Fura, nem? Idekinn állunk kéz a kézben. Együtt.

Magához vont, és az orromhoz dörzsölte az orrát. – Szerintem inkább elképesztő.

Maga sem tudta, hogy mennyire. Évek óta ábrándoztam egy ilyen pillanatról.

Hirtelen kivágódott a bolt hátsó ajtaja, és egy idősebb férfi lépett ki rajta. Cigarettázott. Az épület előtt ismét csaholni kezdett a kutya. Hangosan, ahogy a torkán kifért. – A fenébe, Wilson! Hallgass! Shh! Shh! Istenverte eb!

Megfeszült a testem. Brooks szeme elkeskenyedett, amikor megérezte rajtam a változást. – Jól vagy?

Shh… Shh…

Bólintottan. – Persze. Jól vagyok. Ne haragudj. Csak… Néha bevillan ez-az.

A homlokát ráncolta, és összevont szemöldökkel tanulmányozni kezdte az arcomat.

Örömtelenül rámosolyogtam. – Jól vagyok. Tényleg.

– Oké – mondta kétkedőn.

A férfi elindult felénk, én pedig Brooks derekára fontam a karomat.

Minél közelebb ért a férfi, annál jobban összeszorult a gyomrom. Félúton megállt, eltiporta a cigarettáját, aztán felénk intett. – Elnézést, hogy várniuk kellett. Volt egy hosszú telefonom. De hát… az üzlet az üzlet. Javasolom, hogy menjünk vissza az irodámba, és intézzük el a papírmunkát.

Elindultunk felé, és amikor mellé értünk, kezet nyújtott. – Helló. James vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

Megráztam a kezét, és közben éreztem, hogy a dohányszag belopakodik az orromba. Kellemetlen, nyugtalanító érzések kezdtek kavarogni bennem. Bevezetett bennünket az irodájába, és behúzta mögöttünk az ajtót.

Mivel a kutya még mindig ugatott, James ismét rákiáltott: – Shh, Wilson, hallgass! – Megmasszírozta a halántékát, és elnézést kért. – Évek óta egyfolytában ugat. No, lássunk hozzá. – Lehuppant a székébe, és feszesen Brooksra mosolygott. – Bár jobb körülmények között láthatnám viszont. Hallottam, mi történt. Sajnálatos dolog, de néha elfordulnak ilyen balesetek.

Feltűrte az ingujját. A karjára pillantottam, és a tetoválásait

néztem.

A helyiségben egyre sűrűbbé vált a levegő. Megesküdtem volna, hogy elindultak felém a falak. A férfi kinyújtotta a kezét, és az asztalon levő tégelyből kivett két fekete medvecukrot.

Egyre gyorsabban forgott velem a világ. Éreztem a szorítását. A nyakamon a kezét, a fülemen az ajkát, a testemen a testét, amint magához szorít.

Hátralöktem a széket, és botladozva felálltam. – Nem – mormogtam, és hátrálni kezdtem a fal felé. – Nem…

James szeme elkeskenyedett, amikor rám nézett. – Hm… Jól van? – A pillantása Brooksra siklott. – Jól van a barátnője?

Brooks felállt, és hozzám lépett. – Maggie, mi a baj?

– Minél közelebb jött hozzám, annál jobban remegtem. Behunytam a szememet, és vadul rázni kezdtem a fejemet. *Nem. Nem.*

Nem csak láttam, éreztem is. Éreztem az arcát az arcomon, a bőrét a bőrömön, az ajkát az…

– Maggie, nincs semmi baj – mondta Brooks nyugtató hangon. – Pánikrohamod van, de ez minden. Mindjárt jobban leszel.

– Nem! – kiáltottam. Felpattant a szemem. – Nem leszek jobban. Nem leszek jobban. Ez itt… – Fáztam. Hányingerem volt. Mi több, biztosra vettem, hogy mindjárt elhányom magam.

Pár pillanat, és egymásba olvadt múlt és jelen. Pislogtam.

Egy férfi volt ott, és még valaki. Egy nő. Aki egyre azt mondogatta, hogy nem, fejezzék be ezt az egészet, és ez egyáltalán nem tetszett a férfinak. – De hát szép életünk van,

Julia. És családunk.

Megint pislogtam egyet.

Brooks ott állt, közvetlenül előttem, és aggódva nézett. – Maggie, beszélj hozzám. – James ugyancsak felállt, idegesen a hajába túrt, és elindult felém.

Pislogás.

A férfi üvölteni kezdett, olyan volt a hangja, mint a puskaropogás. – Te rohadt kurva! – kiáltotta, és hatalmas pofont mért a nő arcára. A nő hátratántorodott, és nyöszörögni kezdett. Az arcára szorította a tenyerét. – Mindent megadtam neked. Szép életünk volt. És nemrég a céget is átvettem. Pont kezdtünk volna talpra állni. És mi lesz a fiunkkal? Mi lesz a családunkkal?

Pislogás.

Wilson ismét ugatni kezdett, és James kiáltozva próbálta lecsendesíteni. – Michael! Csinálj már valamit ezzel az átkozott kutyával! – Újra magamon éreztem a pillantását. Mintha nem tudta volna levenni rólam a szemét.

– Ne nézzen rám! – suttogtam.

Pislogás.

Összekulcsoltam a kezemet, és éreztem, hogy forogni kezd velem a világ. Botladozva hátrálni kezdtem, és az ágak, amelyekre ráléptem, hangos reccsenéssel törtek ketté a *talpam alatt. A hátam nekiütődött a legközelebbi fa törzsnek. Az ördög rám szegezte csokoládébarna tekintetét, és a pillantása végigtáncolt a testemen.*

Pislogás.

Michael lépett a szobába. A szeme elkeskenyedett, amikor rám nézett. Zavartnak látszott. Mint mindenki. És mindenki kiabált. Megpróbálták túlharsogni egymást, így akarták

kitalálni, hogy mi történt velem. Honnan is tudhatták volna, amikor én magam sem tudtam?

– Őrülten izzad. Mindjárt elájul.

Elszorult a torkom. Fojtogatott. Csupán karnyújtásnyira volt tőlem az ördög. Ott éreztem a szorítását a nyakamon.

Pislogás.

Az egyik kezével megmarkolta a nyakamat, és fojtogatni kezdett. Már lélegezni sem bírtam. A férfi meg csak sírt. Zokogott. És miközben egyre mélyebbre mélyesztette az ujjait a húsomba, hogy már alig kaptam levegőt, egyfolytában a bocsánatomat kérte. Azt mondta, szerette a nőt, és a szerelem juttatta őket ide. Megesküdött, hogy többször nem fogja bántani. Nem fog több fájdalmat okozni az asszonynak, akit már megölt.

Pislogás.

James kezét éreztem a bőrömön. Eltoltam magamtól. – Ne! – Hátratántorodtam; csak a sarok mentett meg attól, hogy elessek. – Ne érjen hozzám! – A fülemre szorítottam a kezemet, és a földre csúsztam. – Maga volt az! Maga volt az! – kiáltottam. A torkom égett, a szívem vad dörömbölésbe kezdett. – Maga tette!

Pislogás,

– Nem kellett volna itt lenned, de hát itt vagy – mondta, és az arcomhoz hajolt. – Sajnálom. El sem tudom mondani, mennyire sajnálom. – Cigaretta- és medvecukorszaga volt, és az alkarjára két imára összekulcsolódó kéz és egy név volt tetoválva. – Hogy kerültél egyáltalán ide? – kérdezte.

Shh…

Shh…

Piszkosnak éreztem magam. Megtiportnak.

Csapdába estem, és nem volt kiút.

Vajon Brooks is látta, amit én? Látta a tetoválást? Érezte a dohányszagot? Észrevette az asztalon a medvecukrot?

Pislogás.

Összeszorítottam a szememet. Nem akartam érezni. Nem akartam ott lenni. És többé nem akartam pislogni. Még szorosabbra zártam a szememet. Nem akartam látni, és mégis láttam. Őt láttam. Őt éreztem. Még mindig bennem élt.

Minden elsötétedett.

Az alakok árnyakká váltak.

Feketébe borult a világ.

És ekkor felsikoltottam.

– Maga ölte meg! Maga ölte meg! *Maga ölte meg Juliát!*

40

BROOKS

A helyiségben szinte hasítani lehetett a csendet. Maggie a sarokban remegett, és nem bírta abbahagyni a hangtalan zokogást. Michael az apjára nézett; James Maggie-t bámulta mereven.

– Mit mondtál az imént? – kérdezte Michael teljesen összezavarodva.

Maggie a fülére szorította a tenyerét; szinte hallhatóvá vált a félelme. Szóra nyitotta a száját, de egyetlen hang sem jött ki rajta.

– Figyeljenek… Fogalmam sincs, mi folyik itt, de az lenne a legjobb, ha most elmennének – mondta nagyot sóhajtva James, majd Maggie-hez lépett, és a karjára tette a kezét, hogy felemelje.

Maggie remegése fokozódott az érintéstől; ő maga szinte labdává gömbölyödött. – Ne! Kérem, ne! – kiáltotta.

Maggie-hez siettem, és félretoltam a fölé tornyosuló férfit. – Lépjen hátrább, kérem.

– Mi folyik itt? – kérdezte összevont szemöldökkel Michael. – Mi baja van? Hívjak segítséget?

– Nem – vágta rá James gyorsan. – Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha elmennek. Nyilvánvaló, hogy a hölgynek idegösszeomlása van.

– Nincs idegösszeomlása – fortyantam fel dühösen.

– Csak… – A hangom elhalt, ahogy visszafordultam

Maggie-hez. – Maggie. Mi a baj?

– Ő ölte meg. Ő az a férfi az erdőből.

James felé fordultam, és a másodperc töredékére megláttam a szemében felvillanó félelmet.

– A nőről beszélek, aki belefulladt a Harper-öbölbe. Láttam. Láttam, amikor belefojtotta – sírta Maggie.

– Maga nem tudja, mit beszél, kicsi lány. Jobb lesz, ha befogja gyorsan a száját.

– Maga megölte a feleségét – mondta Maggie, miközben felállt. – Láttam. Ott voltam.

– Apa? – suttogta Michael remegő hangon. – Miről beszél?

– Kutya legyek, ha tudom. Látszik, hogy nincs magánál. Nem kell komolyan venni. Sajnálom, Brooks, de most már menniük kell. Nem tudom, mi váltotta ki a barátnőjénél ezt a rohamot, de ahogy elnézem, segítségre van szüksége. Még a tartozását is törlöm, csak vigye mielőbb olyan helyre, ahol szakszerű ellátást kaphat.

– Mondja meg az igazat. – Maggie egyre magasabbnak tűnt, ahogy kiegyenesedett. – Mondja meg neki, hogy mit csinált.

James visszament az íróasztalához, és leült. – Elég volt. Hívom a zsarukat. Hacsak nem gondolják meg magukat, és nem mennek el.

Maggie egy szót sem szólt. Keresztbe fonta a karját, és bár remegett, nem hátrált meg a fenyegetés hallatán.

– Remek. Hívja csak fel őket. Ha nem tette meg, amit tudom, hogy megtett, hívja a 911-et. Most.

James keze megremegett; Michael szeme kitágult a rettenettől.

– Apa. Hívd fel őket. Tárcsázz már, az istenért! James lassú

kézmozdulattal visszahelyezte a kagylót.

Michael kis híján összeroskadt. – Nem. Nem…

James meglepetten és legyőzötten Maggie-re nézett.

– Honnan? Honnan tudja?

– Én vagyok az a kislány, aki az egészet végignézte.

– Ó, istenem. – James felzokogott, és a szemére szorította a tenyerét. – Baleset volt. Véletlen baleset. Nem akartam…

– Nem! – ugrott talpra a fejét rázva Michael. – Anya elhagyott bennünket. Hát nem emlékszel? Megszökött egy másik férfival. Te magad mondtad! Meg is esküdtél rá, hogy ez történt.

– Igen, elhagyott bennünket. Legalábbis erre készült. És tudom, hogy megtette volna. Tudom. Megtaláltam a telefonján a fickó hívásait, de ő csak a vállát vonogatta. Összevesztünk, mire ő elrohant az erdőbe. Ő, édes istenem, én nem ezt akartam! Hinned kell nekem, fiam.

– Felállt, és odarohant a fiához. – Michael, kérlek, higgy nekem. Én szerettem anyádat. El sem tudom mondani, mennyire szerettem.

Mivel nem tudtam, mire készül James, védelmezőn Maggie elé léptem. James, mint egy elmeháborodott, járkálni kezdett fel-alá, és közben állandóan a hajába túrt. Végül az íróasztalához sietett, kirángatta a fiókjait, és különféle papírokat húzott elő.

– Apa! Mit csinálsz? – kérdezte megrökönyödve Michael.

– El kell mennünk, Michael. Egy időre el kell tűnnünk. Neked és nekem, rendben? Hiszen mindig is csak mi ketten voltunk. Te meg én. Majd újrakezdjük valahol. Elkövettem egy hibát, de megbűnhődtem érte. Minden egyes napot annak a tudatában kell végigélnem, amit elkövettem. És most el kell

mennünk innen.

– Apa, nyugodj meg.

– Nem! – James arca kivörösödött. Vállkörzéseket kezdett csinálni, és apránként fújta ki a levegőt. – Muszáj elmennünk, Michael. Muszáj.., – Megbicsaklott a hangja, és csillapíthatatlan zokogásban tört ki. – A karomban tartottam, Michael. A karomban. Nem ezt akartam. Nem ezt...

Michael felemelt kézzel közeledett az apjához. – Rendben van, apa. Gyere ide. Gyere szépen. Elmegyünk. Elmegyünk. – Amikor az apja mellé ért, szorosan magához ölelte a meglett férfit. – Nincs semmi baj, apa. Minden rendben lesz, megígérem.

James tovább zokogott, eláztatva a fia ingét, és közben érthetetlen szavakat motyogott.

Michael egy idő után rám pillantott, majd az asztalon lévő telefon felé, és azt súgta: – *Hívd a rendőrséget!*

Mire James rájött, hogy mi történik, már késő volt. A fia vasmarokkal tartotta, és meg sem fordult a fejében, hogy elengedje. Megérkeztek a rendőrök, és miután nagy vonalakban elmagyaráztuk nekik a helyzetet, őrizetbe vették Jamest. Maggie egyenes derékkal, kihúzott háttal állta a sarat, és higgadt, erős hangon válaszolt a rendőrök kérdéseire. Egyszer sem bicsaklott meg a nyelve, és csak néha remegett meg a hangja.

Csak akkor szakadt ki belőle egy hatalmas sóhaj, amikor a rendőrautó, benne Jamesszel, elhajtott. – Elment? – kérdezte.

– Igen. El.

Majdnem összecsuklott, de elkaptam, és magamhoz szorítottam. Ő meg csak sírt, egyre sírt, de én tudtam, hogy már nem félelmében potyognak a könnyei.

Azok a könnyek a megtalált szabadság könnyei voltak.

Az eset felderítése után a rendőrség keresőcsapatokat küldött a Harper- öbölhöz. Öt nap kellett hozzá, de végül megtalálták Julia testét. A felfedezés sok embert megrendített – gyakorlatilag Harper County egész lakosságát. Maggie családjának is fel kellett dolgoznia azt, amire ennyi év után fény derült. Szerencsére a lehető legjobban viszonyultak hozzá, ami azt jelentette, hogy mindvégig fogták egymás kezét. Nem aggódtam értük. Tudtam, hogy mindannyian erősebbek lesznek, ha egyszer s mindenkorra sikerül fátylat borítaniuk a sötét napokra.

Leginkább azzal a fiúval éreztem együtt, aki abban a hitben élte az életét, hogy elhagyta az anyja. Egy olyan apa mellett, aki képes volt szörnyeteggé válni egy szemvillanás alatt. Michael előtt hosszú út állt, és én nem tudtam, hogy fog megbirkózni azzal a súlyos igazsággal, amely a szeme előtt bontakozott ki percről percre.

Azért imádkoztam, hogy bár jelenleg ott állt a vihar közepén, mielőbb találja meg a lelki békét.

41

MAGGIE

A bíróságra kellett mennem, de a lábam nem volt hajlandó engedelmeskedni.

Fekete csipkeruha volt rajtam, sárga, lapos sarkú cipő, és, Cherylnek köszönhetően, nemcsak a hajam göndörödött, hanem a szempillám is.

– Szalonképesnek kell lenned a bíróságon, Maggie. Nem tudhatod, mikor irányítanak rád egy kamerát, ami elég gyakran előfordul, főleg, amikor elhagyod az épületet. És egy ekkora sztorinál bizonyára lesznek riporterek is – magyarázta, miközben besütötte a hajamat.

Miután kameraképesnek nyilvánított, a tükör elé álltam, és sokáig csak bámultam magamat. A James Csónak- és Hajókölcsönzőben történtek után mindenki aggódott értem. Féltek, hogy vissza fogok esni a félelmekkel teli, némaságra kárhoztatott állapotomba – aminek volt némi alapja. James őrizetbe vétele óta nem beszéltem. Egy szó nem sok, annyit sem szóltam arról, amit az erdőben láttam, de abban mindenki egyetértett, hogy rettenetes volt végignézni egy nő meggyilkolását abban a hitben, hogy te leszel a következő.

Amikor azonban felhívtak, hogy tanúskodjak James tárgyalásán, azonnal beleegyeztem. Tudtam, milyen fontos, hogy az én szemszögemből is elhangozzék a történet. Tudtam, milyen fontos, hogy végre én is szóljak, és ne csak önmagam, hanem Julia miatt is. És főleg Michael miatt.

Készen álltam. Készen álltam rá, hogy a bíróságra menjek. Már csak egyetlen aprócska probléma volt: nem mozdult a lábam.

Brooks jelent meg az ajtónyílásban. Sötétkék öltöny volt rajta és világoskék kockás nyakkendő. A mosolyától nekem is mosolyognom kellett. Nem szólt, de tudtam, mit gondol.

– Jól vagyok – suttogtam, és a tükör felé fordulva tovább simogattam a ruhámat.

– Hazudsz – felelte, majd mögém lépett. Körém fonta a karját. A tükörben összefonódott a pillantásunk. Brooks a vállamon pihentette az állát. – Mondd meg, mire gondolsz. Mi motoszkál abban a makacs fejedben?

– Csak az, hogy… Ma ott kell majd ülnöm, vele szemben. Úgy, hogy tudom, hogy mit csinált, és közben mindent meg kell tennem azért, hogy ne reagáljak. A múltkor, amikor megláttam, olyan gyorsan történt minden. Egy nagy villanásnak tűnt az egész. Most viszont valóban szembe kell néznem vele. Azzal, aki megkötötte a kezemet, és aki ellopta tőlem a hangomat. Hogy fogok megbirkózni ezzel a helyzettel? Hogy állok oda az elé az ember elé, aki sok évvel ezelőtt megfosztott a hangomtól, és hogy mondjam meg neki, hogy adja vissza?

– Sehogy – felelte Brooks. – Visszaveszed, és kész. Visszaveszel tőle mindent, amit engedély nélkül elvett tőled. Bűntudat nélkül. A tiéd. De csak egy módon veheted tőle vissza. Úgy, hogy elmondod a történetedet. Van hangod, Maggie May. Mindig is volt. És most eljött az ideje, hogy mások is meghallják.

– Hallgathatnánk esetleg valami zenét? Csak egy dalt, nem többet – kérdeztem idegesen.

– Persze. – Brooks elővette a telefonját, a másik zsebéből előhúzott egy fülhallgatót, és a kezembe nyomta az egyik felét. – Mit szeretnél meghallgatni?

– Valamit, ami megfojt – suttogtam.

És Brooks lejátszotta nekem azt, amit csak úgy hívtunk: a mi dalunk.

Elmondtam a történetemet. Egyetlen apró részletet sem hagytam, ki. Egyetlen sebet sem hagytam említetlenül. A családom ott ült a nézők között, és engem hallgatott. A mama sírt, a papa a könnyeit törölgette. Cheryl és Calvin egy másodpercre sem vonta el rólam a pillantását. Nem biztos, hogy a családom néma támogatása nélkül képes lettem volna ilyen hangosan elmondani.

Amikor befejeztem, a folyosón vártak rám, és nem győztek dicsérni, hogy milyen erős vagyok, mindazok után, amiken keresztülmentem. Néhány perc múlva kinyílt a tárgyalóterem ajtaja, és Michael lépett ki rajta. A szeme és a tartása is arról árulkodott, hogy egy világ terhét cipeli a vállán. Láttam. Elindult felém, és rám mosolygott, de az apró kis mosoly egy másodperc alatt komorságba csapott át. A kezét a nadrágzsebébe gyömöszölte.

– Annyira sajnálom – mondta. – Tudom, hogy nem lenne szabad beszélnünk, de csak annyit akarok mondani, hogy nagyon bátor voltál. El sem tudom képzelni, mi mindenen

mentél keresztül. Szeretnék bocsánatot kérni azért, ami veled történt.

– Nem kell bocsánatot kérned olyasmiért, amit nem te követtél el, hanem az apád – válaszoltam.

Egyetértőn bólintott. – Tudom, tudom. De akkor is. Ellopták tőled az életedet. A mamám meg… – Idegesen megrándult az arca. – Azt hittem, elhagyott bennünket. Ez egy életre összezavart, és gyűlöltem azért, amit elhitettek róla. Annál is inkább, mert minden vele kapcsolatos emlékem szeretettel volt teli. Ha száz évig élek, sem tudtam volna megérteni, miért hagyott el, amikor annyira szeretett.

– Ha lett volna választása, sohasem hagyott volna el – szólt közbe a mama. – Én már csak tudom. Nekem elhiheted.

Michael köszönetet mondott a mamának, és már jócskán eltávolodott, amikor utánakiáltottam: – Nem szenvedett! – hazudtam. – Gyorsan, fájdalommentesen történt minden. És egy pillanat alatt vége volt. Nem szenvedett az anyukád.

Mintha attól, amit mondtam, a súlyok egy része lecsúszott volna a válláról. – Köszönöm, Maggie. Köszönöm, hogy ezt elmondtad.

A sokévi némaság után megértettem a kimondott szavak súlyát. Azt, hogy bár képesek voltak fájdalmat okozni másoknak, ha megfelelően használták őket, gyógyító erejük volt. Megfogadtam, hogy az életem hátralévő részében mindent megteszek majd azért, hogy a kimondott szavaim jó célt szolgáljanak.

Hiszen életeket tudtak megváltoztatni az erejükkel.

Másnap teával és pulykás szendvicsekkel a kezemben elindultam Mrs. Boone háza felé. Öreg barátnőm a szemét forgatta, amikor ajtót nyitott, és beengedett.

– Láttalak tegnap a tévében – mondta. – Kicsit jobban is kisminkelhetted volna magad. A televízióban szerepeltél, az isten szerelmére, nem pizsamapartin voltál díszvendég.

Elvigyorodtam. – Majd legközelebb.

– Legközelebb, legközelebb... – dohogott Mrs. Boone a fejét csóválva. – Bár viccelődnél, de amilyen drámai módon tudjátok hozni magatokat, te meg a barátod... Nem lepődnék meg, ha tényleg lenne legközelebb – dünnyögte már a teáját kortyolgatva. – Még teát sem tudsz választani. Undorító ez a kotyvalék.

Felnevettem. – Most legalább tudja, mit éreztem annyi éven át.

Felnézett a csészéjéből, és hirtelen remegni kezdett a keze. – A hangod közel sem olyan ronda, mint amilyenre számítottam. – Elmosolyodott, és elégedetten bólintott párat. Egy ellenségből lett barát szájából már a fél dicséret is komoly bóknak számított. Felkapta a szendvicsét, és beleharapott. – Tudtam, hogy meg fogsz szólalni. Tudtam, hogy képes leszel rá.

Órákig beszélgettünk mindenféléről, ami. éppen az eszünkbe jutott. És végre együtt nevettünk, ami jobb érzés volt bármi másnál. Amikor már késő́re járt az idő, Mrs. Boone fogta a sétabotját, és kikísért. Ha az ápolónője véletlenül

segíteni próbált neki, mindig elküldte melegebb éghajlatra. Ami Mrs. Boone szótárában körülbelül annyit jelentett, hogy „köszönöm”.

– Nos, vigyázz magadra, Maggie May, és ha van erőd hozzá, egy időre mondj búcsút a tragédiának, rendben? Itt az ideje, hogy elkezdd végre élni az életedet azzal a fiúval, akinek, ha csak rád néz, kocsányon lóg a szeme. Mindketten megérdemeltek egy kis vidámságot. És ha úgy érzed, hogy eleged van a kalandokból, ide mindig betérhetsz egy csésze teára. – A pillantása találkozott az enyémmel, és olyan édesen mosolygott rám, mint korábban soha. – Vagy csak váltani pár szót az öreg barátnőddel.

– Ezt fogom tenni – feleltem. – És, csak hogy tudja, Mrs. Boone, nagyon szeretem.

Égnek emelte a szemét, közben gyorsan letörölt egy kibuggyanó könnyet, és azt motyogta: – Ja, persze. A végén még el is hiszem.

Ami Mrs. Boone világában nagyjából azt jelentette: „Én is téged.”

Az úttesten átkelve azt vettem észre, hogy az egész családom a fűben ül a ház előtt, és meredten bámulja az épületet. – Mi folyik itt? – kérdeztem, amikor odaértem. Cheryl feje Calvin vállán pihent, a papa karja a mamát ölelte. Leültem a testvéreim mellé, és én is nézni kezdtem.

– Éppen elköszönünk – mondta a papa.

– A háztól? – kérdeztem a fejemet csóválva. – Csak nem el akarjátok adni?

– De – bólintott a papa. – Mindannyian úgy gondoljuk, hogy eljött az ideje. Annak ellenére, hogy az új kezdetet jelentette számunkra. Nem beszélve a sok nevetésről, meg a

szeretetről, aminek ezek a falak a tanúi voltak.

– De sok bánat is ért bennünket köztük – vette át a szót szomorú mosollyal a mama. – És most úgy döntöttünk, hogy újra kezdünk mindent. Új helyre költözünk, ahol új látnivalók várnak majd minket. El kell engednünk a múltat, hogy megtalálhassuk a jövőt.

Nem vitatkoztam velük, hiszen sok igazság volt abban, amit mondtak, mégis volt valami szomorú abban, hogy el kellett hagynom a házat, amely megmentett önmagámtól.

A ház tizenöt nappal azután, hogy piacra került, elkelt. Brooks és a zenekara ugyanekkor Los Angelesbe utazott, hogy újra felépítsék a zenei karrierjüket, és én megígértem, hogy utánuk megyek, amint lezajlik a költözés.

Az utolsó napon, amit még a házban töltöttünk, sötét volt az ég, és az egymást érő felhőkből hideg eső ömlött Harper Countyra. A felhajtónkon két hatalmas fedett teherautó parkolt, azokat pakoltuk órákon át. Amikor az utolsó dobozt is elhelyeztük a platón, megkértem a szüleimét, hogy kapjak még pár percet a búcsúra.

Egykor zsúfolt szobám most a történetétől megfosztva, üresen állt. A kezemet a szívemre szorítva hallgattam az ablaktáblákat verő esőcseppeket. Nem tudtam, mit mondhatnék búcsúzóul. A mellemet feszítő tompa fájdalom eszembe juttatta azt a millió pillanatot, amelyet átéltem a négy fal között. Itt tanultam meg először, mit jelent igazából az a szó, hogy család, itt lettem szerelmes, és tudtam, hogy a sárga téglás ház, függetlenül attól, hová sodor az élet, mindig az otthonom marad.

A sírás határán voltam, amikor meghallottam a kedvenc mondatomat: – Jó napod van ma, Maggie May?

– Nem Los Angelesben kellene lenned? – kérdeztem, és mosolyogva az ajtóban álló Brooks felé fordultam, aki a háta mögé dugta a kezét. A hajából és a ruhájából csöpögött az esővíz, de olyan szélesen mosolygott, hogy majd szétrepedt a szája. – Mit keresel te itt?

– Csak nem gondoltad komolyan, hogy nem búcsúzom el illően a háztól, amelytől téged kaptalak? Azonkívül – lépett a szobámba, és amikor előhúzta a háta mögül a kezét, és felmutatta a szöveget, amelyet letörölhetetlen tintával írt rá korábban – évekkel ezelőtt tettem egy ígéretet egy lánynak, és szerintem eljött az ideje, hogy beváltsam. Meg akarom mutatni neked a világot, Maggie May. Magammal akarlak vinni életünk legnagyobb kalandjára.

Mosolyogva odaléptem hozzá. Ő még nem tudta, hogy az én életem legszebb, legnagyobb kalandja ő maga. Ő jelentette számomra a legszebb utazást, a horgonyt, amely mindig megmutatta, hol van az otthonom. Letette a táblát a padlóra, és megfogta a kezemet.

– Készen állok rá. Készen állok a közös életre, Brooks. Akarlak, és csak téged akarlak, egészen addig, amíg meg nem halok. Készen állok rá, hogy kilépjek a négy fal közül.

Elmosolyodott. – Biztos? – Körbejáratta a tekintetét az üres helyiségen.

Hozzásimultam, ő pedig magához szorított.

Megharaptam a felső ajkamat. – Lehet, hogy öt percre még szükségem lenne – suttogtam.

Brooks megpuszilta a homlokomat, és halkan azt mondta: – Legyen inkább tíz.

Amikor letelt a tíz perc, Brooks felkapta a zománctáblát, és kézenfogva kimentünk a házból. Még mindig zuhogott az eső,

és sietős léptekkel elindultam az autó felé, de Brooks hangja megállított. – Maggie, várj! Elfelejtettem közölni az egyetlen feltételt, ami szükséges ahhoz, hogy a kívánságlistáddal kapcsolatban tett ígéretemet beváltsam.

– És mi lenne az?

Brooks felém fordította a táblát, én pedig elolvastam, ami rajta állt.

Gyere hozzám feleségül.

– Micsoda? – Idegességemben csuklani kezdtem.

– Gyere hozzám feleségül – ismételte el Brooks hangosan is. Az orra hegyéről kristálycseppek hullottak a földre.

– Mikor?

– Holnap – felelte.

– Brooks – mondtam nevetve, és megfogtam a kezét.

– Meg holnapután, meg az azt követő napon. Minden áldott nap feleségül akarlak venni, Maggie May, amíg csak élünk. – Közelebb vont magához, és a mozdulattól valahogy melegnek éreztem a jéghideg esőcseppeket. Abban a pillanatban egy testté, egy lélekké váltunk, és attól kezdve egyszerre dobbant a szívünk. Finoman végighúzta az ajkát az ajkamon. – Igent mondasz?

Kétszer megszorítottam a kezét.

És a zuhogó esőben megcsókoltuk egymást.

Hát ennyi volt.

Ez volt a mi nagy pillanatunk. Ez volt az, amiről a papám azt mondta, hogy egyszer elkerülhetetlenül bekövetkezik. Brooks volt az a pillanat, amelyikre egész életemben vártam.

És tudtam, hogy ez örökre szól.

Epilógus

MAGGIE

Tíz évvel később

– Túl hangos – kiáltotta Haley az aréna első sorából. Két héttel korábban töltötte be a hatodik évét, és ez volt az első alkalom, hogy élőben látta a The Crooksot játszani. Crooks és a fiúk a zenekar fennállásának huszadik évfordulóját ünnepelték a házunktól mindössze tizenöt percnyire lévő arénacentrumban, és Haley azt kérte születésnapjára, hogy részt vehessen a koncerten.

– Nem is hangos. Te vagy hozzá kicsi – ugratta Noah a kishúgát.

– Nem. Tényleg hangos egy kicsit – feleltem. A táskámba nyúltam, előhúztam egy rózsaszín hangszigetelő fejhallgatót, és a kislányom fülére tettem. – főbb? – kérdeztem.

Szélesen elmosolyodott, és bólintott. – Jobb.

Amikor kialudtak a fények, Noah és Haley hatalmas ugrálásba kezdtek. És amikor a banda kijött a színpadra, félő volt, hogy elveszítik az eszüket. A szemük hatalmasra tágult a csodálattól, amellyel a papájukat bámulták.

Az ő hősüket. Az én szerelmemet.

– Helló, Wisconsin! – mondta Brooks, és megmarkolta a mikrofont. – Ha jártatok már a 'The Crooks koncertjén, akkor tudjátok, hogy sohasem kezdjük beszéddel a műsort, de a mai nap egy kicsit más. Ma van a banda huszadik születésnapja, és

ebből az alkalomból hazajöttünk a szülőállamunkba, hogy veletek ünnepeljünk. A fiúk és én úgy gondoltuk, hogy annak a személynek ajánljuk a mai koncertünket, aki sok-sok évvel ezelőtt valóra váltotta a mi nagy-nagy álmunkat. Volt egyszer egy lány, aki feltöltött a netre néhány videót; neki köszönhetjük, hogy a zenei világ felfigyelt a The Crooksra. És neki köszönhetjük a nevünket is.

– *Szeretünk, Maggie!* – kiáltották kórusban az ikrek.

– Szeretlek, hugi – mondta Calvin, és felém mosolygott.

– Rólad beszélnek, mama! – mondta ámuldozva Hailey.

Megpusziltam a homlokát. – Tudom, kicsim. Elképesztődé, ugye?

A kislányom felsóhajtott, és csillagok gyúltak a szemében. – Azok, mama. Főleg a papa.

– Az első dal, amit játszani fogunk, nem a The Crooks szerzeménye, de nincs semmi, ami jobban illene ahhoz a személyhez, aki a szívem, a lelkem és a legjobb barátom egyben – magyarázta Brooks. – És bár régi a szám, még mindig a nagy kedvencek közé tartozik. Így, ha bárkinek kedve van hozzá, nyugodtan énekeljen velünk. Fogadjátok szeretettel a nagyszerű Rod Stewart örökzöld slágerét, a *Maggie Mayt*.

És Calvin máris a húrok közé csapott. Egy rövid intró után Brooks énekelni kezdett, egyedül nekem. A gyerekek nem tudták befogni a szájukat. Huhogtak, éljeneztek, és az apjuk nevét kiáltották újra és újra.

– Én is rocksztár leszek, mint a papa! – kiáltotta izgatottan ugrándozva Noah.

A koncert lenyűgöző volt, mint mindig. Az utolsó szám után ismét Brooks lépett a mikrofonhoz. – Köszönjük, hogy

eljöttetek. A The Crooks koncertjét hallottátok. Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy ma este rabul ejthettük a szíveteket.

BROOKS

– Papa, azt hiszem, igazán jó voltál ma – mondta ásítozva Haley. A szeme ugyanolyan kék volt, mint a mamájáé, és a mosolya ugyanaz a gyönyörű mosoly volt, amitől mindig meghajoltam az akarata előtt. Pufók kis karját a nyakam köré fonta, miközben a szobája felé cipeltem. És bár végigturnéztam a világot, és rengeteg szépséget láttam, nem volt jobb annál, mint itthon lenni azokkal, akiket a világon a legjobban szerettem.

– Igen? Úgy gondolod?

Haley bólintott. – Igen. Bár, ha engem kérdezel, a mama kicsit szebben énekel, mint te, de azért te is egészen jó voltál.

Felvontam a szemöldökömet. – Szóval így állunk? Azt mondod, hogy a mama szebben énekel, mint én?

Biztos? – Az ágyára fektettem, és csiklandozni kezdtem. – Mondd szépen! Mondd, hogy én vagyok a jobb! Halljam, te kis bestia!

– Papa! – vihogta. – Jó, jó! Te vagy a jobb! Te vagy a jobb.

Felnevettem, és megpusziltam a homlokát. – Akkor jó.

Mert én is így gondolom.

– Papa? – kérdezte Haley.

– Igen?

– Mondhatok egy titkot?

Bólintottam. – Mondhatsz.

Haley közelebb húzott magához, ahogy titok esetén illik, és a fülembe súgta: – Hazudtam, amikor azt mondtam, hogy te énekelsz jobban.

Ezzel, természetesen, elölről kezdődött a csiklandozás, és addig folytattuk, míg ki nem fogyott belőlünk a szusz. Ekkor felkaptam a szobában szaladgáló cicát, és Haley ágya végébe fektettem, ahol minden éjjel aludt. – Oké, ideje, hogy mindketten ágyba bújjatok – mondtam, és megpusziltam a kislányom orrát. – És Haley?

– Igen, papa?

– A te szívdobbanásaidtól forog a Föld.

Miután leoltottam az éjjeli lámpáját, kifelé indultam a szobájából. Maggie ugyanakkor lépett ki Noahtól, amikor én Haley-től. Összemosolyogtunk, aztán megfogtuk egymás kezét, és lementünk a földszintre.

– Szöcske is odabent van? – kérdeztem.

Maggie bólintott. – És Jam? Betalált Haley szobájába?

– Aha.

A nappaliba érve a villanykapcsolóhoz léptem, és tompítottam a világítást. Maggie rám mosolygott, megharapta a felső ajkát, aztán táncoló léptekkel a zenegéphez libbent, amelyet Mrs. Boone nászajándékként adott nekünk, amikor összeházasodtunk, és elindította a kedvenc számát – a mi dalunkat.

Amikor megszólalt a zene, megfogtam Maggie kezét, és

magamhoz húztam. Az ajkunk súrolta egymást egy pillanatra, és miután könnyedén megcsókoltam, a fülébe súgtam: – Táncolsz velem?

Mindig igennel válaszolt.

Pillanatok.

Az emberek mindig pillanatokra emlékeznek.

Felidézzük a lépéseket, amelyek elvezettük bennünket oda, ahol lennünk kellett. A szavakat, amelyek inspiráltak vagy éppen összetörtek. Az eseteket, amelyek mély sebeket ejtettek rajtunk, vagy néha egészben lenyeltek bennünket, hogy aztán kiköpjenek. Rengeteg pillanat volt az életemben. Pillanatok, amelyek megváltoztattak, kihívást jelentettek; pillanatok, amelyek megsebeztek vagy elnyeltek. A legnagyobb pillanataim – a legszívfájdítóbbak és a leglélegzetelállítóbbak – azonban mind körülötte forogtak.

És mivel végződött mindez? Két gyerekkel, egy Szöcske nevű kutyával és egy Jam nevű macskával, és egy nővel, aki életem minden pillanatában szeretett.

A szerző utószava

Oké, oké, tudom, hogy most fejeztem csak be egy történetet, de még egyet szeretnék elmondani, most azonnal. Ne aggódjanak, ez rövidebb lesz. Meg sem fogja közelíteni a majdnem nyolcvanezer szót. És ez egy kicsit valóságosabb is lesz, és egy kicsit személyesebb, ahogy látni fogják. A *Csendfolyó*t megírni kemény vállalkozás volt. Maggie Mayjel szemben én nem voltam néma gyerekkoromban, de alig beszéltem. Illetve az általános iskolában még egész bőbeszédű voltam. Harmadikos koromra én lettem a társaság lelke; egészen megvadultam. Imádtam az embereket, és úgy tűnt, ők is szeretnek engem. Egy kislány kivételével, őt nevezzük csak Kellynek. Kelly és én együtt szoktunk utazni az iskolabuszon, és egy napon Kelly azt mondta nekem, hogy ő, ha megnő, kettőszáznegyven centi lesz!

Kettőszáznegyven centi! El tudják képzelni?

– Az túl hosszú! – feleltem. – Hosszabb, mint egy tekercs cérna!

Kelly szeme elkeskenyedett. – Megismételnéd, amit mondtál?

– Azt mondtam, hogy hosszabb leszel, mint egy tekercs cérna.

– Te akkor most lekurváztál? – kérdezte dühösen. Értetlenül álltam a haragja előtt. Mi rosszat mondtam? Mi rosszat tettem?

Tudják, nehézségeim voltak a beszéddel. Bizonyos hangokat nem tudtam kiejteni, és voltak szavak, amelyek, mire elhagyták a számat, nem annak hangzottak, aminek

szántam őket. A mai napig vannak dolgok, amelyeknek a nevét nem tudom helyesen kiejteni, amikor felidegesítenek. Elég kínos, amikor egy huszonkilenc éves ember bizonyos vonatkozásban harmadikos csitrivé vedlik vissza egy szemvillanás alatt.

Én *cérnát* mondtam – ő *cédát* hallott.

És sohasem hagyta, hogy feledésbe merüljön a dolog.

Pedig azt sem tudtam akkoriban, hogy mit jelent a céda. Még csak harmadikos voltam, az isten szerelmére. Körülbelül annyit tudtam ezekről a dolgokról, amennyit *A kis gézengúzból* megtanulhattam, és Cory sohasem nevezte cédának Topangát.

Kelly azonban nem felejtett. Attól kezdve pokollá tette az életemet. Széltében-hosszában azt híresztelte, hogy nem tudok beszélni, cukkolt a buszon, és miközben a fülemet csipdeste, azt kántálta, hogy „Nézzétek, milyen piros a Cherry füle!”. Őrület, hogy a többiek mennyire benne voltak a csúfolódásban. Mindenki a beszédemet kritizálta. Szörnyű volt. Mindennap sírva értem haza, és a mamám nem tudta, mit tehetne, hogy nekem jobb legyen. Végül gondolt egyet, és elment a tankerületbe, és jó anyuka módjára kikövetelte, hogy változtassanak a helyzeten. Ui. Változtattak. (Köszönöm, mama!)

Csakhogy addigra én is megváltoztam.

Elveszítettem a hangomat.

Nagyon tudatosan odafigyeltem mindenre, ami egyáltalán elhagyta a számat, és az lett a vége, hogy egyre ritkábban szólaltam meg. Egy korcs voltam, egy fura kis lény, aki nem tudott helyesen beszélni. Aki arra sem érdemes, hogy meghallják a hangját.

Középiskolában a legcsendesebb lánynak választottak az évkönyvben. Amikor fel kellett olvasnunk valamit, pánikroham tört rám, és remegni kezdtem. Így amikor előre tudtam, hogy hangos olvasás lesz, inkább beteget jelentettem, és otthon maradtam. Vagy ha nem maradhattam otthon, forró vizet fröcsköltem az arcomra, hogy lázasnak tűnjek, és elmentem a nővérszobába megméretni a lázamat. Ha mégsem kerülhettem el a felolvasást, akkor utána még hetekig azon rágódtam, hogy mit ejtettem rosszul, és mi az, ami miatt a hátam mögött biztosan kinevettek az osztálytársaim.

Annyira szégyenlős voltam, hogy a tanáraim már- már tanulási rendellenességet véltek felfedezni bennem. A mamámnak azt mondták, hogy a szégyenlősségem és a beszédem miatt sosem leszek képes normális kommunikációra, de a mama közölte velük, hogy ezt nem hajlandó elfogadni. Mert, tudják, otthon továbbra is beszédes voltam. Az otthonom volt számomra a biztos rév. A házunk falai között meghallották a hangomat. Ez volt az egyetlen hely, ahol önmagam lehettem, miután az iskolában töltött nyolc órában mindent megpróbáltam megtenni azért, hogy *ne* önmagam legyek.

Bár nem tud róla, a nővérem, Tiffany volt az, aki segített megtalálni a hangomat. Ő azok közé a lenyűgöző pomponlányok közé tartozott, akik minden helyzetben népszerűek tudtak lenni, akiknek a társaságát szívesen keresték mások. Felnéztem rá ezért. Egy nap azzal állt elő, hogy lépjek be a szurkolólánycsapatba – mit mondjak, nagy kihívás volt.

De megpróbáltam, és bevettek.

Képes voltam feloldódni a tömegben, és bár rémülettel

töltött el, hogy mit gondolnak rólam az emberek, mindent beleadtam. Ettől kezdve többet beszéltem az iskolában is. És többet is nevettem. Remek érzés volt, hogy idáig jutottam. Egyszer, már felsőéves voltam, egy fiú hátrafordult, és azt mondta: – Jobban kedveltelek, amíg nem beszéltél.

Egy röpke pillanatig erős késztetést éreztem, hogy visszahúzódjak a csigaházamba, de aztán meggondoltam magam. *Légy erős, mint Tiffany!* – Ez elég vicces, mert én meg sosem kedveltelek – válaszoltam végül.

Felfedeztem a pimaszság örömét.

És időnként igazán pimaszul csengett a hangom! Ami a későbbiekben többször is bajba sodort, de az egy másik történet.

Ez az oka annak, hogy a *Csendfolyó* olyan közel áll a szívemhez.

Egy időben én is olyan voltam, mint Maggie May, és ő sok vonatkozásban olyan volt, és olyan, mint amilyen én vagyok. Néha még mindig vannak pánikrohamaim, többnyire a regényeim publikálása előtt, vagy amikor beleszeretek valakibe, vagy mielőtt fontos döntést hozok, mert még mindig ott él bennem az a harmadikos, aki attól fél, hogy ki fogják csúfolni. Mert mi van, ha elszúrok valamit? Mi van, ha nem vagyok érdemes a szerelemre, a sikerre, vagy akár csak arra, hogy megvalósítsam az álmaimat?

De aztán veszek egy nagy levegőt, és emlékeztetem magam arra, hogy jó vagyok így, ahogy vagyok. Nincs semmi baj azzal, hogy bizonyos napokon félek, máskor meg nem annyira. Nincs semmi baj azzal, hogy az ember fél a saját hangjától, mégis használja nap mint nap. Nincs semmi baj azzal, hogy itt-ott repedések vannak ugyan rajtunk, mégis teljes egészet

alkotunk.

Szóval, ezt a könyvet magamnak írtam, de nemcsak magamnak, hanem a világ összes Maggie Mayének, akik időnként elveszettnek és magányosnak érzik magukat. Azoknak, akik láthatatlanságra vannak ítélve. Akik éjszakánként pánikrohamoktól szenvednek a szobájuk sötétjében. Azoknak, akik álomba sírják magukat, és reggel arra ébrednek, hogy könnyfoltok borítják a párnájukat. A tiétek ez a könyv. A ti horgonyotok. A bizonyítékotok arra, hogy egyszer ti is meg fogjátok találni a hangotokat. Hogy ti is érdemesek vagytok a szerelemre, a sikerre és arra, hogy az álmaitok valóra váljanak. Soha ne hagyjátok abba a beszédet, akkor sem, ha megbicsaklik a hangotok, rendben? Tanuljatok meg kiállni önmagátokért. Higgyétek el, hogy fontosak vagytok, hogy szeretnek benneteket, és igenis számít a gyönyörű hangotok.

Köszönet

Könyvet írni nehéz feladat, de köszönetet írni még ennél is nehezebb. Mindig attól félek, hogy kifelejtek valakit, és akkor nyomtatásban is megjelenik a feledékenységem – és ez rémisztő.

Azért vágjunk csak bele. Először Danielle Allennek szeretnék köszönetet mondani, lelki társamnak, egyben fogadott nővéremnek. Köszönöm, hogy mindig ott vagy, amikor szükségem van rád. Több könnyet csaltál a szemembe azzal, hogy megnevettettél vagy éppen méltattál, mint bárki más. Köszönöm, hogy igaz barátom vagy.

Köszönetet mondok továbbá az enyéimnek. Mindannyian tudjátok, hogy kik vagytok, és én erősebb nő lettem azáltal, hogy keresztezték egymást az útjaink.

Köszönet Allisonnak, Alisonnak, Christynek, Tammynek és Beverly-nek – a világ legjobb bétáinak. Ez most tényleg KEMÉNY volt. Köszönöm az őszinteségeteket és a támogatásotokat – ezek segítettek abban, hogy a történet azzá váljon, ami végül lett belőle.

Köszönöm a szerkesztőimnek, Caitlinnek a C. Mary Editingnél, Ellie-nek a Love N Booksnál, és Kiezhának, hogy mindent megtettek ezért a könyvért, sőt még többet is.

Azt, hogy a hangom jobbnak tűnik a valóságosnál, nektek köszönhetem – az adósotok vagyok.

Hálás vagyok a korrektoraimnak, Virginiának és Emilynek – nincsenek szavak, amelyek leírhatnák a tehetségeteket és az érzékenységeteket a legapróbb részletekre is. Köszönöm, hogy még az utolsó pillanatban is kiszúrtatok néhány hibát.

Hatalmas köszönet illeti a Murphy Raw vezette Indie Solutionst a könyv megformálásáért, Staci Brillhartot a lenyűgöző borítóért és Luka Ditellát azért, hogy olyan kiváló modellnek bizonyult.

Végül köszönöm az olvasóimnak, a családomnak, a barátaimnak, hogy nemcsak támogatnak az írásban, hanem szégyenkezés és zavar nélkül elmondják a véleményüket. Tényleg hálás vagyok érte! Megengeditek, hogy megéljem ezt a vad álmot, és nap mint nap okot adtok a mosolygásra, amit szintén köszönök. Hálás vagyok, hogy meghallotok akkor is, amikor reszketeggé válik a hangom, hogy hisztek bennem, még akkor is, amikor el akarok bújni előletek. Hálás vagyok a szerete tetekért. Az energiátokért. Azért, hogy vagytok. A ti szívdobbanásaitoktól forog a Föld.